

სერგი (გიორგი) საჯაია

შეთქმულ თვრამეტეიანელთა
თაღლითობები
აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს
საბჭოში

I ნაწილი

თბილისი 2012 წ.

უკ (UDC) 821.353.1-92+94(479.224)+323.173(479.224)
ს-372

რედაქტორი *ნანა ბლიაძე*

ავტორი მადლობას მოახსენებს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოდან
(აფხაზეთიდან) დევნილი პედაგოგების ერთ ჯგუფს, რომელთაც საკუთარი
დანაზოგი, ერთთვიანი შემწეობის ოდენობით გაიღეს ამ წიგნის გამოსაცემად.

ISBN 978-9941-9207-6-9

≈*≈

1. როდესაც ქვეშექვემოა გებელმადლება...

“კაცი ორგული დაუდგრომელი არს ყოველთა გზათა მისთა”...

იაკობ მოციქულის წიგნი კათოლიკე – 1.8:

“შლეგს სისულელეში თუ დასტური არ მიეცი, მტრად მოიკიდებ

უსათუოდ...”

დიდოსტატი კონსტანტინე

“თქვენ დურუს რომ ესვრით ის კაცები ხართ, მე რომ მესვრით ის არ

ხართ”....

დათა თუთაშხიადან

ნუგზარ მაგალობლიშვილს ჰქონდა საშუალება “კოლხური კოშკის” ცნობიერების წიაღში არათუ მოეაზრებინა, დაედგინა კიდევაც საკუთარი ვინაობა (სხვა საკითხია, თუ რამდენად დაიმსახურა ან შეეძლო ბეჭები შეეშვირა ასეთი საერისკაცო ტვირთისათვის).

ნებისმიერი, ვისაც გააჩნია ღირსება, უფლის წინაშე გვირგვინოსანი გახლავთ, მაგრამ სუყველას, რომელთაც გარემოებამ სამეფო თომარ-ჯილა არგუნათ, როდი გააჩნიათ ღირსება. მათ რიცხვშია **ნ. მაგალობლიშვილიც**. ის “კოლხური კოშკის” ბჰისკართან კი მოოქროვდა სადიდებოდ, მაგრამ ვერასდროს ვერ იქცა ღირსებად, რადგან არასოდეს ყოფილა ბაჯადლო.

სამწუხაროდ, ქუდზეკაცურ ძალისხმევას იგი მედროვის ჩასაფრებით აემგზავრა და, როცა საუკუნის გამოცდას გადაეფეთა, უმცდარი ჟამთაბერი ახანძრებული ხორხისმიერებით ათერგღრიალა: **“გაპარულანო ეგ ვირები”** (გიორგი ლეონიძის ეს სტრიქონი სახეზოგადობაა ყურდახმობილი საზოგადოების, რომელიც ესარეცლება მის მიერვე დანარცხებულ ერს. იგი გაუგებრობათა უღრანში უვინაოდ თვითდამკვიდრებული თაობის ფირნიშია ეპოქის სადარბაზოსთან).

სამისდღემშიოდ სადღაც აქ, ამ სიმრავლეში იტრიალებს **ნ. მაგალობლიშვილის** ლანდიც, თუ მან არ გაიპიროვნა საოხარი სულის.

მანამდე უნდა მოგახსენოთ, რომ მისი ცრუქაქუნა ხმაზოდვები, “მე” ნაცვალსახელით ფარიკაობა და “ყოვლისმცოდნეობითი” რაგადობები ერთ სვლაგეზად იყრიან თავს და მკვდრადმობილ შედეგში ნიშანსვეტდებიან.

იგი, სამისო თვალსაწიერით აშკარად ხელმოცარული ბოღმაა, რომელსაც თავისი გაავკაცება ლაყბობაში ათოხარიკებს, რადგან მან არ იცის და არც არასოდეს იცოდა, რომ ადამიანი, რომელმაც მეტი გაისიგრძეგანა, ვიდრე ლაქლაქებს, უფრო სწორედ, ჯერ გადახტება და “ჰოპს” მერე იძახის, _ ძლიერი და წინგახედული ადამიანია!

დიახ, ის პოლიტიკაში უფრო მეტს ეპოტინება, ვიდრე მის ცხვირსიქით ვერ მზირალ გონებას შეუძლია უწვდინოს თვალი.

ერთი თვისება უდაოდ აქვს: როცა სჭირდება, თავის მოსაწყლება და “გამამაბრამისბატკანება” ნამდვილად შეუძლია. სწორედ მისი ამ თვისების გამო შეცდომაში შეყვანილმა **ანზორ გვარამიამ 1989 წლის სექტემბერში** სიონის ეზოში საგანგებოდ გამოსთხოვა ნება **მერაბ კოსტავასა და ზვიად გამსახურდიას**, დაერთოთ ნება **ნ. მაგლობლიშვილისთვის** “კოლხური კოშკის” ღერძის გარშემო ეტრიალა. საინტერესოდ დაასაბუთა მაშინ ბატონმა **ანზორმა** ეს “აუცილებლობა”, _ აქეთ რომ გვიყეფოს, იმას სჯობია, აქედან იყეფოსო!”

სწორედაც, რომ ამგვარადაა გამინაარსებული ეს კაცი, ასეა ეს!

ის, რომ ამ თარსფეხას სურდა და სურს ჩემს ადმართებას ჩიხად აეყოროს, არავითარ შემთხვევაში არ მრჯის პასუხისთვის. მე სხვა სიმარჯვით ვწალდავ ასეთ ქვებუნაგობებს, მაგრამ, რაკილა მან მოასწრო და შეიკრა სამიმდგომლოდ ჩახსნილი ხვანჯარი, ასე ჰგონია, მის სისხლალრეულ ხმაბოდვებს არ ჰყავს მოწმე და ვითომც არაფერი, სამახვშო კველაზე დასკვაჭებას ცდილობს კვლავაც.

ეს ერთხელ, საუბედუროდ, მოხდა და სათავზრო სიცხადედ დაუჯდა საქართველოს. არ დავუშვებ ამას ამჯერად! უფრო მეტიც, ქრისტესმხედრული პასუხისმგებლობა ნებისმიერს ავალებს, _ დაუხვდიო მახვილით ქვემძრომს.

სწორედ ასეთი გონებრივი წამგაელვებით ვდგავარ აქ, რადგან აღრინდელმა დასკვნამ _ **“თავი დაანებე, იყოს თავისთვისო”**, სამშობლო გაგვისხვისა ჩვენ!

ვიცი, არ მომეშვებით, შენს გულისწორთან ხომ არ მიუსწარი, მაინც რას ერჩიო, სიტყვასაც შემობრუნებთ თქვენ. მე _ არაფერს. მიმიტევებია მისთვის ჩემს ზურგში მახვილის ჩაცემის მცდელობა, მაგრამ დედა სამშობლოსთან მიმდგომლობას ვერ ჩამოვაწერ, ამას ზეციერის დონე სჭირდება.

ესეც გამოგეთ სწორად, მე ძალიან კარგად ვიცი საჩემო ადგილი, მაგრამ ჩემს წინააღმდეგ ამ მოწარამართა შუაკაურებს ჩემი ქვეყნისთვის საზიანო შედეგები მოჰყვა. მათგან პირადად ჩემთვის გამოიზნული დავიდარაბისთვის საზღაურს არ ვითხოვ, თქვენ აწონ-დაწონეთ, ეს ყველაფერი რადაც დაუჯდა ჩვენს ერს და ამის შემდეგ თუ მეტყვით, გაჩერდით, კი ბატონო, დაგიგდებთ ყურს მერე!

...და მაინც, ყველაფრის მიუხედავად, ერთ რამეში ნამდვილად გავუმარებ მხარს, _ თვალფხიზელს შევახედებ ამ ცისქვეშეთისათვის, რათა კაცდმერთული თავაწყვეტის დაძლევა, ქენჯნის პერანგის სამისდღეშიო ტარება ან საოხარის მოცმა მოწინააღმდეგის განზნებთ დაუგვირგვინდეს. სხვანაირად არ მოდის ცხოვნება, ხოლო **ნუგზარი** ეშმაკის კერძად არ მემეტება, მაგრამ ეს თავად უნდა ისურვოს. ამისთვის იწერება ეს წერილი.

დღესდღეობით კი **ნ. მაგალობლიშვილის** მსოფლალქმითი თვალსაწიერი მოისაზღვრება მის მიერაც გამოჩორკნილი მიზნობრივი დებულებით. იგი მანამდე გაახმოვანა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, აფხაზეთში ცნობილმა საბჭოთა პარტფუნქციონერმა **ავთანდილ პეტრეს მე საყვარელიძემ** _ **“აფხაზეთში უბედურებათა მიზეზი მეგრელები არიანო”**.

საბჭოთა ნომენკლატურისათვის კრემლიდან შემოჩეჩებული ეს დებულება გახლდათ ის ბირდაბირი, რომლითაც ქართველებს საკუთარი ხელით ახერხებინებდნენ იმ ტოტს, რომელზეც აფხაზეთში იმ მხარის მკვიდრი მოსახლეობა ანუ ქართველობა იჯდა.

რუსიზმის ამნაირი დავალება **ნ. მაგალობლიშვილის** ხელში დადგინდა “ეროვნული მოძრაობის” სვლაგეზად: **“მეგრელებს არ ვენდოთ, ისინი აფხაზებს შეეკვრებიან და ქართველების წინააღმდეგ იბრძოლებენო”**. სამწუხაროდ, აფხაზის, იგივე მეგრელის, აფსუას და ა.შ. შინაარსობრივ ვინაობათა გარკვევა **ნ. მაგალობლიშვილისთანების** გონებისთვის უიმედო საქმე იყო და, საუბედუროდ, ასეთად დარჩა დღემდე.

სწორედ ამ დებულებით ხელმძღვანელობდა იგი, როცა **ზ. გამსახურდიასთან** მცილისმწამებლობდა, მე ხომ მეგრელი ვიყავი და თანაც როგორი, ჩემი წინაპრები ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, იგივე აფხაზეთში საუკუნეების მანძილზე არსაიდან ჩამოსულები არ იყვნენ. უფრო მეტიც, ისინი ამ მიწას სულაზბერილი ქართველები გახლდნენ, ხოლო ბერძენი დედის შტო ტრაპზონიდან _ “მეგრელთა

სოფლიდან” (საბა-სულხანი) მომდინარეობდა. ეს ნ. მგალობ-ლიშვილისნაირთა ორფეხა ბოდმისთვის ერთ უთქმელ თავხედობად იკითხებოდა. თუმცა იმდენი ჭკუა კი ჰქონდა, მეგრელობა ნაკლიაო, არ უთქვამს ხმამალა, _ ქართველი არააო, ამას ამტკიცებდა!..

დიახ, შეგნება ყოველთა ქართველთა ერთიანობის შესახებ თითიდან გამოწოვილი “მეგრელთა პირუმტკიცობის” გააბლაბუდებით ეჭვის ქვეშ დააყენა მან, რითაც ქუჯი-ფარნავაზის (მგ.წ. III საუკ.) თვალსაწიერის, ის კი არა და, 1790 წლის “ივერიელთა ერთობის ტრაქტატის” მიღმა დაიდგინა საკუთარი თავი.

ეტყობა სრულიად საქართველოს გაერთხეულების წინააღმდეგ ამხედრება ისეთი საშური დაკვეთაა დღესაც, გარეშეთა გასწვრივ იმდენად მოგვიმრავლდა ჭკვიანი თუ უგუნური შინა მტერი, რომ 2009 წლის 14 ოქტომბერს, მცხეთაში დედა ეკლესიის წმიდა სინოდმა კვლავაც მიიღო “ივერიელთა ერთობის ახალი ტრაქტატი”.

ცნობისათვის: 2010 წლის 14 მაისს, თამარობის დღესასწაულზე, ასევე სამეგრელოში დაბადებული და დავაჟკაცებული დიდი ერისკაცისა და დიდოსტატი მწერლის _ კ.გამსახურდიას დაბადების დღის, 15 მაისის წინა დღეს აფხაზეთის ა/რ უმაღლეს საბჭოში აღინიშნა ე.წ. ოჯახის საერთაშორისო დღე.

ამასთან დაკავშირებით მოწვეული გახლდნენ რუსიზმის თარეშის შედეგად აფხაზეთიდან გამოქცეულ აფსუათა ოჯახები. სხდომის დაწყებამდე ისინი ზოგიერთ ნაცნობს გაესაუბრნენ, გაერაგადნენ იმ მეტყველებით, რაც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში _ აფხაზეთში ანუ სამეგრელოს ყოფით ყოველდღიურობაში იყო მიღებული. ამით მათ გამოხატეს მშობლიურისადმი პატივისცემა და თავიანთ სამხარეო ნაირსახეობებში გააშინაარსეს სრულიად საქართველო.

მოწვეული “ჰუმანისტების” ერთი ჯგუფი, ასე 17-18 წლის უტიფარი გოგონები, _ ჩვენი მეგრული არ გვესმის, ესენი კი მეგრულად ისაუბრებენო და სხდომის დაწყებამდე გაიკრიფნენ.

იქ რომ ჩინურად, ინგლისურად ან რუსულად ესაუბრათ, არავინ წავიდოდა. აი, ჩვენი საზოგადოების ცნობიერი თვალსაწიერი და სულიერი სივრცე. ამ შეხვედრის ერთ-ერთი თაოსანი გალდათ ნ.მგალობლიშვილიც, რომელსაც არც დიდოსტატ კონსტანტინეს დაბადების დღე გახსენებია და არც მეგრულისადმი ზურგმიმქცევ ტინგიცათა გაჯოგებული გალალება დაულანდავს იმ დღეს.

ნ.მგალობლიშვილს არაერთ შეუსაბამობათა შორის აქვს ერთი მანკიერი თვისება. მისი აზრით ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ანუ აფხაზეთის ეროვნული თვითშეგნება მისგან იწყება, ისაა ამ მხარეში ეროვნულ-სახალხო მოძრაობის ნიშანსვეტი, მეტსაც გეტყვი, მას რომ ჰკითხო, იგი მეტია, ვიდრე ცხუმ-აფხაზეთის საგანმანათლებლო სკოლა – დასაბამი აღმაშენებლურ-ჭყონდიდური საქართველოსი, ამიტომ, როგორც თვითონ თვლის, ეროვნული მოძრაობის პროგრამა აფხაზეთში მხოლოდ მის ხმაბოდვით მითითებებზე უნდა აიგოს. არადა, იგი ყოველთვის და განსაკუთრებით **1990-91 წლებში** ილაგებოდა აფხაზეთის ასსრ შს სამინისტროსგან და ახმოვანებდა მას. ოდნავ მოგვიანებით შს სამინისტროს ჩაეწყვილა “ცხრა ქვეყნის” უშიშროების თანამშრომელი, საერთაშორისო ავანტიურისტი **მურმან ომანიძე**. ასე მაგალითად, **1991 წლის 17 მარტს** სსრკ-ის ე.წ. ერთიანობის რეფერენდუმი იყო დანიშნული. საქართველო, შესაბამისად აფხაზეთის მოსახლეობის უპირატესი ნაწილი ბოიკოტს უცხადებდა მას და ემზადებოდა **31 მარტს** საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენისთვის ხმის მისაცემად.

იმისათვის, რომ ადგილებზე კრემლიდანურ მითითებათა მეგზურებს ხალხი **17 მარტის** პროვოკაციაზე მიეტყუებინათ, სოხუმის საარჩევნო ოლქში სსრკ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატობის კანდიდატად წამოაყენეს კრემლის კაცი, იმჟამად **ნ. მგალობლიშვილს** თითისმქნეველი, შეთავსებით სულიერი მოძღვარი და დამრიგებელი **მ. ომანიძე**.

ნ. მგალობლიშვილის ძალისხმევით ე. წ. ეროვნულმა მოძრაობამ დაიწყო საარჩევნო კამპანია. ჩვენ ეს სიბრიყვე, უფრო სწორად, დივერსია ეროვნული მოძრაობისა და ხელისუფლების წინააღმდეგ, ჩავშალეთ, რადგან იგი აშკარად ამომრჩეველთა მისატყუებელი ხაფანგი გახლდათ, ხოლო საარჩევნო შედეგის გაყალბებაში საბჭოთა მანქანა ტოლუპოვარი იყო. არც **მ. ომანიძე** განიხილებოდა ჩვენთან ერისკაცად. მათთვის რომ დაგვეჯერებინა, იმავე საღამოს მოსკოვი გვაუწყებდა, **“აფხაზეთის მოსახლეობამ უკლებლივ სსრკ გაერთიანებას მისცაო ხმა”**.

საერთოდ, უნდა განვაცხადო, რომ ამ კაცისა და მისი “თანამოდვაწეების” პოლიტიკური უგუნურება გახდა იმის მიზეზი, მაშინ გალის რაიონის მოსახლეობამ 17 მარტის მიმართ თავისი ბოიკოტი რომ ვერ გაიღვიტიმურა.

საერთოდ, პირდაპირ და დაუფარავად უნდა ითქვას, რომ **ნ. მგალობლიშვილი** ყოველთვის ეროვნული მოძრაობისათვის საეჭვო

ზემდგომობა მეგზურობდა, აქ ნუ იგულისხმებთ “მრგვალ მაგიდას”, სადაც მან თავისი ცრუქაქუნის ლეგიტიმური ფეხდასადგმელი გაიმაჟსქნა.

1991 წლის სექტემბრამდე ზ. გამსახურდიამ აფხაზეთიდან საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს წევრებს სთხოვა, არ ეყარათ კენჭი აფხაზეთის ა/რ უმაღლეს საბჭოში. ამით მას სურდა, ამ მეტად საპასუხისმგებლო ინსტიტუციაში კრემლის საპირწონედ საგანგებო წარმომადგენლობით წარმდგარიყო “მრგვალი მაგიდა”.

თავის მხრივ **ნ. მგალობლიშვილმაც** აფხაზეთელ დეპუტატებს მოსთხოვა ცნობად მიეღოთ და გაეთვალისწინებინათ პრეზიდენტის რჩევა.

ეს რჩევა ყველამ შეასრულა, გარდა თვითონ **ნ. მგალობლიშვილისა, თ.მყავიასი და თ.ლორთქიფანიძისა.**

ზ. გამსახურდიას რჩევისადმი წაყრუებითა და აფხაზეთური ე.წ. “მრგვალი მაგიდის” დასტურით, რომელსაც პოლიტიკურ მესაჭედ აფხაზეთის ასსრ შს სამინისტრო ჰყავდა, სადაც მინისტრის მოადგილე **ალეკო ლომინაშვილი** მინისტრს, გენერალ **გ. ლომინაძეს** აზარებდა ანგარიშს “არჩევნების” მიმდინარეობის შესახებ, **ნ. მგალობლიშვილი** ამომრჩეველთა წინაშე წარსდგა გულრიფშის რაიონის მაჟარის 148 საარჩევნო ოლქში.

უნდა ითქვას, რომ ამავე ოლქში იყრიდა კენჭს ამ სოფლის მკვიდრი, დიდებული პიროვნება **ე. შანგუა**, რომელსაც კენჭისყრამდე ორი დღით ადრე **ნ. მგალობლიშვილის** თანამოსაქმე კრიმინალებმა ოჯახის აწიოკების შემდეგ ავტომატების მუქარით დააწერინეს განცხადება საკუთარი კანდიდატურის მოხსნაზე.

ზუსტად იგივე ხელწერით, იგივე კრიმინალების თარეშით მიმდინარეობდა არჩევნები სოხუმის რაიონის კელასურის 65-ე საარჩევნო ოლქში, აქ კენჭს ვიყრიდით **ჯ. საჯაია, მე და თ. მყავია. ჯემალმა**, როცა ვითარება დალანდა, თავი გაარიდა არჩევნებს, პირისპირ დავრჩით ჩვენ ორი. მართალია, მეც იგივე მომინდომეს, რაც **ე.შანგუას**, მაგრამ უფალმა საჭირო პასუხი გამაცემინა, შემდეგ მივხვდი, რომ ჩემი თავდაცვა ამ თელოღურელების მიერ **ზვიადისთვის** დამიზნებად გასაჯარისდებოდა. ამიტომ არ დავუპირისპირდი აკრძალული ილეთებით მოთარეშე მოწინააღმდეგეებს ბოლომდე.

აი, ასეთი სახალხო რწმუნებითაა ეს ხალხი აფხაზეთის ა/რ უმაღლეს საბჭოში. მოვლენებს გავუსწრებ და გეტყვით, რომ **1992 წლის ზაფხულში**,

ამ ჯგუფიდან იმ თოფოსნებიდან ზოგიერთმა, რომლებიც გუშინ **ზვიადის** მტრად მთვლიდნენ და მეზრძოდნენ, როცა მიხვდნენ თუ ვინ იყო ვინ, თვითონ კი (რაც არ უნდა გაგიკვირდეთ) ეროვნული ხელისუფლების გვერდით დარჩნენ მაინც, მე, განსხვავებით ცრუ “მრგვალი მაგიდელებისა”, საჯაროდ მომიხადეს ზოდში.

თავის ინტერვიუში (გაზ. “საქართველოს რესპუბლიკა”, **2010წ. 13 მარტი**) **ნ. მგალობლიშვილი** აღიარებს, რომ 1991 წლის არჩევნებზე აფხაზეთის უმაღლეს საბჭოში “მრგვალმა მაგიდამ” ვერ შეძლო 5-6 დეპუტატზე მეტის გაცვანა.

თუ გავითვალისწინებთ იმას, რომ აფხაზეთის მოსახლეობამ მაღალი მაჩვენებლებით დაუჭირა მხარი “მრგვალ მაგიდას” **1990 წლის ოქტომბერში, 1991 წლის 31 მარტს, 26 მაისს**, უფრო მეტიც, ეროვნული მოძრაობის სისხლიანი პუტჩით დამხობის შემდეგ მთელი 8 თვე არ წყდებოდა **ზ. გამსახურდიას** მხარდამჭერი მიტინგები სოხუმში, რა უნდა მომხდარიყო ისეთი, რომ იგივე მოსახლეობას **ნ. მგალობლიშვილის** გუნდისთვის, რომელიც “მრგვალი მაგიდის” სახელით იყრიდა კენჭს, საარჩევო ხმის ასეთი ნაკლები ოდენობა გაემეტებინა. საქმე ის გახლავთ, რომ ამ დროისათვის **ნ. მგალობლიშვილი** აფხაზეთში არ აღიქმებოდა “მრგვალ მაგიდად”. მას სულ სხვა, უკიდურესად არაეროვნულ, ზნეობასთან და კანონთან წინააღმდეგობაში მყოფ სიმრავლეებთან აიგივებდნენ.

ეს დადასტურდა **1991-92 წლების დეკემბერ-იანვრის** ტრადიკულ დღეებში, როცა ის და მისი “მრგვალი მაგიდელების” უმრავლესობა (ზოდში კეთილსინდისიერ გამონაკლისებთან) ერთმანეთს ასწრებდნენ ეროვნული ხელისუფლების დალატს. ასე, რომ, როცა იგი იმავე ინტერვიუში აცხადებს, ეროვნულ ხელისუფლებასთან ვიყავი ე. წ. ბუნკერსა და გროზნოში, უტიფრად სტყუის. “ბუნკერში” ის არ ყოფილა, მას ხუნტის აფხაზეთელი ხელისბიჭებისგან დავალებული ჰქონდა აფხაზეთში გადაებირებინა დეპუტატები პრეზიდენტის გადამყენებელი სესიის ჩასატარებლად, რაც შეეხება გროზნოში მის ყოფნას, იქ ის ძალით გავუშვით ჩვენ და სახარჯო ფულიც გავაყოლეთ. ასეთი გახლავთ სიმართლე **ნ. მგალობლიშვილის** “მრგვალ მაგიდელობაზე”.

სხვათა შორის აფხაზეთის “მრგვალი მაგიდის” საარჩევნო კამპანიას აფხაზეთის ასსრ შს სამინისტროში ჰქონდა შტაბი, რომელსაც, როგორც მოგახსენეთ, ის კი არა და, ხმის ჩახლეჩამდე ვყვირი, _ გასაჯარისებულად

მინისტრის მოადგილე, პოლკოვნიკი **ალეკო ლომინაშვილი** ხელმძღვანელობდა.

მაშ, ვინ იყო **ავთო დავითაია**, იკითხავთ თქვენ. **ა. დავითაია** ვინ იყო და ეტყობა, უბეჯითესი **პავლიკმოროზოველი**, რამაც მისი მეგრელობა გადაფარა და **ნ. მგალობლიშვილმაც** “მრგვალი მაგიდის” **“სუსლოვად”** მოავლინა სოხუმში. ეს **“სუსლოვი”**, მას შემდეგ, რაც თავისი წილი წიხლი ჩააზილა “კოლხურ კოშკს”, კვლავ სარუსეთო საქმისთვის იღწვის ამჟამად **ზ. ნოღაიდელის** მარჯვენა მხართან.

მიუხედავად იმისა, რომ რაღაცნაირი ზურგის ქარის წყალობით **ნ. მგალობლიშვილი** ყოველთვის ახერხებდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, _ აფხაზეთში კრემლის დივერსიათა “ეროვნულად” გახმოვანებას, ანუ თავის მკვდრადშობილ ხელმოთბობებს “ეროვნულ-სახალხო აუცილებლობად” ასაღებდა (რომლებიც შემდგომ ცხვირიდან ძმრის წარდინებად დაუჯდა ჩვენს მხარეს), მას არასოდეს უგია პასუხი იმ სულიერ თუ პოლიტიკურ პარტახებზე, რაც მისი დაჟინებული და თანმიმდევრული ვირემშაკობითა თუ ცუდლუტობებით თავს მოეხვია აფხაზეთის ძირძველ მოსახლეობას.

დიახ, ასეა ეს, მას არაფერზე არ ჩაუთვლია საჭიროდ ახსნა-განმარტება და უემშაკო საზოგადოების მიამიტობით დღემდე ცდილობს მოსახლეობისთვის თავისი ცრუქაქუნის მიჩეჩებას: ის, რომ **1990 წლის 4 დეკემბერს** აფხაზეთის ასსრ უმაღლესი საბჭოს სესიაზე საქართველოს რესპუბლიკის ეროვნული ხელისუფლების ჭემმარიტად სახალხო პოლიტიკურ სვლაგეხს არ მოჰყვა წინგახედული საორგანიზაციო დასკვნები, რის შედეგადაც მოსკოვმა **ვ. არძინზა** ჩვენი თოხარიკით შემოუნაკადა ჩვენს პოლიტიკურ ყოველდღიურობის, **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი საეჭვო საფიხვნოს ნებითი თუ უნებლიე გარჯის შედეგი გახლავთ, შედეგი, რასაც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, როგორც სახალხო შინაარსის განადგურება მოჰყვა.

აფხაზეთის ასსრ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატთაგან, როგორც დრომ დაადასტურა, **ვ. არძინზას** ნაცვლად ნებისმიერის, მათ შორის თვით **კ. ოზგანის** არჩევაც კი სჯობდა ამ თანამდებობაზე... და თუ რატომ, გვაქვს ამაზე პასუხი. მეორეც, იმ სესიაზე **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი თანამოსაქმეების პოლიტიკური სიბეცის, კარიერიზმის, ურთიერთშეთანხმებლობისა და, რაც მთავარია, დანაშაულებრივი წინგაუხედაობის გამო არ იქნა დანიშნული აფხაზეთის ასსრ მინისტრთა

საბჭოს ქართველი თავმჯდომარე, რომლის დამტკიცება იქვე თავაუტკივებლად შეიძლებოდა, მაგრამ **ნ. მგალობლიშვილის** “ქართულ” ბანაკში სიხარბის გამო ვერ დასახელდა პიროვნება, რომელიც იმ დღეს დაინიშნებოდა. ეს უფრო გვიანისთვის გადაიდო. ამ თანამდებობის მსურველებს ეგონათ, რომ შემდგომში საქმეს სათავისოდ ჩაიქვეშქვეშებდნენ, მაგრამ **ვ. არძინბამ**, როგორც კი დაიდგა თომარჯილა, ამ საკითხებს მიკარებოდა არ მიაკარა მისთვის უნებური, ანუ საქართველოს ეროვნული ხელისუფლების კადრი.

რაც შეეხება **კ. ოზგანს**, ის ეთნოკრატიულ ბანაკში თავისი უკიდურესად სეპარატისტული სულისკვეთების მიუხედავად, სიცხადის გათვალისწინებითა და შედეგზე გათვლილი მიდრეკილებით მოაზროვნე კაცი გახლდათ.

ასე მაგალითად, იგი **1989 წელს** ითხოვდა გაუგებრობათა თავიდან ასაცილებლად საქართველოს სუბტროპიკული მეურნეობის სახელმწიფო ინსტიტუტში ქართველ სტუდენტობასთან და საერთოდ საზოგადოებასთან შეხვედრას, რომლის ჩაშლაში აფხაზეცურ ეთნოკრატიაზე ნაკლები წვლილი როდი მიუძღვის ქართულ პარტოკრატიას. ხოლო ამ საქმეში სულაც არ გამოიყურებოდა ტარიგის მხერით იგივე **ნ. მგალობლიშვილი**.

ისიც უნდა ითქვას, რომ 15-16 ივლისისა და მომდევნო დღეების განუკითხაობებიდან აფხაზეთის მოსახლეობის თავდაღწევის მიზნით **კ. ოზგანი** იმხანად ქსოხუმში შეხვდა ქართველობას (სოხუმის რ-ნი, სოფ. ბირცხა. **ა. ხარაიშვილის** სახლი, მას თან ახლდა **ვ. კადენეცი** – საქართველოს კპ სოხუმის რაიკომის პირველი მდივანი). მახსოვს, ამ ხელგამოღებას თუ როგორ ებრძოდა მაშინ და ლამის ერის ღალატად სახავდა იმხანად ზოგიერთი ტვინგადაბრუნებული ხეპრე. დიახ, ყველაფრისდა მიუხედავად, **კ. ოზგანთან** 1990 წლის არჩევნების დროს შეიძლებოდა მოლაპარაკება, შედეგად ის ან თვითონ იყრიდა საქართველოს რესპუბლიკის უზენაეს საბჭოში კენჭს, ან წარადგენდა ვინმე ღირსეულს, რაც გამორიცხავდა გულაუთის რაიონიდან ბოიკოტს.

გამაჩნია შემოწმებული ცნობა (რაშიც დამემოწმა პროფესორი **ჯ. გამახარია**), რომ **კ. ოზგანი** 1992-93 წლების საომარი ავანტიურის დროს აყენებდა საკითხს საომარი დაპირისპირების სასწრაფო შეწყვეტის შესახებ და მოითხოვდა რუსეთის ჩარევის გარეშე მოლაპარაკებას ქართველებთან.

ვიმეორებ, **კ. ოზგანი** იყო “მამალი” სეპარატისტი, მაგრამ ის გახლდათ შორსმზირალი, ამიტომ იცოდა, რომ უნდოდა თუ არ უნდოდა, აფსუა კაცს ქართველ სახლიკაცს არავინ შეუცვლიდა.

ამ საკითხებზე **ნ. მაგლობლიშვილი** ახსნა-განმარტებებსა და მითითებებს მხოლოდ აფხაზეთის პარტნომენკლატურისგან იღებდა, ის არ ითვალისწინებდა აფხაზეთში ეროვნული მოძრაობის აზრს, რისთვისაც **1989 წლის სექტემბერში** ქ.სოხუმის მე-5 საშუალო სკოლაში ჩემთან ერთად მას შეხვდნენ **ი. კემულარია, ზ. კვარაცხელია, გ. ზახია** და სხვები, რომელთა შეკითხვებს იგი ბლუკუნით გაეპასუხა. იმ დღეს დაგეგმილი იყო ეროვნული მოძრაობის არაფორმალური ფრთის ბიოკოტი მის მიმართ, მხოლოდ ჩემს თხოვნას გაეწია ანგარიში. არ ვნანობ ამას. სისასტიკე არ არის გამოსავალი ჩიხიდან. ეს ერთი და მეორეც, მე მის ხელმოცარვებს გამოუცდელიობას ვაბრალებდი. ამ დროს გამოუცდელი მე ვყოფილვარ, მისი გულღვარძლიანობა უცებ რომ ვერ დავლანდე.

ამრიგად, ასეთი გახლავთ **ნ. მაგლობლიშვილის** “კომპეტენტურობა” ყველგან, სადაც კი მან გაიჭაჭანა, არადა, საქართველოს რესპუბლიკის ეროვნულმა ხელისუფლებამ იმ დროისათვის, მიუხედავად დამაბრკოლებელ ვითარებათა სიუხვისა, შესძლო საბჭოთა პროვოკაციებისათვის ამოედო სამართლებრივი აღვირი, აელაგმა სეპარატისტული თარეში და აფხაზეთის ეთნოკრატია, რომელიც **1988-89 წლიდან** პოლიტიკურად თითქმის მოსწყდა თბილისს, კვლავ საქართველოს სახელმწიფოებრივ სივრცეში დადგინდა.

1990 წლის ოქტომბერში, იქნა რა არჩეული საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს წევრად, მან განიმტკიცა მანამდე “მრგვალი მაგიდის” ექსპერტობით ხელთმოგდებული გავლენა, რაც, უპირველეს ყოვლისა, გამოიყენა აფხაზეთში გამათავისუფლებელი მოძრაობის დასაბოროკად. ამ მიზნით იგი შეუდგა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) “ქართველი” კრიმინალებისა და “ქართული პარტოკრატის განედლეულებას პარტნომენკლატურული “სხადნიაკის” ანუ ე.წ. “დირექტორიადის” შესაქმნელად, რომლის წინაშეც ანგარიშვალდებული გახდა აფხაზეთის, ასე ვთქვათ, “მრგვალი მაგიდა”.

ვითომ ქართველობის ნიშნით შექმნილი ეს საეჭვო გაერთიანება ეროვნულ-სახალხო შინაარსს დრომოჭმულად სთვლიდა, ამიტომ იგი ძირითადად დაკავდა ეროვნული მოძრაობის გამოყენებით თავისი საქმოსნურ-თანამდებობრივი მიზნების მისაღწევად, უფრო მეტიც, ე.წ.

“დირექტორიადი” კარნახობდა “მრგვალ მაგიდას” პოლიტიკურ თუ საკადრო ნებას, ამავე დროს აფხაზეთში “მრგვალი მაგიდა” იქცა ძირითადად აფხაზეთის ასსრ შს სამინისტროს ქვეგანყოფილებად (დრო გახლავთ ამის დამადასტურებელი).

ყოველივე ამის გამო აფხაზეთის “მრგვალი მაგიდის” უდიდესი ნაწილი 1991-92 წლების დეკემბერ-იანვრის შეიარაღებული გადატრიალების დროს ერთმანეთის მიყოლებით გადავიდა ხუნტის მხარეზე. სამწუხაროდ, **ნ. მგალობლიშვილმა** იმხანად ვერ ამოხსნა, რომ თბილისში თოფის გავარდნა მსოფლიოს იმპერიული ძალების მხრიდან საოკუპაციო აგრესიის დაწყებას ნიშნავდა, რომელსაც სრულიად საქართველოს პოლიტიკური, ცნობიერი, სულიერი, ეკონომიკური და ა. შ. გაპარტახება უნდა მოჰყოლოდა. ამჯერად რუსეთის იმპერიული კოალიციის ომი საქართველოს წინააღმდეგ უნდა შენიღბულიყო სამოქალაქო, კუთხეთაშორისი თუ სხვა შესაბამისი სახის “შიდაქართულ” დაპირისპირებებში. რაც მთავარია, ერთერთ ეტაპზე ის უნდა გადაფორმებულიყო ე.წ. ქართულ-აფხაზურ ომად, რომელშიც რუსული ხიშტი სამშვიდობო კვერთხად გასაჯარისდებოდა. მოვლენები მართლაც ასე განვითარდა და მას ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, ანუ აფხაზეთის გასხვისება მოჰყვა, რაშიც ბრალი წინამდებარე ცრუქაქუნას უგუნურებასაც მიუძღვის. ყოველივე ამის გამო **ნ. მგალობლიშვილმა** არა თუ არ ირტყა აგური თავში, არც ეძება და არც შეუშვირა მკერდი ქრისტესმხედრის სიკვდილს. დიახ, მას არც საოხარი, გნებავთ ქენჯნის პერანგი მოუსაკლისებია იმის გამო, რომ (ხმამალა გიმეორებთ) მისი ხეპრობითაც და კაცდმერთული ქარბორის გამოც დაგვატყდა ეს თავზარი. იგი, როგორც ანაღვლე, საერთოდ გაერიდა აფხაზეთს და საკუთარი ოდაბადის გასხვისება კრემლის კურანტების გუგუნსა და “ჭიქა არყის” ბურანში გაიგო.

დაგებადებათ კითხვა, სად იყო ამ დროს “ქართული” პარტნომენ-კლატურული “დირექტორიადი” და როგორც “მიელეწა” იგი მტერს ქართული ნების დასაცავად.

ამასთან დაკავშირებით უნდა შეგახსენოთ სეპარატიზმის ბუნება. ნებისმიერი მისი ნაირსახეობა, იქნება იგი ეთნოკრატიული, პარტოკრატიული, ქსენოკრატიული თუ სახელდახელო დივერსიების ეთნოფაბრიკაცია, მისი ბუნება მორგებულია იმპერიათა ნომენკლატურულ მიზანდასახულობებს და არა ეროვნულ ნებას.

როცა საუბარია სეპარატიზმის დამანგრეველობაზე, რატომღაც ყურადღება მახვილდება მხოლოდ აფხაზეტურ-ეთნოკრატიულ ან ოსურ განკერძოებულობათა აგრესიულ დემარშებზე (ზოგჯერ ასევე განიხილება ქართულ მიწაზე არმენული, გნებავთ აზერბაიჯანული დიდმპყრობლური რეციდივებიც), მაგრამ რატომღაც ჯეროვნად არაა დახასიათებული ცრუ ქართული ნების ქვეშ შენიღბული პარტნომენ-კლატურული ანტიეროვნულობა, რომლის თვალსაჩინო ბუნება აჭარის ავტონომიაში საყოველთაო სიცხადით გამოიკვეთა გასული საუკუნის 80-ანი წლების მიწურულს ე. წ. საბჭოთა კავშირში გარდაქმნის მხარდამჭერი მოძრაობის სახით.

ამგვარივე ბუნებისაა კრემლიდან გადმოსაღებული ვითომ თბილისური, უფრო სწორად, ცრუქართული ცენტრ-ნაცემნობის კაცდმერთობა.

მართალია, აფხაზეთში ეთნოკრატიის მასშტაბური აგრესიის გამო იგივე აფხაზეთის “ქართული” პარტოკრატია ღიად დაუპირისპირდა (თუმცა, როგორც მოსალოდნელი იყო – მხოლოდ ნომენკლატურულ მოსაზღვრულობაში). სწორედ ამის გამო კრემლის “ქართულმა” ნამესტნიკურმა ფეხაწყობამ მარჯვედ შეინიღბა თავისი ხელნამრუდი ბუნება და ქართველობას ყურადღების მიღმა დარჩა, თუმცა ეს როდი ნიშნავდა იმას, რომ იგი არ არსებობდა.

ღიახ და სამწუხაროდ, ის არათუ არსებობდა, თავისი გამოზრმმედილი გამოცდილებით ეროვნულ მოძრაობას ჩაენაკადა კიდევაც და **ნ. მგალობლიშვილის** არაკომპეტენტურ, მაგრამ კაცდმერთულ მისწრაფებებს კვარცხლბეკადაც ამოეშენა.

აფხაზეთში “ქართული” პარტოკრატია თავისი რუსეთუმე ფრაზეოლოგიით (მაგ. ბესიკ, პრინესი დადგენილება), არასოდეს ყოფილა ქართული ნებისა და მამულის დამცველი, პირიქით, იგი იმავე წამს, რა დროიდანაც ქართველი ერის ნებას ტყვია ესროლეს, გაემიჯნა და დაუპირისპირდა ქართულ სახელმწიფოს და კვლავ გაიპიროვნა კრემლის ნომენკლატურის მანდატი, რომელიც კაცმა რომ თქვას, არც არასოდეს გაუგდია ხელიდან. **ნ. მგალობლიშვილი** წამგაუცდენლად იყო მათ რიგებში და როცა დღეს აცხადებს, თითქოს იგი იმხანად **ზ. გამსახურდიას** არ მოსცილება, სინდისგარეცხილის ტყუილია ეს, გითხარით უკვე ერთხელ.

ჩვენ ქართულ პარტოკრატიაზე და მის სეპარატისტულ ბუნებაზე ვსაუბრობდით. ნომენკლატურა, რომელიც დაუპირისპირდა ეროვნულ ხელისუფლებას, დღეს მშვენივრად თანასაქმიანობს თბილისური ქსენოკრატის სეპარატიზმთან. ეს ბუნებრივია, რადგან იგი გარკვეულ გზაჯვარედინზე თანაერთსხეულობდა აფხაზეცურ ეთნოკრატისთან და ორივე ერთად, წარმატებით ებრძოდნენ (ებრძვიან) ქართველთა და აფსუათა სახალხო ნებას.

რაც შეეხება თბილისურ ქსენოკრატის (უცხოთუშე ელიტას), იგი ე. წ. ურბანო-ცენტრისტული სეპარატიზმის კონცეფციაა, რომელიც, როგორც ყოველგვარი სეპარატიზმი, ჩანასახშივე ემიჯნება სრულიად საქართველოს გაერთსხეულების იდეას, უფრო მეტიც, ის ებრძვის პონტო-კავკასიის ერთიანი იბერიული სახლიკაცობის შინაარსს.

ურბანო-ცენტრისტული (ცრუ თბილისური) სეპარატიზმისთვის ქართული მხარეების ოკუპირება და გასხვისება დიდი უბედურება არაა, მისთვის მთავარია კოსმოპოლიტურ-ინტერფრონტული თბილისის, როგორც ცენტრ-ნაცემური ვერტიკალის ზემდგომლობა ხელშეუხებელი დარჩეს, ის არ იღწვის ეროვნული სატახტოს მარადიულყოფისთვის.

ურბანო-ცენტრისტული სეპარატიზმის ღერძული დებულებაა ე.წ. “კარენიო” თბილისელის განსაკუთრებულობა (ცენტრ-ნაცემობა).

ასეთი სეპარატიზმის სულისჩამდგმელები (თუ კარგად ჩავეძიებით), გვარგადაკეთებული და ეროვნებაგამოცვლილი მოქალაქეები გახლავან, რომელთა გემოვნება ვერ გასცდა კინტოურ თვალსაწიერს. ისინი აგრესიული “უმცირესობების” სიმრავლეებს მოუძღვებიან ქართული სახელმწიფოს წინააღმდეგ.

თუ აფხაზეთის ოკუპირება კრემლს მოუხერხდა იქაური ეთნოკრატისა და პარტოკრატის სეპარატისტული აგრესიის საფუძველზე, თბილისიდან ურბანო-ცენტრისტული სეპარატიზმი ამჯერად ტექნოკრატიული მეტროპოლიის დაკვეთით აძევებს ქართველი ერის შინაარსს და ადგენს მას იმპერიათა სვლაგეზის რიგით სადგურად, რისთვისაც ქვემეხების მაგივრად ამოქმედებულია ძალადობის კულტი, სატანისტური მუსიკა, კოსმოპოლიტიზმი, გარყნილება, ათეიზმი, უვიცობა, უზრდელობა, განდგომა ქართული აზროვნების წესიდან, წაბილწვა შეუგინებლობების და ა. შ.

თბილისური “ქართული” გახდა სინამდვილეში არმენულისა და ინგლისურის ნაზავზე აგებულ ჟარგონად. უფრო ზუსტად, მათი

მეტყველება ინგლისურის, რუსულის, არმენულისა და ა.შ. ტრანზიტული გამოყენების პროცესად იქცა.

კი, მაგრამ **ნ. მგალობლიშვილი** რა შუაშიაო, აქ, იკითხავთ თქვენ. იმ შუაშია, რომ მან “საპატო მიზეზით” როცა გაარიდა თავი საერისკაცო სანგარს, უნდა სცოდნოდა ისიც, რომ მის სამშობლოს მისგან საშვედაშვებული პარტოკრატია ეროვნულ მოძრაობაში არევ-დარევის შეტანით, ადრე თუ გვიან, გაასხვისებდა. ასეთი გახლავთ კანონზომიერების კანონზომიერება: საღათას მიღში მყოფს, ყოველთვის როდი ხდება შეუგინებლობა ნამუსაუხდელი!...

1989 და შემდგომ წლებს რომ ვიხსენებ, მარაქაში გარეულთა სიმწყობრეში ერთი უცნაური მცდელობა მაკვირვებდა ყოველთვის: ვინაიდან, ადამიანის სხეულში სიცოცხლისთვის მიზანშეწონილი შესაბამისობით არის რკინაც, დარიშხანიც, აზოტიც და ა.შ. ზოგიერთი მახათომარჯვებული მოცლილი ცდილობდა, სასწორი მოემარჯვა და სხეულში გაშესაბამისებული ნივთიერებები ერთ ქილაში გაესულიერებინა. არ ხდება ასე და ეს მკვდრადშობილი მონდომება იყო, რადგან ადამიანის ჩასახვას სჭირდება ჯიშის გასარეცლება ღვთივნებადართულ ქურაში.

კაცმა რომ თქვას **ნ. მგალობლიშვილში** კი იყო საყველპურო წიგნიერება, წარმოდგენა სამშობლოზე, გარემო, ურთიერთობები **ზ. გამსახურდიასთან, მ. კოსტავასთან, ვ. ვეკუასთან**, მაგრამ ის ვერ გაისაგნა ერისკაცის შინაარსში, რადგან ყოველთვის აკლდა უმთავრესი – ქრისტესმხედრის სული!..

ამიტომ საკუთარი ხელმოცარულობის შესანიღბად იგი მუდამ იყენებდა ქვეშევეშურ ვირეშმაკობებს, რათა ერში, საზოგადოებასა თუ საკომლო ჭერქვეშეთში არ გამონახულიყო საკეთილმოსურნეო საერთო ენა. მისთვის მისაღები გახლდათ ისეთი “უფლებადაცვითი” საქმიანობა, როცა სახალხო ურთიერთობა ეფუძნება არა უფლისმიერ წესრიგს, არამედ ეშმასეულ სახაინო ენას, რომლიდანაც მშობლიურობა გაძევა.

სრული სიმართლე გახლავთ ისიც, რომ **ნ. მგალობლიშვილის** ჩასაფრებათა, ხმაბოდვათა და ბეზლობათა აკომპონიმენტის გასწვრივ, რომელიც, დღეს რომ ვუყურებ, დიახაც საკრემლო ჰანგი გახლდათ, სწორედ მისი მეშვეობითაც განაცამტვერდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, ანუ აფხაზეთში ეროვნულ-გამათავისუფლებელი მოძრაობის სახალხო-მუბტემტობითი არსი.

ეს ხომ ადრე იყო, შემომიბღვერთ, ვიცი: საქმე ის გახლავთ, რომ ამჟამადაც ნგრევისთვის მოივლინა იგი ნაცადი მთავარბანაკიდან. იქ ყელში ამოუვიდათ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, აფხაზეთის ლეგიტიმური ინსტიტუციები, მათი ხავერდოვანი დემონტაჟი ეოცნებებათ და ნ.მგალობლიშვილისთანავე ქექია მრავალმხრივ აძლევეთ მათ ხელს. ამის დასტურია მისი საგზაჯვარედინო განცხადებები, რომელშიც ერთმანეთშია ტყუილ-მართალი არეული. ბოლოს და ბოლოს ვის რას აბრალის, ის ხომ თავადაა განუკითხაობათა ერთერთი მოთავე და სულისჩამდგმელი.

სადაც მან გაიშურდულა, ყველა ერთსხეულება გახლიჩა.

სოხუმის თეატრი, აფხაზეთის უნივერსიტეტი, აფხაზეთში ეროვნულ-სახალხო მოძრაობა და ა.შ. ის “ობიექტებია”, სადაც სხვებთან ერთად **ნ. მგალობლიშვილის** “პოლიტიკის” გამითითოკაცებლური ილეთებიც გამოიკვერა.

სწორედ ამ პოლიტიკურ თავგართობათა შედეგი გახლავთ საცხრამთისიქითო.

ჩვენ ზემოთ პონტო-კავკასიის გონითი განფენის სივრცე ვახსენეთ.

1989-90 წლებში, როდესაც კრემლი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში ცდილობდა ცრუკავკასიური ფედრაციის აფხაზეტურ სეპარატიზმთან შერწყმას და ერთიანი კრემლიდანური ფრონტით დაპირისპირებას ქართული ეროვნული მოძრაობის წინააღმდეგ, საჭირო იყო საპირწონედ დაგვედო კავკასიის ქვეყნებისა და ხალხების ანტიიმპერიული ფრონტის იდეა.

ჩემდა გასაკვირად, **ნ. მგალობლიშვილი**, რომელიც თავის თავს ეროვნულ-გამათავისუფლებელი მოძრაობის წევრად მიიჩნევდა, ამ საკითხში **დიდი ილიას** რევიზირების უფლებასაც კი აძლევდა საკუთარ თავს და ამ მხრივ ძალისხმევას წყლის ნაყვად მიიჩნევდა.

როგორც მოგეხსენებათ, საკითხი კავკასიაში ეთნოწმენდისა და გენოციდის შესახებ, რომელსაც საუკუნეების მანძილზე ატარებდა რუსეთი, ქართული ეროვნული მოძრაობის მიერ, სამწუხაროდ, სხვადასხვა მიზეზების გამო აფხაზეთში 1989 წლის მოვლენების წინმსწებად არ იქნა გამოყენებული ქმედუნარიანი ახსნა-განმარტებებისთვის. შეგახსენებთ, რომ **XVI საუკუნის შუახანებიდან** რუსეთის იმპერია სხვადასხვა ხერხებითა და მეთოდებით ებრძოდა კავკასიელ ხალხებს. ეს ბრძოლა დღემდე გრძელდება. განსაკუთრებით ტრაგიკული იყო **XIX საუკუნე**, როდესაც რუსეთმა ცეცხლითა და

მახვილით დაიპყრო კავკასია. **1864 წ. 21 მაისს** მან (შეიძლება ითქვას) დაასრულა მრავალსაუკუნოვანი ომი კავკასიაში და ნამდვილი გენოციდი მოუწყო ამ მხარის აბორიგენულ მოსახლეობას. ასეულ ათასობით ადამიანი დაიხოცა, მილიონზე მეტმა იძულებით დატოვა სამშობლო, მიწისაგან პირისა აღიგავენ ცალკეული კავკასიელი ტომები, მთლიანად შეიცვალა ჩრდილო-აღმოსავლეთ შავიზღვისპირეთის ეთნიკური სურათი – კავკასიელები მათ შორის ქართველები (ისტორიული აფხაზები) და ძუძუმტე აფსუები რუსულმა მოსახლეობამ ჩაანაცვლა.

ვიმეორებ, გენოციდი და ეთნოწმენდა შეეხო საქართველოსაც. სამშობლო იძულებით დაატოვებინეს ათეულ ათასობით აფხაზს, აფსუას, ჯიქს, აჭარელს, მესხს, ჯავახს და ა. შ. მთლიანად გაიწმინდა მკვიდრი მოსახლეობისგან გაგრა, სოჭი, ტუაფე და მიმდებარე მიდამოები, ასევე სამხრეთ საქართველო.

სამწუხაროდ, რუსეთის მიერ კავკასიაში დატრიალებულ XIX საუკუნის ყველაზე დიდ ტრაგედიას დღემდე არ მისცემია პოლიტიკური და სამართლებრივი შეფასება. პირველ რიგში, საქართველო, მათ შორის აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკა ვალდებულია, შეაფასოს აღნიშნული მოვლენა, ვინაიდან ეთნოწმენდა და გენოციდი უშუალოდ შეეხო სრულიად საქართველოს, პირველ რიგში აფხაზეთის მოსახლეობას; გარდა ამისა, ეთნოწმენდისა და გენოციდის შემსრულებლები იყვნენ საქართველოს მთავარმართველები, მათდამი დაქვემდებარებული შეიარაღებული ძალები და ადმინისტრაციული სტრუქტურები. რუსეთის პროპაგანდისტული მანქანა **1989 წელსაც**, მანამდეც და დღესაც რუსეთის იმპერიის რეგიონალურ საკავკასიო ადმინისტრაციის პოლიტიკურ აზრას, გამოკრულს XIX საუკუნეში, რომელზეც საქართველოცაა მითითებული, იყენებს ისე, თითქოსდა ეს საქართველოს მარადიულყოფას ემსახურებოდა, ამავე დროს იჩქმალება ის, რომ თვითონ ჩვენი ქვეყანა რუსეთისგან იყო ოკუპირებული. ის, რომ ჩვენ მთელი ეს პერიოდი რუსეთს დაპყრობილი ვყავდით, ქართული ეროვნულ-სახალხო მოძრაობის აღმავლობის წლებში არა მხოლოდ უფლებას აძლევდა ქართულ მხარეს, არამედ ავალდებულებდა კიდევაც პირველს მიეცა პოლიტიკური და სამართლებრივი შეფასება რუსეთის მიერ კავკასიაში ჩადენილ საკაცობრივო დანაშაულისათვის. ჩვენ ამ საკითხებში რომ გვეთანამშრომლა ჩრდილო-კავკასიელებთან და თვით აფსუებთან, ბევრ გაუგებრობას ავიცილებდით მაშინ.

აქ ისიც უნდა ითქვას, რომ რადგანაც რუსეთი ჩრდილო-კავკასიას იპყრობს ფიზიკურად, ხოლო ვაჭაბიზში სულიერად და ცნობიერად, ამდენად, ორივე შემთხვევაში ეს ყველაფერი არა თუ სცილდება, უპირისპირდება პონტო-კავკასიის იბერიულ ჯგშისმიერებას. ეს ჩვენი გადაშენების წინააღმდეგ, თუმცა ასეთ შორეულ საფრთხეებზე გათვლილი წინდახედულებები **ნ. მგალობლიშვილის** თვალსაწიერისთვის ამოო მოთხოვნა იყო იმხანად და არის დღეს.

თვალში საცემია **ნ. მგალობლიშვილის** საექვო წინაუხედაობა 1990-91 წლებში ჩატარებული არჩვენების დროს. თუ კარგად გაისიგრძეგანებთ მის საბედისწერო შედეგებს, არ უნდა გაგიკვირდეთ, 1988-89 წლების გაუგებრობები ეროვნულ მოძრაობაში შემთხვევითი არ უნდა იყოს მის გარშემო. აშკარაა, რომ იმ დროს ის არ ხელმძღვანელობდა ეროვნული მოძრაობის მიზანშეწონილობით, მაგრამ ვისთვის იღვრებოდა ოფლად, აი, ამაზე პასუხი გახლავთ ძაღლის თავის სამარხისკენ გზის მიმნიშნებელი.

მართლაცდა, რა შესაშური დაუგვიანებლობით მისდიოდა ამბები უშიშროებას! ვისგანო, არ მიგვიანებთ კითხვას. მე ეს არ ვიცი, მაგრამ შემდგომში, როცა უფრო ახლო ურთიერთობა შემექმნა მასთან, დავრწმუნდი, უყვარდა შს სამინისტროში განმარტობა მას, ხოლო იქიდან ნაბიჯნახევარია იქამდე, სადაც ჯერ არს!..

მოკლედ რომ გითხრათ, ზემოთხსენებული არჩვენები, როგორც საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოსი, ასევე აფხაზეთის ა/რ უმაღლესი საბჭოსი, რომელზეც პასუხისმგებლობა “მრგვალმა მაგიდამ” მას დაავალა, მისი უვიცობით, ანგარებით თუ გარიგებით არ წარიმართა ისე, როგორც ეს დაიგემა.

სწორედ **ნ. მგალობლიშვილის** “დამსახურებაა”, რომ საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტს საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს წევრის რწმუნებით ხელს ვერ აწერენ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოდან საჩინო ადამიანები, წინაგაედული და კომპეტენტური ერისკაცები, მათ შორის აფსუა ეროვნების მახვშები **ი. ანუა, რ. ეშა** და არაერთი მათგვარი, რომლებიც ერთიანი საქართველოსთვის იღწვოდნენ და თავიც კი შესწირეს სრულიად საქართველოს მარადიულყოფას.

სხვათაშორის, როცა იხილებოდა 1990 წლის მარტის არჩვენების საკითხი (საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭო), მართალია, მასში ეროვნული მოძრაობა არ იღებდა მონაწილეობას, მაგრამ თუ იგი საბჭოთა

არჩევნების ბოიკოტირებას ვერ მოახერხებდა (რაც მოხერხდა), იმ შემთხვევაში უნდა მიგვეღწია პატიოსანი და კომპეტენტური ერისკაცების არჩევისათვის. მათ რიგებში მოვიაზრებდით აფსუა, ოს, ბერძენ, რუს, არმენ, აზერბაიჯანელ მოქალაქეებსაც საქართველოში.

მეტსაც გეტყვით, მე, მისი თხოვნის შესაბამისად, სიაც კი წარვუდგინე ბატონ **ზ. გამსახურდიას** იმათი, თუ ვინ მიმაჩნდა ბერძენთაგან და აფსუათაგან ქვეყნისთვის კეთილსაიმედოდ.

მიუხედავად იმისა, რომ **ვაჟა ადამიასთან 1990 წლის შემდეგ** დაპირისპირებული ვარ, უნდა ვალიაოთ, ის ასეთ ურთიერთობას უჭერდა მხარს აფსუებთან, საერთოდ არაქართველებთან და ამის დასტურია რამოდენიმე აფსუასა და ესტონელისთვის (ეს რაც მოვასწართ) **მ. კოსტავას** საადგილმამულო ფონდის სესხით საცხოვრებელი სახლების შესყიდვა აფხაზეთში.

ახლა შეგახსენებთ ერთ წერილს, რომელიც გაგანია ომის წლებში დაიწერა და ხელმომწერთაგან იმ ჩემს სიაში რამოდენიმე მათგანი დასახელდა:

«Абхазия», февраль, 1993г.

ПАРЛАМЕНТУ РЕСПУБЛИКИ ГРУЗИЯ

Мы, представители абхазской общественности, озабоченные судьбой своего народа, ввергнутого в братоубийственную войну, заявляем:

Крайне тяжолая общественно-политическая и социально-экономическая обстановка, создавшаяся в Абхазии в результате авантюрной политики отдельных руководителей автономной республики, побуждает нас к решительным действиям.

Считаем своим гражданским долгом с целью прекращения дальнейшего истребления абхазского и грузинского народов, особенно молодого поколения, в угоду третьим силам, обратиться к многонациональному населению автономной республики с призывом создать Комитет спасения Абхазии, куда войдут представители всех наций, населяющих ее.

Комитет спасения Абхазии призван: а) мобилизовать все население Абхазии на активные действия, направленные на прекращение преступной братоубийственной войны; б) добиваться достижения межнационального согласия и гражданского мира; в) способствовать возвращению в города и

села Абхазии беженцев, возобновлению функционирования всех отраслей народного хозяйства, оказывать действенную гуманитарную и другую помощь населению.

Просим Вашего содействия и поддержки идеи создания Комитета спасения Абхазии.

От имени абхазской общественности:

Л. В. Маршания, Р. Р. Эшба, А. М. Хашба, Т. К. Тания, З. Г. Гиндия, Р. У. Бутба, Ш. И. Тания, Р. С. Каджая, Д. М. Анкваб, Э. У. Хашба, А. М. Тарба, Д. А. Бения, Ф. А. Амичба, С. К. Хашба, И. Х. Кучуберия, В. З. Агрба, С. Кеца, Ю. С. Чанба, К. К. Шакая, В. Т. Соселия, Г. Г. Эшба, В. Э. Смыр, И. Ш. Камкина, И. Л. Какалина, Л. Д. Дзяпшина, Ф. Т. Тарба, Э. Л. Чкогуа, А. А. Ачба, Т. К. Саманжиа, Л. К. Тужба, А. З. Кеца, Л. Х. Жиба, В. Э. Капба, М. К. Маршания, Б. Ш. Хашба, С. Я. Гамисония, В. И. Ахуба, В. Ш. Адлейба, Ю. И. Касландзия, Ю. Ч. Кварчия, И. Р. Джобава, А. Э. Акшба, А. И. Когония, Ю. Р. Тарнава, Н. М. Гогуа, Ш. А. Кубрава, Г. Х. Маршания, Г. И. Озган.

(Л.Маршания, «Абхазия» пути к миру и возрождение «эровнули ертоба», Тб. 2006г.)

პირდაპირ ვადებ ხელს **ნ. მაგალობლიშვილსა** და მის თანამოსაქმეებს, მათი ჩამსაფრებლური ბუნების გამო, დიახ, სწორედ მათ, აფხაზეთის ასსრ შს სამინისტროს მითითებებით **1990 წლის ოქტომბერში** საარჩევნო სიის შედგენა აქციეს საეჭვო გარიგებებისა და ანგარიშსწორებების საგნად, რის გამოც, საქართველოს რესპუბლიკის უზენაეს საბჭოს წევრად ბევრი, სხვა საქმისთვის იქნებ კეთილსაიმედოც, მაგრამ საპარლამენტო მუშაობისათვის აშკარად შეუსაბამო და შემთხვევითი ადამიანი გავიდა. ამ ვითარებაში თუ მხარი დაუჭირა აფხაზეთის მოსახლეობამ “მრგვალ მაგიდას”, მხოლოდ იმიტომ, რომ მართლაც იმხანად **ზ. გამსახურდიას** სახელი ბუმბერაზობდა ცხრაგზის.

ასევე, კიდევ ერთხელ უნდა ითქვას, რომ, როგორც შემდგომ, ომის დროს დადასტურდა, ჩვენ მეგობრები და საქართველოს დამოუკიდებლობისთვის თავგანწირულები მეჩხრად არ გვყოლია აფსუბში, აფხაზეთის ბერძნებში, რუსებშიც, არმენებშიც, უკრაინელებსა თუ ესტონელებში... ყველა ისინი **ნ. მაგალობლიშვილისა** და მის თანამოსაქმეთა მიერ არაკეთილსაიმედოდ იყვნენ შერაცხულნი თავის დროზე.

ნ.მგალობლიშვილის ფათერაკებში იყო ასეთი შემთხვევა ქსოხუმში 1991 წლის არჩევნების დღეებში. მოდების ატელიეში სარკმელს ააფარეს ზ.გამსახურდიას სურათი. იმ სარკმელთან ეროვნებით რუსი მკერავი მუშაობდა, მან სთხოვა ნ.მგალობლიშვილის დამქაშებს უფრო მოხერხებულ ადგილზე დაეკიდათ ეს პლაკატი. რამოდენიმეჯერ მოვიდა კიდევ ამისთვის “მრგვალ მაგიდაში”, მაგრამ, როცა სასაცილოდ აიგდეს, გამოსარჩლება სთხოვა კრემლის მიერ შეკოწიწებულ პოლიტიკურ ბლოკ “სოიუზს”. ამ უკანასკნელმა კი ეს შემთხვევა 1991 წლის აგვისტოს აქციაზე “ქართულ ფაშიზმად” მოიხსენია.

ასე გადააქცია ერთი რიგითი რუსი, რომელსაც პოლიტიკასთან არაფერი ჰქონდა საერთო, ქართველების მტრად. ამის მიზეზი ნ.მგალობლიშვილის უგუნურება გახლდათ.

ზოგჯერ ჟამთაბერული აბრუნდების ასახსნელად განმარტავენ, რომ პოსტრევოლუციურ საზოგადოებაში მართვის ბერკეტებთან უვიცთა ხორცმეტობა თითქოს კანონზომიერი აუცილებლობა გახლავთ. ეს ჩვენს შემთხვევაში წესით გარდაუვალობა ნამდვილად არ უნდა ყოფილიყო. **ზ. გამსახურდიას** ხემღძვანელობით ეროვნულ-სახალო მოძრაობის მოსვლა ქვეყნის სათავეში იქცა ჩვენი სამშობლოს აღორძინებად ანარქიისა და სისხლისღვრის გარეშე ანუ არარევოლუციური გზით.

ამის მიუხედავად, ხომ სიცხადეა ისიც, რომ **ნ. მგალობლიშვილისა** თუ მის მსგავსთა ბევრეულების სახით ერთბაშად უვიცობა, ორპირობა და აულაგმავი ბლენძობა შემოენაკადა ეროვნულ ძალისხმევას.

ეს არ უნდა იწვევდეს მოულოდნელობის ელდას, რადგან ჩვენ იმხანად ჯერ კიდევ იმპერიის წიაღში გვიხდებოდა ფეხადგმა თავისუფლებისკენ და ამ დროს კრემლს უთავისტიკვილოდ შეეძლო შემოენიადვრებინა ჩვენს რიგებში გამცემლური სიმრავლე.

რა თქმა უნდა, ეს ასეა, მაგრამ ყველაფრის მიუხედავად, გასაკვირი ისაა, თუ როგორ მოხერხდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ცნობიერი ნიშანსვეტების გასწვრივ მართლაცდა ქონდრისკაცული სიმდაბლეების ამ რაოდენობით ამოკენკვა, შემდეგ კი აფხაზეთის სახელით მათი წარგზავნა ერისა და სახელმწიფოს საფიხვნოში.

რად ღირს მარტო უწიგნური ოდიოზის **ზ. კოპალიანის**, ხელმოცარული აბორტმახერის **მ. ძიმუაშვილისა** და სხვა სულიერ საპყართა პოლიტიკური ავხორცობის გახსენება, რომელთაც, ნებით თუ

უნებლიედ, ამას ახლა მნიშვნელობა არა აქვს, იმხანად ეროვნული ხელისუფლების საერისკაცო გეგმების ქვეშ თადარიაგიანად შენიღბეს და ააკვარცხლბეკეს კრემლის სააფხაზეთო ეთნოლივერსიები.

დიახ, დიახ, გაიხსენეთ აფხაზეთიდან ე. წ. “მრგვალი მაგიდის” მიერ საქართველოს რესპუბლიკის უზენაეს საბჭოში გასვლაგეზებული დეპუტატების ფეხაწყობა ან “ჩვენგან” დელიგირებული მთავრობის წევრები და მითხარით, თუ ღმერთი გწამთ, რომელს შეეძლო კავკასიის ან საქართველოს კი არა, თუნდაც მათი ოდაბადის _ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) სექმატური რუქის გაგვრადება და კიდევ პირადი ავტობიოგრაფიის საკუთარი ხელით დაწერა, რომელმა მათგანმა მოახმარა საკუთარი ძალისხმევა სააფხაზეთო მსოფლმხედველობის ჩამოყალიბებას.

არადა, ნებისმიერმა მათგანმა იმ დროს ზოგიერთმა სამი, ზოგმა ორი, მათგან “უილაჯოებმა” თითო-თითო მანქანა მანც გაიმიანქნეს.

ესეც იმათი სახეზოგადობაა, _ ერთ-ერთი რაიონის მაჟორიტარი დეპუტატი იმხანად საზღვარგარეთიდან შემოტანილ უცხოურ ნიფხვებს, ე.წ. “ნედელიას” რომ ეძახდნენ, იმას ანაწილებდა, ხოლო მის ზურგს უკან საბჭოთა რევანში მზადდებოდა, რასაც **ნ. მგალობლიშვილის** თვალსაწიერი დალანდვითაც ვერ დალანდავდა ირგვლივ.

მის გაუგებარ კაცღმერთულ ხუმტურებს შეეწირა კარგად მომზადებული მზაობა შეხვედრებისთვის **ზ. გამსახურდიასთან**, როცა ბერძენთა სახელით **ე. ანასტასიადი**, თავის მხრივ **ი. ანუა, ჯ. გუბაზი, მ. მელია** ბევრი საჭირბოროტო მოვლენის მოგვარებაზე იღებდნენ პასუხისმგებლობას.

შეხვედრათა ჩაშლის მიზეზი ის გახლდათ, რომ **ნ. მგალობლიშვილი** ყველა გზაჯვარედინზე **ზ. გამსახურდიას** მტრად მაცხადებდა.

რაც შეეხება მის თვალფიხილობას აფხაზეთის ა/რ უზენაესი საბჭოს არჩევნებზე, ამის სასურათხატოდ მისი ერთი საგაკვეთილო სირევენის გამოძხურებაც კმარა: აფხაზეთის ა/რ უზენაეს საბჭოში №60 ოჩამჩირის პირველი საარჩევნო ოლქიდან კენჭს იყრიდნენ **ლორიკ მარშანია** და **ვლადიმერ აშხაწავა**. ამ უკანასკნელს მხარს უჭერდა **ვ. არძინბა** და პოლიტიკური ბლოკი “სოიუზი”, ხოლო ცნობილ საზოგადო მოღვაწეს **ლორიკ მარშანიას**, რომლის გამაჰმადიანებულმა წინაპრებმა დალწებელიდან თავის დროზე (**1815 წელს**) სამეგრელოს მთავარს ქართველი მართლმადიდებელი სასულიერო პირების წინაშე ყურანზე

შეჰვიცეს საქართველოს ერთგულება და მათ, დალწებელდის მფლობელებს, არასოდეს უცვნიათ რუსული მმართველობა, დიახ, მათ ღირსეულ შთამომავალს **ლორიკ მარშანიას** სავსებით კანონზომიერად მხარს უჭერდა ამომრჩეველთა დიდი ნაწილი, რაც არჩევნებზეც დადასტურდა, თუმცა, საარჩევნო ხმების გაყალბებით დაინიშნა მეორე ტური. დიახ, დიახ, მე იმ **ვ. აშხაწავაზე** მოგახსენებთ, რომელსაც მხარს თვით აფხაზეთის “მრგვალი მაგიდაც” უჭირდა.

ჰოდა, მეორე ტურის წინ **ლ. მარშანიას** სახლში ესტუმრნენ **ნ. მაგლობლიშვილი** და **თ. მჟავია**, მათ პირდაპირ მოსთხოვეს **ბატონ ლორიკს**, როგორც სრულიად საქართველოსთვის, ამდენად აფხაზეთისთვის “არაკეთილსაიმედოს”, მოეხსნა არჩევნებიდან საკუთარი თავი, როცა **ლ. მარშანიამ** უარი განუცხადა, **არძინზა-მაგლობლიშვილის** თანამოსაქმეობით გამარჯვებულად **ვლადიმერ არდამის ძე აშხაწავა** გამოაცხადებინეს საარჩევნო კომისიას. ამრიგად პირწავარდნილი სეპარატისტი, დუჰმორევამდე ქართველთმომუღლე, **1992-93 წლებში** ქართველთა გენოციდის შთაგონებით მწარმოებელი და ქართველთა ეთნიკური წმენდის სტახანოველი _ ქართველთა უგუნური ძალისხმევით გახდა აფხაზეთის ა/რ უზენაესი საბჭოს წევრი.

შეეშალა, ეს კრემლის დავალებით არ უქნია, ამაში 30 ვერცხლი არ აუღიაო, _ იტყვის ზოგიერთი. რა შედავათია, თუ მტერი მუქთად გაკეთებინებს, ანუ საქმესაც იიმსაქმებს და ხაზინასაც არ იცარიელებს, შველის ახლა ასეთი “საპატიო მიზეზი” ჩვენს ცის ჩამოქცევას?!

მაგრამ ეს მე და თქვენ მიგვაჩნია ჭერჩამოქცევად. **ნ. მაგლობლიშვილისთვის** ამგვარი დანაშაულებრივი თავხედობა, რომელსაც ქვეყნისთვის საუბედურო შედეგები მოჰყვა, ახლაც არ გადაფასებულა, ძალიან რბილად რომ ვთქვათ _ დასანან შეცდომად.

მას, ამ, თითქმის ოცი წლის მანძილზე ყასიდადაც არ მოუბოდიშებია **ლ. მარშანიასთვის**, ის კი არადა, ჰყოფნის უტიფრობა აფხაზეთის ა/რ დევნილ უმაღლეს საბჭოში **ლ. მარშანიას**, მის მიერ საქართველოსთვის “არაკეთილსაიმედოდ” შერაცხული კაცის გვერდით იღვაწოს. **ვაზუსტებ: ამ დევნილ ინსტიტუციაში ლ. მარშანია მხოლოდ და მხოლოდ საჯარო მოხელეა, ე. წ. ტექნიკური მუშაკი, ხოლო ნ. მაგლობლიშვილი _ “სახალხო რჩეული”.**

აი, მისი ზნეობის მთელი საბადო.

ზ. გამსახურდიას და საერთოდ ეროვნული ხელისუფლების ძალისხმევას საფხაზეთო საკითხში, რითაც სსრკ-ის აგრესიული დემარშების პირობებში ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში სეპარატისტული აულაგამობა კანონქვემდებარე ენით ალაპარაკდა, **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი პოლიტიკური ამალის შორსგაუხედაობამ აუნაზღაურებელი ზარალი მიაყენა. მათმა სახელგატეხილმა პოლიტიკურმა პარპაშმაც დააჩქარა ყოფითი ყოველდღიურობის სანაგვიდან სამიმდგომლო საბაბების ამოქექვა.

არადა, რა კარგად დაიდრა საქმე. სეპარატისტულმა განუკითხაობამ ქართულ სახელმწიფოებრივ სივრცეში გაიპიროვნა საპოლემიკო ტრიბუნა. მანამდე საარჩევნო კანონის განმარტებამ ქართველი და აფსუა მოსახლეობა აფხაზეთის მკვიდრ ხალხებად აღიარა. იმხანად იმაზე მეტის მიღწევა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, რომელიც აფხაზეთის ასსრ-ის სახით იმ დროს “გასხვაქვეყნებელი” გახლდათ და, როცა საბჭოთა სახელმწიფო ძრავა ჯერ კიდევ შეუფერხებლად მუშაობდა, როცა მილიარდები იხარჯებოდა აფხაზეთში ქართველთა ეთნიური წმენდისთვის საბაბთა დასახლართად, ვიწამოთ ღმერთი, მართლაცდა, წარმოუდგენლად შეუძლებელი იყო.

ერთიც უნდა გავიხსენო, იგი **1989 წლის ზაფხულში** სოხუმის კალინინის საარჩევნო ოლქიდან გამოკლებულის ნაცვლად კენჭს იყრიდა საქართველოს სსრ უმაღლეს საბჭოში. მისი ამომრჩევლების არც თუ მცირე ნაწილი ბერძენი მოსახლეობა გახლდათ.

სოხუმში საკმაოდ ცნობილი პიროვნებების ქალბატონ **თამარ ოდიშარია**სა და აწ განსვენებული ბატონ **მურმან ბერიას** თხოვნით ჩავერთე ამ არჩევნებში. ყოველგვარი თავმდაბლობის გარეშე ვიტყვი, რომ მის მოგებაში ლომის წილი მიდევს. – დეპუტატი თქვენი წყალობით გავხდით, არ ვიცი როგორი გულწრფელობით, მაგრამ მითხრა მაშინ მან ზუსტად ასე ეს.

თუ ასეთი იყო, რად გაისარჯეო, მეტყვიით. ჯერ ერთი, ასე ახლოს არ ვიცნობდი მაშინ, ეროვნული მოძრაობის ტაქტიკა ასეთი გახლდათ, ეროვნულ მოძრაობას საბჭოთა საქართველოს ე. წ. პარლამენტში გამოკლებულ დეპუტატთა ნაცვლად, **ნ. ნათაძე** და **ნ. მგალობლიშვილი** უნდა შეეგზავნა. მეც სწორედ ეს დავალება შევასრულე!

მისი ცრუქაქუნა ლაქლაქი და უსაქმურობა სწორედ ამ სარბიელზე გამოჩნდა მთელი სიგრძე-სიგანით. მან საქართველოს სსრ უმაღლესი

საბჭოს ტრიბუნა ვერ გამოიყენა იმისათვის, რათა ფართოდ გაესაჯარისებინა, რომ **1989 წლის 15-16 ივლისს და მომდევნო დღეებში** ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში კრემლის მიერ ჩაფიქრებული იყო ქართველთა გენოციდი და ეთნიური წმენდა, რაც იმ დროისათვის აღკვეთა ამ მხარის ძირძველმა ქართველობამ. მიუხედავად ამისა, ქართველთა ასეთი ზნეობრივი გამირობა, წინდახედულობა და ქმედუნარიანი ძალისხმევა არასოდეს არ გამხდარა **ნ. მგალობლიშვილის** პოლიტიკური დებატების თემა, რადგან იგი ყოველთვის გაურბის ამ საკითხზე პატივმიმგებ საუბარს მხოლოდ იმიტომ, რომ თავად ის იმ დროს აფხაზეთიდან “საპატიო” მიზეზით იყო გასული და “სალ კლდედ იდგა” თბილისში. უფრო მეტიც, ის სოხუმში სულნათელმა **მერაბ კოსტავამ** გამოიყოლა თავისი ცნობილი აქციის დროს. დიახ, დიახ, იმას მოგახსენებდით, რომ ამ ახლადარჩეულმა დეპუტატმა საქართველოს სსრ უმაღლეს საბჭოში კი სცადა რაღაც უფლებდაცვით აბსტრაქციაზე ალაქლაქება, მაგრამ სრულიად მოუშზადებლად, უსაგნოდ და ისე გაუგებრად, რომ სიტყვა შეაწყვეტინეს. ეს ყველაფერი ტელევიზიით ნახა მაშინ მთელმა საქართველომ. მან გამოსვლის ტექსტის დაწერისათვისაც არ შეიწყუხა თავი, რათა ეს სახალხოდ გასაჯარისებული ბლუკუნი არ ავარდნოდა. ამგვარად გაიპიროვნა მაშინ მან “პასუხისმგებლობა” ამომრჩეველთა წინაშე.

რა ექნა, არ გამოუვიდაო, ეცდებით გაამართლოთ თქვენ, _ კეთილი სურვილი ხომ ჰქონდაო!

რა მაგის პასუხია და კეთილი სურვილი ნამდვილად არ აკლდა გაგრეღ **კარინა აივაზოვას**, დედით **მიქელაძეს**, როცა მაღალმთიანი რაჭის სოფელ სამთისში, ქმრის სახლეულში მივიდა დასასვენებლად. მას შემდეგ, როცა ნახა, რომ მამამთილი დილიდან საღამომდე ოფლად იღვრებოდა პრინციპულად გადაწყვიტა თავი ქართულის ცოდნაშიც გამოეცადა და მამამთილისთვისაც თანაეგრძნო. ამიტომ ოჯახურ ვახშამზე “რიხიანი” ხმითა და კეთილმოსურნე სადღეგრძელოთი სცადა მოფერება: _ დედა, რამდენს შრომობს ეს კაცი, დილიდან საღამომდე ერთხელაც ვერ ვნახე დაჯმ...ლიო (დამჯდარიო უნდა ეთქვა).

თანაც, განსხვავებით დღევანდელი “ვეიქელებისგან” ყოველი მიზეზის გარეშე მოინდომა ამ სადღეგრძელოს წარმოთქმა ქართულად (კაცმა რომ თქვას, მე სანაქებოდ და კეთილმოსურნედ მიმამჩნია **კარინას** სურვილი, თუნდაც იმიტომ, რომ, მართალია, ქართული კარგად არ

იცოდა, მაგრამ ტრანზიტული სტატუსით არ შეუშვა რუსული და ინგლისური სიტყვები მასპინძელთა მშობლიურ საუბარში.

ადამიანს უფლისგან აქვს მოცემული აზროვნების უნარი. ღვთის ხატება და მსგავსება ღმერთთან მდგომარეობს იმაში, რომ მას (ადამიანს) გონება და სული გააჩნია, რაც სიკეთეს უნდა ამსახუროს.

ამ სიკეთეს სხვადასხვა ფილოსოფოსი, თუკი იგი წმინდა წერილს არ იგაკვეთილებს, სხვადასხვანაირად განმარტავს. თავისებურად ესმის სიკეთე **ნ. მგალობლიშვილსაც**. მისი მოფილოსოფოსო აზრით, ჟამი ქვის სროლისა და ავციობისა არავითარ შემთხვევაში არ გახლავთ სიკეთის ხელმყოფელი.

ასეთია ის ძეგლისდება, რომელმაც ქრისტესმხედრულ შინაარსს გაამიჯნა იგი და თავი ამოაყოფინა ბოდმის ქურსუმში.

ასე და ამრიგად, მთელი იმ წლების მოღვაწეობა **ნ. მგალობლიშვილისა** იმით შემოიფარგლა, რომ იგი დაკავდა იმ დროს საქართველოს სსრ შს სამინისტროს ერთ-ერთ მაღალჩინოსანზე, ეროვნებით აფხაზეც **ალიკა ანქვაზზე** სახელგამტეხი მასალების შეგროვებით, რომელიც ეროვნულ-გამათავისუფლებელი მოძრაობისთვის არაფრის მომცემი იყო, რადგან სახელგატეხილი ამ უწყებაში უამრავი დაბოგინობდა, ჩვენ უნდა გვებრძოლა ინსტიტუციაში სახელგატეხვის მაკანონზომიერებელი ძრავების წინააღმდეგ, მაგრამ **ნ. მგალობლიშვილს** ამგვარი გაათხზა მიაჩნდა დედამიწის ღერძად და ისიც გულმოდგინედ იყრიდა იმ ერთ ადგილზე მახათს.

სხვათა შორის შემდგომში და განსაკუთრებით ომის წლებში გაირკვა, რომ **ა. ანქვაზი** სეპარატისტთა ბანაკში ერთ-ერთი იმათგანი აღმოჩნდა, ვისაც რაღაც ახლო ძარღვები შერჩა ქართულ შინაარსთან. მისი ძალისხმევით არაერთი ქართული სიცოცხლე გადარჩა ომის წლებში.

ის, რომ **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი თანამოსაქმეების არაკომპეტენტურობა აფხაზეთის პარტოკრატისთან თანამოსაქმეობით ეროვნულ-გამათავისუფლებელ მოძრაობას გამოუვალ ჩიხს შეუქმნიდა, **1991 წლის 20 იანვარს** ჩვენ – აფხაზეთის დეპუტაციამ (ოცმა კაცმა) **ა. მარკოზიასა** და ჩემი ხელმძღვანელობით მოახსენა ეროვნულ ხელისუფლებას. სამწუხაროდ, ისინი (ჩვენი ოპონენტები) იქ ჩანერგილი აგენტურის წყალობით დიდ ძალაუფლებას ფლობდნენ და ჩვენც ამაზე მეტი ვერ შევძელით.

ამის თაობაზე **ზ. გამსახურდიამ 1992 წლის აგვისტოში** სახალხოდ გამოთქვა დიდი სინანული.

საერთოდ მეტად საეჭვო, ბუნდოვანი და მკაფიოდ პასუხგასაცემი გახლავთ **ნ. მგალობლიშვილის** ვინაობის ზოგიერთი წამგაელებმა: ის არაერთგზის იყო განკვეთილი “კოლხურ კომპიდან” ანუ ეროვნული მოძრაობიდან, როგორც მოგახსენეთ, მას აფხაზეთის ეროვნული მოძრაობა გასამართლებას უპირებდა **1989 წლის სექტემბრის** ერთ დღეს ქ. სოხუმის მე-5 საშუალო სკოლის შენობაში; ასევე ყოველგვარი საფრთხის დროს ის სამშვიდობოს ან თბილისში ან მოსკოვში აღმოჩნდებოდა. 1989 წლის 15-16 ივლისს სადაც იყო მოგახსენეთ, მაგრამ **1992-93 წელს** მოსკოვში თუ რას აკეთებდა, ემშაკმა უწყის. კი ამბობს, **თ. ნადარეიშვილის** დავალებებს ვასრულებდიო, მაგრამ ეს გახლავთ მორიგი ტყუილი. გნებავთ არ იყოს ტყუილი, თუ მართლა ასეთი რწმუნება გააჩნდა **ნ. მგალობლიშვილს** მოსკოვში, თანაც პოლიტიკურ კულუარებში, მაშინ ის საციხო ყოფილა, რადგან ყველა დოკუმენტი **1992 წლიდან დღემდე**, რაც მოსკოვში იქნა მიღებული აფხაზეთის შესახებ, მიზანმიმართულად და გზიდან გადაუცდენლად “გვისხვავკვეყნებდა” კი არა, “გვისხვასახელმწიფოებდა” ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, აფხაზეთს.

მოხდა ისე, რომ **1990 წლის შობა დღეს**, მე მომეცა რწმუნება მეხელმძღვანელა აფხაზეთში **მ.კოსტავას** სახელობის განსახლებისა და საადგილმამულო ფონდისათვის.

ეს ჩემთვის მოულოდნელი იყო, მაგრამ თბილისში, მეტალურგიის ინსტიტუტის შენობაში, სადაც ეროვნული სათათბიროს სხდომა მიმდინარეობდა, იმ დღეს მე ჩემს მოხსენებაში დავახასიათე დემოგრაფიული ვითარება აფხაზეთში და ჩამოვყალიბე ჩემი ხედვა (ვრცლად იხილეთ ჩემი წიგნი “**ვინ ჩაშალა მ.კოსტავას დემოგრაფიული პროგრამა აფხაზეთში**”... თბილისი, 2003წ.), რაც მოწონებული იქნა და მას მაღალი შეფასებაც მიეცა ამ დარგში ჩახედული ადამიანებისგან, მათ შორის **ზ. გამსახურდიასგან**.

ეს იმ **ნ. მგალობლიშვილისათვის**, რომელსაც ავიწყდება, რომ მის ცნობიერებაში არასდროს არ ყოფილა ნიშანსვეტი ქართული აზროვნების წესი და ყოველთვის აზროვნებდა კრემლიდანურად, ხოლო ე. წ. “არაფორმლობა” მოდისთვის გაღებული ხარკი იყო მხოლოდ, რატომღაც ბოლმის გამწყალუხვებელი გახდა.

ისიც უნდა ითქვას, რომ ეს იყო **მ. კოსტავასა და ზ. გამსახურდიას** სხივნათელი დრო, როცა მათ შეძახილზე **“მამულიშვილნო!”** _ სრულიად საქართველო ერთსხეულდებოდა ეროვნული სიცხადის, ანუ ქრისტესმხედრული ზნეობის სათნოებაში.

სამწუხაროდ, არც კრემლს ეძინა. მან აფხაზეთშიც ააფორიაქა თავის ხელისბიჭებში კაენური სული, რომელთა ასეთი სულმოკლეობის გამო მტერმა ადვილად შესძლო, **მ. კოსტავას** ფონდის საქმიანობა არ გადაქცეულიყო ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში ერის საერთო წინააღმდეგობის ფრონტად, წინ აღდგომოდა მის გაკვალულ გზას აფსუა სახლიკაცების გულეებისაკენ. კრემლი ცდილობდა, არავითარ შემთხვევაში არ დაეშვა ეროვნული ღირსების გასაგნება სათნოებაში, ან აფხაზეთის მოსახლეობის გაერთსხეულება ძუძუმტეობით ლასკარში.

კეკლუცობდა რა პოლიტიკური ნარცისიზმისა თუ იდეოლოგიური მდაბიურობის წინააღმდეგობათა მორევში, მისთვის მიუღებელი იყო ის, რომ ჩვენ ამ ფონდით აფსუა ეროვნების ადამიანებსაც ვუყიდეთ სახლები.

როგორც საქმეში ჩახედულებს მოეხსენებათ, საქართველოს კპ სოხუმის რაიკომის მეორე მდივნის **დინა რეკვავას** მეშვეობით **ნელი თარბამ** მთხოვა, მეყიდა სახლი ერთი აფსუა ქალბატონისთვის ქ.სოხუმის ახალ რაიონში და ასევე სოხუმის რ-ნის სოფ. გუმისთაში მრვალშვილიან **ცატავასთვის** (ქართველისთვის). ისიც გახსოვთ, რომ **ნელი თარბა** და მისი მეუღლე **კუმგ ლომია**, აფსუა მწერლები, სეპარატისტული მოძრაობის იდეოლოგები იყვნენ.

მე ორივეს ვუყიდე, რადგან ეს საჭირო იყო ასე, თუ რატომ, ასახსნელი არ უნდა იყოს (იხ. ჩემი წიგნი), თუმცა **ნ. მგალობლიშვილმა** ასე არ მიიჩნია და მიჩივლა.

ნ. მგალობლიშვილი იმით დაიბოღმა, რომ ეს დავალება ეროვნულმა მოძრაობამ მე გამიპიროვნა და არა მას. ამის საფუძველზე მისი ხელგამოღებით იმგვარად აგორდა ათასნაირი ჭორ-მართალი, _ მე რომ გამოუცდელი და სუსტი ნებისყოფის ვყოფილიყავი, ზნეობის წინაშე დავმარცხდებოდი. მრავალი მიზეზის გამო **1990 წლის მარტში** მე ფონდი დავტოვე, თუმცა **ზ. გამსახურდია** დიდხანს ცდილობდა ჩემს დაბრუნებას. ამის შემდეგ **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი თანამოსაქმეებისათვის მეორე რიგის მიზნად დადგინდა ამჯერად **ზ. გამსახურდიასა** და ჩემს შორის დაპირისპირებათა დაქსელვა.

1990 წლის ივლისის ერთ დღეს სოხუმიდან გადმოვფრინდი, რათა “მრგვალი მაგიდის”, ეროვნული ფორუმისა და **მ. კოსტავას** ფონდის წინაშე ანგარიში ჩამებარებინა და საზოგადოებისთვის გასაჯარისებულიყო, რომ ყველა ფულადი ოპერაცია ფონდთან გასწორებული მქონდა.

თვითმფრინავთან **ნ. მგალობლიშვილს** შეხვდით. ერთად ჩამოვფრინდით, აეროპორტში **ჯაბა იოსელიანმა** მანქანა და ე.წ. დაცვა დამახვედრა. მანქანაში **ნუგზარიც** ჩავისვი. გზაში ამ ბიჭებმა მითხრეს, რომ **ჯაბას** სახლში ნადიმზე მივდიდნენ. **ნუგზარი** ფილარმონიასთან ჩავიდა, მე კი გზა განვაგრძე.

საქმე ის იყო, რომ **ჯაბასაც** სურდა **ზვიადს** დავიპირისპირებოდი. ვიმეორებ, ვისაც ეს ყველაფერი დააინტერესებს, შეუძლია ჩემს წიგნში წაიკითხოს, მე კი იმას მოგახსენებთ, რომ ვერც **ნ. მგალობლიშვილმა**, ვერც **ჯ. იოსელიანმა** და ვერანაირმა სუკმა მე ვერ დამაყენა სასურვე მახვილით “კოლხურ კოშკთან”.

ნ. მგალობლიშვილი მანქანიდან ჩავიდა თუ არა, ეტყობა, უცებ “კოლხურ კოშკში” აირბინა და **ზ. გამსახურდიას** უპატაკა, **ს. საჯაია ჯაბამ** გადაიბირა, მის სახლში ქეიფობენო.

იმ საღამოს **მ. კოსტავას** ფონდის სათათბიროს სხდომაზე, რომელიც მაშინდელი პროფკავშირების შენობაში გაიმართა, ხმამაღლა გასაჯარისდა, რომ **მ. კოსტავას** ფონდთან წესიერად მიმუშავია, მასთან ანგარიში გასწორებული მქონდა და აღინიშნა ჩემი კეთილსინდისიერებაც. ითქვა ისიც, რომ დასანანი იყო შეთითხნილი გაუგებრობების გამო ჩემი წამოსვლა ფონდიდან. ზოგიერთმა საქვეყნო საქმისგან თავის არიდებადც კი ჩამითვალა ეს ნაბიჯი (**ი. წერეთელი, თ. სუმბათაშვილი, რ. მიქაბერიძე, გ. ჭანტურია, ჯ. იოსელიანი და ა. შ.**).

გასაკვირი ისაა, რომ თვითონ **ნ. მგალობლიშვილმაც** მაღალი შეფასება მისცა ჩემს საქმიანობას (თუმცა, სად წაუვიდოდა საანგარიშო დასკვნას) და გულსგარეთ, მაგრამ მაინც “გამოთქვა იმედი”, რომ არ წავიდოდი ფონდიდან (ამას წინათ **ჯ. გამახარია** მითხრა, რომ მას საჯარო ბიბლიოთეკაში შეხვედრია **მ. კოსტავას** ფონდის ერთერთი თანამშრომელი, რომელსაც ამდენი წლის შემდეგ უქია ამ მხრივ ჩემი საქმიანობა, მესიამოვნა).

ყოველივე ამის შემდეგ, როცა **ნ. მგალობლიშვილი** დევნილებთან შეხვედრებზე ამტკიცებს საწინააღმდეგოს, ანუ გაჰბღავის, **ს. საჯაიამ** ფონდის ფულები არამიზნობრივად მოიხმარაო (ამას ის სხვა სიტყვებით –

მისთვის ჩვეული ავციობით გაპყროყინებს), ეს სულ ცოტა, აკრძალული ილეთებით საქმიანობა, ანუ ზნეობასთან ზურგშექცევით დგომა.

აქ ისიც უნდა აღვნიშნო, რა გაუჭირდა ისეთი **დ. ჯაიანს**, რომ კაცმა, რომელმაც **1990 წელს** სოხუმში საჯაროდ აღნიშნა, **ს. საჯაია მ. კოსტავას** ფონდში სანთელივით ენთოო, ახლა გამოდის რაღაც სატელევიზიო ჭორბიუროთი (“კავკასია”) და გაპყვირის, ფულები შეჭამაო. თუმცა არც ესაა გასაკვირი, ზნეობის სარბიელი მარათონს ჰგავს, მასში ბევრი ერთეობა, მაგრამ ფინიშამდე ერთეულები აღწევენ.

პირდაპირ უნდა ვთქვა, **ნ. მგალობლიშვილის** ზნეობრივ მარცხს ყოველთვის განაპირობებდა არა დონკიხოტობის მიწაზე ვერდატეული სიდიადე, არამედ ბოღმის ქოთანად გადაქცეული გული. აქ სხვა რამეშიცაა საქმე, მისი ნაბიჯები სულიერებასა და ყოფით ყოველდღიურობაში მკვდრადშობილობის ათვლათა ჯერმონაცვლეობაა.

ყოველ შემთხვევაში, ჩემს თვალში **ნ. მგალობლიშვილის** სულიერ ვინაობას განაპირობებს მისი წვრთნაშეუსმენლობა (არაკომპეტენტურობა), რომელსაც ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრობაში საბედისწერო შედეგი მოპყვა. იგი მოყვასისადმი ჩასაფრებისა და ცილისწამების დიდოსტატი გახლავთ. დღემდე მისი საქმიანობის მახასიათებელია საქყო პოლიტიკური თუ საორგანიზაციო დასკვნები და დეზერტირობა (**1989წ., 1991-92 წლების დეკემბერ-იანვარი**, 1992-93 წლების საომარი ავანტიურა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, აფხაზეთში და ა. შ.).

მისი ბუნებრივი მდგომარეობა გახლავთ ურთიერთუნდობლობათა გააბლაბუდება, – სადაც კი მივიდა, ყველგან ოდიოზური ნაკვალევი დატოვა.

თაობა (ან მისი თუნდაც ერთი წევრი), რომელიც ვირემშაკობით ცდილობს თავისი წარმომავლობის უგულებელყოფას და არ ცხოვრობს სინანულში, იგი უფლისმიერ შინაარსს ეომება, ზნეობრივი სივრციდან თავდაღწევას ცდილობს.

ნებისმიერ არსებას, პირველ რიგში კი ადამიანს, სჭირდება ჯიშისმიერი წესრიგი.

სისხლადრევა, მით უფრო ე.წ. დემოკრატიის სახელით, გახლავთ ბუნების კანონზომიერებათა წინააღმდეგ მოქნეული საზურგე მახვილი, რომელიც, როგორც პოლიტიკური ხელცდუნება, ხელს უშლის მიწიერ თანხმობას და შეუთავსებელია ცხოვნების გზასთან.

ყოველგვარ სახალხო ღირებულებაზე ხელჩაქნეული, მაგრამ მელაძეობით ვითომ სიქველისკენ თავმიხრილი საზოგადოება თუ “მე”, როგორც წესი, მხოლოდ სულის საჭურისობასა და სხეულის ცვედანობაში ისაგნებს თავს.

ამაოა ჟამთაბერთან საქმის ჩაწყობის მცდელობა, _ სათავზარო ელდად გაქვავებული დრო თავის უმცდარ სარკვეში ასურათხატებს დანაშაულებრივ შეცდომებსაც და საავკაცო ბოროტმოქმედებებსაც, რომელთა წარმომავლობა **1990-91 წლებში** პირადად **ნ. მგალობლიშვილის** ხელმრუდობათა თუ სულიერ სიმახინჯეთა ავხორცული შედეგია.

ეს, რომ ასე გახლავთ, ამაზე, მისდაუნებურად, ჩემზე უფრო პირდაპირ თავად **ნ. მგალობლიშვილი** ღაღადებს ზემოთხსენებულ საგაზეთო მასალაში _ **“როგორ უდალატეს ქართულ საქმეს ქართველმა დეპუტატებმა”**, ანუ მისი აღიარებით **1991 წელს** ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში აფხაზეთის ასსრ უმაღლესი საბჭოს არჩევნები, რომელიც პარტოკრატის თითისქნევითა და მისი ფართი-ფურთით ჩატარდა, თუ მას დაუუჯერებთ, ქართული საქმისთვის საღალატო გამომდგარა.

დიახ, ამას თვითონ ამბობს ასე.

რა თქმა უნდა, აფხაზეთის ა/რ უმაღლესი საბჭოს ქართული ფრაქციის საქმიანობა **1992 წელს** პირადად ჩემთვის კი არა მარტო, აფხაზეთის საზოგადოებრიობისათვის (და არა მხოლოდ) აღმაფრთოვანებელი რომ არ იყო, ეს იმ დროიდანვე არაერთ წერილში აღმინიშნავს, მაგრამ **1993 წლის სექტემბრიდან** იგი აფხაზეთის მოსახლეობასთან ერთად დევნილობაშია და, როგორც ლეგიტიმური ინსტიტუცია, იზიარებს საკუთარი ხალხის (ამომრჩევლის) ბედს.

როგორც ჩანს ამ ინტერვიუში **ნ. მგალობლიშვილს** სურს საბოლოოდ განიბანოს განსაბანელი, რომელიც **1989, 90, 91, 92 წლებში** აესვარა და არ თავილობს უტიფარ ტყუილებსაც. ვიმეორებ, ასეთი გახლავთ მის მიერ შეთხზული მითი “ზვიადთან ბუნკერში ყოფნისა”, ისიც, რომ **“ვურჩევდი (ზვიადს) რუსეთის ტერიტორიის დატოვებას და ჟენევაში წასვლას. მე ვხედავდი საშიშროებას, თუ რა მოელოდა მას, მაგრამ ზვიადმა საქართველოში დაბრუნება არჩია”**....

ერიჰაო, წამოგცდებათ, მაგრამ სადა ხართ ჯერ, **1992 წლის იანვრის** ერთ სუსხიან დილას, როცა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, ცხუმ-აფხაზეთში ამ მხარის მოსახლეობა ხუნტის საწინააღმდეგო დაუზავებლობას აქვითვირებდა, ეროვნული მოძრაობის დავალებით

ზურაბ კვარაცხელია და **ანზორ გვარამია** სახლში მიადგნენ მას და შეახსენეს, რომ იგი – ეროვნული ხელისუფალი, სახაზინო ენით რომ ვთქვათ, სულ ცოტა, ეროვნული ხელისუფლების მხარდასაჭერ ღონისძიებებზე უნდა გამოჩენილიყო.

– არაფრის თავი არ მაქვს, გავლოთ და (კიდეც რაღაცაო, მაგრამ ამას არ ვიტყვი ხმამაღლა, მას რომ ეცვა იმ მიქვას ვუნახავ ღირსებას). ამის შემდეგ, როგორც გითხარით, მანქანაში ჩატენილი, ტომრის სტატუსით რომ გავაგზავნეთ გროზნოში ისიც და მისი თანამოსაქმეებიც, ესეც ცნობილია. სამწუხაროდ, კიდეც უფრო ამის შემდეგ, გადაიკრა რა შუბლზე კამეჩის ტყავი, **ნ. მგალობლიშვილის** ქოსატყულია ტიტყინისა არ იყოს, თავისი სამოსკოვო დეზერტირობა ასეთნაირად დაილაშობა: **“მაშინ ასე მირჩია ნადარეიშვილმა, რათა იქ აფხაზებს პასუხის გამცემი ჰყოლოდათ. ამ კუთხით მართლაც ვიმუშავე, რომ უპასუხოდ არ დარჩენილიყო არც ერთი ბრალდება”...** ისე ავიდგა გვერდებო, იტყვიან ასეთ დროს. მერედა, სად არის პასუხი და რამდენად აუფარა იგი ჩვენს უბედურებას?!

ყველაფრისმკადრებლობა მედროვეთა შთაგონებული ნიჭია!

რაც შეეხება ამ სამოსკოვო “მივლინებას”, ღირს იგი ჩასაღრმავებლად: გამიგონეთ და დამიჯერეთ, მერამდენედ უნდა გითხრათ ეს: იმის შემდეგ, რაც მას კრემლიდანური დაკვეთა აღასრულებინეს, ანუ მან და ეროვნულ მოძრაობას ამოფარებულმა საბჭოთა პარტნომენკლატურამ აგრესიულ სეპარატიზმთან ერთად ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) საქმე ომამადე მიიყვანა და რუსეთის საოკუპაციო ძალებს ეს მხარე დააკავებინა, იგი, როგორც ნაცადი და საჭირო კადრი მოსკოვში გაიხმეს, რათა გაერიდებინათ გენოციდს გადარჩენილი, მაგრამ ეთნიკური წმენდის შედეგად აფხაზეთიდან გამოძევებული ასიათასობით ადამიანების სახალხო რისხვისგან. ამის შემდეგ, ზუსტად ათი წლის მერე, ესეც ხომ მოგახსენეთ უკვე, ეს სამოსკოვო ხელისბიჭი ახალი დივერსიისათვის მოავლინეს საქართველოში, კერძოდ, დღის წესრიგში დადგა დევნილობაში აფხაზეთის ლეგიტიმური ინსტიტუციების გაუქმება. ჰოდა, მასზე უფრო ქმედუნარიანი სახელ-გამტეხი ვინ უნდა ყოფილიყო ამ საქმეში. ამჯერად სწორედ საამისოდ გაისარჯა იგი, რადგან ყოველთვის კრემლის კურანტების დროით ცხოვრობდა.

ახლა კვლავ მივუბრინდეთ მანამდელ ამბებს.

ერთი რამეცაა სათქმელი და მასზე ხმა რომ არ ამოვიღო, ჩემს თავს მივეუტოვებ პატივისცემას. როგორც უკვე გითხარით, მას შემდეგ, რაც **ნ.**

მგალობლიშვილმა და მისმა თანამოსაქმეებმა მოახერხეს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს – აფხაზეთის ეროვნულ-სახალხო მოძრაობაში (როგორც დრომ დაადასტურა) “კოლხური კოშკის” მსოფლმხედველობით შეიარაღებული პიროვნებების დროებითი გაუვნებელ-ყოფა, მან გაინაღდა “მრგვალი მაგიდის” ექსპერტის მოვალეობა, ამოიშლივინა ფარისეველთა ხროვა და **1990 წლის 28 ოქტომბერს** აფხაზეთის ასსრ შს სამინისტროს გაცხრილული სიით ის და მისი თანამოსაქმეები შევერაგდნენ საქართველოს რესპუბლიკის უზენაეს საბჭოში.

დიახ, დიახ, აღნიშნულმა შს სამინისტრომ მაშინ მისი წყალობით მთლიანად დაიკვემდებარა აფხაზეთში “მრგვალი მაგიდის” საქმიანობა, უფრო მეტიც, **1991 წლის** არჩევნებს აფხაზეთის ა/რ უმაღლეს საბჭოში ქართულ მხარეზე ის ხელმძღვანელობდა.

როგორც კი ეროვნული ხელისუფლების წინააღმდეგ თოფი გავარდა, **ნ. მგალობლიშვილი**, მისი თანამოსაქმეები და ხსენებული შს სამინისტრო მყისვე ხუნტის მხარეზე გადავიდნენ, ყოველ შემთხვევაში, ანუ მათთვის ყველაზე უკეთეს შემთხვევაში ეროვნულ ხელისუფლებას გაერიდნენ, ხოლო ის ხალხი, ვინც “აფხაზეთის მრგვალი მაგიდის” მიერ **ზ. გამსახურდიას** მტრებად იყვნენ შერაცხულნი, ამ მოვლენათა შუაგულში “კოლხური კოშკის” მხარეზე აღმოჩნდნენ, ერთმა მათგანმა – **არკადი მარკოზიამ** კი დეკემბრის იმ საბედისწერო დღეებში ეროვნული ხელისუფლებისათვის დახლილ ტყვიას სხვათა გვერდით არა მარტო შეუშვირა მკერდი, არამედ მხედრის თავგანწირვით დაეცა.

... და მაინც, ეს წერილი **ნ. მგალობლიშვილის** პირუმტკიცობათა აღსანუსხვად არ იწერება, მაგრამ არის ციდაკაცობათა ჩამონათვალი, რომელიც საზოგადოებამ უნდა იცოდეს: სოხუმის საზოგადოებრიობის რწმუნებით გადაწვევით, **1993 წლის 15 მაისს** აღგვენიშნა **კ. გამსახურდიას** სახელობის სოხუმის სახელმწიფო დრამატულ თეატრში **დიდოსტატ კონსტანტინეს** ხსოვნის საღამო.

ვინაიდან, **კ. გამსახურდიას** სახელობის სოხუმის სახელმწიფო თეატრის მესვეურებმა შიგნით არ შეგვიშვეს თეატრის შენობაში, იძულებული გავხდით, სახალხო ღონისძიება თეატრის სალაროებთან ჩავვეტარებინა.

იმ დროს სოხუმში საომარი ვითარება იყო. თეატრის მიმდებარედ ჭურვები სკდებოდა, მაგრამ ხალხმა მაინც მოიყარა თავი დიდი ერისკაცის პატივისაგებად. დიდოსტატის ხსოვნის საღამო, რომელზეც აფხაზეთის

საზოგადოებრიობამ, მიუხედავად მრავალნაირი საფრთხისა, მაინც გაიერთსხეულა ძალისხმევა. სამწუხაროდ, სოხუმელთა ასეთი სულიერი მდგრადობა უგულვებელსაყოფი ახირება გახდა **კ. გამსახურდიას** სახელობის თეატრის დასისტვის, მასთან ერთად **ნ. მგალობლიშვილისა** და “მისი მრგვალი” მაგიდისთვის, რომელსაც **ა. დავითაიას** მეშვეობით ამის შესახებ თადარიგიანად, ანუ ერთი თვით ადრე ეცნობა, რა დროს **კ. გამსახურდია**, შემოთვალა მოსკოვიდან “**კოლხური კომპისათვის სალ კლდედ აღმართულმა**” მედროვემ.

თუ ამას დავუმატებთ იმასაც, რომ ამ საღამოზე არც **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი თანამოსაქმეების პოლიტიკური აზრის ქვეშ აფხაზეთის ასრ შს სამინისტროს მიერ სადაც ჯერ არს დეპუტატად რეკომენდირებულ ბატონებს შეუწყუხებიათ თავი, თავად განსაჯეთ, ისინი თუ რისთვის იფრიალებდნენ “კოლხური კომპის” ფირმანს მაშინ, როცა ეს თვალსაჩინოდ და აშკარად სამოგებო იყო.

სხვათა შორის, “კოლხური კომპის” სახელი, ეტყობა, დღესაც “ლედვის ფოთლად” და “ნაქმრევის სახელად” სჭირდებათ გამოჭენებულ თვითმარქვიებს, მათ შორის **ნ. მგალობლიშვილისა** და **დ. ჯაიანს**. მათგან პირველი “კოლხური კომპიდან” გაქცეული მხდალი და ორპირია, ხოლო მეორე, მისთვის ტყვიის დამხლეი მიმდგომელი, მეტიც მისკენ მტრის წარმძღოლი სულმოკლე.

ის არავითარ შემთხვევაში, არ იშლის ავციობას, ამასთან ერთად თავისი სულიერი ხრწნადობის შეფუთვისას ერის სიწმინდეებში ცდილობს: **“არადა, სოხუმის თეატრი ყოველთვის იყო თავისუფალი, ისეთი, როგორც კონსტანტინე გამსახურდიას სახელს ეკადრებოდა!”** (გაზეთი “ასავალ-დასავალი”, 10-16მაისი, 2010წ.).

ეს კია სწორი, ოღონდ, თუ რად დასჭირდა ამჯერად მისგან თოფდახლილი დიდოსტატი, აი, ამაშია მთელი ვერაგობა.

მაგრამ ეს კიდევ არაა ყველაფერი. **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი თანამოსაქმეების მიერ **1990-91 წლებში** აფხაზეთის ასრ შს სამინისტროდან ლამის “კოლხური კომპის” მექონგურეებად გათვალსაჩინოებული ხალხი გახდა **1993 წლის შემოდგომაზე** სამეგრელოში სათარეშო “წესრიგის” დამამყარებელი, ე. ი. ფაქტობრივი ხელისუფლების პირველი პირები ამ მხარეში, ანუ იმ სამეგრელოში, რომლის ტყეებს იმ დროს თავს აფარებდა დევნილი, მშვიერი, მწყურვალი და მიუსაფარი **ზ. გამსახურდია**.

ამ დროს **ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი თანამოსაქმეების მიერ შერჩეული “ზვიადის სანდო თოროსნები” ხან “სამეგრელოზე გამარჯვებას ზეიმობდნენ”, ხან კიდევ, როგორც მწევარი კურდღელს, კვალში ედგნენ ერის სინდისს.

რაც შეეხება **ნ. მგალობლიშვილს**, ის იმხანად, იცით უკვე, მოსკოვში ითბობდა კაცდმერთობის ბალიშად ამოჩრილ საჯდომს.

მე რა შუაში ვარო, წამოიყროყინებს ახლა! იმ შუაში ხარ, შე ცხრაგზის რეგვენო, რომ, როდესაც შენი თავდებით “კოლხურ კოშკში” გაპირველკაცებულთა საუფროსო თვალსაწიერში შარაგზის ყაჩაღივით წაგიკლავენ ერის წინამძღოლს, უნდა გაგახსენდეს, რომ უკვე საუკუნის დასურათხატებულია **ჰაჯი უსუბი** და არსებობს საოხარის ტარების წესი.

მაგრამ ეს წესი ქრისტესმხედრული მოდგმისაა!..

სხვა მხრივ, სამაწუთოდა აქვს დაწერილი ეს სტრიქონები ქართულ მარჯვენას:

**“შეკუმშულო ქართლის გულო, შეკვეცილო მიწავ ქართლის,
არ მსურს, მის ტყვედ დაგიგულო, ვისაც ტვინიც არ აქვს ქათმის...”**

(“მწერლის გაზეთი”, 1-15 მაისი, 2010წ.).

აქვე არ შემძლია გვერდი ავუარო ერთ საკითხსაც: ვინაიდან მე დედით ბერძენი ვარ, **ნ. მგალობლიშვილი** ყველა გზაჯვარედინზე ხმის ჩახლეჩამდე გაჰკიოდა _ არ ენდოთ მას, ის ქართველი არ არის, ამიტომ **ზვიადს** უღალატებსო!..

ყველაფრის მიუხედავად, მე მართლა არ მიკვირდა და არც დღეს მიკვირს **ნ. მგალობლიშვილის** ატიტყინება არც 1990 წელს, როცა ეროვნულმა მოძრაობამ ერის დანაზოგი მანდო და არც ამჯერად, როდესაც დრომ ყველაფერს გასცა პასუხი.

საქმე ისაა, რომ გამოიყენეს რა მისი ბოღმაკაცობა, დამკვეთებმა მას მოსთხოვეს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ეროვნულ-გამათავისუფლებელ მოძრაობაში მიზნობრივად შერჩეულ პიროვნებათა გაუფნებელყოფა. მაშინ მან იმ დროის საძრახობათა ზურგის ქართთ ეს შეძლო, მაგრამ დღეს ის ამას ვეღარ შეძლებს, რადგან ჩვენც ვისწავლეთ სამადროო ილეთები. დღეს ის, გულწრფელად ვამბობ, მხოლოდ და მხოლოდ ყავლგასული ნივთია.

იმ ხნის მანძილზე, რაც მე აფხაზეთის ა/რ უმაღლეს საბჭოში ვმუშაობ, არაერთი წერილი, ინტერვიუ და მონოგრაფია გავასაჯარისე “კოლხური

კოშკის” ცნობიერებაზე, მოვამზადე საიუბილეო ღონისძიებები და ა.შ. ყოველივე ამის შორიდან მაყურებელი იყო იგი, ხოლო იმ დროს, როცა **1992 და შემდგომ წლებში** მოსკოვში იმახათებდა ერთ საჩოთირო ადგილს, მაშინ მეც, სხვა ერისკაცებთან ერთად, მისგან ვერაგულად მიტოვებულ **ზ. გამსახურდიას** გვერდით ვინაწილებდი მისკენ **ნუგზარისგანაც** გადმოტყორცნილ განსაცდელს.

ახლა ვეკითხები მას, მე “ზერძენმა” თუ თავი გავიმეტე საქართველოს ყოფნა-არყოფნის ხანს, შენ, “თავანკარა” ქართველი, რად გაერიდე ქვეყნის განსაცდელს.

– რა მექნა, სული ტკბილი იყო, მიპასუხებს ურცხვად.

არ გამოვა ასე, რაკი ჩაისველე წელსქვემოთ, ხოლო ზნეობა დააგირავე, ჩაიწიე და ახლა მაინც ნუ მეწარამარები წინ.

ამ მედროვის ხასიათის გასარკვევად ნიშანდობლივია ერთი შემთხვევა: 2010 წლის 25 მაისს ზ. გამსახურდიას ქვერვმა, ქალბატონმა მანანა არჩვამემ თავის მომხრეებთან ერთად გადაკეტა თბილისში ყაზბეგის ქ. №42, რომელშიც განთავსებულია სასჯელაღსრულების, პრობაციის და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტრო (აქვეა აფხაზეთის ა/რ უმაღლესი საბჭო). გამწარებული ადამიანი საპატიმროში თავისი შვილის – ცოტნე გამსახურდიას უმწეო მდგომარეობას ასაჩივრებდა ისე, როგორც შეეძლო.

ნ. მგალობლიშვილი ამ ცოდვისკითხვაში სეირს ხედავდა და თავს ირთობდა, – ესენი ჩემი ბეტეერები იყვნენო, განაცხადა ბოლოს.

ნაცადმა გაიმგერამ ასე უერთგულა “კოლხურ კოშკს”!

საერთოდ, როდესაც საუბარია “აფხაზეთისთვის პასუხის გაცემაზე”, რაზედაც ზემოთ შევაჩერე თქვენი ყურადღება, აქ უნდა ითქვას, რომ მას სურვილის შემთხვევაშიც არ შეეძლო ეს ამ საკითხში თავისი ნაკლებ გათვითცნობიერების გამო. ის ამაზე ყოველთვის საუბრობდა და დღესაც ჩხირკედელაობს კრემლის მიერ შემოჩეჩებული ტერმინოლოგიითა და რუსისტული სტერეოტიპების შესაბამისად. უცოდინარობისა და თავისი სახიფათო დებულების გამო (“**მეგრელები შეეკვრებიან აფხაზეტს**”) იგი ვერ განმარტავდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში საბჭოთა ეთნოდივერსიული ფაბრიკაციების არსს, რომლის შედეგადაც აფხაზეთი “სხვაქვეყნდებოდა”. ის ვერც აგრესიულ სეპარატიზმს (როგორც აფხაზეტთა ეთნოკრატიულს, ასევე “ჩვენს” პარტოკრატიულს) უდებდა საპირწონეს და თავისი ვითომ საქმიანობით, უკეთეს შემთხვევაში,

კუთხიდან კუთხეს უნაყოფოდ ეხეთქებოდა. მისთვის მიუღებელი იყო ისეთი შინაარსი, როგორცაა სახლიკაცობა, ძუძუმტეობა, სახალხო თანხმობა, საერთო გვარები (ეს გვარები ხომ მეგრული იყო).

დღეს თუ თუნდაც აქა-იქ ვაღწევთ, განა მაშინ არ შეიძლებოდა აფსუა სახლიკაცებთან საერთო ენის გამონახვა, როცა ყოველ შაბათ-კვირას ზიარი ნათესავების ქორწილებზე, მეობებზე და ქელეხებზე ვხვდებოდით ერთმანეთს. რა თქმა უნდა, ეს არათუ შეიძლებოდა, საჭირო იყო, მაგრამ **ნ. მაგლობლიშვილი** ამაში “მეგრელ-აფხაზეცთა _ ანტიქართულ შეთქმულებას ხედავდა და ასეთ ურთიერთობებს, წინააღმდეგ “კოლხური კოშკის” მსოფლმხედველობისა, რაც არ უნდა გაგიკვირდეთ, ებრძოდა. სამაგიეროდ, აბეზარი დამსმენივით უბის წიგნაკით ხელში (ეს უკვე გითხარით) დასდევდა **ალექსანდრე ანქეაბს** და მასზე კომპრომატებს აგროვებდა. აი, ასე “სცემდა იგი საჭირო პასუხს” სეპარატისტულ მოძრაობას.

დრომ კი სხვა რამ დაადასტურა, მართალი ვყოფილვარ, არადა, **ნ. მაგლობლიშვილი** მეც უბის წიგნაკით დამსდევდა, როცა **მ. კოსტავას** ფონდის საშუალებით აფხაზეთში პირველი სახლი აფსუა ქალბატონსა და მის შვილებს ვუყიდე.

მე ახლა გაგაცნობთ აფსუა სახლიკაცების ერთ წერილს და თავად განსაჯეთ, რა დააკლო საქმეს **ნ. მაგლობლიშვილმა**:

Обращение Абхазских беженцев Господину Максиму Гвинджия.

Господин Максим,

Мы, нижеподписавшиеся, абхазы по национальности, пользуясь случаем хотим Вам сказать следующее, накануне т.н. президентских выборов в Абхазии мы покинули территорию Абхазии и переехали в г.Тбилиси.

Нам невоготу хладнокровно смотреть на беспредел и бесчинство российского оккупационного режима по отношению коренных жителей Абхазии. Коварными способами, по заранее разработанному плану, они захватили территорию Абхазии и в данный момент своими грязными руками копошатся в наших судьбах, дабы окончательно уничтожить и стереть нас, абхазов, с лица земли.

Придумавшие и осуществившие мохаджирство желают опять повторить подобный террор, только в гораздо более опасных и губительных формах.

Наши великие и мудрые предки в свое время увезли в Турцию и по сей день частично сохранили там свою самобытность, традицию и язык. Режим же Кремля сегодня решил тотально поработить абхазскую нацию.

Наши предки оставили нам наш прекрасный язык и традиции, которые мы обязаны в таком же чистом виде передать уже нашим будущим потомкам.

Однако, господин Максим, совершенно очевидно, что мы с Вами никак не сможем осуществить эту высокую и заветную мечту, если не объединимся с нашими грузинскими братьями, предки которых предельно активно противостояли мохаджирству в Абхазии.

Злополучный конфликт 1992-93 годов был инспирирован нашим общим врагом. Сегодня любой рядовой крестьянин знает, что ни абхазы, ни грузины не имели и никак не могли иметь военный арсенал таких масштабов, который позволил бы в течение года стрелять в друг друга из всякого вида русского оружия. Было совершенно ясно, что наш общий враг снабжал оружием и боеприпасами обе стороны, лишь бы мы уничтожали друг друга.

Это не было войной между абхазами и грузинами. Всем было хорошо известно, кто инспирировал и далее проводил военные действия. Все окончательно прояснилось и встало на свои места после провозглашения Россией «независимости» Абхазии. Сегодня Абхазия оккупирована и милитаризована российской военной машиной и полностью контролируется кремлевскими эмисарами. Поэтому мы в Абхазии получаем лишь только одностороннюю информацию, подготовленную и пропагандируемую российскими СМИ, работающих на российские же спецслужбы. И таких как мы, испытывающих практически полный информационный вакуум, подавляющее большинство в Абхазии.

Сегодня мы живем в городе Тбилиси, где поняли и почувствовали, что такое демократия. Здесь нет коррупции, над криминальным миром одержана полная победа, защищаются права человека. И что самое главное грузины испытывают к абхазскому народу не воинствующие и враждебные настроения, а, наоборот, везде и повсюду проявляется миролюбивость и стремление к примирению, и что самое главное это закреплено официальной позицией нынешнего руководства Грузии.

Мы горячо желаем, чтобы наши соотечественники проживающие в Абхазии также вздохнули с облегчением, не боялись завтрашнего дня и были уверены в мирное будущее. А это возможно лишь только после примирения и объединения двух исторически братских народов, абхазов и грузинов, в едином государстве.

С уважением, Кучуберия Тамаз, Кучуберия Алла, Кучуберия Руслан, Шапковская Дарико, Чежия Бадри, Арджения Руслан, Палба Асида, Давабава Омар, Кикория Лана, Шоуа Влад, Корсая Емса. 15 января 2010г.

მე ამ წერილში მისაღებად ვთვლი მთავარს იმას, რომ ეს ხალხი თბილისისკენ გულწრფელად იყურება. დანარჩენი დროის საქმეა!..

რა თქმა უნდა, მათი წერილიდან ჩანს, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, აფხაზეთში დაქსელილი დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების შედეგები აფხაზეთის მოსახლეობის ცნობიერებიდან ძნელი აღმოსაფხვრელია, მაგრამ ის ერთად უნდა გავაძვევოთ. ამის მზაობა წერილზე ხელმომწერებში ნამდვილად არის.

...თუ ასეა, რამ გააშმაგა ამგვარად ეს კაცი, რომ ასე დაუზავებლად გადაგიჯვარედინათ მახვილივ, მკითხავთ.

საქმე ისაა, რომ აფხაზეთის ლეგიტიმური ინსტიტუციების წინააღმდეგ არაკეთილმოსურნე ძალების მიერ კვლავ განახლდა ცილისმწამებლური თარეში (ამაზეც გესაუბრეთ უკვე).

ნ. მგალობლიშვილიც ამ ბანაკში აღმოჩნდა, ანუ ასრულებს მოსკოვის დაკვეთას _ აფხაზეთის ლეგიტიმური სტრუქტურები დაითხოვეთ.

ის ღიად უჭერს მხარს, იმათ, რომლებსაც ადრე აფხაზეთის მთავრობაში მაღალი თანამდებობა ეკავათ და შეთავსებით კოლაბორაციულ მოღვაწეობასაც ეწეოდნენ კრემლიდანური აგრესიის სასარგებლოდ. ამავე დროს, რბილად რომ ვთქვათ, მათ გადაამეტეს თავიანთ უფლებებს, რისთვისაც თანამდებობიდან გაათავისუფლეს.

დღეს ისინი ასეთი შანტაჟის გზით ცდილობენ არეულობათა აგორებას.

ჩემი წერილიც იმიტომ დაიწერა, ხმა მივაწვდინო იმათ, რომელთაც ამგვარი ხელმრუდობის, სულხრწნადობის და უგუნურების ლაგამამოდება შეუძლია. დიახ, მე არ ვიხარჯები ზნეობა დასაჭურისებული ბევრეულისათვის. თავდადება შეუძლია მხოლოდ იმას, ვისაც საფუძვლიანად ესმის ქრისტესმხედრული შინაარსი, ხოლო ქრისტესმხედრული შინაარსი იქაა გასიგრძეგანებული მხოლოდ, სადაც

ჯიშისმიერი მეხსიერება ირთველიანებს სულს. პირდაპირ ვამბობ, არ გახლავთ **ნ. მგალობლიშვილი** ამ წყობის სულიერი!

მე ამ დღეებში ვრცელი წერილი მივუძღვენი ხელმრუდი ფეხაწყობების თავხედურ გამოხდომებს აფხაზეთიდან დევნილი ლეგიტიმური ინსტიტუციების დასაცავად. ამის გამო ამჯერად მე მომადგა ლოდსატყორცნებით იგი. მისი ჭკუით, რაკი თვითონ მთელი ცხოვრება თავსმოხვეული სადავეებით იღვაწა, ასე ჰგონია მეც ვიკადრებ სხვათა თითისქნევით ავიაღმართო და მისი თუ თავისი თანამოსაქმეების მსგავსად, რაღაც გამორჩენისთვის დავწერო ის, რაც არ მწამს. მე მესმის, რომ ასეთ ვითარებაში დიახაც ძნელია ეკამათო უგუნურს, ასათნოო უღმერთო, გადარწმუნო ბოღმაკაცი და რადგანაც აზროვნება ღვთივმონიჭებული უპირატესობაა უფლის ხატად ასულდგმულებულთა, ამათა მათთან სახლიკაცობის მოთვალსაწიერება.

ერთიც უნდა გაგიცხადოთ, ამ ხუთიოდე წლის წინ, როგორც თვითმხილველები ამბობენ, ერთ ღრმადპატივსაცემ ჭერქვეშეთში, ნადიმზე **ნ. მგალობლიშვილი** სასმელს კრემლიდანურად მოეკიდა და მორიგი გაბომჟებით სალოცავად აფრიალებულ სადღეგრძელოებს გადარწყვეა მოუნდომა. ბოლოს და ბოლოს, მისი გარეთ გაბმანება აუცილებელი გახდა. ამით გაგულისებული გზად ჩასაფრდა და მონადიმებს ანგარიშსწორება მოუნდომა. მისი “გალომგულება” მაშინ იმით დამთავრდა, რომ ერთერთმა სავსებით დამსახურებულად გამომავფიზლებელი წიხლი ამოუჯინა.

დრო გავიდა და მისი გამომავფიზლებელი სათანადო რწმუნებით დევნილთა ლუკმას მიმდგარ ხელნაცდურებში ზნეობრივი მათრახით გაერია.

ამიტომ აღმოჩნდა **ნ. მგალობლიშვილი** შეთქმულთა სიმრავლეში და თავის მომამზებრებელი წარამარაობით პოლიტიკურ ანანიზმში დაისაქმა თავი.

ამასთან დაკავშირებით **22.04. 2010 წელს** მე მივმართე აფხაზეთის ა/რ უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარეს, იმაზე, რომ დეპუტატი, რომელიც ძირს უთხრის ხელისუფლებას და მის სახვალთა შედეგებში ვერ ერკვევა ან ცუდად ერკვევა, თავის თავს მოიაზრებს საკუთარი ამომრჩევლის განაწესის მიღმა.

არადა, სათავზარო სიცხადე, რომელიც ნ.მგალობლიშვილისა და მისი თანამოსაქმეების წინგაუხედაობითაც დაგვატყდა თავს, სულ უფრო და უფრო წყალუხვდება უგუნურობათა მორიგი ნაკადებით.

ისინი თავს უფლებას აძლევენ გაერთონ ისეთი ფუფუნებით, როგორცაა ჩასაფრებული ანგარიშსწორება იმასთან, ვინც კი ოდესმე უკადრებელში წასწრებია ამ ფეხაწყობას.

ოღონდაც, მეტი საქმე არა აქვთ, თავი იწუხონ იმის რკვევაში, თუ რა მასშტაბებს იძენენ მათი დემარშების თანადროულად იმპერიათა მიერ თავსმოხვეული ეთნოდივერსიულ ინდუსტრიაში საქართველოს დენაციონალიზაციის პროგრამათა სიგრძე-სიგანეები.

ეს მათ გვერდით ხდება, მაგრამ თვითონ არ გაერჭოთ ეკალი და რა მოხდა მერე, რომ რუსეთის მიერ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოსა, ანუ აფხაზეთსა და ცხინვალის მხარეში (ნაწილობრივ ჯავახეთში) კრემლის მიერ რუსული პასპორტების დარიგება და ასეთი ეთნოდივერსიული ფაბრიკაციით რუსეთის ე.წ. მოქალაქეთა გამოინკუბატორება ტოლფარდია (იდენტურია) იმ მოვლენასთან, რომელსაც ტექნოკრატიული დასავლეთი ჭაობური დემოკრატიის სახით ამკვიდრებს ჩვენთან, როცა იგი ადამიანის უფლებათა დაცვის საბაბით ქართველთა ეროვნულ-სახალხო ნების საწინააღმდეგოდ ალეგიტიმურებს მესაჯდომეთა, იელოველთა თუ სხვა ჯურის ე. წ. უმცირესობათა აგრესიას საქართველოში (და არა სხვაგან სადმე).

რა მაგის პასუხია და, მთელი ჩემი შეგნებული ცხოვრება, იმ საშუალებით, რასაც იმხანად ვითარება იძლეოდა, ვცდილობდი, ჯავშნად დავდგომოდი ჩემი სამშობლოს შეუგინებლობას. **1989 წლიდან, რაც ნ. მგალობლიშვილთან** საქმიანი ურთიერთობა მომეცა თუ ვინმემ ჩამცა მახვილი ზურგში, მათ შორის ყველაზე ხელგამოდებული თვითონ გახლდათ. უფალმა ინება პირადად ჩემთვის, მიუხედავად უმძიმესი ჭრილობებისა, სასიკვდილო არ გამომდგარიყო ეს ჩასაფრება, სამწუხაროდ, ქართულ საქმეს კი საბედისწერო ხანა დაუდგა ამგვარი თავგართობებით.

და ბოლოს, როდესაც **1990 წელს ნ. მგალობლიშვილისა** და მისი თანამოსაქმეების ხელცდუნებებს გავემ-იჯნე, ეს სიმხდალით არ გამიკეთებია, ვიფიქრე, იქნებ მე ვცდები და ამ ხალხს საქმე არ გავუბლანდომეთქი.

დღეს ვხედავ მათ ავგუნება საქმეებს, ისინი ზნეობრივი ხელმოცარვის შემდეგ ავციობის შემხეფებით დაკავდნენ და ადამიანურ ღირებულებებზე თუ სიწმინდეებზე თავიანთი ხრწნადობის შერწყევით იმსუბუქებენ ყოვას.

საკითხი ასე დგას, **ნ. მაგალობლიშვილი** და მისი თანამოსაქმეები რა სიმრავლეცაა, ის კი არაა სარკვევი, ვის ახმოვანებენ, ვინ ილანდება მათ უკან, აი, რას უნდა გაეცეს პასუხი და არა მხოლოდ პასუხი!..

პირდაპირ გეტყვით და პასუხსაც ვაგებ, _ მათ კრემლის ნათურა გზას უნათებთ კვლავ!..

ასე არ იჭედება თავისუფლება! **ნ. მაგალობლიშვილისნაირი** ბოდმის ლაგვანისთვის მიწიერ ცხოვრებაში ვერა და ვერ გაისაგნა სიყვარული და ჭეშმარიტი სიკეთე. ეს არის მიზეზი იმის, რომ ვერც თავისუფლება ჰპოვა, რადგან ბილწი სული ვერ თავისუფლდება ტაბიკებისგან.

მართალია **ნ. მაგალობლიშვილისთვის** მეგრული ნაირსახეობა დედოქართულისა საეჭვო მდგომარეობაა, მაგრამ უწმინდესის სააღდგომო ეპისტოლე (2010წ.) ემოწაფება მის სახალხო სიბრძნეს: **“მშვენიერი მიმართვაა, მაგალითად, ლაზური “შური მშინე” (“სულის მომხსენიებელი”). ასე უწოდებს ლაზი თავის შთამომავალს, რაც გულისხმობს იმას, რომ იგი მისი სულის მომხსენიებელი იქნება.”**

ვინ არის თქვენთვის “შურიმ მშინე” ნუგზარ?!

ვაი, რომ ეროვნულ მოძრაობაში არც გყოლიათ ის, რადგან არასოდეს იყავით “კოლხური კოშკის” ქრისტეს მხედარი!

6-15 მაისი, 2010წ.

≈*≈

2. ზღვა, რომელიც შორია, ანუ, როდესაც აფხაზეთი ისევ კრემლიდანურად განიხილება!...

1. ფაქტის ფილოსოფიის ანბანური გასაგნებები ჩრდილო- დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში)

“მოდღურებასა მრავალსახესა და უცხოსა ნუ შეიწყნარებთ”...

ებრაელთა მიმართ 13,9

“...ხშირად ერთი დღის დაგვიანებული საქმე მთელი საუკუნის
სატირალი გახდება ხოლმე...”

დიდოსტატი კონსტანტინე

უმჯინისა საზოგადოება და გადაშენების ზღვარზეა ერი, რომელიც კარნახით აზროვნებს და მხოლოდ სხვათა შემწეობით ცხოვრობს. მას არ გააჩნია ეროვნული მეობის განცდა. სამწუხაროდ, ქვეყნის წინაშე უპასუხისმგებლო საზოგადოების, განსაკუთრებით კი ახალგაზრდობის ერთი ნაწილი ვერ ამჩნევს, რომ ამერიკის ე. წ. ჰუმანიტარული პასუხისმგებლობა და საბჭოთა კავშირის “ინტერნაციონალური მოვალეობა” ერთი და იგივეა (იდენტურია).

როდესაც ადამიანი ცნობიერად უვინაოა, ხოლო სულიერად მდაბიო გახლავთ, ადვილია მისი გადაგვარება, სწორედ ამიტომ ცდილობენ იქ, “სადაც ჯერ არს”, ქართველთა პირწმინდა გამდაბიოებას.

ასეთი მცდელობის საპირწონე არის მხოლოდ ერთი რამ, – ვისაც გააჩნია დედაენა, სახალხო რჯულისკანონი, მას აქვს სამყარო, უკვე ჩამოუყალიბდა მსოფლმხედველობა, ანუ ძვრუქმნელია საკუთარ ცნობიერ თვალსაწიერში, თავის ვინაობაში.

პოლიტიკური თავისუფლება, გასაგნებული საკუთარ სახელმწიფოებრიობაში, ერს სულიერი მარადიულყოფისთვის სჭირდება. ამას კი განაპირობებს მხოლოდ პატივისა და ღირსების შეუგინებლობა.

არაფერი არაა იმგვარად გადამშენებელი, როგორც თავსმოხვეულ ჩარჩოში საკუთარი ვინაობის გასიგრძეგანება მიზნობრივი დაკვეთის მიხედვით.

სამწუხაროდ, დამპყრობმა მოახერხა ჩვენი თვალგახელის იმგვარი ოკუპირება, რომ საკუთარ ვინაობაზე ვიცით ზუსტად იმდენი, რამდენიც დამპყრობისგანაა ნებადართული.

ე.წ. დემოკრატია კომპრადორული საზოგადოებისთვის გახდა საშუალება, რათა გამოხატვის თავისუფლების საბაბით ხელყოს ერში პატივისა და ღირსების უფლება.

იმპერიათა მრავალათასწლოვანი ეთნოდივერსიების შედეგად სადენაციონალიზაციო ნედლეულად მოაზრებული ქართული საზოგადოების უდიდესი ნაწილი ნებივრობს უფიცობაში. მან არ იცის თავისი წარმომავლობა, გონითი განფენის სივრცე, მამულის სიგრძე-სიგანე. აზრზე არაა თუ რა უნდა იყოს ერის ცნობიერი ნიშანსვეტი და ეროვნულ-სახალხო სულიერების სვლაგეზი.

მან, ცრუ მეგობრების ინახში თავდადგენილმა, გაამევა გულითადი სახლიკაცები. ზურგი შეაქცია მამა-პაპათა შინაარსს.

მისთვის სისწორე ის სიცხადეა (ის ფაქტია), რომელიც გონიერმა მტერმა შემოაქსელა.

აქედან გამომდინარე, სხვადასხვა დროს, სხვადასხვა იმპერიათა ძალადობის, განსაკუთრებით კი რუსისტული ეთნოფაბრიკაციების შედეგად ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში – 1. აფხაზეთის ავტონომიის შექმნამ ეს მხარე “გაასხვაქვეყნა” ანუ არაქართულ (არააფხაზურ) შინაარსში დაადგინა; 2. გასხვაქვეყნებულ სივრცეს “საკუთარი” პოლიტიკურ-ადმინისტრაციული აბრის ქვეშ დასჭირდა “ამ ქვეყნის სახელის მატარებელი”, ხალხი ანუ თავისი “სახალხო” ფირნიშის “დემოგრაფიული დადასტურება”; 3. ამრიგად, აფხაზეთის ასსრ იქცა მძლავრ საბჭოთა ეთნოფაბრიკაციულ ინდუსტრიად, რომლის ეთნონედლეულად გამოიყენებოდა აფხაზეთის მკვიდრი მოსახლეობა, ძირძველი ქართველი¹ და გასახლიკაცებული აფსუა, ასევე არმენები,

¹ აღსანიშნავია, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, ისევე, როგორც სამეგრელოში, აჭარა-გურისასა და იმერეთში, საუკუნეების მანძილზე ტრაპიზონის მხრიდან ჩამოსახლდნენ გამაჰმადიანებული ლაზები, რომლებმაც აფხაზეთში შექმნეს საკუთარი დასახლებები და სოფლები.

აფხაზეთის გასაბჭოების შემდეგ გაგრძელდა ამ ხალხის დენაციონალიზაცია და მათი ჩამოცილება ლაზურ-მეგრული (ანუ ქართული) სამყაროდან. ამ მიზნით, სარგებლობდა რა საქართველოს ბოლშევიკური ხელისუფლების უფიცობითა და წინგაუხედაობით, აფხაზეთში სეპარატისტულ-ბოლშევიკური მოძრაობის ერთერთი მამამთავარი ს.ჭანბა მოსკოვში სადირექტივო ორგანოებს (1930 წლის იანვარი) მიმართავდა, რათა ლაზებისთვის ლათინური ანბანის საფუძველზე შეექმნათ დამწერლობა. უფრო ადრე ლაზთა ე.წ. თვითმყოფადობისათვის 1929 წლის დეკემბერში სოხუმში ჩატარდა ლაზთა I კონფერენცია, რომელმაც იმუშავა აფხაზეტური სეპარატიზმის კონსპექტებით.

ყოველივე ამას მოჰყვა ამავე ხანებში (1930წ.) ე.წ. ლაზური გაზეთი “ჭითა მურუცი”. იგი დაიბეჭდა ლათინური შრიფტით (მასალა მომარწოდა პროფესორმა ჯ.გამახარიამ).

ბუნებრივია, ამ საქმის თაოსნებისათვის არავის შეუხსენებია, რომ სწორედ ლაზურ ცნობიერ სივრცეში ჩაისახა ქართველი ერის დასაბამი და მისი დამწერლობა.

სამწუხაროდ, მათი ინტერგრაცია ეროვნულ-სახალხო სამყაროში იმ დროს საქართველოს ე.წ. ხელისუფლებას (საოკუპაციო რეჟიმს), ბუნებრივია, თავის თავსატკივრად არ მიაჩნდა.

ამას მოჰყვა ის, რომ ამ მოსახლეობის ნაწილი 40-იან წლებში ყაზახეთში, შუა აზიასა და ციმბირში გაასახლეს როგორც “თურქები”, ნაწილი კი აფხაზეტად აღიწერა.

რუსები, თურქები, ბერძნები, ჩრდილო კავკასიელი ხალხები და ა.შ.; 4. ე.წ. რესპუბლიკის სახელის მატარებელი ხალხის “arxაჰენ“-ების მიზნობრივი ინკუბაცია ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, აფხაზეთში საბჭოთა კავშირის სახელმწიფო პროგრამის სტრატეგიული მიმართულება გახდა; 5. ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ძირძველი ქართველი მოსახლეობის სამხარეო სახელი “აფხაზი” ეროვნებად გაუპიროვნდა ახალ საბჭოთა ნაციას; 6. მათდა დაუკითხავად სახლიკაცი და ძუძუმტე აფსუა ხალხის წინააღმდეგ რუსიზმის მიერ მიზანმიმართულად განხორციელებულმა ასეთმა ეთნოდივერსიამ უნდობლობა ჩამოაგდო ამ მიწის შვილებს შორის და ისინი თანდათანობით, კრემლიდანური გეგმის შესაბამისად, ჯერ დააპირისპირა, შემდეგ გახლიჩა და ბოლოს მტრებად გადააქცია; 7. ყოველივე ამის შედეგად ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს აფხაზეთის ქართველი (აფხაზი) მოსახლეობა საბჭოთა (რუსისტული) რეპრესიების მსხვერპლი ხალხია, რომელსაც საკუთარი მხარე ჯერ “გაუსხვაქვეყნეს”, რის შედეგადაც ისინი თავდაპირველად აფხაზეთის ასსრ-ში “არამკვიდრ” ხალხად გაუსაჯარისეს როგორც საბჭოთა კავშირის, ასევე მსოფლიო საზოგადოებრიობას, შემდეგ კი გეგმაზომიერად განხორციელებული გენოციდისა და ეთნიური წმენდის შედეგად მამულიდან “არამკვიდრის” შინაარსით გააძევეს; 8. რუსისტულ-ეთნოფაბრიკაციული რეპრესიების მსხვერპლად ქართველებთან ერთად ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) ასევე უნდა ჩაითვალოს აფსუა ხალხი, რომლებიც კრემლიდანურმა ძალადობამ საკუთარ შინაარსს (ქართველებთან სახლიკაცობას) დაუპირისპირა. 9. მოვლენათა კრემლიდანური განვითარების შედეგად ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო, იგივე აფხაზეთი დღეს ფაქტობრივი მდგომარეობით რუსეთის იმპერიული სივრცეა, რომელსაც ვითომ დამოუკიდებელი აფხაზეთის აზრის ქვეშ მართავს ხელოვნურად დეფაქტირებული და აფხაზეთის მოსახლეობის სისხლში დასრვრილი რეჟიმი; 10. ამავე დროს, კრემლი შეუიარაღებელი

გადასახლებიდან დაბრუნებულთა საკმაო რაოდენობა, ასევე ჩაეწერა “აფხაზეცად”, გარკვეულმა ნაწილმა კი შესძლო ფესვებთან მიბრუნება და ქართულ სამყაროში აღორძინება (მაგ. ცნობილი ეთნოგრაფი წათე ბაწაში, მისი ძმა _ მხატვარი და ქრისტეს მხედარი ნერსე ბაწაში (ყოფილი კაზანჯოლები) და სხვები).

თვალისთვის შეუმჩნეველად ენგურ-ღალიძგის გადასარბენზე² ქმნის “დამოუკიდებელი” აფხაზეთიდან ჩამოსაცილებელ საეთნოფაბრიკაციო პოლიგონს, სადაც მისი გეგმით და ძალისხმევით უნდა მოხდეს “მინგრელცური” სეპარატიზმის პროვოცირება და მისი ექსპორტი მდინარე ენგურის მარცხენა სანაპიროზე; 11. ვინაიდან ქართულ პოლიტიკაში ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) საკითხი კვლავაც თავსმოხვეული რუსისტული სტერეოტიპებითა და ტერმინოლოგიით განიხილება (“აფხაზური მხარე” “ქართული მხარე” და ა.შ.), ამ მხარის “სხვაქვეყნობას” არათუ რუსეთი, ნებით თუ უნებლიედ ქართველი პოლიტიკური ელიტაც დაბეჯითებით განაგრძობს; 12. ქართული კომპარდორული ხელისუფლების მიერ აფხაზეთის საკითხში დაგროვდა წამგებიანი პოლიტიკური მემკვიდრეობა, რომელთა საზოგადოებრივ ცნობიერებაში გასაგნებას ხელს უწყობენ სხვა ძალებთან ერთად არანაკლებ აგრესიულად გარჯილი “ქართული არასამთავრობო”.

დაახლოებით ასეთი გახლავთ სადღესო სინამდვილე აფხაზეთის გარშემო, ანუ თუ ე. წ. ფაქტის ფილოსოფიის დებულებებით ვიხელმძღვანელებთ, ის მდგომარეობაა, როცა წუთის წინ ფებანაწევმა ქალმა კაბის კალთის ჩაწევა თუ მოასწრო, – “შენ იმნაირი ხარო”, ვერ დააბრალებ!

ვითარებას ართულებს ისიც, რომ დღეს ქვეყანაში “მკლავებ-დაკაპიწებული” პოლიტიკოსები საქართველოს ხსნას საქართველოს გარედან მიღებულ მოწყალებასა თუ “კეთილ ნებაში” ხედავენ და არა ქართველი ერის ეროვნულ-სახალხო ძალისხმევაში. ე.წ. ადგილებზე კომპარდორულმა ძალისხმევამ ერი ჩაითრია ჯანყში საკულთარი ვინაობის წინაღმდეგ და მონურ მორჩილებაში გარედან თავსმოხვეულ თითისქნევათა მიმართ.

² 1805 წლის 9 ივლისს სამეგრელოს ახალ მთავარს ლევან დადიანს რუსეთის ერთგულების ფიცი დაადებინეს. მასთან ერთად დადეს რუსეთის ერთგულების ფიცი სამეგრელოს კუთვნილი სამურზაყანოს მფლობელმა მანუჩარ და ლევან შერვაშიძეებმა. რუსეთისთვის ეს ამჯერად საკმარისი იქნება გალის რაიონი (ე.წ. სამურზაყანო) თუ დასჭირდა მდ. კოდორამდე თუ არა ღალიძგამდე მაინც (ოჩამჩირის რ-ნი) ჩამოაცილოს ე.წ. აფხაზეთის დამოუკიდებელ სახელმწიფოს და ამ რეზერვაციაში შექმნას როგორც ე.წ. დამოუკიდებელ აფხაზეთს, ასევე საქართველოს (პირველ რიგში სამეგრელოს) დაპირისპირებული “მინგრელცური” სახელმწიფო.

დამჩეკმებლური დაპყრობის შემდეგ (რუსისტული ხანა) მას ჩანაცვლებულმა ხავერდოვანმა ოკუპაციამ (აგრესიული გლობალიზმი) საქართველოს თავს მოახვია ზნეობრიობისა და ღვთაებრიობისგან (ეროვნულისგან) დაცლილი თვალსაწიერი, სადაც სუყველაფერი პირწმინდად ექვემდებარება აგრესიულ დემოკრატიას ანუ მიზნობრივ განუკითხაობას.

ოკუპირებული ქვეყანა, რომელიც მოთარეშე გლობალიზმის პირობებში საგრძნობლად დეგრადირებული თაობის ანაზარაა, ჯერჯერობით, ამ მიზეზების გამო, ვერ ქმნის საქართველოს დეოკუპაციის სტრატეგიას.

სამამულო სისხლით მორწყულ მიწაზე დღეს აიშართა ე.წ. ახალი ადამიანი, ვითომ ახალი ქართველი, რომლის მთავარი მახასიათებელია ქართული სულისგან დაცლა, წინგაუხედაობა, მიმდგომლობა ერის სიწმინდეებისადმი, ხეპრობა (უინტელექტობა), უზნეობა, დაუოკებელი უცხოთუმეობა, ხმაბაძვა და ა. შ.

იგი, თავისი აგრესიული ძალისხმევითა და გარეშე ძალათა მეგზურობით თარეშული გლობალიზმის დედაბოძია ქვეყანაში, რითაც თვითგამოხატვისა და თვითდადგენის ყველა სადავე მოიპოვა, რამაც მასში თვითკმაცყოფილების, ანუ შინაგანი ხრწნის პირობები გაიუხვა.

განა ამაზე უფრო მკაფიოდ შეიძლება გაცხადდეს უღირსეობა, უვიცობა, წინგაუხედაობა თუ ხმაბაძვა, როცა შენი ქვეყნის ყმაწილი “პროფესორი” ქედდადრეკით ჰყვება, რომ – “ჩვენ (საუბარია ბათუმზე) ევროპის ნაწილი იმიტომ ვართო, რადგანაც საბერძნეთის და რომის კოლონია ვიყავითო მუდამ” (აჭარის ტელევიზია, 05.2010წ.).

თუ რატომ ვართ ევროპა, ამაზე სხვა საბუთი როცა არ მოგვეპოვება, არ იცი, რომ აჭარა ჭარუას შინაარსია, ერის საგანმანათლებლო სკოლაა, რაზე უნდა ისაუბრო იქ. ასეთ უღირსეობასა და უვიცობაში არაა შემთხვევითი, რომ ქვეყნის მოსახლეობის 7%, ანუ 300000 ადამიანი წამალზეა შემჯდარი (კომპეტენტური დასკვნით, – ქვეყანა, სადაც მოსახლეობის 4% ნარკომანია, იგი დალუპვის პირასაა).

უმშობლიურობის გამო მისი დათრგუნულობა სულის ნავსაყუდელს უცხოურობაში ეძებს და რადგანაც უმშობლიურობის გამო ვერ ითვისებს სხვათა ღირებულ სულიერებებს, ამიტომ თავგართობას გარედან შემონაგვებულ უკუღმართობასა თუ უვიცობაში ეძებს. ის მარტო დღევანდელი დღით ცხოვრობს. ის მხოლოდ უფლებას ითხოვს და არ იპიროვნებს საქვეყნო პასუხისმგებლობას.

აი, სიცხადე, რომელიც დროებით ოკუპირებული ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს – აფხაზეთის საპირწონედ გაისაგნა. ეს არის საჭურისის ხელგამოდება, რადგან ქვეყანას, რომლის სტუდენტობას დედაუნივერსიტეტში გააჯიბრებენ ქალაქის თვითმფრინავების

გაფრენაში ან გაუბედავენ დავით აღმაშენებლისა და ილია ჭავჭავაძის ძეგლთა დემონტაჟს, მას უბოდიშოდ ჰკიდებენ მკვდრადშობილის ხვედრს.

ამ დროს ე.წ. ქართული რეაქტიული სიტყვიერების, საგანგებოდ გაყალბებული ისტორიის, მასმედიად წოდებული აგმოსურნე ანიაღვრების, საექვოდ “გაჰუმანურებულ არასამთავრობოთა” გულაჩუყებების, ხმაბაძვათა თარეშისა და საყოველთაო მიმდგომლობის აკომპონიმენტის გასწვრივ (თუ არ გამოიფხიზლა თავი), გადაშენება კვალგაქრობად გადიმუხლუხებს ქართველი ერის ვინაობაზე!..

2. როდესაც მხატვრულობა საბჭოთა სტერეოტიპების გამარადისებას ემსახურება

“შეუძლებელია დედამიწა ვაქციოთ სამოთხედ, მაგრამ ხელი უნდა შევუშალოთ მას, იქცეს ჯოჯოხეთად”...
სერბეთის პატრიარქი პავლე

“რა დამაძინებს... რა დამაძინებს...
უკვე მეძინა მე ჩემი წილი...
მაგრამ ამ მიწას ვიდრე ვამძიმებ _
არ გელირსება შენც მშვიდი ძილი”...
ოთარ ჭილაძე

სანამ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის ცხრაკლიტულებს მოვათვალიერებდით, უნდა შეგახსენოთ, რომ ამ ბოლო დროს და განსაკუთრებით მას შემდეგ, რაც საქართველოს სახალხო არტისტი დიმა ჯაიანი გაათავისუფლეს სოხუმის კვამსახურდიას სახელობის სახელმწიფო თეატრის ხელმძღვანელობიდან, მისი და მისი თანამოსაქმეების მხრიდან წინასწარ-მეტყველებები დევნილ სოხუმელთა თეატრალური ცხოვრების გარდაცვალების შესახებ გაათმავდა. ასევე ვრცელდება სხვადასხვა ჭორ-მართალი აფხაზეთის ხელისუფლებისა თუ ამ თეატრის დასის იმ წევრთა მიმართ, რომელთაც, ძალიან რბილად რომ ვთქვათ, აქვთ შეკითხვები ბატონ დიმა ჯაიანის მიმართ.

ამ შემთხვევაში ხელისუფლება თვითონ მიხედავს საკუთარ თავს, დასის წევრებსაც არ დაუბმევთ სამართალო ენა, ჩვენ კი მივხედოთ ჩვენს საქმეს და წავიგდოთ სათქმელი წინ.

ამ მოვლენებამდე უფრო ადრე თეატრის ყოფილი ხელმძღვანელი ყოველ გზაჯვარედინზე ამტკიცებდა, რომ დღის წესრიგში დადგა სოხუმის თეატრის გაუქმება და ამისათვის მას ათავისუფლებდნენ, რადგან, როგორც ის აცხადებდა, “ის ამ ამ თეატრში ხორავაცაა, გოძიაშვილიც და ზაქარიაძეც”...

უნდა მოგახსენოთ, რომ ამგვარ გამოჭენებას მაშინ მოჰყვა გარკვეული გამოხმაურებები, რადგან საზოგადოებამ არ იცოდა ნამდვილი მიზეზი (ამ მიზეზებს არც ამჯერად ვეხები მე, უბრალოდ, ვცდილობ, გავასაჯაროსო ის, თუ სანამდე მიჰყავს ადამიანი საკაცღმერთო კვარცხლბეკების სურვილისა თუ პოლიტიკური კლიმაქსის სტაციონარში თვითდადგენას).

მოკლედ, ფინანსური ანგობისთვის გაათავისუფლეს ბატონი დიმა და, ჰოი, საოცრებავ, არ დაიშალა თეატრი, პრემიერაც შედგა, მას მეორე მოჰყვა, მესამე და ა.შ. ამდენად, ჭორი სოხუმის თეატრის დახურვის შესახებ, დღეს აღარავის ახსოვს თვითონ მის გარდა... დასიც არ დაქსაქსულა, მუშაობს ეს ხალხი, ეწევა შემოქმედებით ჭაპანს, მოყვარეს უხარია, ჩასაფრებულ და ავმოსურნე ძალებს ძილი გაუტყდათ. სამწუხაროდ ამ ავმოსურნე ფეხაწყობაში დიმა ჯაიანი თავის თანამოსაქმეებთან ერთად მყარად აღმოჩნდა და ისინიც არ ისვენებენ.

როგორც მოგახსენებთ, ბატონ დ. ჯაიანის ხელმძღვანელობის დროს თეატრს რეპერტუარში ჰქონდა საზოგადოებაში ძალიან გახმაურებული სპექტაკლი “ზღვა, რომელიც შორია” (რეჟისორი თ. ჩხეიძე, დრამატურგი გ. ოდიშარია)... მასში მთავარ როლებს თამაშობდნენ დ. ჯაიანი – აწ უკვე ყოფილი ხელმძღვანელი თეატრისა და მ. ბრეკაშვილი – თეატრის ამჟამინდელი მესვეური. ეს სპექტაკლი გასაგები მიზეზების გამო (დ. ჯაიანმა არ ითამაშა) დროებით შეჩერდა.

სწორედ ეს უნდა მას, ცის ჩამოქცევად რომ შეასაღოს საზოგადოებას და ოთხივე კუთხით გაბღავის, დაინგრა ქვეყანა, “აფხაზები” მირეკავენ, ეს როგორ ჩახერხეთ ჩვენს შორის ხიდი, როგორ გამოვგრიყეთ გამოღმაო. ტყუილია ეს!.. არავინ ურეკავდა და ურეკავს სოხუმიდან დიმას, არც არასოდეს დაურეკავენ. ეს ისეთი სიმართლეა, როგორსაც ის და სოხუმიდან მისი ორიოდ ნარცისელი მეგობარი პოეტი ეღადადებოდა სრულიად საქართველოს, “მეგრელებმა ერთი დევნილიც არ მიიღესო აფხაზეთიდან.” სხვათა შორის, მათ შორის გახლდათ მწერალი გ. ოდიშარიაც და ისინი ერთ ხმაზე იმიტომ ასხამდნენ ლაფს მშობლიურ

კუთხეს, ეშევარდნაძეს რომ სჭირდებოდა ამგვარად. მეორე და მთავარი მიზეზიც იყო მაშინ, – დიდ ჰონორარს იძლეოდნენ ამაში...

ჩვენს საკითხთან კავშირი არა აქვს თითქოს, მაგრამ ბარემ გეტყვი, შემდეგ ისე მოხდა, რომ დ. ჯაიანიმა ჰონორარის ნაწილი საქართველოს პარლამენტის დეპუტატობით გაინაღდა. აი, იმ დროს მისი ფრაქციის თავმჯდომარეს ვილაყვებმა რაღაც წამოაძახეს და იღრიალა, მაგრამ რა იღრიალა დიმიამ, – როგორ, თქვენ არ იცით, რომ, როცა 1993 წლის მიწურულს ჩემი ფრაქციის თავმჯდომარე სამეგრელოში დაინიშნა სახელმწიფო მინისტრად, მაშინ იქ სამეგრელომ აფხაზეთიდან 185 ათასი დევნილი შეიფარაო (ეს აღრიალება ბატონმა დიმიამ იმხანად გამოაქვეყნა გაზეთ “საქართველოს რესპუბლიკაში”). აი, ასეთი სიმართლით ცხოვრობს საქართველოს სსრ სახალხო არტისტი დ. ჯაიანი (ესეც ტყუილია, საერთაშორისო წითელი ჯვრის დამოწმებით 1993 წლის ოქტომბერში სამეგრელომ შეიფარა 195 ათასი დევნილი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოდან (აფხაზეთიდან).

სიტყვა გაგვექვა, არადა, დროა გადავხედოთ თუ საიდან ასკვნიან ქვეყნის დაქცევას დ. ჯაიანი და მისი თანამოსაქმეები:

ლილი ხურთი – “ზარამიასთვის აფხაზების გულებთან მისასვლელი გზა, იცით, რა არის? ის, რომ მივიღინება გააკეთოს პარიზში და არზაყან ემხვარის საფლავიდან გადასძახოს აფხაზებს. ეტყობა, ჰგონია, რომ პარიზიდან გადასძახილს უფრო გაიგებენ აფხაზები.

ჩვენი გზა კი აფხაზების გულებისკენ იყო სპექტაკლი “ზღვა რომელიც შორია”. ორი თვის წინ ბატონ თემურ ჩხეიძეს შესთავაზეს, რომ ეს სპექტაკლი პეტერბურგში ფესტივალზე წაგველო. აფიშებიც კი უკვე დაბეჭდილი იყო, სპექტაკლი ჩასმული იყო ჩეხლვის ფესტივალის პროგრამაში, მაგრამ 3 თუ 4 დღით ადრე ბატონ თემურ ჩხეიძეს ამერიკაში შეატყობინეს, რომ რუსეთის საგარეო საქმეთა სამინისტრომ “ზღვა, რომელიც შორია” პროგრამიდან ამოიღო, ანუ რუსეთის მთავრობას არ აწყობდა, რომ ჩვენ ეს სპექტაკლი გვეთამაშა რუსეთში, ისევე, როგორც ეს არ აწყობდათ საქართველოში!

– რუსეთში გასაგებია, მაგრამ როგორ ფიქრობთ, საქართველოში ვის და რატომ არ აწყობს ამ სპექტაკლის თამაში?

– “ზღვა რომელიც შორია”, არ იყო მხოლოდ სპექტაკლი, ეს იყო გაცილებით დიდი და მნიშვნელოვანი რამ და მე ბედნიერი ვარ, რომ მონაწილეობას ვიღებდი ამ სპექტაკლში. ის სამშვიდობო, შემრიგებლური,

რაც ამ სპექტაკლიდან მოდიოდა, მეგონა, რომ ჩვენი სახელმწიფოს ინტერესებს ემთხვეოდა, მაგრამ, როგორც ჩანს, ასე არ ყოფილა!

მიუხედავად იმისა, რომ ამ სპექტაკლს ყველანაირად ბლოკავდნენ, დიმა ჯაიანმა მოახერხა, რომ *“ზღვა, რომელიც შორია”* გვეთამაშა სოჭში. ამ სპექტაკლის ნახვის შემდეგ ერთი ატირებული აფხაზი დიმას მივარდა და კოცნა დაუწყო. ის ერთი აფხაზი ამათთვის არის ერთი, თორემ სპექტაკლზე ერთი აფხაზის გულის მოგება ჩემთვის ძალიან ბევრს ნიშნავს.

აქ იყო ასევე ოსების დიდი დელეგაცია, რომლებმაც სპექტაკლის დამთავრებისთანავე უცებ დატოვეს დარბაზი. მეგონა, პროტესტის ნიშნად გავიდნენ-მეთქი, მაგრამ გარეთ რომ გავედი, ოსების დელეგაციის ხელმძღვანელს ასულიერებდნენ. ვკითხე, რა გჭირთ-მეთქი და, იზვინი, მია დარაგაია, უ მენია სერდენჩნაია ბოლ ნაჩალსაო, _ მითხრა. აი, იმ ოსების გულის მოგება ერთი სპექტაკლით ჩვენთვის ძალიან მნიშვნელოვანი იყო.

დიმა ჯაიანმა მოახერხა, რომ ხარკოვის ფესტივალზე გვეჩვენებინა *“ზღვა, რომელიც შორია”*. არ დაგავიწყდეთ, რომ ხარკოვი, დონეცი რუსულენოვანი ქალაქებია და სპექტაკლის მერე ატირებული, ასლუკუნებული რუსები რომ ვნახე, დიმას ვეკითხებოდი, ამათ რაღა ატირებთ, ეს სპექტაკლი ხომ რუსეთის პოლიტიკის წინააღმდეგ არის მიმართული-მეთქი. ჩვენ ხარკოვის გრანპრი ავიღეთ, მაგრამ ეს არავის უხსენებია და აფხაზეთის მთავრობა ამით არ დაინტერესებულა!

“ზღვა, რომელიც შორია” ვათამაშეთ ასევე უკრაინაში _ ნიკოლაევში და იქაურმა თეატრმა უსასყიდლოდ დაამზადა ჩვენი სპექტაკლის დეკორაცია. მერე ეს დეკორაცია შეფუთეს და გვითხრეს, ჩვენ ამ დეკორაციას შევინახავთ, რომ კვლავ ჩამოხვიდეთ და ითამაშოთ, ეს სპექტაკლი მთელმა უკრაინამ უნდა დაინახოსო.

აი, ეს წარმატებები არ გვაპატიეს ამათ! როცა ნიკოლაევიდან ვბრუნდებოდით, ჰაერში _ თვითმფრინავში შეგვატყობინეს, დიმა ჯაიანი მოხსნილია თეატრიდანო! დიმა ჯაიანს არ აპატიეს, რომ მან დამოუკიდებლად იშოვა ფული და შექმლო ის, რომ *“ზღვა, რომელიც შორია”* უკრაინელებმა, რუსებმა, აფხაზებმა, ოსებმა ნახეს!

პიესის ავტორს, ბატონ გურამ ოდიშარას ძალიან დიდი კავშირები აქვს აფხაზეთან და უამრავი აფხაზი ჩამოდიოდა *“ზღვა, რომელიც შორიას”* სანახავად. ისინი ატირებულები ტოვებდნენ დარბაზს. მეც, მერაბ

ბრეკაშვილსაც აფხაზებად გვიღებდნენ და ხელებზე გვკოცნიდნენ. ეს პატარა საქმე იყო?..

სოხუმის თეატრის დაშლა მარტო ჩვენთვის კი არ არის ტრაგედია. ჩვენი თეატრის უამრავი მაყურებელი და გულშემატკივარი დღესაც ატირებული გვირეკავს. ისინი მოითხოვენ, რომ სპექტაკლი “ზღვა, რომელიც შორია” აუცილებლად უნდა აღდგეს. მაგრამ მე ვფიქრობ, რომ ამას აზრი არა აქვს. რადგან ამით მოკლეს ამ სპექტაკლის მთავარი იდეა. ორი კაცი ვერ შერიგებულა სცენაზე და ახლა აფხაზებს ვუთხარით, რომ ჩვენ მათთან შერიგება გვინდა?

ჩვენმა ერთ-ერთმა მაყურებელმა მითხრა, მე აფხაზეთი უკვე მეორეჯერ, თეატრშიც დამაკარგვინესო! ჩვენმა მსახიობმა მერაბ ყოლბაიამ თქვა, ამ სპექტაკლს რომ ვთამაშობთ, საათის და ოცი წუთის განმავლობაში სოხუმში ვართო და მართლა ასე იყო! რამდენჯერმე რეკვიზიტორმა დააფიქსირა, რომ, როცა სპექტაკლი მთავრდებოდა, მაყურებელმა სცენიდან კენჭები მოიპარა და ჯიბეში ჩაიდო. პირველად ეს მოხდა ზუგდიდში და შემდეგ აქ, თბილისში – “თავისუფალ თეატრში”. საათისა და ოცი წუთის განმავლობაში სოხუმის სუნი, სოხუმის გარემო იქმნებოდა სცენაზეც და დარბაზშიც (წესით უნდა თქვა სურნელი, რადგან სუნი ასდის მას, რაც ყარს... ს. საჯ.).

აი, ეს არ უნდა ამ ხალხს! და ახლა მინდა გითხრათ ყველაზე მტკივნეული რამ, რაც მოხდა იმ დასის შეკრებაზე, რომელზეც დასაწყისში ვილაპარაკე!

ჩვენმა ერთ-ერთმა მსახიობმა ქალბატონმა წამოიძახა, წადი აქედან, შენს ოსეთის თეატრში წადიო!

– *ლილო, შეგიძლიათ, ამ ქალბატონის სახელი და გვარი დაასახელოთ?*

– ამ ქალბატონს ჰქვია *ლიანა მიქაშვიძე* და მან მე წამომამახა ის, რითაც ყოველთვის ვამაყობდი, ვამაყობ და ვიამაყებ. დიახ, მე ეროვნებით ოსი ვარ, თეატრალურ უნივერსიტეტში ოსური ჯგუფი დავამთავრე და ვთამაშობდი ცხინვალის ოსურ თეატრში, საიდანაც დიდმა მანქანით დოდო ალექსიძემ სოხუმის თეატრში წამიყვანა. 25 წელია, სოხუმის თეატრის წამყვანი მსახიობი ვარ, თუმცა, ახლა ბევრმა წამომამახა, ყოფილი წამყვანი მსახიობი ხარო. რას ნიშნავს, შენს ოსურ თეატრში წადიო? რა, მათი არ არის ოსეთი? ეს იყო ჩემთვის ძალიან დიდი შოკი და თან ამას მეუბნება ქალი, რომელსაც არანაირი თეატრალური განათლება

არა აქვს და მისი ინტელექტიდან გამომდინარე, არა მგონია, საერთოდ, რაიმე განათლება ჰქონდეს!

– ბატონო დიმა, რას იტყვით იმასთან დაკავშირებით, რომ ლილი ხურთის მისი წარმომავლობის გამო უთხრეს, წადი შენს ოსურ თეატრში?

– როდესაც სოხუმში ეროვნული მოძრაობა ყვაოდა, მაშინაც წინა პლანზე ყოველთვის ის 7 მსახიობი იდგა, რომელიც ჩემთან ერთად დღეს წამოსულია სოხუმის თეატრიდან. მინდა, მკითხველს შევახსენო ლესელიძეში გამართული მიტინგი, როცა მერაბ კოსტავას პირდაპირ ტრიბუნაზე აუვარდა ღუგანი და მათ შორის შეტაკება მოხდა. აი, იმ მიტინგის დარბევას მოჰყვა შემდეგ 9 აპრილი და იმ მიტინგზე, საიდანაც არავინ იცოდა, ცოცხალი გამოვიდოდით თუ არა, სწორედ ეს 7 მსახიობი იყო და, მათ შორის, ლილი ხურთი.

სპექტაკლში “ზღვა, რომელიც შორია” ლილი თამაშობდა აფხაზ ქალს და ახლა მას ეუბნებიან, დატოვე სოხუმის თეატრი და წადი შენს ოსეთშიო. ან მარტო ლილი ხურთისთვის არის ის ოსეთი? მიქაშავიძისთვის არ არის?

(გაზეთი, “ასავალ-დასავალი”. 10-16 მაისი, 2010 წ.).

ეს მასალა, სხვა უამრავ ჩასაფრებულ ავციობათა შორის, სახეზოგად შინაარსად შევარჩიე. ისე, ხმამალა და ოთხივე კუთხით გასაგონად უნდა განვაგნადო, რომ დიახ, ის მხარე, რომელსაც ქალბატონი ლილი და ბატონი დიმა ოსეთს ეძახიან, ნამდვილად არ გახლავთ ოსეთი, კაცმა რომ ცნობისმოყვარედ მოიძიოს, მართლა ოსეთი კავკასიონის ქედიდან საკმაოდ ჩრდილოეთითაა, ოსთა მიერ დღეს ასევე ოკუპირებული ჩვენი დვალეთისა (არა მხოლოდ) და მოძმე ინგუშთა მიწის იქით!..

რაც შეეხება ქალბატონ ლილი ხურთის ოსობას, “ეროვნულ უმცირესობად” (ისევე, როგორც სხვა “უმცირესობებად”) ყოფნა დღეს საქართველოში მეტად სარფიანი მდგომარეობაა. ოსობა მისთვის ადრე არსად არ ყოფილა დაბრკოლება. პირიქით იყო. დიახ, დიახ, ძალიან პირიქით გახლდათ.

ახლა ქალბატონ ლილის ბატონი დიმას წინაშე რაღაც დამსახურების გამო თუ საშელავათო მდგომარეობა ეკუთვნის, მოდი, ამას საქართველოს ნუ დააყვედრის ნურც ერთი და ნურც მეორე...

ისე, მე ამჯერად მიჩნდება არც თუ უსაფუძვლო კითხვა, ასე ხელგამოდებითა და გაწიწმატებით ოკუპირებული ცხინვალის მხარეში

ოსურ აგრესიას რატომ არ უსაფრდებია და არ ებრძვის მას ამ ხნის მანძილზე ჩვენი ნებერა მსახიობი?!

ან ოსურ მიტინგებზე რატომ არ იმაღლებს ხმას იმ უმადურობისა და ქართველთა მოძულეობის წინააღმდეგ, რაც (არ მინდა ოსებიდან მოდის ვთქვა), დიახ, რაც რუსეთის მიერ ფაბრიცირებული აგრესიიდან მოდის?! რატომ არ მოღვაწეობს საქართველოში ცხინვალის მხარის გარეთ მოსახლე ოს ოჯახებთან ერთად საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენის მოთხოვნისათვის?!

რაც შეეხება იმ ბრალდებას, თითქოს მას ოსობის გამო ქალბატონმა ლ. მიქაშაძემ შეჰკვიჟინა, იგი, როგორც დადგინდა, სიმართლე არაა და ეს სასებით ბუნებრივია, რადგან ქალბატონი ლიანა, ცნობილი ერუდიტისა და სახალხო არტისტის ნიკოლოზ მიქაშაძის ქალიშვილი ბრძანდება, ეროვნულ-გამათავისუფლებელი მოძრაობის ჩაუჭრელი წევრი... ასე, რომ ოსობა, არც ერთ ქვეყანაში, მათ შორის, ბუნებრივია, საქართველოში კი არა მარტო, თვით იმ ოსეთშიც, რუს დამპყრობლებს რომ დახვდნენ კავკასიისკენ მეფურად, დიახ, არც იქა ოსობა ხელშეუხებლობის ფორმანი, რომ პასუხი არ მოგვეცითხოს დასში კოლექტივის ნებათა საწინააღმდეგო დამანგრეველობით თუ დაქარიშხლობ და მოინდომებ თეატრის ხელმძღვანელთან ახლო ურთიერთობა პროკურუსტეს სარეგლად გაუფინო ნებისმიერს, ვინც რაღაცაში არ გეთანხმება. ასე, რომ ე.წ. “უმცირესობამ” უნდა გაიგოს ერთხელ და სამუდამოდ, რომ ამჯერადაც ნუ მოინდომებს ქართველთა “ტეტიად” ან “გიჟრაცუად” დადგენას, ჩვენი ერი არაა უმადური, ვინმემ თუ მოილო ჩვენთვის, ჟამთაბერს შეუმჩნეველი არ რჩება ეს, ამგვარ უანგაროთაგან არა ერთი გვიღიარებია ერისკაცად და მათ შორის თავგანწირულნი წმინდანთა დასშიც კი ჩავგირიცხავს, შორს რომ არ წავიდეთ, სასკოლო სახელმძღვანელოში ამოკითხული ახლ თბილელიც კმარა ამის მაგალითად.

...და ერთიც, იმაზე, რაც ექსკურსია ჰგონია ქალბატონ ლილი ხურითს. როგორც ცნობილია, მიმდინარე (2010 წლის გაზაფხულზე აფხაზეთის მთავრობის თავმჯდომარემ პარიზში ყოფნისას ლევილში მოინახულა უდიდესი ქართველი (აფხაზი) მოღვაწის, დამოუკიდებელი საქართველოსათვის მოუქანცავი მეზრძოლის, დიდოსტატ კონსტანტინეს თარაშ ემხვარის პროტოტიპის, საქართველოს დემოკრატიულ რესპუბლიკაში აფხაზეთის მთავრობის თავმჯდომარის – არზაყან ემხვარის საფლავი.

მე ვერ დავიჩემებ, თითქოს ამ კაცს (გ. ბარამიას) იმგვარად შემოებნათქაშა ჰქუა, რომ იგი თარაშ ემხვარის თვალსაწიერიდან იმზირება, მაგრამ რადგანაც ჰემხვარობა ქართველობისთვის თავდადებად განიშანსვეტდა, დღეს იგი ცნობიერად აფხაზეთის დეოკუპაციის სტრატეგიისკენ სწორი და უმოკლესი სვლაგეზია, ამიტომ არ მაინტერესებს, როგორ და რატომ მოხდა ასე, მთავარი გაკეთდა, ბატონმა თავმჯდომარემ იგი ინტუიციის კარნახით გააკეთა თუ მსოფლმხედველობრივი გასიგრძეგანებით აზომდაზომა, რა მნიშვნელობა აქვს ამჯერად ამას, აქ ცხოველმყოფელი ისაა, რომ ის ზღუდე, სადაც უნდა გაინაბიჯოს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ანუ აფხაზეთის შემოერთსხეულებისკენ დარაზმულმა ფეხაწყობამ, სწორი მიმართულებით მოინიშნა.

საწყენია, რომ სულნათელი არზაყან ემხვარის საფლავი ასეთ ცნობიერ ნიშანსვეტად არ მიაჩნიაგანათლებულ ლ. ხურითს.

დიახ, აფხაზეთის დეოკუპაცია სწორედ არზაყან ემხვარის მისი – მხატვრული სახეებისა თუ გაშინაარსების, გნებავთ სახეზოგადობის, – თარაშ ემხვარის, უჯუშ ემხას, ჰაკი ამბასა და მათ მსგავსთა ცნობიერებასა და ქრისტესმხედრულ ძალისხმევაზე გადის და არა ამ შემთხვევაში ქალბატონ ლილი ხურითისა და ბატონ დიმა ჯაიანის ჩასაფრებულ და ავმოსურნე აკვიატებებზე.

დავუბრუნდეთ სპექტაკლს. დ. ჯაიანისა და მის თანამოსაქმეთა საუბარი იმაზე, თითქოს აგრესორ-სეპარატისტთა მხრიდან შეინიშნება რაიმე ხელგამოდება მისი ნახვისათვის, ჩვენი ყოველმხრივ შემოწმებული ცნობებით არ შეესაბამება სინამდვილეს.

თუმცა, ამის მიუხედავად პირდაპირ უნდა ითქვას, რომ სპექტაკლი *“ზღვა, რომელიც შორია”* მაღალმხატვრულ სახეებში ასაგნებს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) რუსიზმის მიერ დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების გზით თავსმოხვეულ, ამ მხარის დედანი შინაარსის გამაყალბებელ სტერეოტიპებსა თუ ანტიქართულ დებულებებს აფხაზეთზე და მოკლედ რომ ვთქვათ, იგი კრემლის დაკვეთითა და ამჟამად ე. წ. თანამედროვე მსოფლიო წესრიგის (აგრესიული გლობალიზმის) კარნახით მოთვალსაწიერებული აფხაზეთის ჩანაცვლებასა და მარადიულყოფას ცდილობს ჩვენი მამულის – ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ადგილზე.

რა თქმა უნდა, კიდევ ვიმეორებ, ეს სპექტაკლი ძალიან მაღალმხატვრული ნაწარმოები გახლავთ, მასში ბლომადაა აფხაზეთელთა გრძნობების მოფხანვაცა და მათზე თამაშიც, მაგრამ ასევე არის გულისამაჩუყებელი გადახურებები დივერსიული სტერეოტიპების პროვოკაციულ ფორმაში გასასაგნებლად.

აქ ერთი არსებითიცაა აღსანიშნი, სპექტაკლის რეჟისორი თემურ ჩხეიძე დიდი ქართველი რეჟისორი გახლავთ, რომელმაც შექმნა ისტორიულად სწორი და მაღალმხატვრული სპექტაკლები “ასი წლის წინათ,” “გუშინდელინი”, “ჰაკი აძბა”, “ჯაყოს ხიზნები” და ა. შ. “ჯაყოს ხიზნების” სამივე ვარიანტი, როგორც ქართულ, ასევე რუსულ სცენებზე გენიალურია და ის მიიღო მაყურებელმა, მათ შორის რუსმა, რადგან ამ მაღალმხატვრულობას საფუძვლად ედო ისტორიული სისწორე, რომელიც, როგორც მაღალმხატვრული ნაწარმოები, ისტორიული სისწორისა და შემოქმედებითი სრულყოფილების ერთხეულებრივ გასაგნებად იქცა. ამით იგი უდავოდ უდიდესი და ერისკაცი რეჟისორი გახლავთ.

ეს ასეა, მაგრამ პირდაპირ უნდა განვაცხადო, მართალია, სპექტაკლში “ზღვა, რომელიც შორია”... არა ერთი ბრწყინვალე მიზანსცენა გამოაჩუქურთმა რეჟისორმა, შექმნა დაუვიწყარი სახეები, მაღალმხატვრულ სამოსში გაახვია შინაარსი, მაგრამ მიუხედავად ამისა, მან ვერ შესძლო ნაწარმოების მსოფლმხედველობრივი გაშინაარსება ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ვინაობად, გნებავთ რაობად.

აფხაზეთში რუსიზმის მიერ სახელმწიფო პოლიტიკის რანგში აყვანილი ქართველთა დენაციონალიზაცია, თანმიმდევრულად განხორციელებული დივერსიული ეთნოფაბრიკაციები, პროვოკაციული და უკანონო აფხაზეთის ასსრ-ის, ანუ “რესპუბლიკის სახელის მატარებელი ხალხის” – ე.წ. “ащхазел”-ების ხელოვნური წარმოება და ქართველთა გამოყენება ეთნონედლეულად, სამწუხაროდ ამ ნაწარმოების მიხედვით ვერ იქცა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) მოსახლეობის უბედურებათა თავმიზეზების რაობად. დიახ, ვთქვი და კიდევ ერთხელ ხმამაღლა ვამბობ, ეს სპექტაკლი, მიუხედავად იმისა, რომ მაღალმხატვრული და გულისამაჩუყებელი, უფრო მეტიც, ერთი შეხედვით, თითქოს კაცთმოყვარე მიზანსცენების ჩაკრიალოსნება გახლავთ, ის მაინც არის საბჭოთა სააფხაზეთო სტერეოტიპების მაღალმხატვრულ სახეებში მარადიულყოფის მცდელობა და იგი არ ემსახურება ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ცნობიერ თუ ცხადლივ

დეოკუპაციას, _ არც ამ მხარის თავის დედან შინაარსში აღორძინებას, რომლის გარეშე ჭეშმარიტი სახლიკაცობა აფხაზსა (ქართველსა) და აფსუას შორის არ მოხდება არასდროს.

თუ თავის გახმაურებულ სპექტაკლებში _ “ჯაყოს ხიზნები” თ. ჩხეიძე საზრდოობდა მ. ჯავახიშვილის ისტორიულად სწორი და მაღალმხატვრული რომანით, რამაც განაპირობა გასცენიურებისას მისი ასევე მაღალმხატვრულობა, ისტორიული სისწორის წარმოჩენა და შესაბამისად, წარმატება, ამ შემთხვევაში გ. ოდიშარიას ნაწარმოები “*ზღვა, რომელიც შორია*”... ისტორიული სისწორის თვალსაზრისით კი არ სცოდავს მხოლოდ, აუკუღმართებს სინამდვილეს, ხოლო მიზანდასახულად ნაკარნახევი და თავსმოხვეული დივერსიები მხატვრული თვალსაზრისით ოსტატურად შესრულებულ პასაჟებშია შენიღბული. ეს თავისებურებები ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) წარმოებული დივერსიული ეთნოგაბრიკაციებისა, რომელთაც საბჭოთა სინამდვილეში სახელმწიფო პოლიტიკისა და ე.წ. სახალხო მეურნეობაში სტრატეგიული ინდუსტრიის ხასიათი მიიღეს, თანაც საბჭოთა მაღალპროფესიონალური პროპაგანდის მიერ მათ ხალხთა ძმობის ხასიათი ეძლეოდათ, თ. ჩხეიძემ თავის სპექტაკლში გადმოიტანა მსოფლმხედველობრივი გადაფასებისა და ისტორიულ სინამდვილესთან შეჯერების გარეშე.

იმათ საპასუხოდ, რომლებიც ამ სპექტაკლის აღიარებულ მაღალმხატვრულობას უსვამენ ხაზს, უნდა მოგახსენოთ, რომ ვ. მიაკოვსკის “*Стихи о Советском Паспорте*” ერთერთი მაღალმხატვრული ლექსი გახლავთ არა მხოლოდ ავტორის, არამედ მთელს რუსულ პოეზიაში, თუმცა ის კი ასახავდა საბჭოთა სინამდვილეს, მაგრამ არ გამოხატავდა ისტორიული სამართლიანობიდან გამომდინარე სახალხო ნებას. საქართველოში, საბჭოთა პასპორტი ქართველი ერისათვის ყოველთვის გახლდათ მხოლოდ და მხოლოდ საბუთი მისი დაპყრობის შესახებ, რაც, ბუნებრივია, არ გამოიწვევდა ამ ლექსში გაჟღერებულ აღფრთოვანებას იმ ქართველში, რომელმაც იცოდა, თუ რა სჭირდა მას.

აქედან გამომდინარე, სწორი იქნება თუ დავასკვნით, რომ საბჭოთა ეთნოდივერსიული სიცხადის მიზნობრივი და ხელოვნური კონსტრუქციებით ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) განხორციელდა რეპრესიები ამ მხარის ძირძველი ქართველების, იგივე აფხაზების მიმართ, რითაც ხელყოფილი იქნა მათი პიროვნული, სახალხო,

ეროვნული თუ სახელმწიფოებრივი უფლებები. აფხაზეთის ასსრ-ის პროვოკაციული შექმნა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, რომელსაც მოჰყვა მისთვის “რესპუბლიკის სახელის მატარებელი” ხალხის შესაქმნელად სათანადო ინდუსტრიის ჩამოყალიბება და არაბუნებრივი დემოგრაფიული სურათის მორგება, ამ მხარის ქართველთა სამხარეო სახელის აფხაზის (“афхази”-ის) დარქმევა ე.წ. სატიტულო ნაციისათვის – უკვე ნიშნავდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ქართველთა გაარაამქვეყნისშვილობასა და აფხაზეთის გასხვაქვეყნებას.

აი, ასეთი გახლავთ ამ მხარის, ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) პოლიტიკური ფაბულა რუსიზმის საოკუპაციო ხიმტების ქვეშ. რა თქმა უნდა, ანგარიში უნდა გაეწიოს ფაქტობრივ სიცხადეს, ასე მაგალითად, შეიძლება ადამიანის ყოფნა უდაბნოს პაპანაქება სიცხეში, როგორც ფაქტი ასახოს მხატვრულმა ნაწარმოებმა, მაგრამ ავტორი ამით თუ იტყვის, შეხეთ, ცივ ცხრაკლიტულში ყოფნა რა დიდი ბედნიერებააო, ეს სინამდვილის ასახვა კი არ იქნება, არამედ მიზნობრივად შორსგამიზნული მოწოდება გახდება ის!...

აქ ცალსახად უნდა აღინიშნოს, რომ თუ მხედველობაში არ მივიღებთ (და არ უნდა მივიღოთ) კრემლის მიერ მოსყიდული ისტორიკოსების ხმაბოდვებს, მსოფლიოში არ არსებობს მტკიცებულება, რომელიც მიანიშნებდეს მაინც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) არაქართულობაზე.

უთუოდ უნდა დავიჯეროთ და ნუ ვიდავებთ იმაზე, რომ საბჭოთა ეთნოდივარსიულმა ინდუსტრიამ ამ მხარეში ქართველების ჭერქვეშ და მათ გვერდით ხელოვნურად შექმნა ხალხი, რომელიც ქართველთა ამ მხარეს სამშობლოდ მიიჩნევს, გააჩნა მასთან შეხამებული სააზროვნო წესი და ყოფითი ყოველდღიურობის გასაგნებები. ვინაიდან ამ ხალხის უპირატესი ნაწილის საფაბრიკაციო ნედლეულად გამოყენებულია ამ კუთხის ქართველობა, ის ხალხი გულწრფელია, როცა მათმა შინაგანმა მხესიერებამ ისინი აფხაზეთის მიწაწყალთან მიაბა ცნობიერად. ყოველივე ამის გათვალისწინებით საბჭოთა დივერსიული ეთნოფაბრიკაციის საპირწონედ არც ზნეობრივად და არც პოლიტიკურად არ გამოდგება ჟღარუნი. ამისათვის ქართველმა ერმა თვით ამ მხარეში შექმნა სახლიკაცობის, მორდუობისა და მუბუმტეობის შინაარსი და აქედან გამომდინარე მორალური კოდექსი, საურთიერთო სახალხო წესრიგი. იგი

არაა აგებული ისტორიის გაყალბებისა და დიდმკყრობლურ თუ ცენტრნაცემურ ურთიერთდამოკიდებულებაზე.

ყოველივე ამის შინაარსობრივი რაობა მაღალმხატვრულადაა გადმოცემული ლეო ქიაჩელის “ჰაკი ამბაში”.

აქ საქმე საცნობიერებო ბუნებრივად ანუ კანონზომიერად გახლავთ. უჯუშ ემბა (ემბვარი) ბრძანდება ჯიშით და ზოგადეროვნული ცნობიერებით ქართველი, სამხარეო წარმომავლობით იგი აფხაზია, ხოლო მისი ძუძუმტე ჰაკი წარმომავლობით აფსუა, თუმცა ცნობიერებით, გამომდინარე ახალი სიცხადიდან – აფსუა-აფხაზი (ქართველი). მას არავინ არაფერს აყვედრის, ის აფხაზეთის ანუ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ღვიძლი, მშობლიური და მასში ბუნებრივად ამოზრდილი პირშუა.³

ამ მხარეში აფხაზისა (ქართველისა) და აფსუას ღვიძლიშვილობა, სახლიკაცობა და ძუძუმტეობა იმდენადაა ჯიშისმიერი აუცილებლობა, რომ ეს ადამიანები (აფხაზები) და აფსუები თავიანთი საკუთარხმიერებით, რომელიც ორივე მხარისათვის მშობლიურობად იქცა, მზად არიან ერთმანეთის ღირსებისათვის უყოყმანოდ გასწირონ თავი და სწირავენ კიდევ.

უჯუშ ემბა (ემბვარი) და ჰაკი ამბა ზიარი ძუძუს გაზრდილებია (ძუძუმტეებია). უჯუშში აფხაზთა ანუ ქართველთა ქვეყნის საშვილოსნოში გაცხრათავებულები, ამ მიწის საშო გამოვლილი კაცია, მისი დადრებიცა და გამნარყებიც ქმნიდნენ და ექრისტესმხედრებოდნენ ამ ქვეყნის

³ ცალსახად უნდა ითქვას, რომ “აფხაზის” დაკანონება არაქართველის მნიშვნელობით საბჭოთა დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების შედეგი გახლავთ.

საქართველოს გასაბჭოებამდე და ე.წ. აფხაზეთის ასსრ-ის შექმნამდე, მიუხედავად რუსიზმის დიდი ძალისხმევისა – გადაეგვარებინა აქაურები, ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ძირძველი მოსახლეობის თვითგაიგივება (თვითიდენტიფიცირება) გულისხმობდა მეგრელობას (ქართველობას). მაგალითად ცნობილი საზოგადო მოღვაწე სამსონ ფირცხალავა 1915 წლის ოქტომბერში გაზეთ “სახალხო ფურცელში” გამოქვეყნებულ თავის წერილში აფხაზეთის მკვიდრის აღსანიშნავად ხმარობდა “აფხაზ-მეგრელს”, შესაბამისად, სოხუმელი მოღვაწეები ქ.სოხუმის სათათბიროს ხმოსნები ნ.ჯანაშია და ტ.ანუა ითვლებოდნენ აფხაზ-ქართველ (იგივე მეგრელ) ხმოსნებად, რაც არავითარ შემთხვევაში არ ნიშნავდა ქართველ (აფხაზ)-აფსუათა დაპირისპირებას (ვრცლად იხილეთ ჯ.გამახანია, “აფხაზეთი და მართლმადიდებლობა”, თბილისი, 2005წ.).

ჭყონდიდურ-აღმაშენებლურ ცნობიერებას (ცხუმ-აფხაზეთის სულიერი და საგანმანათლებლო სკოლა). რაც შეეხება აფსუა ჰაკის, მისი წინაპრები აქ სხვადასხვა მიზეზით ფეხმოკიდებულები ჩანან, მაგრამ მორდუმობის წესრიგმა ისინი გაასახლიკაცა და ლასკარს ბუნებრივად შემოუერთსხეულა.

ამ წესრიგის მორღვევამ (საბჭოთა დივერსიულმა ეთნოფაბრიკაციებმა) ჰაკი დაუპირისპირა ასეთ ბუნებრივობას და ძუძუმტეობასთან მიმდგომელ დამპყრობად გადააქცია (აფხაზეთის ასსრ და ე.წ. რესპუბლიკის სახელის მატარებელი ხალხი – “аххааи”-ი).

დიახ, აფხაზ-აფსუათა ძუძუმტეობას, ამ ბუნებრივ და ძალდაუტანებელ შინაარსს ამ მხარისას აქვს რუსისტული გაგრძელებაც. რაკი დიდმპყრობლობამ ვერ გადაიბირა, ვერ გააუმაღურა და ამ მხარი ძუძუმტეობრივ სიწმინდეს ვერ დაუპირისპირა ჰაკი აძმა – აფსუა კაცი, მას ავტონომიური რესპუბლიკა შეუქმნა, აფხაზი დაარქვა და ის დანასისხლად გადაკიდა მას, ვისთვისაც გუშინ თავს უყოყმანოდ სწირავდა.

მისი ბოლო ხელგამოდების სურათი ჩვენი დღევანდელი ყოფითი ყოველდღიურობაა. დღეს აფხაზეთი არც უკუშ ემხასია ანუ არც არზაყან ემხვარის ცნობიერებისაა და არც ჰაკი აძმასი, ის რუსული ჩექმის სანაბიჯოა.

აქ გამოსავალი ისევ სათავეების მოძიება და ჩვენს მეხსიერებაში ბუნებრივი შინაარსის მოთვალსაწიერებაა. ამას რუსის მიერ შემოჩეჩებული დივერსიულ-ეთნოფაბრიკაციული ცნობიერებით ვერასოდეს მივაღწევთ. საბჭოთა იმპერიამ ძუძუმტეობისა და სახლიკაცობის წესრიგი მიზნობრივად გასხვაქვეყნებულ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში ამოძირკვა, სანაცვლოდ კი თავისი ნაყალბევი ისტორიიდან შედგენილი კონსპექტები შემოგვაჩეჩა, რომელიც ერთი წაკითხვა გ. ოდიშარასა და დ. ჯაიანსაც წაკითხა ამ სპექტაკლის სახით. კიდევ ერთხელ ვამბობ, ეს საუდღეურო, მკვდრადშობილი გულაჩუყება, იგი თავსმოხვეულია და არა დედანი სინამდვილის შედეგი. ჭეშმარიტი აფხაზობისკენ სწორ სვლაგეზს უნდა შერჩევა და მას სახვალდღეოდ დედანში მოძიება სჭირდება აუცილებლად.

რა უშლის ამას ხელს?!

რა უშლის და რიგ შემთხვევაში თავსმოხვეული საყოველთაო უვიცობა, ხოლო სხვა შემთხვაში მტრული დაკვეთების ბეჯითი აღსრულებისათვის ჩაჯიბებული ანაზღაურებები.

როგორც მოგეხსენებათ, თ. ჩხეიძემ კ. მარჯანიშვილის სახელობის სახელმწიფო აკადემიური თეატრის სცენაზე დადგა ლ. ქიაჩელის “ჰაკი აძმა”. სპექტაკლს არნახული წარმატება ხვდა. ბუნებრივია, კითხვა იბადება, როგორ მოხდა, რომ მაშინ აფხაზისა და აფუას მეგობრობა დამაჯერებელი იყო, ხოლო ამჯერად არა?!... პასუხი მარტივია, მაშინ სპექტაკლის ავტორი სწორ პირველწყაროს ამბატურულეზდა, ამჯერად კი გ. ოდიშარიას პოლიტიკურ კონიუნქტურას!

გ. ოდიშარიას და მას გარშემოკრებილ შემოქმედებით ჯგუფს აფხაზეთის ასსრ-ად გასხვავებული შინაარსის ნოსტალგია აქვთ და ის ენატრებათ, მაშინ ხომ ქართულ-აფხაზური კვოტებით გადანაწილებული პრივილეგიები ჰქონდათ აფხაზეთში აფხაზეცურ ეთნოკრატისა და ვითომ ქართულ პარტოკრატის. ამ შეღავათებით იკვებებოდა და სულმამდარობდა გ. ოდიშარიაც.

გასაგებია, რომ ის, ვინც ამგვარი მიზნობრივი დაკვეთის უკან დგას, ფულშიც ტრიალებს და შორს გადაჭიმული მიზანიც აქვს. უფრო მეტიც, ის ცდილობს დაარეგლამენტოს რეგიონის გეოპოლიტიკური შინაარსი. მისი ამოცანაა, საქართველოს გაუვნებელყოფით პონტო-კავკასიის სახელმწიფოების, ქვეყნებისა და ხალხების ანტიიმპერიული წინააღმდეგობა გაახელბორკილოს.

ბუნებრივია, ამ დაკვეთათა შესასრულებლად დამკვეთი არ ეძებს უნიჭო სულგაყიდულს, პირიქით, მას ამ საქმეში ყოვლისმკადრებელი, ხელმარჯვე, მოხერხებული, კვაჭი და, რაც მთავარია, ნიჭიერი და გამობრძმედილი სულნაცდური სჭირდება.

სათქმელი რომ უფრო მკაფიო გავხადოთ, უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ ე. წ. თანამედროვე მსოფლიოს სწორედ დღეს სჭირდება ჭაობური მშვიდობა, ასე მაგალითად, გაეროს საერთაშორისო (ჰააგის) სასამართლომ (2010წ.) სერბეთს ურჩია კეთილმეზობლობა დაამყაროს კოსოვოსთან ანუ სერბთა სამამულო სიწმინდეებზე უარი თქვას და აგრესიული გლობალიზმის უშუალო ძალისხმევით ფეხმომაგრებული, ანტისერბული და მართლმადიდებლობას დაპირისპირებული საოკუპაციო რეჟიმი სხვა სახელმწიფოდ აღიაროს ოდითგან სერბულ მიწა-წყალზე.

ცნობისათვის: 22.07.2010წ. გამოქვეყნდა გაერთიანებული ერების საერთაშორისო (ჰააგის) სასამართლოს საკონსულტაციო რჩევა ე. წ. კოსოვოს დამოუკიდებლობის დეკლარაციის თაობაზე.

იგი გახლავთ “იურიდიულ რჩევას” ამოფარებული “მეგლისდება”, რომელიც საეკვოდ და მიზნობრივად ადგენს, რომ კოსოვოს დამოუკიდებლობა არ ეწინააღმდეგება საერთაშორისო სამართალს.

სინამდვილეში ამ “იურიდიული რჩევის” ქვეშ “კანონიერდება” სერბთა ძირძველ მხარეში აგრესიული გლობალიზმის მიერ შეკოწიწებული საოკუპაციო რეჟიმი.

ზუსტად ამგვარ კეთილმეზობლობაზე და მშვიდობაზეა საუბარი ამ სპექტაკლის – “ზღვა, რომელიც შორია”-ს მიხედვით, ანუ ე.წ. აფხაზეთის სახელმწიფოსთან, რომელიც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში ქართველთა სისხლზე აღმოცენდა, ჩვენ უნდა ვიკეთილმეზობლოთ.

სამართლიანობა მოითხოვს აღინიშნოს, რომ გ.ოდიშარიას ამგვარ მოღვაწეობასა და ქადაგებაში ზურგს, ბუნებრივია, უმაგრებენ არა მხოლოდ ვირეშმაკული საერთაშორისო “მეგლისდებები”, რომლებიც ადრე “ჩვენი მხარის” დანაშაულებრივი უვიცობით, წინგაუხედაობითა და დოკლაპიობით მოგვახვიეს თავს, არამედ დღეს მიღებული სახელისუფლებო დოკუმენტის ზოგიერთი საეკვო დებულებაც. ასე მაგალითად, საქართველოს მთავრობის “სახელმწიფო სტრატეგია ოკუპირებული ტერიტორიების მიმართ ჩართულობა-თანამშრომლობის გზით” (2010წ. იანვარი).

მასში სხვა მრავალ გაუაზრებელ და მომავალში ცხვირში ძმრის დენად დადგენილი არაერთი დებულების გვერდით განსაკუთრებით თვალში საცემია საგანგებო თავი, რომელშიც “კულტურული მემკვიდრეობისა და იდენტობის დაცვა და შენარჩუნება” დაზუსტებული გახლავთ ასეთი განჩინებით:

“რელიგიის თავისუფალი, მათ შორის მშობლიურ ენაზე საეკლესიო მსახურების უზრუნველსაყოფად ხელსაყრელი გარემოსა და პირობების შექმნა”.

სანამ ასეთი დებულებების შემდგენლებს ამ საკითხში გავეკამათებოდე, უნდა აღვნიშნო, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს – შინაარსობრივი აღორძინება თავის ბუნებრივ რაობაში ვერ მოხდება ამგვარი წინგაუხედავი ნაბიჯებით, ხოლო არაბუნებრივი მიდგომები მოგვეცემს კვლავაც გაუკუღმართებულ გასაგნებებს. აქ საჭიროა დროსთან პირნათელი, მეცნიერულად სწორი და ერისთვის სახელმძღვანელო დასკვნები. ამჯერად დამოწმებულ დებულებებში, პირდაპირ ვიტყვი, საუბრობს არა მეცნიერული სისწორით მოხელმძღვანელები და შორსგამხედვარი, საუკუნეებს გადაწვდენი სიფხიზლე, არამედ

მკვდრადშობილი მშვიდობისკენ მიდრეკილი და გამორჩენისთვის ანაბიჯებული გონება. ეს არის წინგაუხედავი კონიუნქტურა, რომელმაც “სამოღვაწეოდ” მოირგო “რა მოხდა”, “მერე რა”, “არაფერიც არ მოხდება”-ს პრინციპი, ხოლო ასეთმა ე. წ. პრინციპმა გააფაქტურა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში ჯერ აფხაზეთის ასრ და შემდეგ მისგან გამომდინარე შედეგები, საბედისწერო, გამანადგურებელი, აღმგველი შედეგები. მე მესმის, რომ საზოგადოებრივ ურთიერთობაში, განსაკუთრებით პოლიტიკურ გათვლებში საჭიროა წინგახედული, ჯანსაღ შედეგზე გამიზნული დიპლომატია, მაგრამ ვაღიაროთ, რომ საკუთარი ცხვირის იქეთ ვერ გახედვას, როცა აფხაზეთის დევნილი ა/რ უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარე, ბატონი გგვაზავა “ფერად” ე. წ. გაზეთებში (მაგ. “ახალი თაობა”, მაისი, 2010წ.) საუბრობს, რომ აფხაზეთში კონფედერაციის ან რაღაც მსგავსის შექმნა შეუძლებელია, თუ დოკუმენტებში პირობა იქნება ჩაწერილი, რომ ეს კონფედერაცია ვერ დაიშლება. ასე არ ხდება და მე მთლიანად ვიზიარებ ამასთან დაკავშირებით პროფესორ ნ. ნათაძის აზრს, თუმცა მისი კიდევ უფრო გაძლიერება და მისთვის არგუმენტების დამატება გაცილებით მეტად შეუძლებელია: “...თუ ვერ დაიშლება, ეს იმას ნიშნავს, ის კონფედერაცია არ არის. მაგრამ გინდაც ასეთი პირობა იყოს ჩაწერილი, თავისთავად სახელშეკრულებო სახელმწიფოს შექმნა ნიშნავს იმის აღიარებას, რომ ეს არის ცალკე ერთეულებისაგან შემდგარი. სხვა თუ არაფერი, ამას ის მაინც მოსდევს, რომ იქ შესრულებული ნასყიდობები, ანუ მთელი ჩვენი მიწა, რომელიც სხვებმა დაიტაცეს ჩრდილოკავკასიელებმა, რუსებმა, ებრაელებმა, თურქებმა ისინი დაიკანონებენ. ე.ი. იმ სხვების მიერ ჩვენი მიწის დაკანონება მოხდება. ვატყობ, რომ კულუარებში ამაზე ინტენსიური მუშაობაა. საქართველოს ხელისუფლება იმას გააკეთებს, რასაც რუსეთი უბრძანებს, მაგრამ მე მთავარ საშორობად ეს არ მიმაჩნია. მთავარი საშორობაა, მსოფლიო აზრი არ დაადგეს თითქოსდა შედეგებით უწყინარი და შემრიგებლური გეგმის განხორციელების გზას” (“ახალი თაობა”, 2003წ. 3 აგვისტო).

ჩემთვის ამ შემთხვევაში ერთი რამ იმგვარად შინაარსდება, ერთ ქართულ ანდაზაში რომაა, “პატარა ტურა დიდ ტურას ატყუებდაო”. ტურას თავისი ილეთებით არ უნდა დაეჭიღო, თორემ წააგებ.

საკითხი იმის შესახებ, თუ რა ენაზე უნდა იწარმოოს ღვთისმსახურება ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, იგივე აფხაზეთში, ამასთან დაკავშირებით საკამათო არ უნდა იყოს ის, რომ ცხუმ-აფხაზეთი, როგორც

ცნობიერი თვალსაწიერი და საგანმანათლებლო სკოლა, გახლავთ ათონელი მამების სწავლებლაზე “ახალსა ერსა ამას საღვთოსა” დაფუძნებული სულიერება, რომელმაც აფხაზეთიდან (ზაგრატ III) დაიწყო ჭყონდიდურ-აღმაშენებლური საქართველოსკენ გზის გაკვალვა.

უნდა აღინიშნოს, რომ უკვე გამაჰმადიანებული (ყოველ შემთხვევაში მართლმადიდებლობა შერყეული) აფხაზეთის სამთავროს კარზე მე-17 საუკუნეში თითიდან გამოწოვილი ბრალდებით სიკვდილით დასაჯეს აფხაზეთში მოღვაწე მართლმადიდებელი ღვთისმსახურები. ამის გამო ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში მართლმადიდებელი მრევლი უპატრონოდ დარჩა (შესაძლოა, ამას საფუძვლად ედო აქ იმ დროს მოსაქმე კათოლიკე მისიონერების ბეზლობებიც, რომლებიც მართლმადიდებლობას არანაკლებ ებრძოდნენ ამ მხარეში, ვიდრე თურქები). საუკუნეების მანძილზე გრძელდებოდა რწმენისადმი ერთგულებისთვის აქაურ მაცხოვრებელთა მოწყვეტა, ხოლო, XIX საუკუნეში პირველი აფსუა მღვდელი ივანე გეგია მოწამეობრივად აღესრულა, თავგანწირულის ხვედრით დაიღუპა ერთიანი საქართველოსა და მართლმადიდებლობისათვის დაცემული იური ანუაც _ აფსუა კაცო.

სხვათა შორის, საბჭოთა პერიოდში იური ანუამ სოფ. კომაწში (სოხუმთან) აღადგინა წმიდა იოანე ოქროპირის სახელობის ეკლესია, კეთილმოაწყო მიმდებარე სიწმინდეები და იგი მოაქცია ქართული სამოციქულო ეკლესიის წიაღში. ივანე გეგიაც და იური ანუაც, თუ მხედველობაში არ მივიღებთ რუსთა მიერ მოსყიდულ ორიოდ ჯაშუშს, სუყველა ქართული დედა ეკლესიის წიაღში მოიაზრებდა თავს.

სწორედ ამიტომ, პროფესორ ჯ. გამახარაიასთან ერთად აფხაზეთის ა/რ დევნილი უზენაესი საბჭოს სახელით 2005 წელს, როცა იუნესკოს ეგიდით საქართველოში ქრისტიანობის გავრცელების 2000 წლისთავს აღვნიშნავდით, საქართველოს სამოციქულო აგტოკეფალური ეკლესიის წმიდა სინოდის წინაშე დავსვით საკითხი აფხაზეთში XVII-XX საუკუნეებში სამშობლოსა და მართლმადიდებლობისთვის მოწყვეტილთა წმინდანთა დასში შერაცხვის შესახებ.

როდესაც საუბარია ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) აფსუა მოსახლეობის რელიგიური თვითიდენტიფიკაციის შესახებ, რა თქმა უნდა, ეს ქართული სახელმწიფოს მიერ უზრუნველყოფილი უნდა იყოს, მაგრამ ნუ დავგავიწყდება, რომ დღევანდელ აფსუათა აღმსარებლობა

მრავალნაირია, მათში არიან მართლმადიდებლებიც, მაჰმადიანებიც, სინკრეტული რწმენისა თუ სხვადასხვა სექტების მიმდევრები.

მათთვის აღმსარებლობითი თავისუფლება არ უნდა ნიშნავდეს საქართველოს, ამ შემთხვევაში ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს კიდეც უფრო დაქუცმაცებას სხვადასხვა რელიგიათა რეზერვაციებად. ამასთან ერთად საქართველოში აზრადაც არ უნდა მოუვიდეს ვინმეს, ქართულ სამოციქულო ეკლესიას ჩაუწყვილოს კიდეც ერთი აბხაზეური ავტონომია (თუნდაც ე. წ. ეკლესიაში თავშეჭურთული იყოს იგი) თავისი შორსმიმავალი დამანგრეველური ვერაგობით.

აფხაზეთის მართლმადიდებელი მოსახლეობა, მათ შორის აფსუა მართლმადიდებლები, რომელთა უპირატესი ნაწილი, კაცმა რომ თქვას, ქართველები – გენეტიკური მეგრელები არიან და თავიანთი მეგრული (ქართული) გვარით აფხაზეცობენ, ეკლესიურად თვით საბჭოთა ათეისტური თარეშის დროსაც არ მიწყვეტიან დედა ეკლესიას, ილღრის წმინდა გიორგის ტაძარს.

ზემოთ, წიგნის დასაწყისში უკვე დავიმოწმეთ, მაგრამ არც ამჯერად იქნება ურიგო, შეგახსენოთ, თუ რას ფიქრობდა აღმსარებლობასთან მიმართებაში ამ მხარის ჭეშმარიტად ძირძველი მოსახლეობა ჯერ კიდეც XIX საუკუნისათვის. ამისთვის საკმარისია ამ ერთხელაც თვალი გადავავლოთ 1870 წლის აფხაზთა დეპუტაციის წერილს: “მე-19 საუკუნის მეორე ნახევრიდან აფხაზეთის ეკლესიებში წირვა-ლოცვა შემოღებული იქნა ხალხისთვის გაუგებარ სლავიანურ ენაზე, ხალხსა და მოძღვართა შორის შეწყდა უშუალო დამოკიდებულება, რამაც ჩვენი ეკლესია მიიყვანა დღევანდელ სამწუხარო მდგომარეობამდე (გაზ. “სახალხო განათლება”, 14 ივნისი, 1989წ.).

ეს ხალხი წირვა-ლოცვის აღდგენას ითხოვდა იმ ენაზე, რა ენაზეც დაღადებენ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის), მათ შორის ლიხნსა და მოჭვში ანიშანსვეტებულ ტაძრები, დადასტურებანი ქართული სულის მარადიულყოფისა.

თვით ავადსახსენებელ ე. ფოსტორგოვს ეურჩა აქაური მოსახლეობა მეოცე საუკუნის გარიჟრაჟზე. დიახ, დიახ, რუსიზმმაც კი ვერ დაიყოლია მაშინ თურქულ-რუსული ეთნოდივერსიებგამოვლილი ხალხი და მათ სწავლა-განათლების მიღება ქართულად ისურვეს.

ყოველგვარი ხელგამოღება აფსუა ხალხისთვის ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში რელიგიური თვითგამორკვევის საბაბით “აფსურული

მართლმადიდებლური” ეკლესიის ხელოვნური შექმნისათვის, გაგრძელებაა მოსკოვურისა საერო თუ სასულიერო ოკუპაციისა, ისევე, როგორც დღევანდელ აფხაზეთში (ცხინვალის მხარესთან ერთად) სახელმწიფო და “მშობლიური ენა” გახდა რუსული, მრავალი მიზეზის გამო გახდება აფსუათათვის ღვთისმსახურების ენად რუსული, ანუ განხორციელდება დიდმპყრობლური კრემლის გეგმა საქართველოს საეკლესიო სივრცეში რუსული საეკლესიო რეზერვაციების ჩანაცვლება-ჩაწყვილების შესახებ.

ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთს) მართლმადიდებლური აღმსარებლობის 2000 წლიანი ისტორია გააჩნია, ამ ღვთისმსახურების რევიზირება არც ჭეშმარიტად მართლმადიდებელ ძუძუმტე აფსუებს უცდიათ, პირიქით, როგორც უკვე მოგახსენეთ, არაერთი მათგანი (ივანე გეგია, იური ანუა და ა. შ.) შეეწირა კიდეც უშუალოდ ამ საქმეს და ნურავინ, ნურანაირი დემოკრატიული საბაბით ნუ ეცდება ამ წმინდა საკითხის იმპერიათა მიზნების შესაბამისად გამოყენებას. ნურავინ ცდილობს ამ შემთხვევაში აფხაზის კვლავ ეთნოდივერსიული მიზნით გამოყენებას, იმათთვის ვინც მართლა აფხაზი იყო, აფხაზეთში წირვის ენად აფხაზური (ქართული) გამოიყენებოდა, ხოლო მათ, ვისაც ქართული ეწოთირება ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, სხვაგან უნდა ეძებონ სულის ნავსაყუდელი.

სამწუხაროდ, დღესაც აგრესიული გლობალიზმის დაკვეთა აფხაზეთის გასხვაქვეყნებაა და ვინც ამას იქადაგებს, მას უხვად გადაუხდიან.

ასეთი გახლავთ იმ საავდრო ღრუბელთა გაცისკიდება, რომლის გასაგნება არასოდეს დაუდგინდება ზეყანად ქართველ ერს, რადგან ამით ქვეყანას დაეცბორავთ გადაგვარებაში.

დავუბრუნდეთ ძირითად საკითხს და შევთანხმდეთ ერთ რამეში – ბატონი გ. ოდიშარია გახლავთ უნიჭიერესი მწერალი, რომელსაც, სამწუხაროდ სულწინადური გონება მართავს და იგი არავითარ შემთხვევაში არ გაუშვებდა ხელიდან ამ საცდურს.

ჯერ იყო და აფხაზეთში რუსეთის საომარი ავანტიურის დროს იგი საიმედოდ ედგა გვერდში რუსეთის მეგზურს ე. შევარდნაძეს და მისი კარნახით, როგორც ზემოთ უკვე მოგახსენეთ, სხვებთან ერთად ლაფს ასხამდა სამეგრელოს. დიახ, ე. შევარდნაძის კარზე მას დასჭირდა

სამწერლო პრივილეგიები და “სამეგრელომ ერთი დევნილი არ მიიღო, სირცხვილი მასო”, საქვეყნოდ გადარწყვევა მოუნდომა მას.

ხუნტის კარზე გ. ოდიშარია წიგნების იოლი გამოცემის გარდა სხვანაირ გაბეჯითებაშიც გაიწაფა. მან პროგრამაში “*Аспекти Грузино-Абхазского Конфликта*”, – საქართველოში დისლოცირებული მეტრის აგენტურასთან ერთად, ბოჩოლასავით სათნო სახელს – “არასამთავრობოებს” რომ ეძახიან, საკუთარ თავზეც აიღო ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს არაქართულ ქვეყნად გამოცხადება. 10-ზე მეტი წელი მოქმედებდა ეს პროგრამა, გამოსცა ათზე მეტი ტომი თავისი კონფერენციებისა, სადაც აფხაზეთს არაქართულად მოიხსენიებდა. უკლებლივ ყველა შეხვედრის მონაწილე გახლდათ მწერალი გ. ოდიშარიაც, მაგრამ მას ერთხელაც არ წამოცდენია აფხაზეთი – საქართველოაო! პირიქით, იგი ხელიდან არ უშვებს შემთხვევას, რათა ქართველ ერს მოაწეროს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში დატრიალებული უბედურებები: “დღეს ბევრი გამოდის ლოზუნგით, რომ ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენაა მნიშვნელოვანი. არადა, უმთავრესი მაინც ადამიანური ურთიერთობის აღდგენაა. ჩვენ კვადრატული მეტრებით დაბრუნებული აფხაზეთი კი არ გვჭირდება, არამედ, პირველ რიგში, ადამიანმა ადამიანი უნდა დაიბრუნოს. სამწუხაროდ, პოლიტიკოსები ადამიანის ფაქტორს ვერ ხედავენ. ხედავენ მხოლოდ დიდ პოლიტიკას და რაღაც სქემებს” (ე. წ. გაზ. “ზოდიში”, 2010წ. 12).

რა თქმა უნდა, ადამიანი მთავარია, მაგრამ ადამიანობას განაპირობებს მხოლოდ სამშობლო და როცა ადამიანი მშობლიურ მიწაზე, დედა ენის წიაღში არ იფესვებს თავს (“ცვრიან ბალახზე ფეხშიშველი გავლა”), მაშინ იგი არ წარმოადგენს სულიერ და ცნობიერ ღირებულებას, დიახ, ეს ის წუთებია, როცა მამული და “კვადრატული მეტრი” სინონიმური ცნებები ხდება.

როგორც მოგეხსენებათ, 2007 წლიდან საქართველოში რუსეთის ადგილობრივმა აგენტურამ დაიწყო ე.წ. კამპანია ზოდიში. იგი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) საბჭოთა დივერსიული ეთნოგაბრიკაციებისა და მკვიდრი ქართველი (აფხაზი) მოსახლეობის დენაციონალიზაციას, საერთოდ ქართველთა მიმართ განხორციელებულ რეპრესიებს ჩქმალავდა. უფრო მეტიც, 1992-93 წლების რუსეთ-საქართველოს ომში, რომელიც შორსგამიზნულად ქართულ-აფხაზურ ომად გაფორმდა, ადანაშაულებდა ქართველ ერს!

ამასთან დაკავშირებით გ. ოდიშარიამ ყოველგვარი ისტორიული სისწორის გათვლით იმავე “გაზეთში” განაცხადა: “მე საქმის კურსში ვარ და მივესალმები ამ კამპანიას. სამწუხაროდ, არ ვიცი აფხაზების რეაქცია ამასთან დაკავშირებით. აქაური რეაქციები კი ვიცი – ბევრი ბრაზდება, საბოდიშო რა გვაქვს, იმათ მოიხადონ ბოდიშო და ა. შ. რადიკალური ლიდერები მათაც ჰყავდათ, ჩვენც გვყავს. ისინი, სამწუხაროდ, დღემდე ვერ მორიგდნენ. როდესაც ერთი ადამიანი, თუნდაც იგი არაფერში დამნაშავე არ იყოს, ბოდიშს იხდის, ეს ათბობს ურთიერთობას. მე იმ ადამიანთა რიცხვს მივეკუთვნები, ვისაც მიაჩნია, რომ ომის თავიდან აცილება შეუძლებოდა. საჭიროა, ვისაუბროთ ჩვენ მინუსებზე და რომ არ ვსაუბრობთ, ეს არის უბედურება. შედეგს ვერ მივაღწევთ, თუ ჩვენს სულელებში არ მოხდება კათარზისი!” (იქვე). გ. ოდიშარიას ამ შემთხვევაში დანაშაულებრივად დაავიწყდა, რომ ასეთ ქვეშე გაწოლას არაფერი აქვს საერთო არც სახლიკაცობა-შუბუმტეობის აღდგენასთან და არც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს_აფხაზეთის დეოკუპაციის სტრატეგიასთან. ეს უბრალოდ კრემლიდანური დაკვეთის გახმოვანება გახლავთ, რომელიც ამ შემთხვევაში “დემოკრატიულ” რიტორიკაში შეფუთდა.

ასეთ ვითარებაში გ. ოდიშარიას ყოფნის თავხედობა დოყლაპიად მიიჩნის ქართველი საზოგადოება, დღისით-მზისით აყაროს თვალებში ნაცარი და გენოციდს გადარჩენილი და ეთნიური წმენდის შედეგად საშობლოდანი გამომკვებული ხალხი იმით ანუგეშოს, რომ: “აფხაზეთის პირველი ლედი ქართველია – შონია. ესეც დიდი რესურსია” (იქვე).

ვაი, მართლაცდა “ქართველის ჭირო”!...

სამწუხაროდ, ე.წ. კამპანია ბოდიშო მართო გ. ოდიშარიას არ ეთათბირება, იგი ქართული საზოგადოებიდან საჩინო ხალხს ითრევს იმ საქმეში, რაზეც მათ წარმოდგენაც არა აქვთ და ამ ე.წ. გაზეთის ფურცლები ნომრიდან ნომრამდე სამ (ქართულ, აფსუურ და რუსულ) ენაზე წანაიღვრებულია ამგვარი მკრეხელობით: “რატომ ვუხბდი ბოდიშს აფხაზ ხალხს: არჩევანი საქართველოსთვის – ქართული შოვინიზმი თუ აფხაზეთი? (ე. წ. გაზეთი “ბოდიში”, №1).

ასე და ამრიგად, გ. ოდიშარია ამ მარაქაში ერთ-ერთი წინამძღოლია.

ამიტომ, გ. ოდიშარიას ამ და ზოგიერთ სხვა ნაწარმოებში მიზნობრივი, ამდენად სამწუხარო კანონზომიერებაა, როდესაც ე. წ. პროგრესული სიახლის, ჰუმანიზმისა და ხალხისმოყვარეობის სახელით, თანაც შემოჩვენებული ლოზუნგის ქვეშ “პირველად საქართველოში” –

კნიდება, მახინჯდება სისწორე აფხაზეთზე და დედან სინამდვილეს უპირისპირდება საბჭოთა სტერეოტიპი ჩრდილო-დასავლეთ საქარველოზე (აფხაზეთზე), რომლითაც გაძევებულია ამ მხარის ბუნებრივი შინაარსი და ღირებულება, რომელთა მიმართ რწმენა და პატივიგება წესით ერს უნდა ეაუცილებლებოდეს.

სწორედ ამიტომ მუდამ არის საფრთხე იმისა, რომ გენეტიკური მეხსიერება და ნიჭიერება თაობას განუვითარდეს ფაბრიკაციული ცნობიერებისა თუ თვითგამოსახვის შესაბამისად.

აქედან გამომდინარე, ქვეყანაში თანმიმდევრულად იქმნება არა თუ თაობას, მთლიანად ერს ჩასანაცვლებელი ორეული, რომელმაც ვითომ ქართული აზრის ქვეშ უნდა გასაგნოს სულიერ გაუკუღმართებასა და თავსმოხვეულ ვინაობაში მონებირე ე. წ. საზოგადოებრივი სიმრავლე.

არაა დასაძალი, რომ ქართველთა მოჭირნახულე ხასიათს, რუსულმა ჩექმამ, რომლის არსი რუსულივე დებულება – ხალხთა საყოველთაო შერწყმა გახლავთ, ისევე, როგორც მანამდე არაერთმა მომხდურმა და ავმოსურნე ჩასაფრებამ ჩაგვილიანდაგა კრემლიდანური მსოფლიო მოქალაქეობისადმი ქედმოდრეკა იმ განსხვავებით, რომ კრემლი კვლავაც ცდილობს ხელში დაიჭიროს მსოფლიოს ქურსუმისკენ გასარეკი მათრახი, რათა ჩვენ მისდამი მონური ხმაბაძვის ანაბარა დავრჩეთ.

რა თქმა უნდა, რუსულმა სინამდვილემ საქართველო გახადა რუსული მსოფლიოობის ჭანჭიკი, რითაც, როგორც “სანიტარ” ჩიტს ნიანგის ხახაში, მსოფლიოს მონახმარი მეორადობა გვებედნიერება.

ბუნებრივია, რუსულ დიდმპყრობლობას “საკაცობრიობო” მიზნებით ფუთავდა და ფუთავს რუსული საზოგადოებრივი აზრი, მაგალითად თ. დოსტოვესკიც კი, ეს უზარმაზარი მოაზროვნე და დიდოსტატი ასე ხსნიდა და ამართლებდა რუსულ მსოფლიოობას: “ჩვენში საუკუნეების მანძილზე შეიქმნა რაღაც დღემდე არსად ნახული უმაღლესად კულტურული ტიპი, როგორსაც ვერ ნახავ მთელ მსოფლიოში — ესაა მსოფლიო გულშემატკივრის ტიპი” (“ყმაწვილი”, გვ. 570. თბილისი, “ნაკადული”, 1986წ.).

თუ რასაც ნიშნავს რუსიდანული “მსოფლიო გულშემატკივრის ტიპი”, ამას მკაფიოდ განმარტავს რუსული ხიშტი და ჩექმა, ამიტომ საგსებით ბუნებრივია, რომ სწორედ რუსის ხიშტსა და ჩექმას ესაძირკვლება რუსული ვინაობა, როგორც რუსთა “სახალხო კულტურის” შედეგი.

აქედან გამომდინარე, გ. ოდიშარია ასეთ მიზანში თავისი მხატვრული აზროვნებით, რომელშიც აფხაზეთის გასხვაქვეყნებაში გვარწმუნებს გულაჩუყებით, ერთჯერადი მოხმარების ჭურვი არაა, მრავალჯერადი ნაღმი გახლავთ, როგორც ადასტურებს ამას დრო.

სადავო არც ის უნდა იყოს, რომ რუსეთი ცოცხლობს იმისთვის, რათა თავის წიაღში ამარადისოს ამგვარ “მსოფლიო გულშემატკივართა” ჯოგი.

რომ არა რუსული მსოფლიოობის გადამჯიშებელი, ბაცაცური და მტაცებლური ხასიათი, განა რად უნდა დაიმრახოს თვისება, როდესაც, “როგორც უზენაესი რუსული კულტურული აზრის მატარებელი, არ შემდეგლო ამის დაშვება, ვინაიდან უზენაესი რუსული აზრი იდეათა ყოვლისშემრიგებლობა გახლავთ” (თ.დოსტოევსკი, იქვე, გვ. 569). ისევე, როგორც “რუსული გულშემტკივრობა” ეფუძნება ჩემქასა და ხიშტს, “ასევეა რუსული შემრიგებლობა” რუსული დიდმპყრობლობის სახესხვაობა “და ეს იმიტომ, ჩემო ბიჭუნი, რომ მაშინ ევროპაში მხოლოდ მე ვიყავ, როგორც რუსი, ერთადერთი ევროპელი” (იქვე), ანუ თვით თ.დოსტოევსკის აზრით ევროპელობა, გნებავთ მსოფლიოობა გახლავთ მხოლოდ რუსული მონონაციონალური შინაარსი. წინამდებარე “კამპანია ბოდიში” კი ამ დამჩეკმებლობის “ხალხთმოყვარეობაში” დადგენის მცდელობა გახლავთ.

სიტყვამ მოიტანა და არ შემოიღია არ აღვნიშნო, რომ ამავე ნაწარმოებში არის ვინმე ვაჭარი სკოტობონიკოვი, ვაჭარი ქ. აფშიევსკიდან, რომელიც თითქოს იგივედება რუსულ კეთილსახიერებასთან.

არადა ეს სკოტობონიკოვი (პირუტყვმშურველი) სულაც არ გახლავთ წმიდა მოციქულ პავლედ გარდაქმნილი სავლუ. მისი ქველმოქმედება და ვითომ სახლიკაცობა ვერ იქცა ღვთივკურთხეულობად, რადგან თავისი არსითა და მოწოდებით სკოტობონიკოვად დარჩა ბოლომდე. ასეთია რუსის ბუნება, მისი ე. წ. კეთილსახიერება გახლავთ სხვის სინდისში შეჭრა და მისი ოკუპაცია. გ. ოდიშარია და “კამპანია ბოდიში” თანამედროვეობაში განაბიჯებული სკოტობონიკოვთა სიმრავლეა, ოღონდ ამჯერად ისინი “გიჟვრაცუად” ანუ საქონლად (коти) ქართულ საზოგადოებას მიიჩნევენ.

რუსული ველიკოდერჟავული გემოვნება თავის ნამდვილ ხასიათში მისდაუნებურად ისევ და ისევ თ. დოსტოევსკის აქვს დასაბუთებული: “...არხეინად ვაბამდით ყოვლად უწმაწურ ლაპარაკს. ჩვენ ყველაფერს საკუთარი სახელით ვახსენებდით ყოვლად აღუშფოთებელი სახით, თითქოს ასეცაა საჭირო, და მოვეცებოდით, რომ ყველაზე ბინძურად

გარყენილი კაცის ყველაზე ბინძური წარმოსახვაც კი მსგავსს ვერაფერს მოიგონებდა” (თ. დოსტოევსკი, იქვე, გვ. 117).

რუსეთის საოკუპაციო ქუსლებქვეშ მონობა ორი საუკუნის მანძილზე გახდა საქართველოს დენაციონალიზაციის ის საბედისწერო მოსაზღვრულობა დროსა და სივრცეში, რომელმაც იერიში მიიტანა ერის ღირსებაზე, რამეთუ ღირსების გრძნობის დაცემა იწვევს უფლების, მოვალეობისა და პასუხისმგებლობის შეგნების გაქრობას. ასეთ ვითარებაში, როგორც 1992-93 და შემდგომი წლების მოვლენებმაც დაადასტურა, თავისუფლება საზოგადოებისათვის თავსმოხვეული მოვლენა გახლავთ, მით უმეტეს, როცა ჩვენი ჯოგური მდგომარეობით გავითავისეთ მონური მდგომარეობა, უფრო მეტიც, იგი (მონობა), როგორც ჩანს, დღესაც გვაბედნიერებს ჩვენ. უბედურება გახლავთ ის მართო კი არა მხოლოდ, რუსული ჩექმა რომ გავიმშობლიურეთ, არამედ ისიც, რომ ჩვენ რუსული სულიერების არსი შემოჩეჩებული “საკარგო” დებულებით გავისიგრძეგანეთ, ვიდღესასწაულეთ არა საჩვენო ბედნიერებით და თვალი ავარიდეთ რუსული სულიერების ისეთ სიდიადეებს, როგორიცაა წმინდა სერაფიმ საროველი, იოანე კრონშტედტეტი და ა. შ., თუმცა მათი სულიერება, უპირველეს ყოვლისა, თვით ველიკოდერჟავულმა რუსეთმა არ იგაკვეთილა.

ყოველივე ამის გამო ერმა დაკარგა სახალხოობის შემაკავშირებელი აზრი და საერთო ეროვნული ნიშანსვეტი, ამან კი ხელი შეუწყო ნებაყოფილებით თავისუფლების გასხვისებას და ჩვენი წვრთნაშეუსმენელი თაობა ამჯერად გლობალიზმის (ტექნოკრატიული დასავლეთის) ხახაში ცდილობს ნებივრობას, მანამ, სანამ საბოლოოდ დაღეჭავდნენ.

თავსმოხვეული მონობა, რომელიც დროიდან დრომდე გვისაგნდებოდა, ბოლოს და ბოლოს სულის უკუღმართობად გვექცა დღეს, ამიტომ დღევანდელი ე. წ. უფლებადამცველობა, რომელიც უეროვნო და უღმერთოა, აბრაშეცვლილი მონობაა ისევ და ისევ. ჩვენდა საუბედუროდ, სწორედ ამნაირ ფეხაწყობათა მეწინავეა “ადამიანის სულის ინჟინერი” გ. ოდიშარიაც.

ყველაფერი, რაც მყისიერ განცხრომაზეა გათვლილი, იაფფასიანია, აქედან გამომდინარე, იგი ვერ უზრუნველყოფს მარადისობას.

ყოველივე ამასთან დაკავშირებით ამდენი საუბრის საჭიროება განაპირობა იმან, რათა გავერკვეთ თუ რა თავსმოხვეული შინაარსისაა ის ცნობიერი თვალსაწიერი, რომელშიც ვცხოვრობთ.

გ. ოდიშარიას ნაწარმოები (შესაბამისად სპექტაკლი), როგორც ეს არაერთგზის მოგახსენეთ, ისევ და ისევ ჯიუტად ეფუძნება კრემლიდანური თითისქნევებით თავსმოხვეულ სტერეოტიპებს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოზე, იგივე აფხაზეთზე. ამის მიზეზი გახლავთ ის, რომ იგი, როგორც მწერალი დაიბადა არა ქართველ მწერლად, არამედ საბჭოთა მწერლად, ხოლო ამ ტიპის მწერლის გარდაქმნა ტექნოკრატიული დასავლეთის დაკვეთების თარგზე ერთი წაპეპლების ხანგრძლივობის საქმეა. აქ საინტერესო ისაა, რომ აგრესიულ-ტექნოკრატიული დასავლეთი (და არა დასავლეთის სახალხო სულიერება) რუსული სტერეოტიპებით აზროვნების (ხმაბამვის) უფლებას გვიკანონებს, მაგრამ ერთი არსებითი შესწორებით, მას უნდა ჩაენაცვლოს ქუჩისფსკერული ამერიკანიზმი, რომელსაც არაფერი აქვს საერთო ჩვენი ქვეყნის აზროვნების წესთან. ასეთი ჩანაცვლება მოიცავს ყველაფერს, როგორც ყოფით ყოველდღიურობას, ასევე სააზროვნო წესრიგს, სულიერების სახალხო ნებას და ა. შ.

რუსისტული დებულება იმის შესახებ, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო (აფხაზეთი) საქართველო არაა, დიახაც სჭირდება აგრესიულ გლობალიზმს დღეს.

აი, რატომ იკაპიწებს არაგუთნისდედურ მკლავებს და ვითომ აგრემლებამდე იჩუყებს ინტერფრონტულ გულს მწერალი გ. ოდიშარია. დიახ, ამიტომაც, რომ ის ცდილობს ჩვენი საზოგადოება ხმაბამვაში და არა საკუთარ ვინაობაში აცხოვროს, რადგან, როდესაც ხმამბამველი მიეჯახება თავსმოხვეულ მიზნობრივ სინამდვილეს, მხოლოდ ასეთ მდგომარეობაში შეეძლება მას გაუკუღმართებაში ნებივრობა.

ამიტომ, რუსულის ნაცვლად, ამჯერად ტექნოკრატიული დასავლეთის ქუჩისფსკერულ მოინგლისურო იერსახეში “გვაბედნიერებენ” ახალი “უფროსი ძმები”, რათა განვიძარცვოთ ეროვნული იერისგან და ვერასოდეს ვერ ვიბედნიერებთ “ჩვენად დაყუდნებით”.

ამ მიზნით ქვეყნის სადენაციონალიზაციო შტაბში ახალი ტერმინი კი შემოიღეს – “ლინგვისტური რევილუცია” (ტელე-გადაცემა “იმედი”, 23.03.2011წ.). მათი მონაცემით საქართველოს საჯარო სკოლის მოსწავლეთა

64% ინგლისურს სწავლობს, 24%- რუსულს, 9%- გერმანულს, 3%- ფრანგულს.

ასეთი სიცხადის მიმოხილველები უბედნიერესი გამომეტყველებით განმარტავენ, რომ საქართველოში ახალი მენტალიტეტი მკვიდრდებაო, რუსულს ინგლისური აძებსო. აქ არ ყოფილა საგანგაშო საუბარი იმაზე, რომ ერმა დედა ენაზე უნდა იაზროვნოს.

ეს “ბედნიერება” ძალიან ჰგავს 1970 წლის მოსახლეობის აღწერას საბჭოთა კავშირში, როცა ათმა მილიონმა არარუსმა რუსული აღიარა მშობლიურ ენად. მაშინაც ასე აღტაცებული ნებივრობდა მედროვე ხალხი “კარს მომდგარ” კომუნიზმში.

თაობის ის ნაწილი, რომელიც იქცა ტექნოკრატიული დასავლეთის შთაგონებულ მეგზურად, ზრუნავს მხოლოდდამხოლოდ საკუთარი არსებობის რეგლამენტზე და ხელს იღებს ეროვნულ მარადისობაზე. ბუნებრივია, ასეთ შემთხვევაში ის ვერ შექმნის ერისათვის ღირსეულობას, რადგან მონობა ამჯერადაც ჩაენაცვლა ქრისტესმხედრულ სულსა და სახალხო სურვილებს.

დღეს ქართველ ერს და პირველ რიგში იმ მკითხველსა თუ მაყურებელს, რომელმაც იბედნიერა გ. ოდიშარიას შემოქმედებით, უნდა გავაგებინოთ, რომ ქართველ ერს სჭირდება ძლიერება საკუთარ თავთან განმარტობისათვის და საკუთარი ვინაობის მშვიდად გასასიგრძეგანებლად, მან უნდა გაითავისოს განუწყვეტელი და მიზანმიმართული შეუპოვრობა, როგორც სამეგრელოში გაგონილი ანდაზა გვასწავლის – წვეთის განუწყვეტლობა ქვას ხვრიტავსო, ანუ მიზანმიმართული ხმალჩაუგებლობა გზას ყოველთვის იკაფავს.

ჯერჯერობით კი სიდიადისა და ეროვნული ნიშანსვეტის გარეშე დარჩენილი ქართველობა ისეთ დღეშია, თითქოს სუყველა დროებით საველე კარგებში ცხოვრობდეს და საღამომდის ამ ქვეყნის დატოვებას დიდი ხალისით აპირებენო.

ასეთია განწყობა, როცა აფხაზეთს დედან შინაარსში ანუ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოდ არ განვიხილავთ და თანამედროვე ტექნოკრატიული დასავლეთის მითითებით გასხვაქვეყნებულ მოძმე სახელმწიფოდ ვიმშობილებთ, სწორედ ამით ვცდილობთ ჭაობურ “კეთილ მეზობლობაში” თანაარსებობას.

ამდენად, მორიგი ეთნოფაბრიკაციული დივერსიების სქემა ამგვარი გახლავთ. არსებობს აფხაზეთის სუვერენული სახელმწიფო, ფაქტის

ფილოსოფია გვეკარნახობს მასთან კეთილმეზობლური ურთიერთობის დამყარებას. ჰოდა, *გ. ოდიშარია* და მისი მსგავსი შემოქმედების ამგვარად გამაგიდებულ საჰონორარო მილიარდებით ქმნიდნენ და ქმნიან საკმაოდ მაღალნიჭიერ ნაწარმოებებს გასხვაქვეყნებული დამოუკიდებელი აფხაზეთის სახელმწიფოსა და “აფხაზეთის დაპყრობაზე უარის მთქმელ” საქართველოს კეთილმეზობლობაზე.

ასე და ამრიგად, სპექტაკლი *“ზღვა, რომელიც შორია”* გახლავთ სწორედ ამ ეთნოდივერსიული შინაარსის გამხატვრულება ანუ იმ მიზნობრივი ეთნოფაბრიკაციის ბუნებრივ სინამდვილედ ხელოვნური გასაგნება და საზოგადოებრივი ცნობიერებისათვის თავს მოხვევა იმგვარად, თითქოს ეს იყოს უტყუარი აფხაზეთი, ანუ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო და დივერსიულ ეთნოფაბრიკაციას, როგორც პოლიტიკურ თუ ყოფით ყოველდღიურობას არ ჰქონდეს ადგილი მის ბუნებრივ წიაღში. ასეთი შორსგამიზნული დაკვეთების შესაბამისად აზროვნება და საზოგადოებრივი აზრის ჩამოყალიბება საქართველოს უაღრესად სახიფათო მდგომარეობაში ამყოფებს, მსგავსი “გულაჩუყებები” მხატვრულ ნაწარმოებსა თუ პოლიტიკურ დებულებაში ემსახურება საზოგადოებრივი აზრის შემზადებას, რათა მან ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) სრულიად საქართველოს სახელმწიფოებრიობის ნაცვლად მიიღოს რაღაც კონფედერაციის მსგავსი რეზერვაცია, რაც იქნება ისევ და ისევ ქართული მიწების გასხვაქვეყნება და მისი ხელახალი გასაგნება მოხდება კიდევ ერთხელ ცრუ სახელმწიფოს პოლიტიკური დიდმპყრობლობის “ლეგიტიმური” აზრის ქვეშ.

როდესაც საუბარია იმაზე, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში), თუ ცხინვალის მხარეში (და ა. შ.) შეიძლება კონფედერაციის ან მსგავსი რამის შექმნა (და ა. შ.) და რაღაც დოკუმენტით ეს ხმაზოდვა გახელმწიფრულდება იმ გულარხეინობით, რომ ეს კონფედერაცია არ დაირღვევა, ეს არის ქართველი ერისთვის თვალეზში ნაცრის მორიგი შეყრა, რადგან კონფედერაცია ნიშნავს ორი ან ორზე მეტი პოლიტიკური სუბიექტის შეთანხმებას. თუ აფხაზეთი არაქართულ შინაარსს წარმოადგენს და ის სხვა ქვეყანაა, მაშინ მისი სურვილის შემთხვევაში, რომ გავიდეს კონფედერაციიდან, რა მექანიზმით დავაბამთ ჩვენი სახელმწიფოებრივი ჭერის ქვეშ. რატომ გამოვრიცხავთ ჩვენ კონფედერაციის სუბიექტში ასეთი სურვილის გაჩენას.

როდესაც ე. წ. ტალიავინის დასკვნაში საუბარია ე. წ. აფხაზეთის სახელმწიფოდ გაფორმებულ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოსა თუ ჩრდილო-დასავლეთ ქართლში ხელოვნურად კონსტრუირებულ პოლიტიკურ სტატუსზე, მასში გათვალისწინებულია მოლაპარაკების დროს მხარეთა ფედერალიზების ვარიანტებს შორის არჩევანის თავისუფლება. საქართველოს მთავრობა იხრებოდა ე. წ. ასიმეტრიული ფედერალიზმისაკენ, რომელშიც ე.წ. პოლიტიკურ “მე”-თა შორის ერთი შემადგენელი სახელმწიფო უფრო მეტი უფლებებით ისარგებლებდა, ვიდრე დანარჩენები.

როცა საკითხი ასე დგება, უფლის ნებით გაერთსხეულებული საქართველოს ეშმაკის ლუკმად, ანუ “სხვაქვეყნად” დაქუცმაცება სიცხადედ ისაგნება, ნებისმიერმა, პოლიტიკოსია ის, მწერალი თუ მსახიობი, ცალსახად უნდა განაცხადოს ხმამაღლა, რომ არავითარი სამისო საფუძველი, არც ერთი ისტორიული საბუთი, საქართველოს ერთსხეულებრივი მიწა-წყლიდან ან აფხაზეთის, ან ე. წ. “სამხრეთ ოსეთის” და ან სხვა, რომელიმე მხარის დამოუკიდებელ პოლიტიკურ სუბიექტად ჩათვისისათვის არ არსებობს. ეს არის ბარბაროსული ძალდატანება საქართველოზე. უნდა ვთქვათ, რომ აფხაზეთი და ცხინვალის მხარე არის საქართველოს ავტოქტონური ტერიტორია, საქართველოს ეთნიკური ტერიტორია. იქ, ამ მხარეში სხვადასხვა მიზნით თვითდამკვიდრებული ოსებიცა და აფსუებიც ცხოვრობენ და მათ ცხოვრებას ხელს არავინ უშლის. მათ ყველანაირ თვითგანსაზღვრას და საზოგადოებრივ შეგნებას არავინ აფერხებს, მაგრამ მათ არ აქვთ უფლება, ქართული მიწის დედოსხეულიდან გამოყოფაზე. ჩვენ ასე უნდა დავსვათ ყველგან და ყოველთვის საკითხი და, როცა ამის ნაცვლად საეჭვო გულაჩუყება გვეძალება, ეს არის პირწმინდად პოლიტიკური მეძაგებისა და სულგაყიდულთა თავგართობა. ნამდვილი ქართული ცნობიერების დროს ლაპარაკი სულ სხვა ტონალობასა და სულ სხვა სიბრტყეში იქნებოდა. ეს არის მთავარი. ტალიავინი, რა თქმა უნდა, საქართველოს დაუძინებელი მტერია, მაგრამ საკითხის გადმოცემისას, ის, ალბათ, ფაქტებს აღნიშნავს.

ნურავინ ნუ გაიმხნევებს თავს კოსოვოს “დამოუკიდებლობით”.

ეს აქტი წარმოადგენს აგრესიული გლობალიზმის მიერ მართლმადიდებლური სერბეთის ამ წუთში ფაქტობრივ, მაგრამ დროსა და სივრცეში დროებით ოკუპაციას.

რაც არ უნდა მოუწოდოს საერთაშორისო სასამართლომ სერბეთს “დამოუკიდებელ” კოსოვოსთან კეთილმეზობლობაზე, ისევე, როგორც ჩვენ მოგვიწოდებს გ. ოდიშარია, სერბეთი ადრე თუ გვიან აღადგენს თავის სამშობლოს უფლის დადგენილ შინაარსში.

გასაგებია, ჩვენ დღეს ვერ ვაღწევთ აფხაზეთისა და ცხინვალის მხარეების გათავისუფლებას, მაგრამ მოვახერხოთ იმდენი მაინც, ჩვენი წინგაუხედავი პოლიტიკური გარიგებები დოლაზად არ დაგვიდოთ მორევში მომკლავურე მომავალ თაობას. ასე და ამრიგად, დროა ამგვარი მკვდრადშობილი გულაჩუყებებისგან ერთხელ და სამუდამოდ დავიხსნათ თავი და ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს დეოკუპაციის სტრატეგია ავაგოთ პოლიტიკური, სამართლებრივი, ისტორიული, ეკონომიკური კულტურულ-საგანმანათლებლო, სარწმუნოებრივი, ადათობრივ-ტრადიციული, (ძუძუმტეობით-სახლიკაცური), სამართლებრივმაღლისმიერი და სხვა შესაბამისი ბერკეტების სახელმწიფო პოლიტიკად ჩამოყალიბებაზე, რომლის საფუძველიც უნდა იყოს არა საეჭო კონიუნქტურა, არამედ საქართველოს მოსახლეობის (მათ შორის პირველ რიგში ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთისა) და ჩრდილო-დასავლეთ ქართლის (ცხინვალის მხარის) ღვთივბომებული ნება და ისტორიული სისწორე.

ასეთ შემთხვევაში ისღა დამრჩენია, ვურჩიო, მწერალ გ. ოდიშარიასა და მის თანამოკალმეებსა თუ თანამოსაქმე ხელოვანებს, დაანებონ თავი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, ანუ აფხაზეთის შესახებ მორიგი დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების გზით შექმნილი სახიფათო, თუმცა ხავერდოვანი (გულისამაჩუყებელი) სტერეოტიპების ტირაჟირებას.

იმყოფინონ ის გალაღება და ხელმოთბობები, რაც ამ წუთების მანძილზე მოტყუებული ჩვენი ხალხის ზურგს უკან, თვითმარქვიად და მათი სახელით მოიმკეს.

არადა, ამაზე, ქვეშეცნეულად, ეტყობა ჩვენცა ვართ თანახმა, რადგან ჩვენსავე გვერდით ეს “ადამიანის სულის ინჟინრები” უფრო შორ სამოგებო სივრცეში იმზირებიან, როცა “ხავერდოვან” დამპყრობთა გარიგებებს თანხმდებიან. ამიტომ, გ. ოდიშარია ისევ გარეშე ძალების სამსახურში არა იმ საქმითაა დღესაც დაკავებული. როგორც მოგეხსენებათ, ობიექტის გენერალური დაპყრობის წინ ქმნიან საზოგადოებრივ აზრს, რისთვისაც საჭიროა აგიტბრივადული სიმრავლე: ე. წ. არაფორმალები,

არასამთავრობოები, ვითომ არაპოლიტიკოსები, ვითომ მწერლები, მსახიობები, მომღერლები და ა.შ.

ამის შესაბამისად გ. ოდიშარია, როგორც გითხარით, არ ეშვება სისხლ-ხორცში შეკონსტრუირებულ ჩვეულებას და ...

“მე, ფაქტობრივად, თვითონ სოხუმში ორჯერ ვიყავი. 6 თვის წინ და შარშან. მაგრამ გალში რამდენჯერმე ვიმყოფებოდი, მოლაპარაკებებში ვმონაწილეობდი, სოჭიდან შევედი გაგრამი.

— გულახდილი საუბრები თუ გქონიათ სეპარატისტებთან?

— თქვენ რომ სეპარატისტებს უწოდებთ, ისინი პოლიტიკოსები არიან” (“ახალი თაობა”, 2010წ. 10 მაისი).

ერიჰაა, ესეც შენი ქუჩისფსკერი!... აფხაზეთში ქართველთა გენოციდის მომწყობი, გ. ოდიშარიას მომმეთა ეთნიკური წმენდის გამხორციელებლები, — ხალხი, რომელნიც საერთაშორისო სამართლით კაცობრიობის წინაშე დანაშაულისათვის უნდა იხდიდნენ სასჯელს, პოლიტიკოსები ყოფილან და არა სისხლისმსმელები. თურმე, ნუ იტყვი, მათ ამ შემთხვევაში ნიავეით სალბუნი სახელი უნდა უძახო და არა აგრესორ-სეპარატისტი!..

რას ჩააცივდითო, მეტყვი, არადა, არაა ამ კაცის საქმე ასეთი საკითხების გარჩევა:

“ეს მინდოდა მეთქვა. გაიმარჯვა ბალაფშმა, ხოლო ხაჯიმბა დამარცხდა, აფხაზური საზოგადოება პუტინის სიტყვის ყურმოჭრილი მონა რომ ყოფილიყო, აუცილებლად ხაჯიმბას აირჩევდა. მაგრამ მოხდა ისე, რომ აირჩიეს ბალაფში, რომელსაც ქართველი ცოლი ჰყავს. მაშინ გალის მოსახლეობა ამაში მონაწილეობდა. მერე ოპოზიცია სულ იმას ყვიროდა, გალი მონაწილეობდა და იმიტომ აირჩიესო. ახლა მეორე არჩევნები იყო. ოპოზიციამ ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ გალელებს მონაწილეობა არ მიეღოთ ქართველებს პასპორტები არ დაურიგდათ და, ფაქტობრივად, მეორე არჩევნებში გალი არ მონაწილეობდა. დაახლოებით 63%-ით ბალაფშმა მოიგო, რაც კიდევ ერთი მესიჯია” (იქვე).

მერე რა რომ ს. ბალაფშმა, თორემ არ არის პირწავარდნილი ოკუპანტი!

რუსეთს რ. ხაჯიმბა იმიტომ სურდა (ესეც საკითხავია, მართლა თუ სურდა), რომ ის ბალაფშზე უფრო ხარბად დალევდა ქართველთა სისხლს, მაგალითად თუ ს. ბალაფში ამისთვის სამ ჯერზე მოიყუდებდა ყანწს, რ. ხაჯიმბა ერთი სულმოთქმით გადაიყუმბარებდა მთლიანად.

და ბოლოს, გ. ოდიშარიასთვის ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო (აფხაზეთი) როგორც ჩანს არასოდეს ყოფილა ოდაზადე, შურობუმუ, სამშობლო. იგი მისთვის საცხოვრისი იყო მხოლოდ.

დღეს ესეც არაა და მოწმის გულგრილი თვალით უყურებს, ოღონ-დაც, მან ხომ იშოვა სამარქაფო საცხოვრისი:

“ თქვენსა და აფხაზებს შორის ისეთი ურთიერთობა არის და ისე აღვიქვამენ, რომ იქ ცხოვრება შეგიძლიათ?

არა, ასეთი ურთიერთობა ჩვენ შორის არ არის. იქ რომ ჩავიდე და ვიცხოვრო, ამას ვერ შევძლებ. მათ ეს მშვენივრად იცინან.

ახლა აფხაზეთში ცხოვრებას რატომ ვერ შეძლებთ? რუსული რეჟიმის გამო, თუ...

რა თქმა უნდა. რუსული რეჟიმია, სხვა აფხაზეთია, ახლა იქ ისეთი მიუღებელი სიტუაციაა, სადაც მე ვერ ვიცხოვრებ. აფხაზებსაც ძალიან უჭირთ აფხაზეთში ცხოვრება. ამაზე ისინი გაზეთებშიც და ვებგვერდებზეც წერენ. გენადი ალამია პოეტი, რომელიც პირდაპირ წერს, ვილუპებით, ხედავთ, რა ხდებაო. ამ დროს გენადი ალამია ის კაცი იყო, რომლის მოღვაწეობა პოლიტიკური ელფერითაა შემოსილი” (იქვე).

გამაგიჟებს ეს კაცი! წუთის წინ (იხილეთ ზემოთა ამონარიდი) აფ-ხაზეთში რუსები ვერ პარპაშობენო, პოლიტიკას ვერ ქმნიანო და ა გე

ენობი გ. ოდიშარიას შემოქმედებას, გაწყობილს კვლავაც კრემლიდანური თითისქნევების მიხედვით და ასკვნი, რომ სამწუხაროდ წიგნიერება და ზნეობა ყოველთვის არ არის ადამიანში ტოლფარდად.

წინამდებარე შემთხვევა გახლავთ არა შემოქმედთა სამამულო თანამოაზრობა, არამედ გ. ოდიშარიას, დ. ჯიანის, ლ. ხურითისა თუ სხვათა თანამოსაქმეობის ერთგვარი სექტა იგი, რომელიც ჭეშმარიტებას პოლიტიკური თვითდამკვიდრებისათვის მსხვერპლად სწირავს. იგი ამას ბოროლას თვალებითა და ნიანგის “ცრემლებით” აკეთებს და ეს გახლავთ შეტევაზე გადმოსული ჩასაფრებულის გულაჩუყება, რომელმაც ზვარაკს ეს ესაა, გამოუსვა მახვილი ყელში.

დიახ, ამ “გულაჩუყებით” გ. ოდიშარიაც ისე იქცევა, როგორც უნდა მოეცე მონინააღმდეგეს ...და როგორ გგონიათ, ვინ უნდა იყოს ეს “მონინააღმდეგე”?!. ნუ გაგიკვირდებათ, იგი გახლავთ ბედკრული ქართველი ერი და მრავალტანჯული საქართველო... საერთოდ, ბევრჯერ შევსწრებივარ გ. ოდიშარიასგან ჭეშმარიტებისათვის ზურგის შექცევას და სამოგებოსკენ აღმართებას. ასეთ დროს ის მართლაც ფლობს თვალეში ნაცრის შეყრის უდიდეს ხელოვნებას...

დიახ, ასე და ამგვარად გრძელდება ცხოვრება.

მათ საქართველო არ აშენებისკენ მიჰყავთ!..

როცა ამ ყველაფერზე ვსაუბრობთ, მას ვანზოგადებთ და ვამხატრულებთ, უნდა დაზუსტდეს ათვლის შინაარსი, საიდან ვიწყებთ, ისტორიული სინამდვილიდან თუ თავს მოხვეული საბჭოთა ეთნოდივერსიულ ფაბრიკაციათა აგრესორული სიცხადიდან (ფაქტიდან).

...და, როცა თავს მოხვეული სიცხადის მიღმა ვერ ვლანდავთ დედან შინაარსს, მაშინ ხომ ეს ყველაფერი ამნაირი ქართველთ-სპობითი დადგენილების გამხატრულებაა და ის, რაც არ უნდა, გულისამაჩუყებელი იყოს, ველიკოდერჟავული სინამდვილის გაკეთილშობილების მცდელობაა.

ჩვენი დაუდევრობისგან განსხვავებით ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) რუსიზმის მიერ დეფაქტირებული რეჟიმისა და მას მორგებული ე. წ. დამოუკიდებელი აფხაზეთის პირობებში დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების შედეგად აფხაზეთის შესახებ ხელოვნურად შექმნილი სტერეოტიპების გასაჯარისებას, მათ განმტკიცებასა და დაკანონებას ემსახურება დროებით ოკუპირებულ სოხუმში აგრესიული სეპარატიზმის ხელმძღვანელობით მოღვაწე

უნივერსიტეტი, ე. წ. მეცნიერებათა აკადემია, სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტი, ასევე ე.წ. არასამთავრობოების კონფერენციები, რეჟიმის ხელდასმით მოღვაწე მეცნიერება, მწერლობა, ხელოვნება და ა. შ.

ეს ერთის მხრივ, მეორეს მხრივ, ჩვენი დასაღუპი ჭაპანის გაწევვაში აგრესიული სეპარატიზმის სათანადო სამსახურებს უღელში ყვეარი ხარივით დაეწყვილნენ მიზნობრივი უვიცობით დღემდე აფხაზეთის შესახებ თავსმოხვეული დებულებებით მოსაქმიანე ჩვენი პოლიტიკოსები, საინფორმაციო სამსახურების მუშაკები, მეცნიერები, მწერლები, ხელოვანები... ისინი, ვინც აფხაზეთიდან ეთნიური წმენდის შედეგად რომ გამოაძევეს და ისინიც, რომლებიც სატახტოში თუ სხვაგან ქართული საზოგადოების სახელით თვითმარქვიად მოღვაწეობენ. დიახ, სატახტოსთან ერთად ამას ემსახურება ძირითადად ჯერაც საბჭოთა თითისქნევებით მოაზროვნე და მისგან ვერ გათავისუფლებული ქართული მეცნიერება, ხელოვნება, ლიტერატურა თუ ყოფითი ყოველდღიურობის ფეხაწყობა, ქუთაისში, თელავში, ბათუმში...

მაგალითი გნებავთ?! – კი ბატონო: “აფხაზეთი ქართულ პოეზიაში” (თბილისი, “ეროვნული მწერლობა”, 2008წ.). შეადარეთ “კახეთი ქართულ პოეზიაში”... ეს კიდევ ერთი დადასტურება და დათანხმებაა საბჭოთა დებულების მიმართ იმაზე, რომ აფხაზეთი სხვა ქვეყანაა, რომელიც საქართველოსთან ერთად ერთ პოლიტიკურ გაერთიანებაში – საბჭოთა რესპუბლიკაში შედიოდა.

იმის გარდა, რომ მცდარი და ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს გამსხვაქვეყნებელია წიგნის სათაური “აფხაზეთი ქართულ პოეზიაში”, აქ სხვა საზედისწერო შეცდომაცაა: “აფხაზო კაცო, შენს დაწიხლულ უიღბლო გამდელს, შენს საქართველოს ჩეჩნის ტყვია როგორ ესროლე” შ. ნიშნიანიძე.

ჯერ ერთი, ქართველი აფხაზის გამდელი კი არა – თვითონაა აფხაზი (შეადარეთ კახელი, იმერელი, სვანი და ა. შ.). მეორეც, ის, რომ ჩეჩენი, ჩერქეზი თუ სხვა ჩრდილო-კავკასიელი არამზადა, სხვათაშორის არაერთ სულგაციდულ ქართველთან ერთად, რუსიზმის საქმისთვის იბრძოდა საქართველოს წინააღმდეგ, არ უნდა იქცეს იმის სახეზოგადობად, რომ ჩეჩენი ან ჩერქეზი საქართველოს მტერია.

საქმე ის გახლავთ, რომ ჩეჩნეთის ეროვნულ-გამათავისუფლებელი ბრძოლა “კოლხური კომისის” მსოფლმხედველობის გასწვრივ

ვითარდებოდა პონტო-კავკასიის ერთიანი ანტიიმპერიული წინააღმდეგობისათვის.

რომ არა ასეთი ძალის არსებობა ჩეჩნეთში, რუსეთი უფრო ადვილად და პირწმინდად მოახერხებდა უკიდურესობამდე დენაციონალიზებული ჩრდილო კავკასიის ქვეყნებისა და ხალხების ჩათრევას საქართველოს წინააღმდეგ ომში. სწორედ ამიტომაც ხდებოდა ჩეჩნის სახელგატეხვა ასე უმოწყალოდ. სამწუხაროდ, დიდმპყრობლურმა ძალებმა დროებით შესძლეს როგორც ქართული, ასევე ჩეჩნური ეროვნულ-გამათავისუფლებელი ძალების დაქსაქსვა და ამ გზით მათი გაუვნებლყოფა.

1992-93 და მომდევნო წლების შემდეგ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) ამ დროის სისხლიან მოვლენათა მრუდედ გაშუქებისთვის ორ დაზგაზე სტახანოვურად იღწვის გ. ოდიშარია. პირველი დაზგა მწერლობაა, მეორე – ე. წ. არასამთავრობო მოღვაწეობა.

იღწვის და ხვავრიელად ბარდნის მიზნობრივ სტერეოტიპებს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) ქართველთა სისხლით გადაღებილი მიდამოს გადასაფარად. რა ვქნა, ასეა და კიდევ უნდა ვთქვა, – ამ მიზნით დაიწერა მისი ნაწარმოები “ზღვა, რომელიც შორია”...

როგა ადამიანი უვინაო და უწარსულოა, ის მდაბიო ხდება, მაშინ, ადვილია მისი გადაგვარება, სწორედ ამიტომ ამგვარი გულაჩუყებებით ცდილობენ ქართველთა საყოველთაო გამდაბიობას.

ვაგლახ, რომ გ. ოდიშარიას “ზღვა, რომელიც შორია”... ისევე, როგორც დ. ჯაიანის, ლ. ხურთისა და სხვათა სცენური სახეები ამ ნაწარმოების მიხედვით ქართულად სულადგმული მამულის გასხვაქვეყნებას ემსახურება!..

რაც შეეხება იმის სახეზოგადობას, თუ როგორ ერეკებიან საქართველოდან ქართველს და მოუძღვებიან უცხოელს (პოტენციურ დამპყრობს) ნათლად ჩანს ქ. ბათუმში გაშენებული ახალი ბულვარის ძველ მაცხოვრებელთა გასაჭირში, რომლებიც აქედან ბულვარის გაშენების საბაბით, აყარეს და კინწისკვრით გარეკეს: კაკო ნინიძე: “ მანც და მანც თურქი უნდა ვიყო, რომ არ შემეხონ?” თურქების საწინააღმდეგო არაფერი მაქვს, მაგრამ ეს ამბავი ერთ ჩემს თურქ მეგობარს ვუთხარი, გაგიჟდა, ამას რას გიკეთებენ, გადმოგეფორმებინა ჩემს სახელზე და ვეღარ გაგიბედავდნენო. როგორ-მეთქი და ამიხსნა, ჩვენ თუ შეგვეხებიან, საკონსულოს ვაცნობებთ, საკონსულო კი პირდაპირ პრემიერ-მინისტრს

აყენებს საქმის კურსში, ამიტომაცაა საქართველოში კარგი ბიზნესის კეთება” (გაზ. “კვირის პალიტრა”, 2010წ. 9-15 აგვისტო). თურქის კი არა ნებისმიერს წინააღმდეგი უნდა იყო, რომელიც ხორცმეტია შენი ქვეყნისათვის! რა მაგის პასუხია და, როცა ამ წიგნზე ვმუშაობდი (7 აპრილი, ხარება, 2011 წ.), საინფორმაციო საშუალებებმა გადმოსცეს თუ როგორ აახია ერთმა თურქმა “ბიზნესმენმა”, სინამდვილეში თაღლითმა 3 მილიონამდე დოლარი ჩვენს ხელისუფლებას ქობულეთის რ-ნის ს.ხუცუბანში ვითომ ქარხნის ასაშენებლად და მოსახლეობის დასასაქმებლად. განა წინგაუხედაობა არ იყო, როცა არმენებს “ვაჭრობის ასაყვავებლად” ასახლებდნენ ქართულ ქალაქებში და მათ საგანგებო შეღავათებს უწესებდა სახელმწიფო?! ამ შეღავათებისათვის ქართველები არმენდებოდნენ. ვიცით, უცხოელი “ბიზნესმენების” წახალისება ჩვენი ქვეყნისთვის საეჭვო ხელშეწყობით რა ზურგში მახვილჩაცემად დაგვიჯდება სამომავლოდ?!

სხვათა შორის ქალბატონი ჰილარი კლინტონის სტუმრობამ (2010წ. 05.07) დამარწმუნა, რომ უღირსებოსა და უვინაო წინგაუხედავისთვის ტრაბახი ნებისმიერი სიცხადით (ფაქტით) შეიძლება, ოღონდაც ის იძლეოდეს საშუალებას დააყოლო – “პირველად” ან “პირველ ადგილზე”... იმ დღეს “ჩვენ” იმით ვიტრაბახეთ, რომ “მსოფლიოში პირველ ადგილზე ვართ ერთ სულ მოსახლეზე ამერიკის დახმარების მოხმარებით”, ე. ი. მათხოვრობაში ვართ პირველ ადგილზე.

ეს ნაწარმოები შეიძლებოდა კარგად და სწორად დაწყებულიყო და ასევე მართლად, ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოსკენ (აფხაზეთისკენ) ზედმიწევნით სწორი გაშინაარსებით დასრულებულიყო, მაგრამ ეს რომ შესძლო, სული არ უნდა აცდუნო და სიმართლე არ უნდა შემოგემრუდოს. რაზე გულჩვილობთ, თუ მომავალ თაობაში ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო (აფხაზეთი) გასხვაქვეყნებულ სააფხაზეცოდ გამარადისდა, გვექნება კი მის შემოსაერთსხეულებლად საჭირო ძალისხმევა და მიზანსწრაფვა?! მე მივმართავ ამ წერილით მათ, ვისაც ამგვარ წინგაუხედაობათა ლაგამამოდება თავიანთი ვინაობით შეუძლიათ!..

3. სამარაქაფო სამშობლოს მოთადარიგება

“თქვა უფალმა: გახშირდა სამღურავი სოდომსა და გომორზე, მეტისმეტად დაუმძიმდათ ცოდვები”...

დაბადება 18, 20:

“ქართლი, როგორც გაროზგილი დედაჩემი,
გადატყაულ მუხლის თავზე მისვენია.”

მანანა ჩიტიშვილი

ყველა შემთხვევაში, ვეცნობი რა ამ მოწარამართა მორიგ ხმაბოდვებს, სულ უფრო და უფრო ვრწმუნდები, რომ დანაშაულებრივ ანგარებასთან ერთად დოყლაპიობა და წინგაუხედაობა მათთვის უმნიშვნელოვანესი თვალგახელა გახლავთ.

ამგვარ ვითარებაში ჩემი მოკრძალებული ძალისხმევაც იქითკენა მიმართული, რათა ადამიანთა ასეთ წვრთნაშეუსმენელ სიმრავლეს სამისდღემშიოდ არ დაერქვას ბრბო.

რა თქმა უნდა, თანმიმდევრულ ძალისხმევას მოითხოვს ხელყოფილი სახელმწიფო საზღვრებისა და გასხვისებული მხარეების შემოერთსხეულება, მაგრამ ყველაზე საგანგაშო და ძნელად აღსადგენი, წარმოდგინეთ, პოლიტიკურზე უფრო, მაინც ქართველი ერის გაუკუღმართებული სულიერი თავისთავადობა (სუვერენიტეტი) გახლავთ.

დღეს ოკუპირებულია თავის დროზე საქართველოს სსრ-ად მოსაზღვრული სივრცის 20 პროცენტი. სანიშანსვეტო მესხიერებად უნდა გაისაგნოს ის, რომ თვით საქართველოს სსრ იყო ქართველთა გონითი თუ ლასკარული განფენის ნახევარზე ნაკლები.

ერის გადაგვარებისთვის ფეხაწყობილ “ჩვენებურთა” ჩასაფრება, დიდიხანია, საქართველოს არ მოიაზრებს სამშობლოდ, არც ქართულ ვინაობაში აკომლებს საკუთარ “მე”-ს. იგი სამშობლოს აიგივებს ბუნაგთან და კლანურ-სექტანტურ ერთობლიობათა ცნობიერ რეზერვაციებად ინაწილებს ქვეყანას.

ავბედიოდა ცნობილი საბჭოთა ავტონომიები, რომლებიც მუდმივმოქმედ ჭურვად ჩაინაღმებენ საქართველოს მკერდში, ამ ჩასაფრებასთან შედარებით იავნანური გახლავთ.

ეს, ახალი, შეუიარაღებელი თვალისთვის შეუმჩნეველი საოკუპაციო კონტინგენტია, რომელსაც ერთი შეხედვით ყველაზე ჰუმანური სახელი ჰქვია, ეს ისეთია, ჭლექს იასამანი რომ უწოდო, ამით ხომ მისი ვერაგობა არ შეიცვლება.

დედაქალაქის საკრებულოს დეპუტატობის კანდიდატმა მთაწმინდის სარჩვენო ოლქიდან (2010 წ.) თავისი წინასარჩევნო პროგრამით განაცხადა,

რომ ერის შეუგინებლობათა წინააღმდეგ მამათმავლობისა და სხვა ე. წ. უმცირესობათა აგრესიას არ წახალისებდა.

ე. წ. ახალგაზრდა იურისტთა ასოციაციამ (ანუ მტრის ლეგიტიმურმა აგენტურამ), რომლის სულიერი დედა ვინმე თინა ხიდაშელია, დეპუტატობის მაძიებელს უჩივლა და მისი კანდიდატობიდან მოხსნა მოითხოვა იმ საბაბით, რომ იგი დემოკრატიულ პრინციპებს ებრძოდეს თითქოს. შეგახსენებთ, რომ სწორედ ეს და ამგვარი თანამოსაქმეები წარმოადგენენ გ. ოდიშარიას ინახს. როგორც სააფხაზეთო საქმეთა “დალაგებაში”, ასევე სადედაქალაქო ხმაზოდვებში (დიახ, დიახ, სწორად გაგახსენდათ, სწორედ ამ ქალბატონმა განაცხადა – გაგრის, ამ პატარა მიწის ნაგლეჯისათვის ვერავის მოვიმდურებთო, აქეთ ბატონი გურამი გვასწავლის რამდენიმე კვადრატული მეტრი, გნებავს კილომეტრი მიწა რა გახდა ასეთიო და ა.შ.),

ცხადია, სულს ყოველთვის სჭირდება დღესასწაული, მაგრამ ის უმისამართოსთან არ მიდის. ეროვნულ ვინაობას (მისამართს სამკვიდროსას) ეროვნული გარემო და აზროვნების წესი ქმნის. სადაც ეს შერყეულია, იქ კარსაა მომდგარი გადაშენება.

არსებულ სიცხადეში, როცა ავმოსურნეობა საველე-სასანგრო მდგომარეობით ჩაგვისაფრდა, ერს აუცილებლად სჭირდება ფეხმომაგრების ყოვნი, სულმოთქმა, მაგრამ იმავდროულად მას არ უნდა მოუდუნდეს საღმრთო ხელგამოდება.

თაობამ არ უნდა გაიპიროვნის ეროვნული სულის გამჭუჭყიანებლის მოვალეობა.

საქართველოში კიდევ ერთხელ გამოცხადა დაუზავებელი ომი ეროვნულ ვინაობას, როცა მტრის მორიგი ეთნოდივერსია შეინიღბა ე. წ. აზრის გამოხატვის თავისუფლებაში და ამის ხარჯზე ხავერდოვნებისა და კეთილმოსურნეობაში გახვეული ოკუპანტი ცდილობდა ერის პირწმინდა გადაგვარებასა და მის საყოველთაო ჩათრევას ერის შეუგინებლობათა მიმდგომლობაში.

საკუთარი დედისადმი ავხორცული ლტოლვა, სქესობრივი გაუკუღმართებები, რელიგიური ქაოსი, მიზნობრივად ფაზრიცირებულ და აგრესიულ ეროვნულ თუ სხვა სახის უღირსობათა სულისკვეთების სახელმწიფო პოლიტიკის შინაარსში გასაგნება სხვა არაფერია, თუ არა ჩვენი გადაშენების წინააღმდეგ ყოველთა ქართველთა გარეკვა.

საერთოდ საკუთარი დედისადმი მიმდგომლობა და მშობლიური სიწმინდეებისადმი შემგინებლური თუ მომხმარებლური დამოკიდებულება წვრთნაშეუსმენელი თაობის ე. წ. ხელოვნების შთამაგონებელი ძალისხმევა გახდა.

ასეთი მსოფლმხედველობით იგი არათუ გაემიჯნა ათონელ მამათა სწავლებას (“ახალსა ერსა ამას საღვთოსა”), არამედ, ასევე დაუპირისპირდა რუსთაველს, იოანე პეტრიწს, გიორგი და ექვთიმე ათონელებს, ჭყონდიდელ-ადამაშენებელს (რუის-ურბნისის ძეგლისდებას), ი. ჭავჭავაძეს, ალ. ყაზბეგს, ვაჟას, დიდოსტატ კონსტანტინეს, მუხრანს, ოთარ ჭილაძეს და ა. შ. და სამკვიდრო-სასიცოცხლოდ ეკვეთა მათ.

საყოველთაო უგემოვნებობა, მხატვრულად სუსტი და ეროვნულ-სახალხო ღირებულებებისადმი აგრესიულად განწყობილი “ნაწარმოებების” ხელშეწყობა თანდათანობით ქვეყნის ოფიციალური თუ სახაზინო საქმიანობის სტრატეგია და სახელმწიფო პოლიტიკა ხდება.

ამ ბოლო დროს ძველი ძეგლების ხელაღებით განადგურება ან გადაადგილება (დ. აღმაშენებლის ძეგლი თბილისსა და ქუთაისში, ი. ჭავჭავაძისა _ ბათუმში, “გამარჯვებისა” _ ქუთაისში და სხვები), ხოლო მათ ადგილზე, როგორც წესი არაქართული შინაარსის ჩანაცვლება ან ყოველად უსახო, პენისური საგნების ძეგლად აღმართვა უკვე ნიშნავს საქართველოში სახალხო აზროვნების დეგრადირებას, ეროვნული სულიერების გადაშენების საბედისწერო მიზანმიმართულებას და წვრთნაშეუსმენელი თაობის სახით ქართველი ერის სამარადიულმყოფო სივრცეში ახალი მუტანტური ნაცის ჩანაცვლების მცდელობას.

ამ სიმრავლეებს რატომღაც კი არა, სავსებით კანონზომიერად ტოლუპოვარი მუტანტის, უბადლო დეგენერატის სახეები აქვთ, ისინი თავყბის კრუნჩხვითა და ვითომ ჭკვიანის ხელოვნურად მორგებული იერით უთავბოლო სისულელეებს მოუძღვებიან ქვეყნის თვალსაწიერისკენ. მათ ქართველ ერს სული გაუუპატიურეს და დაუნგრირეს. ისინი დიდმპყრობლურ ჩექმებსა და ხიშტებს აბსტრაქციაში ებრძვიან და არა შინაარსსა თუ ყოფით ყოველდღიურობაში, ხელგამოდებით ამევებენ საზოგადოებრივი თავალსაწიეროდან ქართულ სახეებს, ტელეეკრანებიდან გვესაუბრებიან მხოლოდ მუტანტები. მათი ენა ჩიქორთულია ან ქუჩისფსკერული ინგლისური.

ამ ბევრულიდან ვინმე ერეკლე დეისაძე, ე. წ. მწერლად თვითდადგენილი ეპირწონება საკაცობრიობო მნიშვნელობის ქართულ

მწერლობას: “მე ეს საშოში დაწერე, მერე იქედან გადმოვიხედე და თეთრმა ნისლმა თეთრხალათიანი გინეკოლოგი გამახსენა, რომელიც გარეთ მელოდა. საშო ფართოა და შიგნით მზის სხივები აღწევს”... ასეთ გაუკუღმართებასა და სიბილწეში გატიალებას საკუთარი ფილოსოფია აქვს, _ ხმაბოდვა, რომელიც ერის სიწმინდეთა დანაგვიანებას ცდილობს: “ჩემთვის მთავარი არ არის, რას ამბობენ, მთავარია, ვინ ამბობს. უკაცრავად, მაგრამ ვიღაც “კუხარკა” რომ გამირჩევს ტექსტებს, რა თქმა უნდა, მას არ მოვუსმენ, რომელსაც მარტო შოთა, ილია, აკაკი აქვს დაზეპირებული, ან სულაც არაფერი აქვს წაკითხული. მე მოვუსმენ ვაკო ნაცვლიშვილს, გიორგი ხასიას, ზურა ჯიმკარიანს, “კომკას”, შოთა გაგარინს, პაატა შამუგიას და სხვებს. ადამიანებს, რომლებიც აკეთებენ იმას, რაც უნდათ” (“ქრონიკა”, 2010წ. 10-16 მაისი).

ეს ყველაფერი დღეს საქართველოს წინააღმდეგ არ ისაგნება ქვეყანას გარშემოწყობილი ჩექმებითა და ხიშტებით მარტო, იგი ხორციელდება საქართველოში გამოინკუბატორებული ბევრეულების ანგარებითი ხმაბოდვებით, ხმაბაძვებით, მიმდგომლობით, ძირგამომთხრელობით, მიზნობრივ ბევრეულთა “გაუმცირესობით”, რაც მთავარია, სამშობლოთი (საქართველოთი) “გადაღლილთა” და შესაბამისად, სამარქაფო სამშობლოს მამიებელ-გამპიროვნებელთა ათარეშებით.

ცნობისათვის: წვრთნაშეუსმენელი თაობის ყველაზე რიგით წევრსაც კი არათუ გააჩნია სამარქაფო სამშობლო, არამედ მას განადღებული აქვს წუთისოფლის ჩასაკრიალოსნებული საშუალებაც. ეს იმ ჰონორარიდანაა, წმიდა წერილი 30 ვერცხლს რომ უწოდებს.

იმ ვითარებაში, როდესაც აგრესიული გლობალიზმის გეგმაა, რომ ამერიკის შეერთებული შტატები იქცეს მსოფლიო სიმდიდრის დასაწყობების ადგილად, საქართველო მოაზრებულია ახალი საეთნოდივერსიო ფაბრიკაციათა ერთ-ერთ ინდუსტრიულ პუნქტად.

ხელისუფლებამ საგანგებო აღფრთოვანებით გამოაცხადა, რომ საქართველოში ინგლისური (ამერიკული) ენის ორი ათასი მასწავლებელი ჩამოვა თურმე და ქართველ ბავშვებს თავს მოახვევენ ჩვენთვის უცხო თავიანთ ფასეულობებს. ამით ქართველ ბავშვს ქართულს ავიწყებენ, ქართულ სიწმინდეებთან აპირისპირებენ და ამერიკულს, არასახალხოს, არამედ ტექნოკრატიულს (თუ ქუჩისფსკერულს არა) უმშობლიურებენ.

ისიც საკითხავია, აქ ინგლისურის ორი ათასი მასწავლებლის ჩამოსვლა ხომ არ იქცევა “ცერუს” ორი ათასი ჯაშუშის გალევალებად?!

საქართველოს დენაციონალიზაციის პროცესი აგრესიული გლობალიზმის მიზნებში შეუქცევადი ხასიათისაა, ამიტომ ქვეყნის პარტახი კვლავაც სახელმწიფო პოლიტიკის ხასიათს ატარებს. აქ საინტერესოა ის, რომ ერის გახლეჩა ამ შემთხვევაში მიმდინარეობს ჩვენი საზოგადოებისათვის თავსმოხვეული ე. წ. დემოკრატიული დებულებების მიხედვით, რომლებშიც წინაა წამოწეული ადამიანის ეგოისტური მიდრეკილებები.

თუ საუბარია პირადი ცხოვრების ხელშეუხებლობაზე, აქვე უნდა განიმარტოს ისიც, თუ რა არეგულირებს პირად ცხოვრებას, როგორც შინაარსს. არის თუ არა იგი წესრიგქვემდებარე, რას ვგულისხმობთ წესრიგში და ა. შ.

გასაგებია, სახელმწიფოს ხელშეუხებლობის სამართლებრივ მხარეს იცავს ძირითადი კანონი, ხოლო ზნეობრივს – ერის ეროვნულ-სახალხო რჯულისკანონი (შინერსისა და ვაშინერსის წესრიგი), რაც შეეხება პირადი ცხოვრების ხელშეუხებლობას თუ ის არ ეფუძნება წმინდა წერილსა და ერის რჯულისკანონს, იგი არავითარ შემთხვევაში არ უნდა განიმარტოს პირადი ცხოვრების ხელშეუხებლობად, რადგან ასეთ ვითარებაში მას ერის სულიერი ერთობისათვის ნგრევეთი შედეგები მოაქვს.

არ შეიძლება უცხოთა ცხოვრების ბრმად და წინდაუხედავად გადმოღება. მაგალითად აი, ასეთი “პირადი ცხოვრების”: 2011 წლის თებერვლიდან აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტი სახელმწიფოს დოკუმენტებიდან სიტყვებს – “დედას” და “მამას” ამოიღებს. მათ ნაცვლად ოფიციალურ ანკეტებში სიტყვა “მშობელი ¹” და “მშობელი ²” ჩაიწერება. ამის შესახებ “კავკაზცენტრი” იუწყება, აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტში განმარტეს, რომ გენდერული იდენტიფიკაცია – “დედა” და “მამა”, თანამედროვე აშშ-ის რეალიებს არ ითვალისწინებს. ამერიკაში ერთსქესიანთა ოჯახები მომრავლდა. ამიტომ, შტატებში მიიჩნევენ, რომ ამერიკელთა მთელმა თაობამ იმის გამო, რომ მათ “ორი მამა” ჰყავთ, თავი დაზარალებულად არ უნდა იგრძნოს.

2005 წლის მონაცემებით, ერთსქესიან ამერიკელთა ოჯახებში დაახლოებით 300 ათასი ბავშვი იზრდება, რომლებიც თავს უბედურად მიიჩნევენ.

წარსულში, აშშ-ში არატრადიციული სექსუალური ორიენტაცია კრიმინალურ დანაშაულად ითვლებოდა, ხოლო 1970 წლამდე ფსიქოლოგიურ გადახრად, რომელიც იძულებით მკურნალობას

ითვალისწინებდა. ამჯერად ითვლება, რომ არატრადიციული ორიენტაციის მქონე ადამიანების შეზღუდვა “ამერიკული თავისუფლების შეზღუდვაა”

interpressnews.ge/.../157432-ashsh-is-s...

აქ უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ აშშ ამ საქმეში მარტო არ არის, უფრო მეტიც, ზოგიერთი საზოგადოებისა თუ ქვეყნისთვის სრულიად უცხოა დედაშვილობა, მამაშვილობა, ის შეუგინებლობა, რომელიც ამ შინაარსში ძვეს, აქედან გამომდინარე, გლობალისტური ევროპაც ტერმინებს “დედას” და “მამას” ებრძვის:

“ევროსაბჭო თავის წევრ 47 ქვეყანას ურჩევს, გამოიყენონ ტერმინები, რომლებიც გენდერულ თანასწორობას არ არღვევს და სექსიზმს არ ამკვიდრებს. ამ ინფორმაციას Die Welt-ი ავრცელებს. გამოცემა Bild-ის ცნობით კი ევროსაბჭომ ეს რეკომენდაცია შვეიცარიელი დეპუტატის, დორის შტამპის წინადადების საფუძველზე შეიმუშავა. შტამპმა მოითხოვა, რომ ქალები აღარ წარმოსახონ “პასიურ, მეორეხარისხოვან არსებებად, დედად და სექსუალურ ობიექტებად”.

გერმანული მედიის მტკიცებით, შვეიცარიის ქალაქ ბერნის ოფიციალური დოკუმენტაციიდან უკვე ამოიღეს სიტყვები “დედა” და “მამა” და ამიერიდან ისინი მხოლოდ მდედრობითი ან მამრობითი სქესის მშობლებად მოიხსენიებიან.”

(გაზ. “კვირის პალიტრა”, 2010წ. 6-12 სექტემბერი).

ის, რაც ამ სახით “ამერიკული თავისუფლების შეზღუდვაა” ან ე.წ. ევროპის ქუჩისფსკერისთვის მოსაწონია, საქართველოს შეუგინებლობაზე, ღირსებაზე და საერთოდ ვინაობაზე ძალადობაა. თუ იმასაც გავიხსენებთ, რა შესაშური გულმოდგინებით ამოიღო საბუთებიდან ეროვნებისა და მამის სახელის მითითება, ეს არაქართული ხელისუფლება ასეთი გაუკულმართების დამკვიდრებასაც შეეცდება.

მათ, ვინც ამ ყველაფერს გვახვევენ თავს, უნდა იცოდნენ, რომ ისინი დროებით არიან ნამესტნიკურ თანამდებობებზე, კარგი იქნება თუ იზრუნებენ იმაზე, რათა მარადიულად დარჩნენ ქართველებად, გიორგიანებად, ქრისტესმხედრებად!..

არ არსებობს წვრილმანი ერის შეუგინებლობის საკითხში.

ჩვენთვის არა და არ გახდა საგაკვეთილო ერთი ქართული ანდაზა: “ნიგოზი მუქთად მხოლოდ სათაგურშია”.

ასე მაგალითად, დღეს თურქეთის რესპუბლიკაში (იმპერიაში) მოქცეულ ქართულ მიწებზე ქართული ეკლესია-მონასტრების აღდგენის წილ “ჩვენი კეთილმეზობელი, მოძმე და მეგობარი” თურქები ითხოვენ 1-ის წილ 1-ის პრინციპით საქართველოში მეჩეთების აღდგენას ან აშენებას.

რატომღაც ამ საკითხების განხილვისას არავის აგონდება, რომ ქართული ეკლესია მონასტრები, რომლებიც დღეს თურქეთის რესპუბლიკაში მოექცნენ, წარმოადგენენ მსოფლიო საგანძურს, ამავე დროს ისინი ქართულ მიწაზე აქაური მკვიდრის სულიერებას გამოხატავდნენ, ხოლო საქართველოში აშენებულ მეჩეთებში ისაგნებოდა დამპყრობის ძალმომრეობა.

ასეთ ვითარებაში ჩასაფრებულთა ძალისხმევების შესაბამისად ქვეყანაში მძვინვარებს ხელოვნურად გაგაღმებული და ურთიერთს შერკინებული ფეხაწყობის დაუნდობლობა, რასაც ეწირება ეროვნული მიზნები.

ასე მაგალითად, 2010 წლის 2 ოქტომბერს აჭარაში კინოლოგთა შეჯიბრი ჩატარებულა.

აჭარის ტელევიზიამ თავის საინფორმაციო გადაცემაში სრულიად საქართველოს მიახარა, რომ ამ ღონისძიებაში კავკასიურ (ქართულ) ნაგაზს არ მიაღებინეს მონაწილეობა და მათი ჭკუით ამით საამაყო საქმე გაკეთდა.

ცნობილია, რომ კავკასიური (ქართული) ნაგაზის მოშენება, სხვებთან ერთად, ასლან აბაშიძის თავგართობაც გახლდათ. ჰოდა, ესენიც ასეთი წინგაუხედაობით გაემიჯნენ მას. არადა, ამ უერთგულესი და უჭკვიანესი ჩვენებური ცხოველების მოშენება და საყოველთაოობა საშური საქმეა, კი ბატონო, ასლანს დაუფუწნოთ კაცღმერთობის მადა, მაგრამ იმას, რაც სახალხო საქმისთვის წასადგომია, რად ვებრძვით ასეთი შთაგონებით?! უგუნურები ამაზე შორს წასული სად უნდა ეძებო, ასლანის მიმართ გაშმაგების მისხალი არ გამოგვიჩენია, როცა ქართული ნაგაზი რუსმა ბაცაცებმა რუსულ ნაგაზად დაურეგისტრირეს მსოფლიოს!...

ქართველი ერისათვის სახიფათო და დამანგრეველი გახლავთ არათუ პოლიტიკური, არამედ სავაჭრო ურთიერთობათა იმგვარობა, რომელსაც ჩვენთან აქვს ადგილი, ასე მაგალითად, ბოლო წლებში საქართველო ეწევა ელექტროენერჯის იმპორტსაც და ექსპორტსაც. ელექტროენერჯია გაგაქვს თურქეთში და 2009 წელს საქართველოდან ექსპორტირებული 1 კვტ/საათი ელექტროენერჯის ფასი იყო 2,94 ცენტი, ანუ 4,88 თეთრი. ჯერ

ამას მიაქციეთ ყურადღება. ელექტროენერგიას თურქეთზე ვყიდით 2,94 ცენტად და იმავე თურქეთიდან ვყიდულობთ 3,96 ცენტად.

ასეთ შემთხვევაში რას ნიშნავს განცხადება იმის შესახებ, რომ ჩვენ გავზდით ელექტროენერგიის ექსპორტიორი ქვეყანა?! თუ ექსპორტიორი ხარ, თუ 5 თეთრად ყიდი ელექტროენერგიას საზღვარგარეთ, ასეთ შემთხვევაში შენი ქვეყნის მოსახლეობას 18 თეთრს რატომ ახდევინებ? 5 თეთრად ყიდი და 7 თეთრად ყიდულობ, მოგება საიდან შემოგივა?!

ჩვენ რომ უფრო ძვირად ვყიდულობთ, ვიდრე ვყიდით, ეს იმიტომ ხდება, რომ ისეთ დროს ვყიდულობთ, როცა ენერჯია უფრო ძვირი ღირს, მაგრამ რატომ მოვიხვიეთ თავს ასეთი საწასაგებო ხელშეკრულება და, მეორეც: თუ გაქვს საშუალება, ასეთ ფასად გავყიდოთ, ჩვენს ხალხს მივყიდოთ!

რა ამის პასუხია და საქართველოში ერთ სულ მოსახლეზე განათლებისათვის იხარჯება 70 დოლარი, ისრაელში 1477, ფინეთში 1940, გერმანიაში 2508; სამაგიეროდ საქართველოს პარლამენტში ერთი დეპუტატის შენახვა ხაზინას უჯდება 1,8 უფრო ძვირი, ვიდრე განათლება.

ამ ყველაფერში ნათლად ჩანს არა მხოლოდ ხელისუფლების, არამედ საზოგადოების ზნეობრივი, მორალური და პოლიტიკური სახე.

ავიღოთ მაგალითად ზუგდიდი. იგი კომუნისტურ საქართველოშიც კი ამბოხისა და დაუმორჩილებლობის მუხტს ინახავდა.

დღეს სამეგრელოს მიწები დასაკუთრებული აქვთ ჩინელებს, იტალიელებსა და ა. შ. იტალიური კომპანია “ფერესოს” სამეგრელოს მიწების ნახევარი შესყიდული აქვთ. მეგრელს არა აქვს გასაქანი, საკუთარ ოდაბადეში გამალონ მხრები.

სამეგრელო-ზემო სვანეთის რწმუნებულის ზ. გოროზიას მამას მარტვლიში ჰყავს ტახი, რომელიც მისი პატრონისთვის გადახდილი 30 ლარის საფასურად ამაკებს მეზობელთა ნეზვ ღორებს.

ქვეყნის ზეპურ (ელიტარულ) საზოგადოებაში განიხილება აზრი პროსტიტუციის ლეგალიზებაზე. ვარაუდობენ, რომ თბილისში 100-ზე მეტი ქალების და 50-მდე მამაკაცების ბორდელია. ასევე არის 50 ელიტარული ბორდელი, თითოეულში 50 ქალი ვიგულისხმობთ. ფასი 50-200 ლარი.

თუ პროსტიტუცია ლეგალური არ გავხადეთ, სახელმწიფო შემოსავალს კარგავსო, იატაკქვეშა მრუმობის დროს საქართველოს სახელმწიფო იჩაგრებაო, აი, მთელი სატკივარი! აქ ერთი რამ მკაფიოდ

გავიცხადოთ, ეს საპროსტიტუციო ნედლეული ხომ ჩვენი კომლისქვემ სადედაბოძედ დადგენილი მდებრები არიან, ვიდაცის დედები, ვიდაცის შვილები, ვიდაცის მეუღლეები, აბა ერთი დავუშვათ, ჩვენს-ჩვენს კერასთან სადამოობით მათ მიერ ამ გზით შემოტანილი შემოსავალი დავითვალთ, წარმოგიდგენიათ, რასთან გვაქვს საქმე?! თუმცა მთლად ასეც არ ყოფილა, დიდი ჩინეთი, ისევე, როგორც ყოფითი ყოველდღიურობის ნებისმიერ გამოვლენაში, აქაც წამგაუცდენლად გვიგზავნის ათასობით მეძავს!..

თავს მოხვეული კოლამორაციის პირობებში სადაც არ უნდა შეიხედო, საწასაგებო სურათია: ბუნებრივი აირის შემოტანის ფასი გასულ წელთან შედარებით 8%-ით არის შემცირებული. ჩვენთვის კი არავის არაფერი შეუმცირებია. 1 კუბ. მეტრი ბუნებრივი აირის შესყიდვის ფასი არის 21 თეთრი, ჩვენ გვახდევინებენ 51 თეთრს, წარმოებებს _ 75 თეთრს. გაცილებით უარესი მდგომარეობაა თხევად გაზზე. ერთი კილოგრამი თხევადი გაზის შემოტანა იმპორტიორს უჯდება 85 თეთრი, ამ დროს 8-კილოგრამიანი ბალონის დატენვაში ვიხდით 26 ლარს, ანუ 1 კილოგრამში მინიმუმ 3 ლარს ვიხდით! ამის შემდეგ რანაირად ვამტკიცოთ, რომ ჩვენ სახელმწიფო და საბაზრო ეკონომიკა გვაქვს?

საზღვარგარეთ გატანილი გვაქვს 1 მილიარდ 100 მილიონი დოლარის პროდუქცია. ჩვენთვის ტრადიციული და არცთუ სასახელო საქსპორტო სახეობებია ხე-ტყე, შავი და ფერადი ლითონების ჯართი. გაგვაქვს ფეროშენადნობები, მანგანუმი, გაგვაქვს ასევე ღვინო და მინერალური წყლები. დანარჩენი ყველაფერი გვაქვს იმპორტირებული და ვეწევით ამ იმპორტირებული პროდუქტის ექსპორტს. როცა რაღაც საქონელი შემოგაქვს და იგივე გაგაქვს, ამას რექსპორტი ჰქვია. რაოდენ საოცარიც უნდა იყოს, ჩვენ რეგიონში ავტომობილების ყველაზე დიდი ექსპორტიორები ვართ. სინამდვილეში ჩვენ ვყიდით შემოტანილ მანქანებს. ამას სავალუტო რესურსების მოძრაობისთვის პრინციპული მნიშვნელობა არა აქვს, მაგრამ როცა ქვეყნის პოტენციალზე ვსაუბრობთ, ძალიან მნიშვნელოვანია. რექსპორტში ყველაზე დიდი მუხლი არის ავტომობილებით ვაჭრობა. ნახმარ ავტომობილებს ვყიდით აზერბაიჯანში, არმენეთში, თურქეთში, რუსეთშიც. რა თქმა უნდა, შემოტანა რამდენიმეჯერ ჭარბობს ექსპორტს, ანუ ჩვენ, სინამდვილეში, გადამტვირთავი პუნქტი ვართ, სიამაყით ვამბობთ, რომ 1 მილიარდ 100 მილიონის პროდუქცია გავყიდეთო საზღვარგარეთ, კი გავყიდეთ, მაგრამ ეს ხომ ჩვენი ეკონომიკის ნაწარმი არ არის. როგორც საქართველოს

მოსახლეობის დიდი ნაწილი არის ყიდვა-გაყიდვაზე გადასული და ამით ირჩენს თავს, ასეა ჩვენი ქვეყანაც.

ახლა ხე-ტყე და ჯართი.

113 მილიონი ლითონის ფეროშენადნობია გატანილი, 116 მილიონი დოლარის _ ოქრო. მსუბუქი ავტომობილები _ 72 მილიონი დოლარის. თხილი ორჯერ მეტია გატანილი, ვიდრე 2008 წელს და შეადგენს 79 მილიონ დოლარს. შავი ლითონების ჯართი _ 64 მილიონი დოლარის. აზოტოვანი სასუქები _ 62 მილიონი დოლარის. სპირტი, ეთილის სპირტი და სპირტიანი სასმელები _ 54 მილიონი დოლარის. ყურძნის ნატურალური ღვინოები _ 32 მილიონი დოლარის, მინერალური წყალი _ 25 მილიონი დოლარის.

გაგიკვირდებათ, მაგრამ ჩვენ ვართ ბანანის ექსპორტიორი. შემოტანილი გვაქვს 7 მილიონი დოლარის ბანანი და გატანილია 1700000 დოლარის. ასევე 23 მილიონი დოლარის ღირებულების გაყინული თევზი შემოვიტანეთ და 1300000 დოლარის გავეყიდეთ საზღვარგარეთ. ასევეა 5 მილიონი დოლარის ჩაი არის შემოტანილი და 2 მილიონი დოლარის გაყიდული.

კიდევ უფრო გაგიკვირდებათ, მაგრამ საქართველო ყოფილა გამომთვლელი მანქანების გამტანიც. იგი 44 მილიონი დოლარის შემოვიტანეთ და 1 მილიონი დოლარისა გავიტანეთ. 22 მილიონი დოლარის ტრანსფორმატორები გვაქვს შემოტანილი და 1 მილიონისა გავიტანეთ.

პრაქტიკულად, ჩვენ ვართ გადამცვლელი პუნქტი. რომ ჩახედოთ, რა შემოგვაქვს, კურობზებამდე მივდივართ. შემოგვაქვს ყველაფერი: ყვავილები, კარტოფილი, პომიდორი, ხახვი, ნიორი, ხილი, ციტრუსები, ყურძენი. არადა, ყოველივე ეს ჩვენს ქვეყანაში საუკეთესოდ მოსავლიანდება, გასაქანი მიეცი ოღონდ ქართველ მეურნეს!

ნუ აღშფოთდები მკითხველო, კარგად გაისიგრძეგანე, მარტო 2009 წელს 14,4 მილიონი დოლარის ღირებულების 72000 ტონა ბოსტნეული გვაქვს შემოტანილი, მათ შორის 26000 ტონა ხახვი და ნიორი, აგრეთვე 18000 ტონა კარტოფილი. 15 მილიონი დოლარის 24500 ტონა ციტრუსი და ყურძენია შემოტანილი. წარმოიდგინეთ, თურქეთიდან 1 კილოგრამი ყურძენი შემოგვაქვს 1 დოლარად და 11 ცენტად. რა გვჭირს ასეთი? ქართველი გლეხი ბედნიერი არ იქნებოდა, 1 კილოგრამი ყურძენი 2 ლარად რომ გაეყიდა?

ახლა კიდევ ერთ რამეს გეტყვით, 1 ლიტრი “ქინძმარაული” გერმანიაში გააქვთ 3,32 დოლარად, სხვაგან – 4,47 დოლარად. რაც იმას ნიშნავს, რომ ერთი ბოთლი “ქინძმარაული” საზღვარგარეთ საშუალოდ 3,86 თეთრად აქვთ გაყიდული. ეს არის შეურაცხყოფა, თუ შენ არ გაქვს საშუალება, დაამტკიცო, რომ ეს არის უნიკალური ღვინო მსოფლიოში, ნუ გაყიდი მაშინ. იქნებ ვინმემ თქვას, ბაზარზე შევდივართო, არ არის ეს ბაზარზე შესვლა. ახლა ჩვენ რომ წავიდეთ რესტორანში ან მაღაზიაში ვიყიდოთ 1 ბოთლი “ქინძმარაული”, რა თანხა უნდა გადავიხადოთ? შე მამაძაღლო, თუ უცხოეთში 4 ლარად ვერ ყიდი “ქინძმარაულს”, იმიტომ, რომ ვერ აგებინებ, რა ღვინოა, გაყიდე საქართველოში ნაღდი “ქინძმარაული” 4 ლარად და ნახე, რა რიგი დაგიდგეს. “ხვანჭკარა” 5,33 ლარად გააქვთ საზღვარგარეთ, ჩვენთან ერთი ჭიქა “ხვანჭკარა” რა ღირს?

საინტერესოა სოფლის მეურნეობისა და საერთოდ საკვები პროდუქცია ჩვენთან საიდან შემოდის?!

ძირითადად თურქეთიდან, ასევე უკრაინიდან, რუსეთიდანაც, რომელიც ჩვენთვის იმპორტში რიგით მე-5 სავაჭრო თანამოსაქმეა. ასეა, ჩვენ არა გვაქვს უფლება, ჩვენი პროდუქცია შევიტანოთ რუსულ ბაზარზე, სამაგიეროდ, ჩვენ არ დაგვიკეტავს მათთვის ბაზარი. ხორბალი, ქერი, სიმინდი, წიწიბურა, არაქისი, შაქარი – ყველაფერი შემოგვაქვს. ასევე შემოგვაქვს საკონდიტრო ნაწარმი, ყველა სახის კონსერვი, მათ შორის, ბოსტნეულის კონსერვები. 30 მილიონი დოლარის ღირებულების მხესუმზირის ზეთია შემოსული..

საოცრებას გეტყვით. საქართველოს უცხოეთიდან შემოაქვს სანელებლები, მაშინ როდესაც მთელ საბჭოთა კავშირში ჩვენ ვიყავით სანელებლების ერთადერთი მწარმოებელი. 6000 ტონა პროდუქტია შემოტანილი საწებლის დასამზადებლად. უცხოეთიდან შემოგვაქვს საწებლებიც, არადა, მთელი “მაშრიყ-მადრიბი” ირწმუნება, რომ ქართული სამზარეულო უდიდესი შემოქმედებაა, ხოლო, რაც შეეხება სანელებელს, ადასტურებენ საქმის მცოდნენი, რომ ჩვენზე უკეთეს საწებელს არავინ აკეთებდა.

შემოგვაქვს ძალიან დიდი რაოდენობით ხორცი და ხორცის პროდუქტები, სამაგიეროდ, ბოლო ორი წელია, აქტიურად ვყიდით ცოცხალ საქონელს. ქვეყანამ, რომელსაც პირუტყვის რაოდენობა კატასტროფულად უმცირდება, დაიწყო ცოცხალი პირუტყვის გაყიდვა. 9000 ტონა მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვია გაყვანილი აზერბაიჯანში,

ცხვარი ძირითადად არაბებს მიჰყავთ. ქართველი მეცხვარეები ნამატს კი არ ჰყიდიან, არამედ მთელ ფარას, ანუ ჭრიან იმ ტოტს, რომელზეც თავად სხედან და ჩასაფრებულ მტერსაც უხარია. ფარას თუ გაყიდი, იმ ფულს შეჭამ 2-3 თვეში და დარჩები ისე. ქართველი კაცი ცოცხალი თავით მწარმოებელ პირუტყვს არ დაკლავდა. ძროხას მანამ არ დაკლავდა და არ გაყიდდა, სანამ არ დაბერდებოდა, ახლა ამას არავინ დაემებს.

ჩვენ ვყიდით ცოცხალ პირუტყვს და შემოგვაქვს ხორცი, ყველი, რძე, რძის პროდუქტები.

ერთი სიტყვით, ის, რაც საქართველოდან გადის, ქვეყანას ანგრევს და ის, რაც საქართველოში შემოდის, მოსახლეობას კლავს.

მოკლედ ქვეყანა ცხოვრობს და აზროვნებს არა ქართველი ერის სულის მოთხოვნილებითა და ნებით, არამედ უცხოს ცხოვრებითა და ოცნებით.

აი, ასეთი სააზროვნო წესრიგით ითვალსაწიერებს მომავალს მწერალი გ. ოდიშარია. ეს არ არის მარტო ლიტერატურული გემოვნების ან სკოლის საკითხი, არც მხოლოდ მსოფლმხედველობის, ეს გახლავთ ერისა და სამშობლოს სამსახურის, ქრისტესმხედრული უფლების, მოვალეობისა და პასუხისმგებლობის საკითხი, რაც ასე აუცილებელია საერისკაცო მოღვაწეობისათვის.

სამწუხაროდ, როცა ქვეყანაში ცეცხლოს თავმჯომარე ზურაბ ხარატიშვილი (“რუსთავი-2”, 2010წ. 28.06) აცხადებს, რომ “მსოფლიო იმით კი არ გვიცნობს თუ როდის შევქმენითო ანბანი, არამედ იმით, თუ როგორ გამოვავლინეთ დემოკრატია არჩევნებზეო”, ასეთ შემთხვევაში მიწიერ ცხოვრებაში იქნებ ჰქონდეს გამართლება გ. ოდიშარიას აღებ-მიმცემლურ სულისკვეთებებს, მით უფრო, როცა ქართველი ერისათვის ვინმე ზ. ხარატიშვილმა მარტო საკუთარი აზრი არ გამოთქვა, მან ქვეყანაში თვითდამკვიდრებული ბევრეულის სულისკვეთება გაახმოვანა.

საბედნიეროდ არსებობს უფლის განგებულებაც, ეს უნდა ახსოვდეს ყველას, ვინც სამარქაფო სამშობლო უკვე მოითადარიგა, რადგან, როცა ადამიანი კარგავს მშობლიურ გარემოს, იგი გადააშენდება.

მე მახედანიერებს ქართული სამყარო, როცა მღერიან “კუჩხიბედინერს”, “ლილეოს”, მესმის “სქიდას ლაზიშა დო მთელი ოქორთუე”, როცა საფიზნოდ მიწვევს დიდოსტატ კონსტანტინეს, ლეო ქიაჩელის, ტერენტის, გალაკტიონის, ოთარ ჭილაძის, მუხრანის, გურამ გეგეშიძის, თამაზ ჭილაძის, გურამ რჩეულიშვილისა და მათი

თანავარსკვლავედის ქართული, როცა “ცად ქუხილდება” ელდინო სალარაძის, ზინა კვერენჩხილაძის, თათია ხაინდრავას, გურამ სალარაძის ხორხისმიერება. მაშინ ეს ლაზარეს აღდგინების ენაა, ის კახელი, მეგრელი, სვანი, ლაზი, იმერელი, გურული, აჭარელი, ჰერეთელი, ტაოელი და ა.შ. ქრისტესმხედრისა თუ გუთნისდედის მარადისობაა, მაგრამ მე გული მერევა, როცა ვკითხულობ დღევანდელ მედიას, ვუსმენ არაქართულ, გადმოსაღებულ ხმაბაძვაში თვითდამკვიდრებულ პარლამენტს, მაშინ იგი ზალიკო ბერგერის, შორენა ბეგაშვილის (ბეგაზოვას), ნინა წკრიალაშვილის, ვინმე ბიჭოლას, მამულიჩას, ლექსენისა და მისთანათა სათავისოა და ამორწყევამდე მძულს იგი. ჩემდა საწყენად, სწორედ ასეთი ცრუ ქართული შინაარსი გაიერთსხეულა გ. ოდიშარამ. არადა მის მიერ ჭაბუკობისას დაწერილი ლექსი “კვდებოდა მზეზე პატარა ლეკვი”, სულ სხვა, საერისკაცო სვლაგეზს უნიშანსვეტებდა მას, დასანანია, დიახ, დასანანი!.. როგორც იტყვიან, თაობა კულტურის პაუზაში ანუ სულიერი ყოვნის რეჟიმში ცხოვრობს. ამასობაში მე პირადად თავშესაფარს ქრისტეს-მხედრული აღშფოთებისკენ ვიწალდავ:

“რა მასზე გულდამწყვეტი, არის ხლართი რკინიგზების,
მეტეხო და დიღმის ველო, არის ავტო, მოტო, ველო,
მიდიოდე და ფიქრობდე, არის ოჯახებიც, მაგრამ
ეს არ არის საქართველო... ეს არ არის საქართველო!...

გალაკტიონი.

4. დროებით ოკუპირებული ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო (აფხაზეთი), ქართული საზოგადოების მისწრაფებები და “რედისონ ბლუ “ივერია”, ანუ ჭენებით იარ საქართველოს გადაშენებისაკენ!..

“ითხოვთ და ვერ მიიღებთ, რამეთუ ზოროტად ითხოვთ, რათა გულის თქმათა შინა თქვენთა განილინეთ”

იაკობი 4,3

“ზშირად მართალნი ვარდებიან უღვთოთა ხელში, არა დიდებად უღვთოთა, არამედ გამოსაცდელად მართალთა”.

წმ. გრიგოლ ღვთისმეტყველის თქმულებიდან

ქვეყანაში არ შეიძლება სუვერენული წაბილწო ან წაბილწვინო, ყველაფერი დააგირავო, გაყიდო, გაასხვისო. უხმო კივილით გიდასტურებთ, საგანგაშოა, როცა ხმაბაძვასა და ქედდაღუნვაში ცხოვრობ.

დღეს ქართულმა საზოგადოებამ (მხედველობაში არ მყავს წვრთნაშეუსმენელი თაობა) იცის, მაგრამ სიცხადედ ვერ აღიქვამს თავისი ქვეყნის სათავზარო მდგომარეობას. თანამემამულეთა ღირსებასა თუ უფლებაზე გადაქუსლება გათითოკაცებული საქართველოს მახასიათებელი გახდა.

საზოგადოება, რომელმაც შეიძლება დაუშვას ვინმე თუა თუთბერიძის (ან მისი სულიერი თანამოსანგრეების) ჩამოყალიბება, იგი გატიალების სიბილწეში ცხოვრობს და მისთვის სულიერება ე.წ. ტელეგადაცემა “იმედი” (თავისი “სიმართლის დროს” თანხმლები უხამსობით) გახლავთ.

სხვათაშორის ეს “იმედი” მთელი კვირის განმავლობაში აანონსებდა და ბოლოს მაყურებელს საგანგებო გადაცემით აუწყა (24.01.10წ.), რომ აბანოთუბანში მამათმავლობა ყვაოდა ისტორიულადო, ანუ ეს ჩვენთვის ნაგემები ხილი გახლავთო. მისი აღორძინება არააო საგანგაშო. სამწუხაროდ, მას არ უთქვამს, რომ ეს ცისჩამოქცევა არასოდეს ეფუძნებოდა ქართულ რჯულისკანონსა და ეროვნულ-სახალხო მსოფლმხედველობას, იმავე აბანოთუბანში ეს თუ კანტიკუნტობდა რომელიმე ოფარეში, ეგ შედეგი იყო იმის, ყველა დროის მომხდური რომ ტოვებდა თავის ნაკვალევს საკუთარ გარეწართა თუ აქაურ გადაგვარებულთა სახით.

იგივე “იმედმა” (27.02.10წ.) საზოგადოებას წარუდგინა ერთი შეხედვით საჭირო გადაცემა ჩინელ ლაო ჯინჯაოზე: იგი XIX საუკუნეში ჩაქვი დასახლებულა ჩაის გასაშენებლად. ვითომ მას უთქვამს, ჩაი ქვაზეც გაშენდებაო და ამ ადგილს ამის გამო ჩაქვი დაერქვაო.

გადაცემის ქვედინებურ შინაარსს შორსგამიზნულად და თადარიგინად უნდა დაემტკიცებინა, რომ საჭიროა ჩინელების მეტი რაოდენობით შემოძლოლა ქვეყანაში. ის, რომ ისინი ქუჩებზე ასე მრავლად ყიდიან საეჭო და უვარგის საქონელს, ეს კი არ არის ნიშანდობლივი, მთავარი ის ყოფილა, რომ ეს ბეჯითი ხალხი აგვიყვავებს სოფლის მეურნეობას. მოუვლის ჩვენს ბუნებას და ა.შ. ჩინელთა დიდი რაოდენობით ჩამოსახლების წახალისება გახლდათ ეს ყველაფერი.

ამ საჩინელო “აუცილებლობის” პროპაგანდას არანაკლები სიბეჯითით ენაცვლება მტკიცება შესახებ იმის, რომ ჩვენი საშველი ჩვენს ქვეყანაში ბურების ხელალებით ჩამოსახლებაშია და ა.შ.

ქვეყნის გასხვისების ან სხვაზე გაპიროვნების პროპაგანდა რატომღაც საინფორმაციო საშუალებათა და არა მხოლოდ მათი სტრატეგიული მიმართულება გახდა. ასე, მაგალითად, ავილოთ აჭარა, დღეს ამ მხრის ხავერდოვანი ოკუპაცია მიმდინარეობს თურქებისა და არმენების მიერ, საგანგებოდ ცდილობენ გააუფასურონ აჭარის მოსახლეობის ფენომენი, მეტიც, ხელი ეწყობა მის თანმიმდევრულ ჩათრევას საძრახობებში...

რაკილა ერის მიზნობრივი რყვნის მცდელობაზე დავიწყეთ საუბარი, უნდა მოგახსენოთ, რომ ამას “სტერეოტიპების რღვევის რევოლუციური პროცესი” ჰქვია “სადაც ჯერ არს”. ასე მაგალითად, 2010 წლის 9 თებერვალს, დიდმარხვის დასაწყისში ე. წ. “სიმართლის დროში” აჩვენეს ქალად გარდაქმნილი ბესლ, ამჟამად კესარი. აჩვენეს კი არა, ლამის ეროვნულ გმირად წარმოაჩინეს.

ქვეყანას მიზნობრივად ახვევენ თავს ერისთვის უცხო და საეკო მხედულებებს. მაგალითად, გამოდის ახალგაზრდათა ჯგუფი და ამყად გაიძახის, რომ არ უნდა ილიას, მ. ჯავახიშვილის, კონსტანტინეს კითხვა. ყველაფერი დაყვანილია გამრყენელ და პრიმიტიულ შოუმდე ან ოდიოზურ დიზაინამდე. ამით ამ საქმიანობის მესვეურებს სურთ საქართველო გადააქციონ ამერიკის სასვლაგეზო სივრცეში რომელიღაც სადგურად.

როგორც უკვე მოგახსენეთ, დღეს ქვეყანაში მოთარეშე აზროვნება, ვინაიდან, იგი არ ემეკვიდრება წინაპართა და წინა თაობების მოღვაწეობას, წარმოადგენს რჯულუცხო ხმაბამვას, ვიდრე “მხატროლობას” (მაგალითად გმირთა მოედანი და ე.წ. გადასასვლელი ხიდი რიყეზე). გამეკებულება მოწიწება ეროვნული ნების მიმართ. “ვეფხისა და მოყმის” თუ “ქართველის დედის” მეგლთა ქალაქში დაიდგა უჭკუობისა და უსახურობის ორი კოლოფი, ერთი დიდი, მეორე მცირე “გაზეთის ჯიხური”, ერთით თავსლაფი გადასხეს 2008 წლის აგვისტოს ომის ზვარაკებს, მეორეთი _ 1989 წლის 9 აპრილის ტარიგებს.

ეს არის კნინობითი აზროვნების ნიმუში, ამიტომ საზოგადოების ძალისხმევა უნდა წარმართოს იქითკენ, რათა საქართველოში ადამიანთა სიმრავლეს არ ერქვას ბრბო, მას უნდა გააჩნდეს საკუთარი აზროვნების წესი და ჰქონდეს მაღალმხატვრული გემოვნება.

დადგა დრო, ქართველმა კვლავ გაიერთსხეულოს სულიერად საქართველო და დამთავრდეს ქართველთა ქანქარისებრი ბინადრობა საკუთარ სამშობლოში – საქართველოში. წვრთნაშეუსმენელმა თაობამ არ იცის რომელ საზოგადოებაში ცხოვრობს, ვისი ჯიშისმიერი თუ სულიერი მემკვიდრეა, რა გარემოშია, რანაირად ჩაერთსხეულოს ქვეყანას, თუმცა, ჩაერთსხეულება სამშობლოსთან მისთვის სახიფათოა, რადგან, როცა სამარქაფო ქვეყანა მოუხმობს, ალღეტა მოუწყვეს მამულთან. მათ არ იციან და არც უნდათ იცოდნენ თუ რა ვინაობას, რა ერს ემემკვიდრონ, თავსატეხად კი არ ექცათ, უარი განაცხადდეს ერის ვინაობაში თაობურ ჯერმონაცვლეობად დაუდგინდნენ ქვეყანას. მათთვის აზრი არა აქვს შენებასა თუ მოღვაწეობას, ფიქრს, აზროვნებას, კამარას სახალხო სულიერებაში.

თუკი ქვეყანაში არ არის ეროვნული წესრიგი, მაშინ იგი სამშობლო კი არა, სახაზინო სივრცეა. საზოგადოებრივი სივრცე სამშობლოდ უნდა გაიპიროვნო, რადგან ის არ გეკუთვნის მარტო შენ ან შენს თაობას, ის წარსულიცაა და მომავლიც, ამიტომ უნდა გქონდეს პასუხი მომავლისათვის, – ვის მიემოწაფე და რით ამდიდრებ დღევანდელობას.

ქართულ სივრცეში მოსაზღვრულ პოლიტიკურ-ადმინისტრაციულ ერთეულს დღეს მთლიანად აშშ, უფრო სწორად, აგრესიული გლობალიზმი მართავს, ჩვენთან დისლოცირებულია ამ ქვეყნის სპეცსამსახურების, სულ ცოტა – 2000-ზე მეტი თანამშრომელი.

ამიტომ მმართველობაში დაკავებული ყველა მოსამსახურე ქვეყნის მოსამსახურე არ არის. ისევ და ისევ ხმამაღლა ვამბობ, ერის ბედი აპარია წვრთნაშეუსმენელ ბევრეულს, რომელთაც არ გააჩნიათ ეროვნული ღირსება, მათ არ იციან საკუთარი ვინაობა. ამიტომ იყო, რომ 2010 წლის ივლისში აშშ-ს სახელმწიფო მდივანმა ქვეყანაში სასხვათაშორისო სტუმრობის დროს თავს უფლება მისცა ჩვენი საზოგადოებისათვის გენდერული თანასწორობის ე. წ. გაკვეთილი ჩაეტარებინა.

ჩვენი ქვეყანა გახლავთ ის ადგილი, საიდანაც მსოფლიოში ბინადარი ცხოვრების წესრიგი გავრცელდა, დაფუძნდა შინერსისა და ვაშინერსის სულიერება, რომ არაფერი ვთქვათ თამარ მეფის სახალხო თუ საქვეყნო ძალისხმევაზე ან “ვეფხისტა და მოყმის” მსოფლმხედველობაზე.

საქართველოში თვითდამკვიდრებულ ხელისუფლებაში, რომელიც პირწმინდად აშშ-ს საოკუპაციო სისტემაა, ერთნი ხელისუფლობანას

თამაშობენ, მეორენი ოპოზიციას, ორივენი კი ამერიკის ინტერესების ყოფაში გაყოველდღიურებას ცდილობენ.

დღეს ე.წ. ქართველ ქალად სახელდებული საექო წარმომავლობის მდედრობითი სქესის რაობები, რომლებიც ვერც ჯიშით, ვერც ცნობიერებით და ვერც ზნეობით ვერ ემემკვიდრენ ქართველის დედას, _ ნეტარებით უყურებენ უცხოური ვალებით დაკაბალეზულ საქართველოში თუ როგორ ცდილობენ უცხოელ თითისმქნეველთა სექსუალური თუ სხვა სახის ყოფითი მომსახურების ნედლეულად გადააქციონ ჩვენი შეუგინებლობა.

ნახეთ, ჩვენს სკოლებში როგორი ვერაგული და გადამგვარებელი გეშვია სწავლების მაგიერ: თუ მშობელი გაგიწყრა, მას სასამართლოში უჩივლეო; თუ ავტობუსში ბილეთი აიღე, უფროსს ადგილი არ დაუთმოო; თუ მასწავლებელმა ხმას აუმაღლა, განათლების მინისტრთან უჩივლეო და ა.შ. სად არის აქ აღზრდა, სადმე ილანდება სიწმინდეთა გამშობლიურება?!

მოკლედ, ეს არის ის დაგეშილი სიმრავლე, რომლის მეშვეობითაც აგრესიული გლობალიზმი ჩვენს ქვეყანაში ებრძვის მართლმადიდებლობას, ჩვენს სულიერებას, ისტორიას, კულტურას. თუ ადრე კრემლი ადგენდა საქართველოში ნამესტნიკური ხელისუფლების ნომენკლატურულ წარმომადგენლობას, დღეს ამას ვაშინგტონი აკეთებს.

ამ ნამესტნიკურ ნომენკლატურაში თითქმის სუყველა გვარდაგაკეთებული არმენი, რუსი თუ სხვა ეროვნების წარმომადგენელი გახლავთ, რომლებიც გულდაგულ მალავენ თავიანთ წარმომავლობას და ქართული საზოგადოების მიმართ ზიზღის, სიძულვილის, გამცემლობისა და ზურგში მახვილის ჩაცემის გრძნობით იწალდავენ პოლიტიკურ სვლაგეზს.

მერამდენედ, მაგრამ სისხლის ამოხველებით უნდა ვთქვა ისევ, _ არც ისაა შემთხვევითი, რომ ერის დიდი მოღვაწეების ძეგლებს უსწორდებიან. ამ ძეგლებში ისინი ებრძვიან ძლიერ და ქრისტესმხედრულ პიროვნებებს, ერის მეხსიერებიდან სურთ დიდი მნიშვნელობისა და საგაკვეთილო მოვლენების ამომანთვა. ეს არის ეროვნული სიწმინდეების მსხვერპლად შეწირვა საყოველთაო სისხლალრევისა და აულაგამობის დასამკვიდრებლად. ამდროობის ავთაობად თვითდამკვიდრებულ ბევრეულს ქვეცნობიერში მხოლოდ ეს სურვილი უდევს.

ქვეყანაში ხდება ზეიმისა და გლოვის მიზნობრივი აღრევა, რაც ყოველთვის საბედისწეროდ ისაგნება ერის ცნობიერებაში.

ყველაფერსა აქვს თავთავისი ადგილი. ეროვნულ სიწმინდეებს, აზროვნების წესს, დედაენასა და სულიერებას, საერთოდ სამშობლოს და საკუთარ ვინაობას უზარმაზარი მოწოდება სჭირდება.

აგრესიული პრიმიტივიზმით ცდილობენ ქართულ შინაარსში ჩაანაცვლონ “ხავერდოვანი” სხვათაური ცნობიერება, რათა გამეღდეს მეხსიერებიდან საქართველოს კულტურისა და ისტორიის სანიშნაველო მოვლენები: ასე, მაგალითად, გაზეთი “კვირის პალიტრა”, 2010წ. 15-22 თებერვალი – “ამბავი ქართველი კონკრეტული, ანუ უცხოეთში ნაპოვნი ბედნიერება”. ხათუნა გაჰყვა ქართველ კახას, კახა ცუდია, ქართული სოფელიც ცუდია, გერმანიაში ძიძად ყოფნა სამოთხეა, რადგან საშუალება მიეცა, გაჰყოლოდა ცოლად გერმანელს, ანუ კარგ ჰანსს. ასეთია თავსმოხვეული სულისკვეთების არსი.

საქართველოში მოსაქმე საინფორმაციო საშუალებების თემა ამგვარი გახლავთ, – ქართველობა “გამოუსვლელია”, საქართველოდან თავდაღწევა სამოთხეში შესაბიჯებელი გზაა და ა. შ.

მათ დაამკვიდრეს ქუჩისფსკერული მეტყველება, მათთვის ყოვლისმკადრებლობა ნებადართულია, ყველაფრის ამოყროყინება შეიძლება.

როგორც ზემოთ ითქვა, ქვემეთრევი საზოგადოებისათვის დღის წესრიგში დგას კანონის მიღება ჰომოსექსუალიზმის ლეგალიზებაზე. არადა, ქართული საზოგადოება, როცა მილიონში ერთი თუ იყო ვინმე ასეთი, არ კლავდა მას, მაგრამ ამას პათოლოგიად თვლიდა და მისგან, გინდა თუ არა, თავკაცობას არ მოითხოვდა. როგორ უნდა გაბედოს დღეს ვინმემ მისი წარმოჩენა მისაბამად და გამართლება ამ სულიერი საპყრობის?!

დიახ, უკვე მოგახსენეთ და ვიმეორებ, ეს ყველაფერი კეთდება არა საქართველოს გარშემოწყობილი ხიშტებით, არამედ თვით საქართველოში გამოინკუბატორებული ხალხით. ნებისმიერ მათგანს გააჩნია სამარქაფო სამშობლო. არც ერთი მათგანი არ აზროვნებს, არ ოცნებობს, არა სწუხს, არ ირჯება და არ ცხოვრობს იმ ადამიანის ცხოვრებით, რომელსაც სამშობლოს საგრძნობი ნაწილი უბოდიშოდ ჩამოაგლიჯეს და გასათავისუფლებელი აქვს იგი, რათა, ქვეყანა დაადგეს ჭეშმარიტი დამოუკიდებლობის გზას.

ეს ასე რომ მოხდეს, ამისათვის საჭიროა, დრო სისწორით აისახოს და შეიქმნას მისი ქმედითი საპირწონე ჩვენი თაობის მარჯვენათი. ამისათვის მათ სჭირდებათ არა უბრალოდ რაღაცის ცოდნა, არამედ ეროვნულ-

სახალხო თვალსაწიერს მიახლოებული განათლება, ამის მისაღწევად კი საჭიროა წიგნის კითხვა, მაღალი გემოვნება, ოსტატობა, არადა, თაობა, რომლის საგრძნობი ნაწილი გადაგვარებულია (დენაციონალიზებულია), გამწარებული ებრძვის საქართველოურ შინაარსს. ფული იხარჯება ყველასთვის და ყველაფერში, ოღონდ ის ქართულ რაობასა თუ ვინაობას იყოს დაპირისპირებული, ის არ ხმარდება წარმოების აღორძინებას, ან კიდევ ქართული სოფლის ფეხმომარგებას, ქართული სულიერების ფრთებგაშლას, მიზნობრივად ინგრევა საქართველოს მეცნიერებათა აკადემია, მისი დარგობრივი ინსტიტუტები, უნივერსიტეტები, საქართველოში განგებ გააპარტახეს და დღეს არ არსებობს საჯიშე, სათესლე და სანერგე მეურნეობები, ეს იმიტომ, რომ სხვისგან ვიყიდოთ გენმოდინფიცირებული საქონელი.

შემოქმედი, მეწარმე ან მეურნე, რომელიც სახელმწიფოებრივად არ აზროვნებს, ის ვერ შეეხიდება ქვეყანას, ამიტომ საქართველოში ყველა დარგი ფულიანი შარახვეტიების ხელში ხვდება.

ასე არ შეიძლება ქვეყანასთან და ერთან ურთიერთობა, ეს თაობა ქვეყნის სამერმისო აღმასვლისათვის დროთა კავშირს კი არ კრავს, პირიქით, ანაპრალებს მას (დროთა კავშირის გარეშე კი არ არსებობს საკუთარი სიდიადის არც განცდა და არც მასთან მიერთსხეულება შესაძლებელი. ასეთ დროს მიულწეველია სივრცული აღქმისა და დროში გასიგრძეგანების უნარი).

ყველგან და ყველაფერში ანტიქართული ტერორი მძვინვარებს: 2010 წლის 16 ივლისს საქართველოს პარლამენტში გამოსულმა ე.წ. სახალხო დამცველმა გიორგი ტულუშმა (რომელი ხალხის?! თითისქნევით ილაპარაკა ეჩმიადინისთვის ქართული ეკლესიების გადაცემის “აუცილებლობის” თაობაზე.

ერთი რამევაა საინტერესო, იქნებ, მართლა, ჩვენი ბედისწერაა გულარხეინობა. ყველა პარტახი სწორედ ამით დაგვატყდა. ერთიც მეჩვენება, არ ვიცი, ვცდები იქნებ, ქართველი კაცი მხოლოდ მაშინ იმარჯვებს, როცა საკუთარი არასრულყოფილების შიში დოლაბივით ჰკიდია. ამ შიშისგან თავდასაღწევად მას ორი გზა აქვს, ან სხვისი დროშის ქვეშ სხვისთვის იქნოს ხმალი, სადაც მისი ბეჭზე გაწვენა წარმოუდგენელია, ან მოხდეს სასწაული (ასეც ხდება) და საკუთარ სულში აიღორძინოს ქრისტესმხედრული მოვალეობა. მაშინ ის მართლაც მუხლჩაუხრელია!..

ეს, ეტყობა, იცის მტერმაც. ზ. გამსახურდია, რომლისთვისაც საქართველოსთვის თავგანწირვა წყაროს წყლის დაწაფებაზე ადვილი იყო, ვერასდროს წარმოიდგენდა თუ ასეთი ხალისით დაარბევდა თაობა “კოლხურ კოშკს”, ერის სიფხიზლიედ მარადიულყოფილ ნიშანსვეტს.

ეს მოხდა იმიტომ, რათა ქართველობას საცდური სიმაღლე გაესვლაგეზებინა. როგორც მოგეხსენებათ, ამერიკა უფესვო ქვეყანაა, მან იცის, როგორც კი ძალაუფლებას დაკარგავს, მსოფლიოში აღარ დარჩება ფეხსაბიჯი, სადაც, როგორც მარად ურიას, მაცხოვრის (ამ შემთხვევაში ღვთის მშობლის წილხვედრი ქვეყნის) წინაშე ჩადენილი ცოდვა არ მოეკითხოს.

როგორც არაერთგზის ვთქვით, საქართველოს ტელევიზიების, რადიოს, ყვითელი პრესისა და ა. შ. ამოცანაა უხამსობათა გასაყოველთაოობა, ამიტომ რყვნილებას საჯაროდ უჩვენებენ საზოგადოებას, ანუ უნაგვიანებენ თვალსაწიერს და უუპატიურებენ სულს მამათმავლობის, ზეპური (ელიტარული) მეძავების, საკუთარი სასქესო ორგანოს სახაზავით გაზომვის თვალსერიებით და ა. შ. განა სასაცილოა, როცა “იმედის” ევრანებიდან, იმის წილ, რომ ბავშვი გავარკვიოთ მაგიდის (ტაბაკის) შეუგინებლობას, მაგიდასთან თვითფლობის, პურისა და სურსათის პატივისცემის საკითხებსა თუ მშობლისადმი პატივიმიგებითი ურთიერთობის რაობაში, კვირიდან კვირამდე საყოველთაო ღლაბუცი, წუწაობა და სურსათით მოთხუპვნის ქადაგება თავგართობად საღღება.

მოზარდებს ტვინთან უერთსხეულებენ თავხედობის, უტიფრობის, მრუმობისა და ა. შ. “რა კარგობას”, რათა ორფეხას, რომელსაც ბავშვობიდან აართვეს ერის სულიერებასთან მიერთსხეულების საშუალება, ამის სანაცვლოდ ასწავლონ ეროვნული ფასეულობებისადმი ამრეზით ყურება, ხელს უწყობენ უჯიშო და უეროვნო ცხოვლად მის ჩამოყალიბებას.

როგორც გახსოვთ, გოლგოთისკენ მიმავალი მაცხოვარი იუდეველი ხელოსნის აპასფერის სახლის წინ შეჩერდა. ამ უკანასკნელმა აქეთ შეუტია, აქ ნუ შეჩერდებო.

ჩვენდა საუბედუროდ, ქართული საზოგადოება დღეს აპასფერს მიემოწავა. აი, ამაშია უბედურება, რადგან შენ ამ მყისიერში გადაგვარების გზა რომ აირჩიე, რატომ არ ევითხები წარსულს ან მომავალს, ან თუნდაც ჩემნაირ ნაწილს, გვინდა ჩვენ ასე?!. ჯიშისმიერი სიჯანსაღის საწინდარი სიწმინდე და სუფთა ურთიერთობაა!.. სხვა შემთხვევაში საზოგადოება

გადაიქცევა იმ სიმრავლედ, რომელიც საკუთარი მარადიულყოფის მარაგს (რესურსს) არ იტოვებს.

თაობამ უნდა განსაზღვროს ურთიერთობათა საზღვრების მიზანშეწონილობაში დადგენა და მათი დაცვა.

ის ამას თავსმოხვეული აზროვნების წესითა და გემოვნებით ვერ შესძლებს. 21 ივლისს (2010 წ.) “რუსთავი-2“-მა გადმოსცა ე. წ. შოუ, რომელშიც ზღვარდაუდებლად დასცინოდა კი არა, ბუქნაობდა ისეთ სიწმინდეებზე, როგორცაა მეფე წმინდანი დავით აღმაშენებელი, თამარ-მეფე, აპამპულეზა შამქორის ომის გმირებს, მართლმადიდებლობას და ა. შ.

ჩემთვის ესაა დამპყრობლისგან თავსმოხვეული სიცხადე (რეალობა), რომლისგანაც ხსნა და გამოსავალი ერთადერთია, სულიერი ემიგრაცია წმინდა წერილებსა და “კოლხური კოშკის” მსოფლმხედველობაში.

ცხადია, უფლება გაქვთ არ დამეთანხმოთ, მაგრამ სამწუხაროდ, თბილისი თავისი სადღეისო ფუნქციით არის არა ქართველი ერის სატახტო, არამედ ქალაქი კომუნა, კოსმოპოლიტურ-ინტერფონტული ელექტორატით, დიახ, ნამეტსნიკური ნომენკლატურისათვის თბილისიცა და სრულიად საქართველოც საინკუბაციო მიწერილობის მისამართია.

დიახ, დღევანდელი თბილისი და განსაკუთრებით ვეიქი (ვაკე) ხმაბაძვით თავსმოხვეული ცრუდედაქალაქური გამდაბიურებით სრულიად ბერწია რაიმე დიადი, ზოგადეროვნული, ამდენად საკაცობრიობო ღირებულებათა შესაქმნელად (ხიდი რიყეზე, გმირთა მოედნის სიმახინჯე, 9 აპრილის მემორიალად წოდებული გაუგებრობა, აი, მისი გემოვნების გასაგნებები).

იგი აგრესიული გლობალიზმის დიდმპყრობლურ სივცეში ერთი საგარეუბნო დასახლებაა, რადგან მას დღეს არ გააჩნია ეროვნული აზროვნების წესრიგი.

გაზვიადებული არ იქნება თუ ვაღიარებთ, რომ ის აშშ-ს ტექნოკარატიული გემოვნებითა და პოლიტიკური მიზნებით განწესრიგებული პროვინციაა. ეს ხვედრი მას, მართალია, თავს მოახვიეს, მაგრამ თვითონ ამ ყოველივეს ჩემთვის გაუგებარი შთაგონებით დახვდა.

მეგონა, ზეპურ (ელიტარულ) საზოგადოებაში (რეპეტიციებზე, კინოგადაღებებზე თავგართობებზე და სხვა) რუსული საუბრით მოწესეობა და კეკლუცობა იმის ბრალი იყო, რომ ჩვენთან ჭარბად დასახლებული რუსები ითხოვდნენ “გოგორი ნა ობშემ იაზიკო”, მაგრამ

არც მთლად ამის ბრალი ყოფილა საძრახული ორენოვნებით თავმოწონება (პატივი და ღირსება მათ, ვინც რუსულიც და ინგლისურიც ხმაბაძვისთვის კი არა, სულიერი გაწყალუხვებისათვის იცის).

საქართველოში ამერიკული დასახლებები ჯერჯერობით არ არის, მაგრამ ნუ გეწყინებათ თუ ვიტყვი, ეტყობა ჯიშში გვაქვს უცხოთუმეობა და ახლა ამერიკული სახეობის ინგლისურს “ვიდედაენტთ”, თანაც წყნარად, მშვიდობიანად კი არა, ცოტა სტახანოვური ხელგამოდებით. ამას წინათ საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრმა გრიგოლ ვაშაძემ, ადრე რსფსრის შთავგონებულმა მოქალაქემ, დასჭირდა და ხმამაღლა განაცხადა, – “მე “გრუზიას” ამოვშანთავ და “ჯორჯიას” დავამკვიდრებო” (აქ მან იგულისხმა საქართველოს შესატყვისი სიტყვა უცხოურ მიმოქცევაში).

ისე, მე რომ მკითხოს კაცმა, რა მნიშვნელობა აქვს “გრუზია” იქნება თუ “ჯორჯია” თუ კი საქართველო და ქართულ შინაარსში აღორძინებული ქართველი ერი არ იქნება.

ინგლისურისადმი ქედმოღუნვა და რუსულისადმი თვითმიქსიანება ზოგჯერ სიმართლესაც ათქმევინებს წვრთნაშეუსმენელი თაობის გამხმოვანებლებს: როცა აკრიტიკებდა რუსულ ავიაციას (“იმედი”, 26, 07, 2010 წ.), დიქტორმა განაცხადა, “რუსეთში მოშვებულია პილოტების მომზადება, საავიაციო სასწავლებელში ინგლისურის მეტს არაფერს ასწავლიანო”!

ოღონდაც, თუ ეს თვითმიზნური ინგლისური არ ვარგა რუსეთში, რატომ ვარგა იგი ჩვენთან (საუბარი არაა შექსპირის სულიერებაზე), ანუ იმის თქმა მინდა, თუ ინგლისურის ცოდნა კი არა, სიტყვაზე წყალბურთის მწვრთნელისთვის თავის საქმეში გაწაფულობა საჭირო და ეს იცი, მაშინ რატომ ვაწინაურებთ ინგლისურად (ამერიკულად) მოჩიქორთულეებს და არა დარგის დიდოსტატებს.

ამრიგად, ქვეყანაში იქნება ისეთი პირობები, რომ საჭირო არაა ქვეყნის ისტორიის, სულიერების, კულტურისა და ა.შ. ცოდნა, ეს ერთგვარ “ქაჯობად” ითვლება, სამაგიეროდ საკმარისია საგზა-ჯვარედინო ინგლისურისა და კომპიუტერის საგზაო ნიშნების დონეზე ცოდნა, რათა თვით განათლების სამინისტროსაც კი უმესვეურო.

ე.წ. არასამთავრობოები, რომლებიც თავიანთი საქმიანობით დიახაც გახლავან ზემთავრობული წარმონაქმნები, კიდევ ერთხელ ვამბობ, ქვეყანაში არ მოუძღვებიან და არ მეგზურობენ ქართველი ერის

მოკავშირეებს. ისინი, როგორც ვითარება ადასტურებს, წარმოადგენენ მტრის აგენტურას.

ეს აგენტურა საეჭოდ ხელგამოღებული ე.წ. ქართული მასმედიის აკომპონიმენტით იღწვის, რათა ერში, საზოგადოებაში, კომლში მიუღწეველი დარჩეს საერთო ენის გამონახვა და საქართველო ჩააცილონ გადაშენებისაკენ.

ქვეყანაში ხდება ადამიანური ურთიერთობების იმგვარად შეცვლა, რომ ერმა დაკარგოს თვალისჩინი.

მათი ძალისხმევა ე. წ. დიდი თბილისისთვის (ჰონკონგობა, სინგაპურობა, დუბაიობა და ა.შ.) გამიზნულია არა დიდი საქართველოსთვის, არამედ თბილისის უვინაო გადიდებით “საქართველოს დიდმპყრობლობა” უნდა გაისაგნოს ქართულ სხეულში. ღმერთმა ქნას ვცდებოდე, მაგრამ არა მგონია, “დიდი თბილისი” მათ წარმოდგენიათ არა უძლიერესი საქართველოს სატახტოდ, რომელიც საკუთარი ვინაობისკენ უზუსტებს ერს ცნობიერ სვლაგეზს, სადაც ეროვნული სულიერება ძლიერობს, არამედ ე. წ. ინვესტორის “კაიკაცობაში” შენიღბული კოსმოპოლიტურ-ინტერფრონტული მეგაპოლისის სახით, _ აგრესორი “უმცირესობები” რომ ითარეშებენ განუკითხვად.

საქართველოში ინკუბირებულ ამგვარ ბევრეულს ართმეული აქვს ეროვნული ყურთასმენა, სახალხო თვალსამზერი. ის არ ხედავს და მას არ ესმის ეროვნულის სიდიადე. ამავე დროს იგი უცხოელად ჯერ საბოლოოდ ვერ დადგინდა და სადღაც ხმაბაძვშია გაჩხერილი, ამიტომ არც სხვათა სახალხო სიდიადეს ლანდავს ხმაბაძვით თავს მოხვეული უვინაობის გამო.

ასე მოაზროვნე სიმრავლემ განათლება კი არ მიიღო, იგი უცხოურ თარგზე დაიგემა.

არაფერია ხმაბაძვში მონებივრეთა “დიდმპყრობლურ” ახუმტურებაზე და უვიცობაზე ამაზრზენი. 2010 წლის 20 მარტს რაგბში (ლელოში) საქართველოს ნაკრებმა ტრაზონში ანგარიშით 36-8 დაამარცხა რუსეთის ფედერაციის ნაკრები. ყველაფერს თავისი წესი აქვს, ასეთი ღონისძიებების დროს საქართველოს ხელისუფლებისა და ქვეყნის მმართველთა, მათ შორის საჩინო და ქვეყანასთან გაიგივებულ ქალბატონის ჩაცმულობა, სიხარულის გამოხატვა, აღფრთოვანება და დამარცხებულისადმი დამოკიდებულება უნდა შეესაბამებოდეს ქართულ რჯულისკანონს, შინერსისა და ვაშინერსის წესრიგს.

ჰოდა, “ჩვენი” უვინაო დიქტორის აჰყლიპინება ამგვარი ქართულით “ედიდმპრობლა” მსმენელს: “შარშან მარტის მესამე უიქენდში, რუსები დავამარცხეთო”...

ჩემთვის ამგვარმა ქალაჩუნურმა მამლაყინწობამ შარშანდელი და წლეჲანდელი მოგებები, _ სწორია, გმირობები, გაარიგითა.

განა დიქტორმა არ იცის, რომ ქართულში “უიქენდს” არაერთი შესატყვისი აქვს, მარგამ არა, მან ხომ სხვისი აღფრთოვანებით, სხვისი დედაენით, ხმაბაძვაში და უცხოთუმეობაში უნდა იბედნიეროს!..

დაიხ, ქართველი მორაგბეების ბრწყინვალე თამაში გააფერმკრთალა ბევრმა რამემ, კერძოდ იმან, რომ დიქტორმა თურქეთის საამებლად იყო საჭირო თუ არა, ხაზგასმით იმრავალსიტყვა ტრაზონის “თურქულობაზე”. არადა, ჯერ კიდევ სულხან-საბა ეძახდა მას მეგრელთა სოფელს. დღეს კი, საბედნიეროდ, ამ მხარეში იმ ცნობიერების ლაზები ძირძველობენ, რომლებიც დღემდე ასე ლოცულობენ: “სქიდას ლაზიშა დო მთელი თქორთუე”... ეს ხეპრე კი უცხო მიწაზე ვთამაშობთო, გაიძახოდა იმ ლაზების გულის სახეთქად. ამას დოყლაპიას მეტი არავინ იზამდა. რა თქმა უნდა, თურქეთთან კეთილმეზობლობის ხაზგასმას ჭკვიანი და წინგახედული მლიქვნელობას კი არ მიაფრქვევდა, საკუთარი ვინაობის გაღირსეულებას ჩაუწყვილებდა.

ერი, რომელსაც ჟამთამბერმა დაუგროვა იმგვარი თავსატეხები, როგორც გვიწილისყრა ჩვენ, როცა გასხვისებული გვაქვს მამული, დაგვინაგვიანდა ცნობიერება, გვიგინებენ სულიერებას, გვიუპატიურებენ რჯულისკანონს, ჩვენი თავი “არ გვეყუდნის” ჩვენ, წამგაუცდენლად უნდა ჩავბლაოდეთ საყოველთაო ყურდახშობას — “უკეთუ დაგივიწყო შენ, იერუსალემ, დაივიწყენ მარჯუნაგა ჩემი (ფსალმუნი 136).

რა უნდა იყოს იმაზე დიდი სასჯელი ქვეყნისთვის, რომ 1989 წლის ეროვნული ძალისხმევის 20 წლისთავს, როცა დამოუკიდებლობისათვის ეწირებოდა ქრისტესმხედრად გადაქცეული ერი და ბერი, დღეს მათი მოდგმა ამ მიწაზე გეი პარადის ჩასატარებლად იბრძვის, თანაც მოღვაწეობს სხვისი გადიდმპრობლებისთვის და სამშობლო გადააქცია ერის განახირების საწარმოდ.

განა შემთხვევითი, მსოფლმხედველობრივი ჩანაცვლება გახლდათ, როცა სატახტოს შუაგულიდან წმინდა მეფის ძეგლი ქალაქგარეთ გაიტანეს (იმიტომ კი არა, რომ მხატვრულად დავით აღმაშენებლის საკადრისი არ იყო, ერთი სული ჰქონდათ, სულაც მტკვარში გადაეგდოთ), სამაგიეროდ აქ

გააშინაარსეს გეის სიცხადე და პაროლად უსათაურეს “რედისონ ბლუ ივერია”. აი, რასთან იგივედება გიორგიანული რაობა – “ივერია” და მას გულარხეინად უყურებს ზეზეურად მარტო გაუპატიურებული კი არა, ეს ცოტაა, გაიმასქნებული ერი!

ერთია, როცა თეორიულად იგი დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების ანატომია, ის თუ რატომ და როგორ ხდება ერის განახილება, მაგრამ მეორეა და თანაც აორთქლებამდე ცრემლში ჩამხარშავი, როცა ამ ყველაფრის საცდელ ნედლეულად თავივით გამოიყენება ქართველი ერი, მიზანმიმართულად მიმდინარეობს მისის სულადობრივი თუ საყოველთაო გაჯოგება (გაჯოგებული).

ასეთი მიზნის მისახრახნად ერის სულში აგრესიული გლობალიზმი ქვეყანაში იყენებს ნებისმიერ საშუალებას, რომელიც კაცობრიობამ ხალხთა სულიერი გაკეთილშობილებისათვის დააწესა.

ასე მაგალითად, ფეხბურთში 2010 წლის მსოფლიოს ჩემპიონატი სწორედაც რომ მძლავრ საეთნოდივერსიო ნაღმად მოგვივლინა, რამაც არაერთი სულით საპყარი ჩაუსაგნა ჩვენს საზოგადოებას. ეს არ იყო სპორტში ესტეტიური დახვეწის, სულიერი ამაღლების, კეთილშობილების ძიება, იგი გახდა სხვისი ცხოვრებით საკუთარი ვიანაობის დაპროგრამება, რაც არაბუნებრივია და თავს მოხვევის შემთხვევაში უსაშველოდ გაგარეუბნებული (გაპროვინციალებული) ხმაბამძვა გამოდის.

უფრო მეტიც, სადღაც მიზნობრივ ჯოგებად გადახარისხებული უპასუხისმგებლო ახალგაზრდობა, ბოდიში, უფრო ზუსტად “შპანა”, რომელიც თავისი არსით ამერიკის ქუჩისფსკერული თარგის შესაბამისად რუსოფობიურია (უფრო ზუსტად, პირველ რიგში ქართველოფობიური გახლავთ), ძალიან ჰგავდა ე. წ. ადგილებზე მოსკოვს რომ ჰყავდა იმ “პაველუშამოროზოვებსა” და “შარიკოვებს”. ერთ შემთხვევაში ერთმა ჯგუფმა თვითმავალი ხრწნილება შორენა ბეგაშვილი (ბეგაზოვა) წარმოადგინა (18.06.2010 წ.) თავის სულიერ ნიშანსვეტად და მის გარშემო აღრიანცელდა ქალაჩუნური, თუმცა ჯიუტი ხმაწვრილით “დოიჩლანდ”... თუმცა ეს იყო ერთი გამონაკლისი, მთელი ჩემპიონატის მიმდინარეობა კიდევ ერთი საშუალება გახლდათ, რათა საზოგადოებასთან ურთიერთობა ტელედიქტორებად წოდებული ენაბლუებითა და უგემოვნო, უვიცი ხეპრეებით გაინგლისურსახიერებულიყო. ფეხბურთის რეპორტაჟებად წოდებული ეს ძალადობები ერის სულზე და ცნობიერებაზე –

სინამდვილეში წარმოადგენდა თანმიმდევრულ მიმდგომლობას დედა ენის მიმართ.

ჰოდა, გენიალური ეროსი მანჯგალადისა და მისი მიმდევრების რუდუნებით მოძიებული საფეხბურთოდ გაბუნებრივებული შესატყვისები თვალსა და ხელს შუა ნიავდებოდა, სამაგიეროდ ამ გამევეებული ქართული შესატყვისების ადგილზე ჯიუტად და შთაგონებით ისაგნება კვლავ და კვლავ ხმაბამვა: მოიერიშის (იერიშის წამომწყების) ნაცვლად პლეიმეიკერი: მეკარე _ გოლკიპერი; ასხლეტა _ რიკოშეტი, მსაჯი _ რეფერი, არბიტრი და ა.შ.

ქულის თანაბრად გაყოფის დროს ანგარიშია საყაიმო, საზავო, მე ვიტყოდი _ საბარიბარო და რად უნდა ამისთვის უცხო სიტყვებს მოხვავება?!

გარდა ამისა, ამ ე. წ. გადაცემებში უსაშველოდ უკუდმართდება ქართული ფონეტიკა, ბგერათა ქართულად წარმოთქმის წესი, სინტაქსი, მორფოლოგია, ასე მაგალითად ქართული არაა _ გააკეთა გადაცემა, _ ამას ქართველი ერთი სიტყვით იტყვის _ გადასცა. დიქტორთა გაუნათლებლობას და ცუდ ქართულს ზედ ემატება უცხოური სიტყვებისა და ბგერების მეგზურობა უკიდევანო ქართულში. ჩემთვის გულისამრევი იყო დიქტორის “ზედნიერება” ბრაზილიასთან ჰოლანდიის ნაკრების გამარჯვების გამო. ეს იყო მლიქვნელობის უმაღლესი პილოტაჟი (ქვეყნის ე. წ. უპირველესი ქალბატონი (და არა პირველი ლედი) ხომ ჰოლანდიელი გახლავთ). რაც შეეხება ე. წ. ფანკლუბებს, განა სიტყვა გულშემატკივარი არ გამოხატავს აქ ნაგულისხმევ შინაარსს, დიახ, რაც შეეხება ფანკლუბებს, მე არ ვიცი, ერის წიაღიდან როგორ ამომადაროეს ამდენი უღირსებობა.

ბუნებრივია, ადამიანს აქვს გამარჯვების წყურვილი, რაკი მას წაართვეს საამისო ძალისხმევა, ამ შემთხვევაში ქართველი იძულებულია სხვისი გამარჯვება საკუთარი გამარჯვებად გააძარღვოს, რადგან სწყურია, თუნდაც წარმოსახვაში, მაგრამ მაინც იყოს მასთან გამარჯვებულის განცდა.

აქედან გაავებამდე ნაბიჯნახევარია, ხოლო გაავებული კაცი ღირსებას კარგავს, დაცხრომის შემდეგ სხვისი შემყურე ხდება საკუთარი არასრულყოფილების კომპლექსის გამო და ადამიანი სხვათა გამარჯვებების პარაზიტულ (თანამცხოვრებლურ) მომხმარებლობამდე დადის, ამიტომ სხვათა გამარჯვებები ჩვენთვის სახმაბამო კი არ უნდა იყოს, არამედ მისაბამი, ჩვენ უნდა ვისწავლოთ ამ გამარჯვებების

ღირსეული მიმოწაფება, რათა საკუთარი ძალისხმევით საკუთარი გამარჯვებები გამოვჰქედოთ. არა სხვის ჯინაზე, არამედ ჯერ საკუთარი თავის და შემდეგ სხვათა გასაწყალუხვებლად.

ამ ჩემპიონატის რეპორტაჟებს საქართველოში, სამწუხაროდ, არა კეთილშობილება, საქმის ცოდნა ან საგაკვეთილო რაიმე ახლდა, არამედ მას წამიდან წამში სიძვის ქლომინი და გადაგვარებისკენ მოწოდება დაჰყარყატებდა: 11 ივნისიდან საქართველოში მოეთნოდივერსიე ყველა ტელევიზია 11-16 წლის გოგონებს მოუწოდებდა ე.წ. აქციისკენ “ფეხბურთი და სექსი”.

დიახ, რეფერი ინგლისურად ნიშნავს სპორტული შეჯიბრების დროს მხარეთა შორის ურთიერთობის გამრკვევს და მას ქართულად მსაჯს ვეძახით, ამ შემთხვევაში ვინაა ვიღაც სანდრო მარცვალამე, რომ თავისი ცვედნური (არამამაკაცური) ხმითა და ასეთი ჩიქორთულით ღვთივწვდომილი ქართულის დანაგვიანებას ცდილობს?!. ვინმე სანდროში თაობას ვგულისხმობ, რა თქმა უნდა.

ასე და ამრიგად, ეს განუკითხაობა, შემოთავაზებული საქართველოში მოთარეშე წვრთნაშეუსმენელი სიმრავლისა, ჰგავდა არა სპორტით ტკობას, ან გულშემატკივრობას, არამედ ზუსტად იმ შემთხვევას, როცა ცვედანი (იმპოტენტი) საგანგებოდ დადგმულ სანახაობას უყურებს და სხვისი ორგაზმით იმამაკაცებს თავს.

და ერთიც, ადრე ასე ვმეტიჩრობდით, – ჩვენი რუსი მეგობრების დახმარებით... ამჯერად ჩვენი ამერიკელი მეგობრების დახმარებითო... ვგზაჯვარედინობთ დაუზარელად. არაა ასე, როგორც იტყვიან, ტამბოვის მგელს ეიმედებოდეს მათი დახმარება!..

გასაგებია, მტრის ვერაგობითა და ჩვენი უნიათობით ჩვენი გადაშენების წინაღლისკენ მივაბიჯებთ და ამას ერთგვარი ხალისითაც კი ვაკეთებთ.

დიახ, მტერი ამას აკეთებს რყვით, მომხმარებლობით და ა.შ. მაგრამ თუ არა ადგილზე მოხალისეთა დასაყრდენი ჯოგი, იგი ამას ამგვარი განავარდებით ვერ მიაღწევდა.

გასაგებია, ერი დაიქანცა და მას დღეს ბავშვივით აბრიყვებენ, მაგრამ, როცა იგი ნებაყოფილებით გააძევებს ერთიანად გამაერთსხეულელებელ ნიშანსვეტს და ამდენ ცრუ პარტიასა თუ ჩასაფრებულ “უმცირესობათა” სახუნდარებში გაითითოკაცებს თავს, მან უნდა იცოდეს, რომ ხვალინდელი დილა მისთვის არ გათენდება.

ყველა გზაჯვარედინზე უნდა გავათვალსაჩინოთ: ეს ბევრეული, როგორც თაობა, საერისკაცო საქმეს არ აკეთებს.

ცხადია, ყველა რევოლუციას, გნებავთ მას წამსგავსებულ ეთნოდივერსიას, მოსდევს უკეთური თაობის გამესვეურება. უვიცების გააფთრებული თვითდამკვიდრება ეროვნული ღირებულებების დარბევის ხარჯზე ხდება. დებულება – “ჩაუშვი და თვითდამკვიდრდი” აქ მთავარი ლოზუნგია.

ჩვენ, გარდა იმისა, რომ ამჟამად ვართ ამერიკის “ბათინკების” ქვეშ მყოფი პოლიტიკური სივრცე, პირველ რიგში გახლავართ უძველესი ერი და გაგვაჩნია წარღვნამდელიდან მოწყალეზე ჯიშისმიერი მესსიერება.

რაკი ავდროებამ ღვთივობიძეული მოვალეობა (ფუნქცია) დროებით ყავლგასულობად დაგვიდგინა, ეს ჩავთვალთ იმის გამოცდად, რომ უღვთოთა ხელში ჩავარდნილები გამოსაცდელად თუ რა სიმტკიცით მივებარებით მართალთა. ამიტომ იოლას გავლა სხვისი ენითა და სხვისი სიხარულით, სულის ფორიაქითან გაძეება ჩვენთვის სასიცოცხლო დებულების “უკეთუ დაგივიწყო იერუსალემ, შენ...” მტრის მოქნულ საგულისფიცარო ხიშტზე ნაკლებ გამჭრილობევი როდია.

სამამულოდ გამრჯე უფლის მადიდებელი ქართველი ერი გემოვნებით ჩაცმული, ზნეობრივად მონადიმე და სულსაამოდ გამოწყობილი იყო ყოველთვის. სწორედ ამის გასაცამტვერებლად მოშალეს რჯულისკანონი, სახალხო მეურნეობა, ყოფითი ურთიერთობა, რწმენა, სულიერება. სწორედ ამიტომ, ნადიმი იქცა ღრეობად, ჩაცმა – გამოჭენებად. არადა, ჯერ კიდევ საბჭოთა დროს სახელგანთქმული თბილისის მოდების სახლიდან (დავით აღმაშენებლის გამზირის დასაწყისში) გააძევეს ზნეობრივი ჩაცმის მაღალი გემოვნების დიდოსტატები და ასპარეზი გაუკვალეს მამათმავლურ “მოდას” (ვინმე ავთო ცქვიტინიძეს, ზალიკო ბერგერს, ბიჭოლას და ა.შ.)

გასაგებია, აგრესიული გლობალიზმის მითითებაა საქართველოში ფეხმომარებულ არაქართველს, არამართლმადიდებელს, განსაკუთრებით ე. წ. უმცირესობებს არავითარ შემთხვევაში არ შეეშალოთ ხელი, მაგრამ ხომ შეიძლება ეს მითითება ცოტა წაყრუებით აღვასრულოთ და ჩვენზე ხელით ჩვენი ყელი ასე შთაგონებით არ გამოვიჭრათ?!

დასამალი არაა კი არა ოთხივ კუთხით საყვირალია, აგრესიული გლობალიზმი ერთერთ ეთნოდივერსიულ საშუალებად იყენებს ჩვენი მოზარდებისგან საკუთარი გავლენის აგენტების გამოზრდას (გაიხსენეთ

ზემოთხსენებული “სექსი თუ ფეხბურთი” ან ფეხბურთის “ფანკლუბები”). ამ ბევრულმა აქ, საქართველოში უნდა უზრუნველყოს აგრესიული გლობალიზმის (ამერიკის) სამარადქამო გავლენა.

ამერიკის დახმარებით მსოფლიოში პირველ ადგილზე ვართო, რომ ვტრიახობთ, ნუ გვავიწყდება _ ნიგოზი მუქთად მხოლოდ სათაგურშია, მეორეც, ამერიკას თავისი იფიციალური სტატისტიკით 60 მილიონზე მეტი ადამიანი, საკუთარი მოქალაქე სიღარიბის ზღვარს დაბლა ჰყავს და არ იცის, რა შეაჭამოს მეორე დღეს.

ასეთ დროს აშშ უშურველად ხარჯავს სახარჯავს საქართველოში ფეხმომარებისათვის და არა ქართველი ერის დასახმარებლად.

ჩვენ არსებითობად ერთი რამ უნდა გავინიშანსვეტოთ, _ ქართველის დედის შინაარსის გადაგვარება არ გახლავთ ჩვენი გენეტიკური მდგომარეობა.

არ შეიძლება ქვეყანა გამუდმებით ხმაბამევაში აცხოვრო, საქართველოს პრეზიდენტმა ამას წინათ განაცხადა, კოსტა-რიკაში ესპანურის ცოდნამ მიშველა, მადლობა დედაჩემს რომ ესპანურის გაკვეთილებზეც დაყვავდი _ იქ ყველამ იცის ინგლისური, მაგრამ თუ ესპანურად (ე.ი. მათ მშობლიურ ენაზე) არ დაელაპარაკები, ხმას არ გაგცემენო.

კი, მაგრამ ჩვენ რატომ არ გვაქვს ასეთი საგაკვეთილო წესი, რომ ნებისმიერ შარხვეტიას ინგლისურად ვესაუბრებით და სახელმწიფო ენადაც სინამდვილეში ინგლისური იქცა.

თებერვლის დასაწყისში (2010წ.) საფრანგეთის ელჩი ე.ფურნიე შეხვდა საქართველოს განათლების მინისტრს დ.შაშკინს, ამ უკანასკნელმა მასთან ქართულად ალაპარაკებულ ელჩს დაჟინებით მოუნდომა დალაპარაკება ინგლისურად.

ე.ფურნიემ დ.შაშკინს ხაზგასმული ქართულით მოსთხოვა, _ გირჩევთ დამელაპარაკოთ ქართულად და პატივი ვცეთ ქვეყნის კონსტიტუციას, რომლის მიხედვით ქართული სახელმწიფო ენააო.

იგივე გაუმეორა მან შეხვედრისას სოფელ მეურნეობის მინისტრს ბ. კვეზერელს _ მშობლიურ ენაზე საუბარს გირჩევთო.

ლობისტური ომი, რომელიც ჩვენს წინააღმდეგ წარმოებს, არ დაიძლევა ეშმაკის ილეთებით, მას ქრისტესმხედრული ჯვარი და წმინდა გიორგის ბორზალი ძლიეს მხოლოდ.

როდესაც ნებისმიერ ჩვენთაგანს ადამიანობას გვიგინებენ, ეს პირადი ღირსების ხელყოფა კი არაა მხოლოდ, არამედ და პირველ რიგში მასში არსებული ღვთის ხატის წაბილწვის მცდელობა გახლავთ იგი.

ადამიანი უნდა განსაზღვროს თუ რა არის სიწმინდის შეურაცხყოფა. ზოგჯერ ხუმრობად სალდება ერის გაერთსხეულების წინააღმდეგ ჩანადმული ჭურვი.

ხუმრობაში (იუმორში) უნდა იყოს სიკეთე, გონს მომყვანი მინიშნება, შეცდომებზე თვალის ამხელი, კეთილმოსურნე ღიმილი. პიროვნებას ან ერს რომ თავმოყვარეობას შეულახავს, ის ხუმრობა ავციობაა და არა იუმორი.

ასეთი გახლავთ აქ წარმოდგენილი ხმაბოღვა, რომლითაც თავს იწონებს ჯიჯი რეჯინის ცრუსახელს ამოფარებული, უვინაო და საეჭვო სქესის უმცირესობა:

“ ერთი, ისიც მომიყვი. სვანები რომ სცემე.

(ივინის) მეგობრებმა დამპატიყეს და სვანების სუფრაზე აღმოვჩნდი. ისე, ცნობისთვის ძველი სპორტსმენი ვარ, ჭიდაობაზე დავდიოდი. ატყდა ჩხუბი. ვერ გავიგე, რა მოხდა. თავი ხომ უნდა დამეცვა? ვეცი ერთ სვანს, დავაგდე “შვაფი” სვანი ძირს და დავუწყე ცემა. ახლა მეორეს ვეცი და, საბოლოო ჯამში, სამი სვანი დავალაგე მიწაზე. მერე შაყრობდნენ მეგობრები, ეს რა ქენი, ბიჭო, სამი სვანის ცოდვა როგორ დაიდგ კისერზეო”.

(ჟურ. “თბილისელები”, 14 2010).

ამდენად, ერი, რომელიც ასაღორძინებლად უნდა ემოწაფებოდეს ჯიშისმიერ მეხსიერებასა და წმინდა წერილს, ყოველ გზაჯვარედინზე რომ უნდა იძახდეს “უკეთუ დაგივიწყო შენ, იერუსალიმ”... სავსებით მოხალისედ, ერთგვარი შთაგონებითაც კი იქცა აგრესიული გლობალიზმის საეთნოდივერსიო ნედლეულად. ის არ გახლავთ საქართველოში ქართველი ერის შინაარსობრივ-ვინაობითი ჯერმონაცვლეობა დროსა და სივრცეში თუ თაობიდან თაობაში. იგი ეთნოფაბრიკაციული სიმრავლეა, არაქართული ნაციაა ამ ქვეყანაში ამერიკული დიდმკვრობლობის გასასაგნებლად, როგორც პოლიტიკაში, ასევე და, რაც მთავარია, ყოფით ყოველდღიურობაში.

მე მესმის, რომ არ გახლავართ ყოველმხრივ მოყურადე დასტაქარი, მაგრამ იმის გამოცდილება ნამდვილად მაქვს, ჩემი ერის მაჯისცემა ავითვალო და დაუფარავად, ღვიძლი შვილის თავზარდაცემით ვუთხრა

მას, “რედისონ ბლუ “ივერია”, ანუ ჭენებით იარ საქართველოს გადაშენებისაკენ!...”

სამწუხაროდ, ამ მიზნის მისაღწევად “სადაც ჯერ არს” ცნობიერებას უუკუღმართებენ სრულიად საქართველოს და ჩვენს ახალგაზრდობას სულიერი წყალუხვობის ნაცვლად ხელში აჩეჩებენ ე. წ. სვინგსადამოებსა თუ მისდაგვარ სულიერ საპყრობას.

თავად სვინგის განმარტება კი ასეთია – პარტნიორების ხანმოკლე თხოვება თუნდაც სრულიად უცნობი ადამიანისთვის და რაც ყველაზე მთავარია, ბევრი საკუთარი ცოლის განათხოვრებასაც არ ერიდება!

ჰოდა, სწორედ ასეთი გარყვნილება თანდათანობით ინერგება ჩვენს სატახტოში კი არა მარტო, ბათუმში, ქუთაისში, თელავში, ზუგდიდში...

კულუარული ინფორმაციით სვინგერების დასახმარებლად, უკვე რამდენიმე ორგანიზაცია ბოზოქრობს საქართველოში და ისინი მასშტაბურ სადამოებს მართავენ. აქ გაკვირვებას ის იწვევს, მაგალითად, რატომ ან საიდან უჩნდებათ ადამიანებს ასეთი გარყვნილი და გახრწნილი სურვილები და როგორ თანხმდებიან ისინი იმას, რომ მათი ცოლების სხეულებს სრულიად უცხო მამაკაცები დაეუფლონ?!

თუ იმასაც წარმოვიდგენთ, რომ ასეთ სადამოებს ყოველთვის ახლავს “გეების” “სინაზე” და ლესბოსელების მიზნედეები, სოდომი და გომორი ამასთან შედარებით საყმაწვილო ანცობა გახლავთ.

ასეთ “სვინგურ” ვითარებაში, როდესაც საუბარია ტურიზმზე, ბათუმის მაგალითიდანაც კარგად ჩანს, რომ საქართველოში მის ყველაზე გაუკუღმართებულ, ქვეყნის სულიერი თუ პოლიტიკური ოკუპაციის სახესხვაობას მოუძღვებიან. ე.წ. ტურიზმის საჩვენებურო ნაკადში ერთი დინება ქვეყნის დაპყრობას ამ ინდუსტრიაში მოსაქმეობით ცდილობს, მეორე კი ე.წ. სექსტურიზმის განვითარებით დაკავდა. ესეც ქვეყნის ოკუპაციაა, მომფხანველი, მაგრამ ყელგამომჭრელი!...

რაკი ამ საკითხს შევხებით, ესეც უნდა ვიცოდეთ, რომ არსებობს სექსტურიზმის ორი სახესვაობა: ეს არის “სვინგი” და გეიტურიზმი. სვინგები სექსტურიზმის მსოფლიო ცენტრებში მოგზაურობენ და ცდილობენ, სასიყვარულო თავგადასავალი წყვილებში იპოვონ. მეორე შემთხვევაში კი ახსნაც ზედმეტია. უნდა ითქვას, რომ ჰომოსექსუალისტები “პათოსური” და მომთხოვნი არიან, უყვართ დასავლეთ ევროპის ისეთი ქვეყნები, როგორცაა ამსტერდამი ან ანტვერპენი, ასევე აშშ, განსაკუთრებით სან-ფრანცისკო.

თუმცა ისიც უნდა ითქვას, რომ ასეთ ინდუსტრიას ადვირახსნილ ხრწნადობასთან ერთად თან ახლავს ვენერიულ დაავადებათა მთელი აკიდო.

აქ ყველანაირი მენიუა “უცნაური სენის”. დაწყებული კლასიკური ვენერიული დაავადებებით, დამთავრებული შიდსით, გონორით და სიფილისით. ასევე, სქესობრივი გზით გადამდები დაავადებებით: ქლამიდიოზი, მიკროპლაზმა, ურეაპლაზმა და ა.შ. ამ დაავადებათა ვერაგობა ის გახლავთ, რომ ისინი გარკვეული პერიოდი უსიმპტომოდ მიმდინარეობენ, ამ დროს არიან გადამდები და რაც მთავარია, შეუძლიათ, გამოიწვიონ სერიოზული გართულებები. მათ მოჰყვება შვილოსნობის უნარის დაკარგვაც კი. ეს ინფექციები კოსმო-პოლიტურია. ამიტომაც, სექსტურისტები შეგვიძლია განვიხილოთ ვენერიული დაავადების გამავრცელებელი რისკჯგუფად!... ბევრი ფიქრობს, რომ პრეზერვატივი არის იდეალური თავდაცვის საშუალება, მაგრამ, თუ ის შიდსისა და გონორეისგან გიცავს, სიფილისისგან ვერ დაგიცავს. ეს არის მეცნიერულად და პრაქტიკულად დასაბუთებული. ის აირწვეთოვანი გზითაც გადადის.

ახლა კი გავცნოთ როგორ ანათლებს ამ სახრწნადო სიახლეებში ჩვენი ყოფილი განათლების მინისტრისა და ამჟამად გაეროში ქვეყნის ელჩის მამა სამეგრელოს მოსახლეობას:

“ქალბატონ -----

ბატონ -----

ა/წლის 27 ივნისს, კვირას მოწვეული ბრძანებით პიკნიკზე სოფელ ნარაზენში დიდ მექალთანე ჭიჭიკო ჭანტურიას სახელობის წისქვილ-მუზეუმის გახსნასთან დაკავშირებით.

დასაწყისი 7 საათზე.

პატივისცემით ბორის (რეზო) ლომია

*მოწვეული არიან მსმელი, მჭამელი და მტ-ვნელი მოქმედი მამაკაცები

P.S. ზოლო მოთხოვნა სასურველია დაკმაყოფილდეს საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

*არატრადიციული სექსის მიმდევრები და გაუპარსავი პიჟონები პიკნიკზე არ დაიშვებიან,

*დასწრება მხოლოდ შორტებით.

P.S. ამ მოთხოვნას ქალბატონები შეასრულებენ თავისი სურვილებისამებრ,

*პიკნიკზე მოწვეული არიან მეგრული სიმღერის ხობის 2009 წლის ფესტივალის ლაურეატები მეჩონგურე ქალბატონები ნინელი ქარდავა, თალიკო სალია, ნარგიზა ბულია.

*პიკნიკზე პერსონალურად მოწვეულია შუეზლუდავი პასუხისმგებლობის საზოგადოება “სანუსის” პრეზიდენტი, ინჟინერ-მშენებელი და ფრაქტოლოგი შაქრო კვაშილავა, რომელიც გააკეთებს ექსპერიმენტალურ უფასო, უსისხლო ოპერაციას პიკნიკის ერთ-ერთ მონაწილეზე. ოპერაციის განათება უზრუნველყოფილი იქნება ჯიპების ავტონომიური ენერგორესურსებით.

პიკნიკის პროგრამაში შედის მოგონებები:

1. დიდ მექალთანე ჭიჭიკო ჭანტურიაზე
2. ნადეჟდა კრუჰსკაიაზე
3. ფეხბურთში საფრანგეთის ეროვნულ ნაკრების ტრაგედიაზე.
4. პირველ ქალზე ჩვენს მამაკაცურ ცხოვრებაში.
5. მამათელ ედუარდ შევარდნაძეზე

პიკნიკზე გათამაშდება ექსკლუზიური პრიზი
ვიქტორინაში გამარჯვებისათვის

1. რატომ იტყვიან შავი და თეთრი აბანოში გამოჩნდებო?
2. რატომ არ დაბოძა ჰიტლერმა თბილისი?
3. დავვისახელეთ პოლიტიკური ქორწინებანი საქართველოში.
შევედრამდე!

(მასალა გამოიძია, და გამოაქვეყნა გაზ. “ასავალ-დასავალმა”, 12-19, 07.2010წ.).

ახავაი, მართალო დო თელო ღურა!

სილამაზე არის ის, რაც სულს ეხმარება ღვთის პოვნაში. ყოველივე ამის გასწვრივ, საქართველოში კიდევ ერთხელ და მერამდენედ დადგა დღის წესრიგში აზრის გამოხატვის თავისუფლების ხარჯზე მთელი ერის სულიერი ხელყოფის გაყოველდღიურებისა.

ქვეყნის მოსახლეობის ცნობიერი დეგენერაცია და ფიზიკური გასაპყრებისათვის დივერსიული ეთნოფაბრიკაციის ერთერთი მეთოდი გახლავთ უზნეო გარემოში მომშხამველი კვებაც. ამისთვის უნდა გადაგვარდეს ეროვნული სამზარეულო. ახალგაზრდობა სიბერემდე არ უნდა მივიდეს. ეს მრავალმხრივ ხელსაყრელია რეჟიმისათვის, ჯერ ერთი ნაკლები ხანგრძლივობის მეხსიერებაა და მეორეც, საპენსიო მომსახურებაც ნაკლებია. აი, როგორი ჯიშისმიერი მეძვიდრეობიდან და ცნობიერი

წილიდან წინაურდებიან დღეს “ქართული” განათლებისა და კულტურის მესვეურები!..

.... მოკლედ, ასეთი გახლავთ გარემო, როდესაც მწერალი გ.ოდუმარია თავისი წინგაუხედავი მხატვრული სახეებითა და საწასაგებო დასკვნებით, ნებით თუ უნებლიდ, ჩვენს ქვეყანაში მტრის მიერ თავსმოხვეული ცნობიერების განიშანსვეტებას ემსახურება.

ამიტომაც გადავუჯვარედინე სიტყვა, რადგან მენანება 30 ვერცხლის მიღებაზე რიგში მდგარად დავლანდო ის ბიჭი, მომაკვდავ ლეკვს რომ დასტიროდა თავის კარგ ლექსში გულშემძრული!...

5. ქართული ვინაობის გასახოვნების თავისებურებები ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის

ნიშანსვეტებში, შთაგონებებსა და გზებში

“ხოლო აწ არა თქვენ მომავლინეთ მე აქა, არამედ ღმერთმან და მყო მე, ვითარცა
მაძაი ფარაოსი,
უფალ ყოველსა ზედა სახლსა მისსა და მთავარ ყოველსა ქვეყანასა
ეგვიპტისასა”.
დაბადება 45.8.

ქართველი ერის ვინაობა ბუნებრივ მდგომარეობად სახოვნდება მხოლოდ პონტო-კავკასიის სივრცეში თავისი ეროვნული საკუთარხმიერებისა და იბერიული მრავალხმიანობის ლასკარულ გაერთსხეულებაში.

აქედან გამომდინარე პონტო-კავკასიის სახელმწიფოების, ქვეყნებისა და ხალხების ჭეშმარიტი თავისუფლება დამოკიდებულია იმაზე თუ რამდენად არიან ისინი მზად ერთიანი ანტიიმპერიული წინააღმდეგობის ჩამოსაყალიბებლად.

გასაგებია, ეს დღეს ძალიან ძნელად გასაცხადებული ოცნების სამყაროა, რადგან ამ გზაჯვარედინზე თავს იყრიან რუსეთის, ამერიკის (ტექნოკრატიული დასავლეთის), თურქეთის, არაბული სამყაროს, არმენეთის, აზერბაიჯანის, ყაზახეთის, ჩინეთისა და ა.შ. დიდმპყრობლური ძალისხმევები. კიდევ ერთხელ ვამბობ, ეს ძალიან ძნელი სვლაგეზია, მაგრამ ნებისმიერ მიზანმიმართულებას უნდა

გააჩნდეს ახლა მისაღწევი პოლიტიკური სივრცე მკაფიო თვალსაწიერში და ოცნებითი ნიშანსვეტი, მისკენ მიზანსწრაფული ეროვნულ-სახალხო სვლაგებით.

ამ ვითარებაში ასეთი მიზნისკენ სვლისას საქართველოს ეროვნული ნება უნდა იყოს გათავისუფლება როგორც რუსული, ასევე ტექნოკრატიული დასავლეთის დიდმპყრობლობისაგან. აქვე ვგულისხმობ ზოგიერთი “კეთილმეზობლური” სამრახობების აღკვეთასაც.

რუსეთის დიდმპყრობლური თარემის შედეგები ნათელია, მაგრამ უნდა განვმარტო, რომ არაფრით არაა უკეთესი ტექნოკრატიული დასავლეთის “კეთილმოსურნეობა”, ამიტომ, ქვეყნის სულიერი და პოლიტიკური საზღვრების ასე მოღიავება ან საღალატო წინასწარგანზრახვაა, ან დოყლაპიური უხვალდღეობა.

ცხადი უნდა იყოს ის სინამდვილე, რომ ტექნოკრატიული დასავლეთი საქართველოს არ მოიაზრებს საკუთარი ნების მქონე სახელმწიფოდ, არ უწყობს ხელს მის ასეთად ჩამოყალიბებას. მას იგი არ სჭირდება გაძლიერებისკენ აღმავალი, პრიქით, მას მოიაზრებს საეთნონედლეულო ერის სახელმწიფოდ.

1991 წელს დამხობილი ეროვნული ხელისუფლების შემდეგ ქვეყნის სათავეში არალეგიტიმურად მოსული პოლიტიკური ძალების ბოროტმოქმედება ქვეყნისა და ერის წინაშე ისიცაა, მათ რომ მსოფლიოს გასაგონად არ განაცხადეს და არც დღეს აკეთებენ ამას, რომ ომი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში არ იყო ე.წ. ქართულ-აფხაზური ომი, ასევე საომარი ავანტიურა ცხინვალის მხარეში (და არა ოსეთში) არ გახლდათ ქართულ-ოსური ომი. ორივეგან ის იყო რუსეთ-საქართველოს ომი, რომელშიც აგრესორი მხარე ცალსახად რუსეთი გახლდათ, სხვები აქ ხელისბიჭები იყვნენ მხოლოდ.

ქვეყნის სათავეში ასეთი ხელისუფლების ყოფნას, როგორც რუსეთი, ასევე ტექნოკრატიული დასავლეთი იმიტომ ითმენენ, რომ იგი არ უწყობს ხელს საქართველოში ეკონომიურად, პოლიტიკურად, სულიერად და ა.შ. დამოუკიდებელი, საკუთარი ნებისა და ეროვნულ-სახალხო მიზანსწრაფვის მქონე სახელმწიფოს ჩამოყალიბებას.

ის, ვინც მზადაა საქართველო დააქუცმაცოს გასხვაქვეყნებულ აფხაზეთად ან ოსეთად, იგი შეგნებულად ღალატობს ქვეყანას.

პირდაპირ უნდა გაცხადდეს, რომ დიტერ ბოდენი, საქართველოში ეუთოს მისიის ყოფილი თავმჯდომარე თავის უტიფარ შეხედულებაზე

აგებული პროგრამით, რომ მისთვის “არა აქვს მნიშვნელობა ფაქტების წარმოშობის ისტორიას, მნიშვნელობა აქვს მხოლოდ ფაქტს” – გახლავთ საკაცობრიობო კიდევანობის დანაშაული, რადგან დებულება “ოსები ამ მიწას შეეჩვივნენ და აქ ისინი უმრავლესობა არიან”, არ არის ისტორიული სამართლიანობა, რადგან აქ ქართველები – ადგილობრივნი, ხოლო ოსები მოსულები არიან. ეს მხარე ასეთად მასზე განხორციელებული საბჭოთა დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების გამო იქცა. ამ საკითხზე მეტნაკლებად ამასვე ვიტყვოდი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოსთან (აფხაზეთთან) მიმართებაში. ნებისმიერ ქართულ მხარეში, თუნდაც ის დღეს დროებით ოკუპირებული იყოს რუსეთის, თურქეთის, აზერბაიჯანისა თუ არმენეთის მიერ, საუფლო მშვიდობის დასამყარებლად გადაწყვეტილება უნდა დაემყაროს ისტორიულ სისწორეს, რომლის დროსაც გათვალისწინებული უნდა იქნეს ამჟამინდელი ვითარებაც.

აჭარის ე. წ. აღმშენებლობა გახლავთ სწორედ ის საშინელი რაღაც, რომელიც ჯერ აჭარის მოსახლეობას, შემდეგ კი სრულიად საქართველოს დაადგენს საეთნოფაბრიკაციო ნედლეულად და გადააქცევს ხელზე მოსამსახურედ.

აჭარაში, თურქმა, გნებავთ არმენმა კი არ უნდა გაგვიწიოს მეურვეობა ან გვიბრძანოს ეს ან ის მომიტანეო... 300 წელი ბატონობდა აქ თურქი, მაგრამ ვერ დააგლახაკა, ვერ დააკარგვინა ქართველს თავისი ვინაობა.

სამწუხაროდ ამნაირი აღმშენებლობით, ზარზიმიტ, სხვისი სიხარულის გამშობლიურებით და ამ თუ სხვა სახის ხავერდოვანი ხერხებით ეს მხარე (მასთან ერთად სრულიად საქართველო) სხვაქვეყნდება.

ასეთი გახლავთ სულიერი თვალსაწიერი და ყოფითი ყოველდღიურობა, უფრო მეტიც, ქვეყანაში საერთოდ ამომირკვეულია ეროვნულ-სახალხო ღირებულებათა ნიშანსვეტები, ყოველივე ეს კი გულისწყრომას კი არ იწვევს, შთაგონების წყაროა მწერალ გ. ოდუშარია-სათვის. ჰოდა, ისიც ე.წ. დემოკრატიის სახელითა და ცრუ “კაცთმოყვარეობით” თავის წილ წიხლს აზელს უფსკრულის თავს ჩაბღაუჭებულ საქართველოს, – გზაც იქით გქონიაო!...

ამგვარი დახლიდარებისგან ლამის “გიჟვრაცუად” დადგენილ ქართველ ერს სამგზისი სიფრთხილე მართებს, მეტი მეცნიერული ანალიზი, მეტი ინტელექტუალურობა საგარეო პოლიტიკური კურსის ფორმირებასა და რეალიზებაში. რაც შეეხება ნეიტრალიტეტს, იგი

შიდლება იყოს აქტიური და პასიური. პასიური ნეიტრალიტეტი ჩვენთვის მიუღებელია, რადგან ჩვენ ცხვირწინ ისეთი მოვლენები ხდება, რომელიც აუცილებლად ზეგავლენას იქონიებს საქართველოს მდგომარეობაზე. ამიტომ, არ გამოვა, რომ გულხელდაკრეფილნი დავსხდეთ და ველოდოთ. ეს არ არის სადღაც მზეზე მიმდინარე აფეთქებები. მაგრამ, მეორე მხრივ, არც ზომიერადსული აქტიურობაა საჭირო. ფრთხილად, ყოველი ნაბიჯის მეცნიერულად გაანალიზება, გათვლა დროსთან მიმართებაში ასაწონ-დასაწონია, უნდა გასიგრძეგანდეს ყველა მოსალოდნელი შედეგი, თუ რამდენად ადეკვატური იქნება ეს ნაბიჯები საქართველოს ეროვნული ინტერესებისათვის. ჩვენ მხოლოდ და მხოლოდ საქართველოს ეროვნული ინტერესებით უნდა ვიხელმძღვანელოთ. ძველი ოდესური გამოთქმა: “მე რა მერგება აქედან?!” ზნეობრივი თვალგახელით ვიგაკვეთილოთ იგი და “საქართველოს რა ერგება აქედან” – უნდა ჩაიკეროს ჩვენს დღევანდელ დიპლომატიურ დროშაზე.

ასე და ამრიგად, აქედან გამომდინარე სიცხადე თავზარდამცემი გახლავთ: ვუყურებთ რუკაზე ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთს) და დაგვაჯერეს, იგი საქართველო, ანუ ჩვენი შურობუმუ და თავშესაწირი მიწა არ არისო, რაც მთავარია, ვირწმუნეთ, რომ ამ ფეხსაბიჯზე ქართველი არაა მასპინძელი, ყველაზე უკეთეს შემთხვევაში ის შიდილება, აქაურის ძმაც იყოს, მაგრამ პირმშობის უფლების გარეშეო (გახსენეთ დივერსიული თარეში “უბოროტო” სახელით “ზოდიში” და მასში მწერალ გ. ოდიშარიას სამახვეშო კველა!).

ასეთი მიზნობრივი საყოველთაოობით, ჩვენს დაუკითხავად, მაგრამ ჩვენი წინგაუხედაობით შეთანხმებული (კონვენციონ) და თავს-მოხვეული სახიჩარი აზრი ჩვენს სამშობლოზე მწერალ გ. ოდიშარიას შემოქმედებითაც ტირაჟირდება. სამწუხაროდ, როდესაც ასეთი ცისჩამოქცევის გასწვრივ თვალს შეავლებ ქართველ ზეპურთა (ელიტართა) მისწრაფებებსა თუ თავგართობებს, კაცის გონება თუკი შეგრჩა, უნდა დარწმუნდე, რომ ჩვენ უფრო მეტი უბედურება გვჭირს, ვიდრე ეს თუნდაც გულგარეთ ნათქვამი “ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენაა”. ჩვენი სახელმწიფო სინამდვილეში იქცა აგრესიული გლობალიზმის საცდელ რეზერვაციად (ხართად), სადაც გვაცხოვრებენ კონვენციონ “კულტურაში”, გვააზროვნებენ ამავე კონვენციონ აზროვნების წესით.

დიდმპრობელთა აზრით საქართველო არის დასატუქსი ბავშვი, რომელსაც ჯიუტად უნდა გამოეწყოს მამა-პაპურ ჩოხაში, ეწინააღმდეგება

მამათმავლურ “განმანათლებლობას” და ა.შ. მოკლედ, ჩამორჩენილია, უფრო სწორად, ფეხს არ უწყობს ე. წ. თანამედროვე მსოფლიო წესრიგს.

დიახ, თქვენ უნდა წარმოიდგინოთ, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) რუკას პირლიად შეჰყურებს თავსმოხვეულ და საწასაგებო კონვენციონ აზროვნების წესთან მიატოვებული “ქართული” მზერა, რომელსაც მშობლიურობა აუსაჭურისეს და მხოლოდ და მხოლოდ მპყრობლური ამპარტავნება აიძულებს აქ დადგომას. მას კი უნდა ეს მხარე (კარგი ზღვაა და მანდარინიც ხარობს), მაგრამ ვერაფრით აუხსნია, თუ რატომ ეკუთვნის ეს მხარე, რადგან აღარ იცის საკუთარი ვინაობა, წარსული, ჯიში.

არის გამოთქმა, “მოსკოვს ცრემლებისა არ სჯერა”. ჰოდა, ამ ცრემლების არც ვაშინგტონს, პეკინს, ნიუ-იორკს, ანკარას, ბაქოს, ერევანს, ლონდონს, პარიზს, ბერლინს და ა.შ. არ სჯერათ.

ნუ ვრჩებით კვლავაც გიჟვრაცუად და ნუ ვნებივრობთ გააურზაურებულ (გაპიარებულ) უაზრობაში.

რაკილა ეროვნული აზროვნების წესის (მენტალობის) გადაგვარება ქვეყნის სამესვეუროდ თაობის სულიერი მოთხოვნილება და ძალისხმევათა შთაგონებული გამკვალავი გახდა, ბუნებრივია, რომ მათი მსოფლალქმა ეფუძნება არა თავისავე მეხსიერებას, არამედ ისინი სხვათა თავის ქალიდან ხმაბაძვაში აზროვნებენ (მენტალობენ). დიახ, დიახ, ეს გახლავთ ის სიმრავლე, რომელიც არათუ ფიქრობს სხვისი თავის ქალით, არამედ დღესასწაულობს კიდევაც მასში.

როგორც უკვე მოგახსენეთ, ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო ასეთი სიმრავლისთვის “სხვათა ქვეყნაა”.

სწორედ ამიტომ, საბედისწეროდ, ვერ ავლენს თაობა სამამულო თავგანწირვას მაშინ, როცა ქუდზე კაცის წესრიგია საჭირო. ერთი ვიკითხოთ, განა არ იცის რუსეთის საიმპერიო კარმა, რომ სოჭი საზაფხულო კურორტია და არა საზამთრო. ან ის, რომ აქ ტემპერატურა ზამთარში შეიძლება ორი დღით დავიდეს ნულს დაბლა.

მაშ, რად დაიგეგმა 2014 წლის ზამთრის ოლიმპიადა სწორედ აქ, ამ მიწაზე, რომელიც ჩვენი და საერთოდ მოძმე კავკასიელი ხალხებისა თუ ერების სამძო სასაფლაოა?!

საინტერესოა, რომ რუსეთის საიმპერატორო აკადემიის მიერ 1904 წელს მოსკოვში გამოცემულ რუსეთის ენციკლოპედიაში სოჭის შესახებ აღნიშნულია, რომ იგი მდებარეობს შავი ზღვის სანაპიროზე, არის საბანაო

კურორტი, მის შემოგარენში მისდევენ მეთქმბაქოებას, რომელიც, როგორც წესი, ხანგრძლივი დროით საჭიროებს შზის მცხუნვარებას, რაც ყველაზე საყურადღებოა, სოჭის 13,500 მაცხოვრებლის დიდად უპირატესი ნაწილი იყო მეგრელობა (ქართველობა). რუსობა აქ იმჟამად საგრძნობი უმცირესობა გახლდათ.

მე აქ ამჯერად განგებ არ ვიმოწმებ ქართულ წყაროებს სოჭისა და ამ მხარის ტოპონიმიკის, კულტურის ძეგლთა ქართულობაზე და ა.შ.

სხვათა შორის, მეგრელობა აქ იმ დროს იმდენად ტრადიციული და მრავალრიცხოვანი მოსახლეობა ჩანს, რომ საბჭოთა ხანის შუა წლებამდე აქ იყო ქალაქის ცენტრში ქუჩა მინგრელსკაია.

ამ ენციკლოპედიის მიხედვით სოჭში იმხანად არ ჩანან არმენები. ყოველივე ამის აღნიშვნის შემდეგ პირდაპირ უნდა ითქვას, რომ XX საუკუნის პირველ ნახევარში, საქართველოს საზღვართან, კურორტზე, სადაც მთელი თავისი ცხოვრება ხანგრძლივად ისვენებდა სსრკ ხალხთა ბელადი, “ქართველი” ე. სტალინი, ეს მოსახლეობა უცებ სადაც ქრება და სოჭის მოსახლეობას ძირითადად აქ მიზნობრივად გაბეგრებული რუსობა და არმენობა წარმოადგენს.

აქ ისევ და ისევ XVII საუკუნე და პეტრე I გავიხსენოთ. მისი გააფთრებული ბრძოლა ბალტიკაზე გასასვლელად: მდ.ნევის შესართავთან პეტროგრადის აშენებამ რუსეთისგან მოითხოვა ფინეთიდან ესტონეთამდე მკვიდრი ესტონურ-ფინური მოდგმის მოსახლეობის აღგვა-გადაშენება და ამ გზით ამ მხარის ფინურ-ესტონური ცნობიერებისათვის “გასხვაქვეყნება” (გარუსეთება), ხოლო რუსეთის დედაქალაქის აქ გადმოტანამ კი ამ პოლიტიკურ სივრცეს დამაჯერებლად “გაუივივა” რუსული შინაარსი.

აქედან გამომდინარე, დღეს პეტერბურგის მხარე რუსული სივრცეა. სწორედ იგი განაპირობებს ბალტიის ზღვის “რუსულობას”.

იგივე ამოცანა დგას ერთი შეხედვით სოჭის სამშვიდობო ღონისძიებების წინაშე (პეტერბურგში თავის დროზე შეუნიღბავი მიზნები განაპირობებდა ღია აგრესიას).

ამჯერად იგივე სამხედრო მიზანი, – სოჭის მხარის ცნობიერი თუ პოლიტიკურ-ადმინისტრაციული ოკუპაცია უნდა განაპირობოს სოჭის ე.წ. ოლიმპიადამ, რომელიც სინამდვილეში რუსთა მორიგი დიდმპყრობლური გაშლივინება იქნება ჩვენი წინაპრების ძვალთა შესაბილწად და ჩვენი მამულის საბოლოოდ გასარუსებლად.

ამას მოჰყვება აფხაზეთიდან ჯერ მუქთი სამშენებლო მასალის გაზიდვა, შემდეგ კი მისი საორტკინედ (საბოსტნედ) შემოდგომა, რათა სოჭს – რუსეთის შავ ზღვაზე თვითდამკვიდრების მეტროპოლიურ ნიშანსვეტს გააჩნდეს საკუთარი მზერა, რათა იგი სტყორცნოს აფხაზეთურ (ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს) სივრცეს, რომელიც ამჯერად “რუსული” იქნება.

შედარებისათვის: 1989 წელს ქ. ცხინვალში ცხოვრობდა 21000 მოქალაქე – 2011 წელს – 5000, ქ. გაგრაში იმავე წელს, მოქალაქეობდა 24000 ადამიანი, რომელთა უმეტესობა ქართველი იყო, ამჟამად აქ ცხოვრობს 25000 სული, რომელთა 95% რუსი და არმენია.

ამასთან დაკავშირებით საგულისხმოა, რომ დამოუკიდებელი რუსეთი ამჟამად (2011წ. აპრილი) აზუსტებს საზღვარს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში ფაბრიცირებულ “დამოუკიდებელ” აფხაზეთთან და ჯერჯერობით გაგრა-აუადჰარის უშუალოდ რსფსრ-სათვის მიერთებას მოითხოვს.

არის მეორე ქვემიხრახნილობაც: ამით გ. პუტინი და დ. მედვედევი უმარქაფდებიან პეტრე I ნაქნარს. დღეს, როდესაც საუბარია ე.წ. დემოკრატიულ ღირებულებებზე (რომელიც ძალიან ხშირად უპირისპირდება უფლისეულ სწავლებას), ჩვენ გვითრევენ სახუნდარში, სადაც ცხვირწინ გვიფრიალებენ შინაარსიდან ამოგლეჯილ დებულებას, რომ არსებობს პიროვნების კერძო ცხოვრების დაცვის ხელშეუხებლობის გარანტიები. რა თქმა უნდა, როცა ეს ასეა, კარგია, მაგრამ პიროვნების (თუ ის მართლა პიროვნებაა) უმთავრესი თვისება, რაც მას განასხვავებს ცხოველისგან, გახლავთ ის, რომ მისი კერძოობა ჩაფხვებულია ეროვნულ-სახალხო ვინაობაში. აი, ეს არის მთავარი, თორემ დღეს კაცობრიობა არათუ პიროვნებას, გვიმრასა და კატას, შესაბამისად ნებისმიერ სულიერს იცავს ხელყოფისაგან. აქედან გამომდინარე, სამართლიანი იქნება იმის გარკვევა, თუ რანაირად იგულისხმება ჩემი ეროვნული, გნებავთ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) რეპრესირებული და დევნილი მოსახლეობის დაცვა. რაც შეეხება იმას, თუ როგორ განაწილდეს სოჭის მხარე და ყოზანისპირეთი, ამას საქართველო სხვათა ჩარევის გარეშე, ისტორიული სისწორის საფუძველზე, როგორმე თვითონ, მოძმე ჩერქეზებთან ერთად თავად მოახერხებს.

ვინაიდან, ერი, ისევე, როგორც ადამიანი, თავისი არჩევანითა და სულიერი სვლაგეზით გადარჩება (ან დაიღუპება), და რადგანაც ჩრდილო-

დასავლეთ საქართველს (აფხაზეთის) მკვიდრი მოსახლეობა სადენაციონალიზაციო საამქროებში საუკუნეების მანძილზე გახლდათ დივერსიულ ეთნოფაბრიკაციათა ნედლეული, დღეს მას უფრო მკაფიო და ცხადი სვლაგეზი სჭირდება, – ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) შემოერთება კი არა, სულიერი და ცნობიერი შემოერთსხეულებაა საჭირო. ამაზე უნდა აიგოს მისი პოლიტიკურ-ადმინისტრაციული ხარაჩო.

ეს უნდა მოხდეს ქართული აზროვნების წესრიგში და ამას საკუთარ მამათა დამწიხლაობით თვითდამკვიდრებული სიმრავლე ვერ გააბუნებრივებს. ჩვენ გვაქვს ჩვენი შინაგანი წესრიგი_ შინერსი და ვაშინერსი, ესაა ადამიანთა სულიერი სიჯანსაღის ჩვენებური შინაარსი, რომლის გარეშე ადამიანები ცხოველებად გადაიქცევიან.

ამ წესრიგს გაურბის მხოლოდ ის, ვისთვისაც საქართველოს დაკნინება მახასიათებელი მოთხოვნილებაა.

აი, ეს არის სათავზარო და საუბედურო, რადგან ამ წესრიგის გარეშე პირწმინდად და მთლიანად ინგრევა წარსული ანუ ვინაობა, ხოლო წარსულის (ვინაობის) პირწმინდა ნგრევას ძალიან ცუდი შედეგები მოაქვს. ვინც ხელს აღმართავს ისეთ სიწმინდეზე, როგორიცაა სამშობლო ან ეცდება ხელყოს უფალი, ის თაობა უკვეა მკვდრადშობილი და დამარცხდება ყოველმიზეზგარეშე.

დაიხ, ის, ვინც ეცდება ამ მიწაზე გაემიჯნოს ქართველი ერის ვინაობით შინაარსს, იგი უმაქნის და ყავლგასულ რაობად დგინდება კაცობრიობისთვის. ეს დროითაა დადასტურებული, რადგან მსოფლიო ჟამთაბერი არ იცნობს მშობლიურობას მიმდგომელთა გამარჯვებას.

ამიტომ უნდა გავემიჯნოთ აგრესიული გლობალიზმის უპირველეს მოთხოვნილებას, – უარყვით ჩვენი ვინაობა, დავანგრიოთ იგი!...

საქმე ისაა, რომ ე. წ. თანამედროვე მსოფლიო წესრიგის მიზანია, აღმოაცენოს სწორედ ამ ნანგრევებზე ახალი ტიპის ადამიანი, როგორც ცნობიერი, ასევე ანთროპოლოგიური ვინაობით.

ეს არ არის რიგითი ახირება, დღის წესრიგში ჩაგვისვეს უეჭველად შესასრულებელი დაკვეთა, რაც შეიძლება იაფი ინგლისურენოვანი მუშახელი (ხელისბიჭი) ვუწარმოოთ მსოფლიოს. ნურავინ იტყუებს თავს, ყველაფრის ასეთი გაინგლისურენოვანება მიზნად არ ისახავს შექსპირის წაკითხვას დედანში, იგი სწორედ ამისკენ – საქართველოს

ქართველებისგან დაცლისკენაა მიმართული, რათა აქ ზემოთხსენებული ახალი ადამიანი დამკვიდრდეს.

ქვეყანაში თვითდამკვიდრებული ზეპურობა (ელიტა) არც ნიღბავს ამას, ამ სიმრავლეს ცოტადა უკლია საბოლოოდ გაემიჯნოს თავის ქართველობას და დროთა სრბოლას ფეხი აუწყოს სვლაგეზით – “ჩვენ, ინგლისელები!”

გასაგებია, ე.წ. თანამედროვე მსოფლიო წესრიგის შესაბამისად ახალი ადამიანი (არაქართული აზროვნების წესით, გენმოდიფიცირებული სხეულით) ქვეყანაში უნდა დამკვიდრდეს. ამიტომ, როდესაც საფხაზეთო ტკივილისთვის ვინმე ჰ.შამუგია დავითფერულის ნაცვლად ამერიკელი ლამაზმანის საჯდომს წარმოსახვაში ელაციცება, როცა ეოცნებება, თუ როდის გამოიძევეს თავის ქალიდან წმინდა ილია მართლის შეგონებას “ენა, მამული, სარწმუნოება”, მისგან (თაობისაგან) არც ის უნდა გაგიკვირდეს, რომ თუ საჭირო იქნა იგი ნაჯახითაც მიადგება წინაპართა ფესვებს. მას უბრალოდ ამისათვის ჯერჯერობით მაუზერი და ჩეკისტის სამხრეები აკლია. სიფრთხილესა საჭირო, თორემ ჩვენზე არანაკლები სულიერება გახდა დღეს მხოლოდ სამუზეუმო ექსპონატი, ასე, მაგალითად, ეგვიპტეში პირამიდების ამგებთა ცნობიერება აღიგავა, მერე რა, რომ მათ ჩანაცვლებული ხალხიც (არაბები) თავიანთ თავს ეგვიპტელებს ემახიან, პირამიდათა ამგებების გონითი განფენის სივრცეში ეს ხალხი არ აზროვნებს, თვით პირამიდები მათთვის არა საკუთარი ღვთივწდომილებით ტკბობაა, არამედ შემოსავლის წყარო გახლავთ ტურისტების მოსაზიდად. დიახ, პირამიდების ამგებთა სულიერება არაა დღეს ეგვიპტური საზოგადოების დედანი ვინაობა.

ჩვენთანაც დაახლოებით ამგვარი ხელგამოღებაა, ოღონდაც, სვეტიცხოველი, გელათი, ვარძია... ამგვარი სიმრავლისთვის საინტერესოდ დასათვალისწინებელი ექსპონატია მხოლოდ... და ბოლოს, მაინც ვისია და ვინაა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დედანი ვინაობა. ეს გახლავთ ის ადამიანი, ვინც თავს მოიაზრებს აფხაზთა 1870 და 1916 წლების დეპუტაციათა, გიორგი შარვაშიძის, არზაყან ემხვარის, ტიმოთე ანუას, ნიკო ჯანაშიას, იური ანუას ცნობიერ სამყაროში, რადგან ესაა ამ მიწის ბუნებრივი შინაარსი.

სხვანაირად არსებობს საფრთხე, რომ აფხაზეთი, როგორც მოცულობა რაღაც ჰექტრებში პოლიტიკურმა კონიუნქტურამ მოაქციოს კიდევ

ქართული სახელმწიფოს საზღვრებში, მაგრამ ეს არ იქნება ქართველ(აფხაზ)-აფსუათა ბუძემტეობა _ სახლიკაცობის ჭერქვეშეთი.

ამრიგად, გვინდა თუ არა, თავსმოხვეული სიცხადე მოითხოვს, რომ ჩვენ გავერკვეთ მთავარში და აი, სწორედ აქ არ უნდა დავთმოთ, უფრო სწორად ამ შემთხვევაში გვჭირდება რუსისტული დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების გზით ჩვენთვის ამოლაგამებული ცნობიერებისგან გათავისუფლება. ძნელია ეს, მით უფრო, როცა საქართველოში რუსიზმს ჩანაცვლებული აგრესიული გლობალიზმიც მშვენივრად და მარჯვედ იყენებს მათ ჩვენს გადასავარებლად.

სწორედ აქ უნდა შევძლოთ გადატრიალება თავსმოხვეული საზროვნო წესის და ვიცხოვროთ არა შეკოწიწებულ, არამედ დედან ვინაობაში. ერთი რამ ცხადია, მას შემდეგ, რაც საქართველომ დამოუკიდებლობა დაკარგა, თითოეული ქართული კომლი, ნებისმიერი ქართული ლასკარი განსაკუთრებულად უნდა გახდეს ერის ცნობიერი ციხე-სიმაგრე, სწორედ მან უნდა გაისადავოს სახელმწიფოებრივი ქმედუნარიანობის ამძრავი ღვედი.

ასეთ უხვალდღეო მდინარებაში ამ მხარეს შემოხიზნულ სახლიკაც აფსუებს უნდა შევეშველოთ ეროვნულ-სახალხო თავითომიებასა და მათთვის მიჩენებული აგრესიისგან თავდაღწევაში. მათ უნდა დაიჯერონ სიცხადე, _ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) აფსუათა ძირძველობის საკითხი იმპერიებს სჭირდება საქართველოში მიზნობრივი და აგრესიული სეპარატიზმისათვის დიდმპყრობლური პოლიტიკური თუ ისტორიული უფლებების გასაპიროვნებლად აფხაზის შინაარსში და აფხაზობაში შეფუთულად. თვალმისაცემი უნდა იყოს ჩვენი მხერისათვის ისიც, რომ ასეთი ძალადობა უნდა ესამირკვლოს აგრესიული სეპარატიზმის შფოთსა და ამის მიხედვით უნდა გაგრძელდეს ე. წ. აფხაზეცთა მკვიდრობის შესახებ თეორიული ბაზის სრულყოფა.

ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) დღეს დამკვიდრებულმა მოსახლეობამ (ნებისმიერმა ეთნოსმა) უნდა იცოდეს, რომ ტყუილად დაუწყებს ე.წ. სიმშვიდეს ამ ვითარებაში ძებნას, რადგან ნებისმიერი, რომელიც ეცდება მომავლის ხელოვნურად არიდებას რუსიზმის დივერსიული კონსტრუქციების დემონტაჟისგან და აფხაზეთის “არაქართულობის” მტკიცებისათვის კვლავაც მოინდომებს ჭეშმარიტების გაუკუღმართებას, ის მკვდადმობილი საქმით დატვირთავს თავს.

ამდენად, აფხაზეთის დეოკუპაციის ერთადერთი გზა გადის მის აღორძინებაში იმ ცნობიერებით, რომლის სააზროვნო წესითაც (მერამდენედ ავთერგღრიალდე) დადადებენ ლიხნი, მოქვი და ბედაი.

სხვა გზა დროსა და სივრცეში არაა. სხვა თამშარა აფხაზეთის მოსახლეობის უკლებლივ ყველა ხალხის სასაფლაოსკენ მიემართება.

დიახ, აფხაზეთის გადარჩენა მის დედან თავისთავადობაშია, სადაც სახლიკაცობისა და ძუძუმტეობის ჭერქვეშ უნდა დაზუსტდეს პირმშოსა და ნაშვილევის სავალდებულო ყოფაქცევა.

ორივე ლასკარის სრულუფლებიანი მოუხლეჩაობა გახლავთ, მაგრამ პირმშოობის უფლებას დედან შინაარსში ამდინარებული სისხლი, ოფლი და ცრემლი განაპირობებს.

ამას ცნობიერი გადატრიალება სჭირდება, რადგან თაობა მიზნობრივ წვრთნაშეუსმენლობაში ნებივრობს: 2011 წლის 11, 12 მარტს, საზოგადოებრივი მაუწყებლის პირველ და მეორე არხებზე ვინმე გლგდ გვახარიას გადაცემაში დატუქსეს პარლამენტარი დიმიტრი ლორთქიფანიძე, რადგან მან გაბედა და ტრიბუნიდან მამათმავლობა დაგმო, იმავე დღეებში ტელეარხმა “იმედმა” (რომელიც ასევე ეწევა ერის თანმიმდევრულ რყვნას) გადასცა თავის მიერვე ო.ჯავახიშვილის სახელობის თსუ-ს ეზოში სტუდენტთა შორის ჩატარებული გამოკითხვის შედეგები (ეს ის ეზოა, სადაც XX საუკუნის ქართული სულიერება მსოფლიოს საყურადღებოდ ანიშანსვეტდა). გამოკითხულთაგან ვერცერთმა ვერ გასცა პასუხი, თუ ვინ იყო პეტრე მელიქიშვილი, არ იცოდნენ, თუ ვინ იყო წმინდა ილია მართალი, შოთა რუსთაველი, სამაგიეროდ სუყველამ უპასუხა, თუ ვინაა ბიჭოლა და ანრი ჯოხაძე. როდესაც საზოგადოებას ყოველდღე მამათმავლობისკენ მიდრეკილ გადაცემებში ათახსირებენ, იქ ადგილი სიწმინდისა და ერონულ-სახალხო ღირებულებებისათვის არ რჩება, რომლის გარეშეც თავისუფლება ამაო მცდელობაა.

ეს კიდევ არაფერიო, იტყვი, როცა გადააწყდები უფრო უარესს: საჩხერეში, როცა იქ გავლით მყოფმა ხათუნა კალმახელიძემ – სასჯელაღსრულების, პრობაციისა და იურიდიული დახმარების მინისტრმა დიდი მგოსნის აკაკის სახლ-მუზეუმი დაათვალიერა, მას თაიგული მიართვეს მუზეუმის თანამშრომლებმა. ნორჩმა მინისტრმა, რომელსაც გალაკტიონის “მთაწმინდის მთვარე” აშკარად წაკითხული არა აქვს დღემდე, მოითხოვა, – აკაკის საფლავთან მიმიყვანეთ (საჩხერეში

ხდება ეს), იქ უნდა დავაწყოო ყვაილები (გაზ. “ყველა სიახლე”, 7-13 აპრილი, 2011წ.). ესეც შენი ტრაზახი ქვეყნის პირველი პირისა: ჩვენ გვყავს მინისტრები, რომლებმაც არ იციან, ვინ იყო ვ. ი. ლენინი!..

არადა, როდესაც არ იცი თუ ვინაა ლენინი, არსებობს ძალიან დიდი ალბათობა, რომ შენი თვითკმაყოფილი მზერა ლენინის თითის მიმართულებით გაგექცეს.

ზემოთ უკვე გაგაცანით ერთი აფხაზეთელი მწერალი (პ. შამუგია), რომელიც იმის ნაცვლად, ლადო ასათიანს მიემოწაფოს და თავისი სტრიქონები აზრძოლოს მისი ოდაბადის გასათავისუფლებლად, უვინაოს თავხედობით ირწმუნება, “სამშობლო” და “ტრაკი” ერთი და იგივე ღირებულებააო.

ასეთია სიმრავლე, რომელიც წესით ჩემს თაობას უნდა ჩაენაცვლოს და იღვაწოს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, ანუ აფხაზეთის დეოკუპაციისათვის. არაა ამის გამკეთებელი ის, რადგან მას სამშობლო არ დაუკარგავს და არც სჭირდება ასეთი რამ.

მაშ, როგორ გავათავისუფლოთ აფხაზეთი?! დღეს ძალიან ძნელი საქმეა ეს, არც ვიცი რა გიპასუხოთ, მაგრამ ერთ რამეს ვხვდები, აფხაზეთს გაათავისუფლებს მხოლოდ ის, ვინც გაიერთსხეულებს, რომ იგი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოა!..

...და ბოლოს, – საკირის ცეცხლის ამოხანძრებით უნდა ვიბღავლო, – გავიგოთ მარტივი რამ, მხოლოდ ისაა მარადიული, რაც ნამდვილია თავისი არსით.

ამას შეკვეთით ვერ დაიბედებ, ამისათვის ჯიშისმიერი მეხსიერება საკუთარ ვინაობაზე, მოყვასისადმი ფეხის დაბანვის ნიჭი და ქრისტესმხედრული ძალისხმევაა საჭირო. სხვა გზის ძებნა დროის განიავება და მკვდრადშობილი მონდომება გახლავთ.

ასეთ თვალგახელას “აი იას” მშობლიური უკიდეგანობა განაპირობებს მხოლოდ!.. ამგვარია განგების ნება და მას გამონაკლისი არა აქვს.

გაისიგრძეგანეთ ამ საყოველღიურო დადგენილების კანონზომიერება და მირჩიეთ, ვით დავამშვიდო თავი, როცა ქვეყანას სწორედ ხეპრე, წინგაუხედავი და უვინაო ფეხაწყობა ესვლაგეუბა: ცნობილი შოუმენი დუტა სხირტლამე თელავის ვაჟა-ფშაველას სახელობის სახელმწიფო აკადემიური თეატრის ხელმძღვანელად როგორც კი დაინიშნა, იმავე დღეს ჩამოხსნა თეატრის ლოგო – ვაჟა ფშაველას

გამოსახულება და ხე ჩაანაცვლა. შეუცვალა სახელწოდებაც, დაარქვა – თელავის თეატრი.

ეს “წვრილმანი” მსოფლმხედველობრივ გარდაქმნას ნიშნავდა და იგი გამიზნული იქნა უარავინო საზოგადოების თვითდასადგენად. თუმცა ეს არ არის მხოლოდ დუტა სხირტლადის აკვიატება, იგი ე.წ. “თანამედროვე მსოფლიო წესრიგის” მოთხოვნაც იყო და ეს პირველ რიგში!.. შეადარეთ, ი.ჭავჭავაძის სახელობა მოაცილეს გიგი თევზაძის უნივერსიტეტს, “ძნელი” გამოსათქმელიაო!.. მას უბრალოდ ილიას უნივერსიტეტი ეწოდა. აქაც იგივეა მიზეზი.

დიახ, ეს გახლავთ ერთბაშად უვიცობაც, უტიფრობაც და სწობიზმიც!

არადა, როდესაც საუბარია ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციაზე, ნუ გვავიწყდება, რომ აქ საკითხი არაა ცალსახა: თუ ვგულისხმობთ ე.წ. ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენას, ეს, ერთი შეხედვით ძალიან ძნელი საქმე, არნახულად მარტივია იმასთან შედარებით, რასაც ჰქვია ამ ქართული მიწის შემოერთსხეულება, ანუ ჭეშმარიტი გათავისუფლება (დეოკუპაცია).

მე მხედველობაში მაქვს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ბუნებრივი შინაარსის აღდგენა-აღორძინება, რაც დროებით (იმედია) ოკუპირებულ აფხაზეთში ნიშნავს ამ მხარეში ქართველი ერის რეკონსტრუქციის ხანგრძლივ ბიჯს. ცხადია, სხვადასხვა ეთნოდივერსიული ძალისხმევის შედეგად, დღევანდელი თაობისთვის აფხაზეთი “გასხვაქვეყნებული” შინაარსობრივი სივრცეა, რომლის შემოერთება “ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენა” მხოლოდ, ანუ პოლიტიკურ-ადმინისტრაციული (თავს ვიკავებ, ვთქვა ცენტრ-ნაცემურნი ან დიდმპყრობლური) ამბიციას და მას ძალიან ცოტა აქვს საერთო სამამულო მიზანთან.

რა თქმა უნდა, ეს მიზანი მოითხოვს ერისკაცულ თავგანწირვას, ასეთი თავგანწირვა კი ვერ დაიბადება ეროვნულ-მოქალაქეობრივი სულისკვეთების, ასე ვთქვათ – მოტივაციის გარეშე, რასაც ცხადად და ცნობიერად გასხვაქვეყნებული აფხაზეთი ვერ გამოჰქედავს, მას საქვეყნო ქულდზეკაცობა სჭირდება. სწორედ ეს საქვეყნო ქულდზეკაცობა მოითხოვს პირველ რიგში სრულიად საქართველოს და მერე მსოფლიო საზოგადოებრიობას სააფხაზეთო შინაარსში ავუღორძინოთ მისი ბუნებრივი, დედანი ანუ ქართული ვინაობა.

ასე და ამრიგად, აფხაზეთის დეოკუპაციის საწყისი უნდა ვასაძირკვლოთ აფხაზეთის მკვიდრი დევნილი მოსახლეობის, მათ შორის აფსუა ხალხის სააზროვნო წესში ამ მხარის ქართული არსის რეკონსტრუქციაზე. მხოლოდდამხოლოდ ამაზე, სხვანაირად უფალი გულისწყრომას ათავჯარებს აქ!..

მოკლედ, სანამ ჩვენი თვითშეგნებით არ აღვსდგებით ჩვენსავე აფხაზობაში, მანამდე ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო (აფხაზეთი) ყოველთვის სხვისი იქნება, რადგან არ გვეცოდინება თუ რა გვესაქმება აქ.

რა თქმა უნდა, აგრესიული გლობალიზმის დაკვეთა აფხაზეთში, ისევე, როგორც სრულიად საქართველოში გახლავთ ის, რომ ჩანაცვლონ ე.წ. ახალი ადამიანები, მაგრამ ჩვენდა საბედნიეროდ, არსებობს უწყვეტი ეროვნული ენერგია, დასაბამისმიერი სახალხო ჯიშისმიერება, იგივე ეროვნულ-სახალხო გონი, რომელიც ამ ერთი შეხედვით შეძლებელს, უფლის დასტურით შესაძლებელს გახდის. ამისდა შესაბამისად ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) აღორძინდება ამ მიწის დედანი შინაარსი და იგი მოექცევა ქართული გონითი განფენის სივრცეში. ეს ყველაფერი იმავდროულად გულისხმობს აფსუა ხალხის მარადიულყოფას ძუძუმტეობითი სახლიკაცობის ჭერქვეშეთში.

ნებისმიერმა, უკლებლივ ყველამ, ვინც ეცდება ამ მიწაზე საკუთარხმიერებით დამკვიდრებას, უნდა იცოდეს, რომ ბიჭვინთის, მოქვის, ლიხნის, კომანის, დრანდის, ბედიისა და ა.შ. ცივი და მდუმარე ქვები მხოლოდ ქართულად მხურვალობენ და ღაღადებენ, ამიტომ იმანაც კი, ვინც აქ ვისახლიკაცეთ და ვიძუძუმტეთ, თავიანთ ღირებულებათა შეურყვნელობა ამ ვინაობათა შინაარსს უნდა უმხარიმხარონ (მე არ მითქვამს დაუქვემდებარონ-მეთქი, სახლიკაცობის წესი აზუსტებს, თუ როგორ უნდა მოხდეს ეს).

2011 წ. აპრილი.

≈*≈

3. როცა ოჯახური კორუფცია დათარეშობს

ანუ

რა ხდება აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში

(შეღაღადება ჩრდილო-დასავლეთ საქარველოდან (აფხაზეთიდან) დევნილ და სულში ჩაფურთხებულ მოსახლეობას)

“კულადად გგონიეს, ვითარმედ თქუენ სიტყუა-გიგებთ, წინაშე ღმრთისა ქრისტეს მიერ ვიტყვით, ხოლო ყოველივე, საყუარელნო, ქუენისა აღშენებისათვის არს”...

2 კორინთელთა მიმართ 12, 19

“... ჩვენი უბედურება ამჟამადაც ეგაა: ჩვენში მოღალატენი სჭარბობდნენ ერთგულებს, განა თუ სხვისი, საკუთარი თავის, თავის ხალხის მოღალატენი”...

დიდოსტატი კონსტანტინე

ამას წინათ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს ხელისუფლებას (თავმჯდომარესა) და ა. წოწონავას (მოადგილის) ხელმძღვანელობით წარმატებულად დამთავრდა ერთი ქვეშეყვეშური, მათი აზრით საბოლოო გენერალური ოპერაცია, რომელმაც საიმედოდ უნდა ჩაცოცხოს აქ გამოჭენებული მათივე ოჯახური ხელუსუფთაობის (კორუფციის) ხმაგავარდნილი ნაკვალევი. ეს აქცია განხორციელდა თვრამეტი შეთქმულის, უფრო სწორად, თვრამეტი ერთჯერადი მოხმარების საგნად გამოყენებული “დეპუტატის” ხელმოწერილი განცხადების საფუძველზე, რაც თავისთავად ხელნაცდურებთან თანამოსაქმეობითი ფეხაწყობაა.

თუ რა ოჯახურ კორუფციაზე, ანუ აფხაზეთიდან (ე.ი. საკუთარი სამშობლოდან) განდევნილი მოსახლეობის რა დონის სულში ჩაფურთხებასთან გვაქვს საქმე, ამაზე საუბრისას ჩვენ არაერთხელ მოგვიწევს როგორც წინამდებარე ოპერაციის, ასევე ამ თვრამეტი ერთჯერადი მოხმარების საგნად გამოყენებული სუბიექტის ამგვარი გრძელი ვინაობით მოხსენიება, ამიტომ, რომ მოვიგოთ დროსა და ფართობში, მოვიხსენიოთ ისინი “თვრამეტიანად” (ოღონდ ძალიან გთხოვთ, წინ ნუ წარვუმძღვარებთ ანგლურ დაზუსტებას).

ასევე, ვინაიდან ამ ოპერაციის ერთ-ერთი თაოსანი ა. წოწონავა განცხადებაზეც აწერს ხელს, მე ვერ დავუკარგავ ამაგს და მას “შეთავსებით თვრამეტიანად” მოვიხსენიებ.

ასე და ამრიგად, მიყვებით ამ განუკითხაობის, დევნილი მოსახლეობის სულში ჩაფურთხებისა თუ “გზაც იქით გქონიაო” და წიხლის შთაგონებით ჩაზეღვის შესახებ რაგადობათა ჩაკრიალოსნებას, მაგრამ მანამდე შეეთანხმდეთ, არ გავბოროტდეთ ასეთ ღვთის გლახობაზე, მშვიდად და ღირსეულად გავირაგადოთ ისევ და ისევ და თუ აკვიატებული ყურადანხმობით არ ამეჯებირებით,

უფლისა და ერის წინაშე კაცურად გეუბნებით, თქვენი უხმო კვილის წინაშე თავდახრილი გპირდებით, მე მარტო ნამდვილ სახელს კი არ დავარქმევ იმას, რაც ჩვენს თავს ხდება, არამედ მარადიულობას გაკუნთმანსვეტებ სამისდღემშო თვალსამზერად თუ რაგვარისა იყო ის სულხრწნადობა, რომელიც თქვენს სალუკმაპუროს იჯიბავდა უტიფრად.

დღეს (22.04.2011 წ.) უფლის ჯვარცმის დღეა, მე არ ვსაუბრობ დაბოლმილი, მენდეთ, გულიდან ამოვიფერთხე ზოგჯერ სულსწრაფი მა-ლემრწმენობით თქვენს მიერ ჩემზე მითესილ-მოთესილი ჭორებისგან გულში სასიკვდილოდ შემოხეთქილი წყენა, კი მესასტიკა იგი, მაგრამ მან ჩემზე უფრო თქვენ გავნოთ. მე ძლიერი ვარ, იმიტომ, რომ უფლისა მწამს და ვიცი, “ვინ დამბადა შეძლებაცა მანვე მომცა ძლევად მტერთად”! (შოთა).

თავიდანვე უნდა განვაცხადო, რომ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის დევნილი უმაღლესი საბჭო, როგორც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს მოსახლეობის მიერ (განურჩევლად ეროვნებისა) აფხაზეთის მიწაზე არჩეული ლეგიტიმური ინსტიტუცია, მეტად საჭირო და აუცილებელი რგოლი გახლავთ აფხაზეთის დეოკუპაციის სამართლებრივი, პოლიტიკური, დიპლომატიური, სახლიკაცურ-ძუძუმტეობითი და სხვა შესაბამისი ასპექტების სახელმწიფო პოლიტიკად ჩამოყალიბებაში და მის ქმედუნარიანად წარსამართავად.

ყველაფრის მიუხედავად, ჯერ კიდევ 1994 წლის სექტემბერ-ოქტომბერში სწორედ ეს გვქონდა მხედველობაში, როდესაც მერაბ კოსტავას ეზოში მიმდინარე “მრგვალი მაგიდის” საპროტესტო აქციაზე სხვა საკითხებთან ერთად მოშიშშილეები ვითხოვდით ხსენებული ინსტიტუციისათვის იმხანად შეჩერებული რწმუნების აღდგენას. სხვადასხვა ძალისხმევათა ერთობლიობით შემდგომში ეს ასეც მოხდა.

წელან მოგახსენეთ, ყველაფრის მიუხედავად მეთქი. საქმე იმაშია, რომ 1991 წლის 29 სექტემბრის არჩევნები აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოსი, რა თქმა უნდა, საქართველოს ხელისუფლების საგრძნობი მიღწევა გახლდათ თუნდაც იმიტომ, რომ კრემლიდან პროვოცირებულ ეთნოდივერსიათა სამოქალაქო

სისხლისღვრაში გადაზრდა შეჩერდა, ხოლო ქუჩის დაპირისპირებამ უმართაობიდან გადაინაცვლა პოლიტიკური დიალოგის მაგიდასთან. სამწუხაროდ, ასეთი პოლიტიკური წუთშესვენება თუ აგრესიულმა სეპარატიზმმა წარმატებულად გამოიყენა მაღალკომპეტენტური პოლიტიკური მოთარეშებისგან საპარლამენტო გუნდის შესაკრავად, სამაგიეროდ აფხაზეთის “ქართულმა” პარტოკრატამ, რომელიც ამ დროს “ეროვნულ” მოძრაობას წარმართავდა ამ მხარეში, მისთვის ჩვეული კოლაბორაციონიზმით უგანა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ძირძველი და კანონიერი მოსახლეობის სასიცოცხლო ინტერესებს, წინ წამოსწია საკუთარი მერკანტილური მიზნები და შედეგიც საბედისწერო მივიღეთ, – აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში ქართულმა მხარემ ძირითადად ვერ წარმოადგინა საპარლამენტო ორთაბრძოლისათვის საჭირო გამობრძმედილი და საპირადო ცდუნებებისგან დაზღვეული გუნდი. ამის გამო და მიუხედავად ამისა, თუ ქართული დეპუტაცია აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უზენაეს საბჭოში მაინც არ დადგინდა პირწმინდა აუტსაიდერად, ეს მხოლოდ იმიტომ, რომ უფალმა ინება და აფხაზეთის მოსახლეობამ გარკვეულ საარჩევნო ოლქებში გამოიჩინა სიფხიზლე და წინგახედულება, – თვითონ აირჩია რამოდენიმე წელგამართული და უხელნაცდურო ერისკაცი, თუმცა, ვიმეორებ, გუნდური სიმძიმის წათრევა ამ რამოდენიმე ადამიანის შესაძლებლობებს ზოგჯერ აღემატებოდა, ანუ ჩვენ არ გვყავდა საპარლამენტო გუნდი.

ბუნებრივია, ამის გამო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის დევნილ უმაღლეს საბჭოს, მიუხედავად იმისა, რომ იგი საეჭვოდ შეივსო ე. წ. კოპტირებული წევრებით, ეს ხარვეზი მას უდაოდ აქვს და ეს არ გახლავთ რიგითი მოვლენა, – როგორც წესი, ნაკლებქმედუნარიანობა, ზნეობის სინაკლებე, პოლიტიკური უწიგნურობა და კაცღმერთობის მადა თავისი არასრულფასოვნების მიჩქმალვას თაღლითური და თარეშული თვითდამკვიდრებით ცდილობს. ეს ასეც გახლავთ ჩვენს შემთხვევაში.

ამ ძალიან მნიშვნელოვანი ხარვეზის შევსება შეიძლებოდა თუ კი იმის გათვალისწინებით, რომ ოცი წლის წინ არჩეულ დეპუტატთა კორპუსის ამომრჩეველთა შემადგენლობა შეიცვალა, მოვიდა ახალი თაობა, ახალი ხედვები და ა. შ. სწორედ იმიტომ, აფხაზეთის დევნილი

მოსახლეობა, რომელიც წესით თავს საველე-სასანგრო მდგომარეობაში უნდა მოიაზრებდეს, არ უნდა იყოს მოკლებული საშუალებას, რათა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში ჰყავდეს ახალი სტრუქტურული ქვერგოლი, ვთქვათ დევნილი მოსახლეობის სახალხო წარმომადგენლობითი კრების სახით. ამით ჯერ ერთი, შენარჩუნდებოდა ლეგიტიმური ინსტიტუცია, მეორეც – ძალთა შიდა გადანაწილებით აღმოიფხვრებოდა არსებული ხარვეზები თუ სისუსტეები და მესამეც, ეს იქნებოდა ცოცხალი და ბუნებრივი კავშირი დევნილ მოსახლეობასთან, მიყურადება მის მაჯისცემასთან და თუ გნებავთ, მეოთხეც – ეს წარმომადგენლობა ვითარებასთან ადეკვატურ შესაბამისობაში მოიყვანდა რიგ დეპუტატთა დევნილობაში “შეუცვლელობის” (სამართლებრივად ეს ასეცაა) ილუზიასა და აქედან გამომდინარე, მათ კაცდმერთულ თავაწყვეტას.

ამასთან დაკავშირებით, ამ ათი წლის წინ ეროვნული მოძრაობის ძალისხმევით დავიწყეთ კიდეც აზრთა გაცვლა იმხანად უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარესთან – თ.ნადარეიშვილთან, თითქოს დაიძრა კიდეც საქმე, შეიქმნა სამუშაო ჯგუფი, შევადგინედ დებულების ვარიანტებიც, მაგრამ შემდგომ ეს მუშაობა დაიბლოკა.

ამასობაში, ვმუშაობდი რა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის უფროსად, სწორედ ამ კონსტრუქციულ პიროვნებებთან ერთად ვცდილობდით აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს გარშემო დევნილობაში გარშემოგვეკრიბა საჩინო ერისკაცები, რომელთა მიერ შემოთავაზებული არაერთი წინადადება ქმედითად წაადგებოდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის სტრატეგიის სრულყოფას, თუმცა ეს ყველაფერი აქ, ამ ბოლო დროს შექმნილი თადლითური განუკითხაობისა და ოჯახური კორუფციის გამო, უზოდიმოდ გამეცდა აქედან.

ასეთი საეჭვო ხელგამოღებების გამოისობით, რომელსაც შედეგის თვალსაზრისით აშკარად მკვდრად შობილობისკენ მივყავდით, მე 2010 წლის მაისში ცალკე შევხვდი გ. გვაზავას და მოვახსენე ჩემი მოსაზრებები როგორც მისი პოლიტიკური სვლაგეზის სიმცდარის, ასევე ჩვენი ინსტიტუციის კორუფციული გარიგებებისკენ პირადად

მის მიერ წათრევის გამო, ამ შეხვედრიდან ორ კვირაში ამავე საკითხზე მე კვლავ შეხვდი მას.

როდესაც ამ შეხვედრებმა და საუბრებმა იმის შესახებ, რომ იმისთვის რაც ირგვლივ ხდებოდა, ხალხს კეტით უნდა გავერეკეთ და მართალიც იქნებოდა, _ უდაბნოში ღაღადის შინაარსი შეიძინა, მე 2010 წლის 20 აგვისტოს მას და პრეზიდენტის წევრებს მივმართე კანცელარიაში რეგისტრირებული განცხადებით, რომელშიც წერილობით ვასაბუთებდი ბატონ გ.გვაზავას საექვო საქმიანობას როგორც პოლიტიკური, ასევე ფინანსური მიმართულებით და ყურადღებას ვამახვილებდი თუ რა სახიფათო შედეგებისკენ ვიკავავდით გზას.

გაწელილი და უპასუხისმებლო პასუხგაუცემლობის შემდეგ იმავე ადრესატებს განმეორებით მივმართე წერილობითი და რეგისტრირებული განცხადებით (21. 09. 2010 წ.).

ამის შემდეგ, 28 სექტემბერს, შეხვდი გ. გვაზავას და პრეზიდენტის თანდასწრებით მე მას ბრალი დავდე დევნილი მოსახლეობის-თვის მიუღებელ, არაადექვატურ და საექვო საქმიანობაში.

ყოველივე ამის გასწვრივ, ჩემგან დამოუკიდებლად პრეზიდენტს განცხადებით მიმართა აპარატის ყოფილმა უფროსმა ო. ჩარკვიანმა (16. 09. 2010 წ.), ხოლო სამეურნეო დეპარტამენტის ყოფილმა უფროსმა ზ. ზარანდიამ, 2010 წლის აგვისტოდან 2011 წლის 7 თებერვლამდე (გათავისუფლებამდე) წერილობით მიმართა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდენტს 4-ჯერ, 2-ჯერ კონტროლის პალატას და 2-ჯერაც აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარეს, რომელსაც განცხადებით ასევე ორჯერ მიმართა ო.ჩარკვიანმა. ისინი ერთხმად პირდაპირ ხელს ადებდნენ გ. გვაზავას კორუფციულ გარიგებებსა და კრიმინალში, მაგრამ გ. გვაზავას დან-ქადნი “ფეხებსაც ვერ მომჭამს ვერავინო”, ჯერჯერობით მართლდება, მოდი და ნუ დაიჯერებ მის მეორე ნატრაბახევსაც _ “ჩემი ცოლი კვირაში ერთხელ პრეზიდენტის ცოლთან სვამს ჩაისო!”

სამწუხაროა ის, რომ ვიღაც ამ სისხლის სამართლის დამნაშავეს და ხელდასვრილ კაცს, რომელიც გამორჩენისთვის სახელგანთქმული ძმის სახელის დასვრასაც არ ერიდება, კარგად და გულმოდგინედ

მფარველობს, თორემ, როგორ მოხდა, რომ ის ხალხი, რომლებიც მას ფულის მითვისებასა და ათასნაირ კორუფციაში ამხელდა, არც ერთი არ მუშაობს აქ თანამდებობრივად დაქვეითებული ო. ჩარკვიანის გარდა.

ასეთი თვალის დახუჭვის, წაყრუებისა და მფარველობის ვითარებაში ხმამაღლა და მთელი პასუხისმგებლობით ვაცხადებ, რომ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში დღეს მძვინვარებს ოჯახურ-თანამდგომლობრივი კორუფცია, დაისადგურა სტაგნაციურმა მდგომარეობამ და შეიქმნა პოხიერი ნიადაგი თვითტკბობისა და არასაჭირო გარიგებებისათვის, რაც გამოიხატა ცალკეულთა ოჯახურ კორუფციასა, სამსახურებრივ თაღლითობასა და აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის დევნილი უმაღლესი საბჭოს, როგორც სახალხო ინსტიტუციისა და აფხაზეთის ლეგიტიმური მთავრობის დისკრედიტირების მცდელობაში (უფრო მეტიც, რაც შემთხვევაში პირდაპირ მის განხორციელებაში).

ეს ყველაფერი გახდა იმის მიზეზი, რომ 2011 წლის 28 თებერვალს, როცა სხვა ყველანაირი საშუალება ამოვწურე, მე დავიწყე ჩემს სამუშაო კაბინეტში საშიშშილო აქცია, მიუხედავად იმისა, რომ ზუსტად 4 დღის წინ გამოკვლევის შედეგად დამიდგინდა სიმსივნური წარმონაქმნი და სასწრაფოდ ქირურგიული ჩარევა მირჩიეს ექიმებმა, ხოლო აქციის დაწყებისას მქონდა 38 გრადუსი სიცხე.

როდესაც გ.გვაზავა და მისი თანამოსაქმეები დარწმუნდნენ იმაში, რომ უკან დახევას არ ვაპირებდი, სავსებით ოფიციალურად, პრეზიდენტის დონეზე დაადგინეს, რომ ჩემს მიერ წამოჭრილი საკითხები საჭიროებდა ყურადღებით შესწავლას, ამიტომ “მიზანშეწონილად” მიიჩნიეს სათანადო კომისიის შექმნა. რაც შეიქმნა კიდევ.

ამის შემდეგ მე შევწყვიტე აქცია და ჩვეულებრივ განვაგრძე მუშაობა.

ზუსტად სამი კვირის შემდეგ, როდესაც დავინახე, რომ არანაირი კომისია არ სწავლობდა ჩემს მიერ წამოყენებულ საკითხებს და ეს იყო მათი მხრიდან დროებითი უკანდახევა ახალი რეპრესიებით “არაკეთილსაიმედოთა” მოსაშორებლად, მე დავიწყე მზადება მორიგი შიმშილობისათვის, რათა მიმექცია საზოგადოებისა და პირველ რიგში

სა-მართალდამცავი სამსახურების ყურადღება აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში თავაწყვეტილ ოჯახურ კორუფციასზე.

რაკილა ცხადი გახდა, რომ ამ დონეზე ირგვლივ ყველამ ფარხმალი დაყარა და შეეგუა განუკითხაობას, გადაწყვიტე, მარტოს გადამედგა ნაბიჯი. 15 აპრილს თავადაზნაურობისა და ისტორიულ საგვარეულოთა საზოგადოების შეკრებაზე განვაცხადე კიდეც ამის შესახებ, ეს ყველაფერი შეგუთანხმე ჩემთან შეკრებილ დევნილ საზოგადოებასაც.

უფრო გადამწყვეტ ნაბიჯამდე ვიფიქრე, ჩამეტარებინა პრესკონფერენცია და ამის შემდეგ უარი მეთქვა ასეთ პირობებში მუშაობაზე.

პრესკონფერენციის შესახებ განცხადება უნდა გამომექვეყნებინა 18 აპრილს. აი, ეს განცხადებაც:

მიმდინარე წლის 20 აპრილს, 15 საათზე საკონფერენციო დარბაზში (VII სართული) გაიმართება ს.საჯაიას პრესკონფერენცია, რომელიც შეეხება ამ ბოლო დროს აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში გამოვლენილ ქუჩისფსკერულ აულაგმაობას, ვოლუნტარისტულ გამოხდომებს, კაცდმერთულ ამბიციებსა და ხელმრუდობის (კორუფციის) რეციდივებს.

პრეს-კონფერენციის აუცილებლობა გამოწვეულია იმით, რომ თითქმის ერთი წლის მანძილზე აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდენტის მიმართ ჩემს მრავალგზის მიმართვასა და განცხადებას არ მოჰყვა კონსტრუქციული გამოხმაურება.

ს.საჯაია 2011 წ. 18 აპრილი.

სამწუხაროდ, ამ განცხადების ტექსტი გ. გვაზავასა და ა. წოწონავას ათოხარიკებულმა ჯაშუშებმა, როგორც სხვა ბევრი რამ, გადააასლეს და მიაწოდეს ჩასაფრებულ მხარეს, დანარჩენი გარეწრული სიმარჯვის საქმე გახლდათ, მით უმეტეს, რომ ამასობაში არც ამ პოლიტიკურ თაღლითებსა და ჯიბგირებს ეძინათ და თვრამეტი კაცის ხელმოწერით სისხლის სამართლის დამნაშავეებთან გარიგებულმა პრეზიდენტის ზოგიერთმა წევრმა დამასწრო აქციის დაწყებამდე და შეაკოწიწა სასაჩივრო განცხადება ჩემს წინააღმდეგ (თვრამეტიანთა შეთქმულება), რომლის საფუძველზეც სამსახურიდან

გამათავისუფლეს ამა წლის 18 აპრილს, ვნების კვირის პირველ დღეს, თანაც ისე, რომ არ განხილულა პრეზიდენტის დადგენილებით შექმნილი კომისიის მუშაობის შედეგები ფორმალურად მაინც, ყოველივე ამით შექმნეს მიზნობრივი ხედი იმისა, რომ ამ შემთხვევაში, ჩემი სახით განაწყენებული კაცი ჩივის.

ქვემოთ ჩვენ დავინახავთ, თუ რის გასამართლიანებას (“გაპრავებას”) მოაწერეს მათ ხელი და თუ ეს მათ ამ ვნების კვირაში, აღდგომის მიგებებისას დოლაბივით არ ამძიმებთ, კი ბატონო, დაიმკვიდრონ ისტორიაში თავი თაღლითთა თანამოსაქმეებად.

სიტყვა გაგვიგრძელდა, ამიტომ ახლა ვცადოთ და გავიცხადოთ თუ როგორ ისაგნება ერთი შეხედვით, თითქოსდა ზოგადად წამოყენებული ბრალდება – ოჯახური კორუფცია: როგორც მოგეხსენებათ, 2009 წლის მარტში აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში მოხდა ე. წ. როტაცია, არჩეული იქნა ახალი თავმჯდომარე და მოადგილეები (გ.გვაზავა, ა.წოწონავა, თ.ხუბუა), განახლდა პრეზიდენტობა.

აქედან მოყოლებული აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში უფრო გაშმაგებით დაიწყო ბიუჯეტის არამიზნობრივი და უბოდიშო ათვისება (უფრო სწორად – მოტეხვა). გ.გვაზავამ იმ დონემდე აიწყვიტა, რომ ყველგან და ყველგან ფულის კეთება მოისურვა, ხოლო ამის მისაღწევი გზა გახლდათ არა უმაღლესი საბჭოს მუშაობა აფხაზეთის ასსრ კონსტიტუციასთან შესაბამისობაში, არამედ კოლექტივში უნდობლობის, ჯაშუშობის, დასმენების, წაქსიანებისა და ა. შ. დამკვიდრება.

მოიშალა სიწმინდეებზე და ეროვნულ ღირებულებებზე ორიენტირი, დაიწყო კლანური შუღლი, საქმიან სესიებსა და პრეზიდენტის სხდომებს ჩაენაცვლა ქურდულ-ძველბიჭური “სხადნიაკები”, ე. წ. რაზბორკები და ასე შემდეგ.

დაუსჯელობის განცდა იმ დონემდე ჩაუერთსხეულდა, რომ გ.გვაზავამ თავისი პირადი ვალის დასაფარავად ისიც კი იკადრა, – თანამშრომელთა ჯგუფზე დაეწყო ყალბი მივლინებების გამოწერა, მათი ანაზღაურება და გამოწერილი ფულის შეკრება (ამის შესახებ საუბარია აპარატის ყოფილი უფროსის ო.ჩარკვიანის ყველა განცხა-

დებაში, იხ. დაწვრილებით მისი 2010 წლის 16 სექტემბრის განმარტების მეორე გვერდი, რასაც ადასტურებს ზ. ზარანდია, ამაზე უჭკუობააო, ხმამაღლა იმახიდა პირადად ა. წოწონავაც, რადგან იმხანად მას ამ და სხვა სამხილებით გ.გვაზავაზე თავისი გავლენის გაძლიერება სჭირდებოდა).

ეს კიდევ რაა, დაცემათა ჯერმონაცვლეობას სათვალავი არ გააჩნია გ. გვაზავას მოღვაწეობაში: მან ფული “ისესხა” ზემოთხსენებულ ზ. ზარანდიასგან (500 ლარი) რომლის გასასტუმრებლად 2010 წლის აგვისტოში საკუთარი სახლიდან მოიტანა ამორტიზებული კონდიციონერი და აპარატის უფროსს, ო. ჩარკვიანს, მასთან ერთად მევალე ზ. ზარანდიას (სამეურნეო დეპარტამენტი უფროსი იმხანად), მოსთხოვა გაეფორმებინათ ამ უვარგისი კონდიციონერის შესყიდვა უმაღლესი საბჭოსათვის, ხოლო “მოტეხილი” ფულით ზ. ზარანდიას ვალის გასტუმრება მოისურვა. როცა მათ ეს არ გააკეთეს, ატყდა კონფლიქტი მათ შორის. ზ. ზარანდია ისე მოიხსნა სამსახურიდან, რომ ეს ვალი გ. გვაზავას დღემდე არ გაუსტუმრებია, შეუთვალა, ორი თვის კომპენსაცია ხომ გამოგიწერე, იქიდან დაფარე შენი ვალიო.. ამ ყველაფერზე, რაც შეიძლება არ დაიჯეროთ და მოცლილი ჩასაფრებულის ცილისწამებები გეგონოთ, იმავე უმაღლესი საბჭოსა და აფხაზეთის მთავრობის კანცელარიებში დევს ო.ჩარკვიანისა და ზ. ზარანდიას რამოდენიმე განცხადება, რომელშიც სიმწრის ღაღადია ამ კაცის არაადექვატურობის შესახებ (ვისაც უნდა აქ იხმაროს სიტყვა უსინდისობა).

დმერთო შენ მიშველე, რომელი ერთი გითხრათ, გ. გვაზავამ, რომელმაც 2010 წლის შემოდგომაზე ტრაგიკულად დაღუპული ქალბატონ ნ.ფიფიას (დევნილი, რომელმაც, სწორედ მავანთა უსულგულობის მიმართ საკუთარი უმწეობისადმი პროტესტის ნიშნად ბენზინი გადაისხა და თავი დაიწვა), დიახ, განსვენებულის დასაფლავებაზე წასაბრძანებელი გვირგვინისა და სხვა პატივმისაგები ღონისძიებებისათვის საჭირო თანხა ვერ მოიძია ბიუჯეტში და გვირგვინისათვის თანამრომლებში აკრიფა ფული, სამაგიეროდ, მან ძალიან ხელგაშლილად გამოიყენა სწორედ ეს ბიუჯეტი თავისი თეთრეულის, ნოხების, ტანსაცმლისა და ა. შ. გასარეცხად და მას,

როგორც ო. ჩარკვიანი, ზ. ზარანდია და სხვები ადასტურებენ, სამომსახურეო მანქანის გარეცხვად აფორმებდა.

თავი შეგეზიზღება კაცს ამ უზნეობაში ხელისფათურით, არც ვაპირებ, უბრალოდ, უნდა გაგისაჯარისოთ თუ რა სიმიდაბლესთან გვაქვს საქმე, მაგრამ ეს არ არის მხოლოდ სიმიდაბლე. ის რასაც ახლა ვიტყვი, ზ. ზარანდიას მიერ უკვე გასაჯარისდა გაზეთ “საქართველოს რესპუბლიკისთვის” მიცემულ ინტერვიუში (2011 წ. 11 მარტი), ავტორი იმოწმებს შს სამინისტროს სათანადო სამსახურების მიერ გაცემულ მტკიცებულებით საბუთებსაც, მაგრამ არა, ამ ამაზრზენი თვალთ-მაქცობიდან იგი (გ.გვაზავა) დღემდე თავდალწევას ახერხებს. ვერაგი და დაუნდობელია იგი, ფულის გულისთვის მან საფრთხის ქვეშ დააყენა მისი ძმის (როგორც თავად აცხადებს, თავისი გაზრდილის), მეუფე ანდრიას სახელი (მეუფეო შემინდე, მე ყველა საშუალება, გამოვიყენე, რათა თქვენი ძმა, როგორმე კეთილმოსურნედ გამომეყვანა თაღლითობის მორევიდან, მაგრამ იგი იქითკენ ერთგვარი შთაგონებითაც კი მიცურავს).

ამ რამდენიმე წლის წინ მეუფე ანდრიასთვის (ეროზაში ამირან გვაზავა) უჩუქნიათ მანქანა “სუბარუ”.

2009 წლის გაზაფხულამდე (თავმჯდომარედ არჩევამდე) გ. გვაზავა გახლდათ თავმჯდომარის მოადგილე და წინა (2008 წელს) შეიძინა ავტომანქანა “ხონდა” 20 000 ლარად. მაშინ ერთი კი გაისისინა ხმამ, რომ მასში საკმაო ფული მოტეხაო გ.გვაზავამ, ო. ჩარკვიანმა კი გაიწია თითქოს ამის გასარკვევად, მაგრამ შემდეგ ეს საქმე ჩაიფარცხა და მე ვერაფერს დავამტკიცებ სასამართლოზე, თუმცა უფლის წინაშე აუღელვებლად წარმოვთქვამ, რომ მტკიცედ მჯერა ხმათა ის სიორი იმხანად გ.გვაზავას მიერ ფულის მოტეხვის შესახებ, სწორია!

სანამ სიტყვას განვავარძობდე, ერთი ერისკაცის საქციელი უნდა გავისხენო: ომის წლებში თსუ-ს რექტორი ნიკო კეცხოველი, თურმე, დაკერებული ფეხსაცმლით დადიოდა სამსახურში. თანამრომლებიდან ახლო მეგობრებს ფული შეუფროვებით და ახალი ფეხსაცმელი მიურთმევით სახლში ბატონ ნიკოსთვის. ამ ერის ჭირისუფალს არ აუღია საჩუქარი, _ მე მაქვსო ახალი ფეხსაცმელი და მართლაც უჩვენებია ჯერ ჩაუცმელი ტუფლები სტუმრებისთვის..

_ კი, მაგრამ, რატომ არ გაცვიათო, გაცეხულან სტუმრები.

_ იმიტომ რომ საზოგადოებას არა აქვსო!... უპასუხნია დიდკაცს.

დავუბრუნდეთ გ. გვაზავას, შე კაი კაცო, თუ ნახევარი წლის წინ გამართული ახალი მანქანა იყიდე, რაღას ეტაკე უნახავივით მეორეს, იმ ფულით მიგხედა ათასი საკეთებელი საქმისთვის, შენ ხომ დევნილი და ოდაბადედან გამოძევებული, წესით საველე-სასანგრო მდგომარეობაში ქამარშემოჭერილი უნდა ცხოვრობდე?!... მოკლედ, გ.გვაზავამ სხვაგვარად გადაწყვიტა და მანქანა, რომელიც უნდა ვივარაუდო, მეუფემ თავის მხრივ მისი ძმის – გ. გვაზავას შვილს – ანატოლის აჩუქა, ამ ტიპისა და ამ სიძველის მანქანისთვის ათმაგად ზედმეტ ფასში 32 000 ლარად “იყიდა”. აქ ისიც უნდა ითქვას, რომ მისთვის მანქანის საყიდლად გამოყოფილი იყო 2700 ლარი, საჭირო 5000 ლარი მან კანონის დარღვევით, ვოლუნტარისტულად გადმოქაჩა რემონტის ფულიდან. ჯერ ერთი, ეს ისეთი ფინანსური დარღვევაა, რითვისაც თანამდებობის პირებს საკმაოდ მკაცრად სჯიან და მეორეც, მე ვეკითხები “თვრამეტანებს”, რამ დაგამონათ ასე, თქვე, მართლა ოხრებო, რომ თქვენს თავს მიუტოვეთ პატივისცემა და იმ დონეზე გაიმეტეთ იგი, სამი წელია თქვენს გაურემონტებელ, მტვრით აღრჩოლილ სამუშაო ოთახში ასე ინადგურებთ თავს?!...

ეს ავტომანქანა გ. გვაზავამ “იყიდა” ყოველგვარი ტენდერის გარეშე, შემდეგ ნაცნობთა “აუდიტს” გააფორმებინა “იდეალურ მდგომარეობაში მყოფად”. ჰოდა, ეს იდეალური მანქანა ზუსტად თვენახევარში დადგა კაპიტალურ რემონტზე და მას 15 ათასამდე ლარი, თითქმის შესყიდვის ფასის ნახევარი დაახარჯეს შესაკეთებლად. გ. გვაზავამ თავისი თაღლითობების “გასასამართლიანებლად” თავის დროზე დაიბარა კანცელარიის გამგე და უბრძანა, ამ მანქანასთან დაკავშირებული დოკუმენტაცია “წესრიგში მოეყვანა” (გ. გვაზავას ბოლო უსათუოდ სასამართლო და ეროვნულ-სახალხო სამსჯავროზე წარდგომაა, მას გაასამართლებენ ისე, როგორც სასამართლებენ საველე-სასანგრო მდგომარეობაში ჯარისკაცთა შორის პურის ბაცაცას, მე მაშინ მას (კანცელარიის გამგეს), ამ უმწეო, წესიერ და ავადმყოფ ქალბატონს გ. გვაზავას თაღლითობაში თანამონაწილეობას არ დავაბრალებ, ეს არცაა ასე, მას ამის არ გაკეთება კინაღამ სამსახურის დაკარგვად დაუჯდა, მაგრამ მე და ის რომ დავათრევთ იმ ვერაგი ავადმყოფობის შემწე “ყოველთა დედოფლის – ყოვალწმიდა ღვთისმშობლის” ხატს ვაფიცებ, თავის გულში მაინც თქვას, იყო თუ არა ეს ასე?!

ამდენად, მანქანა, რომელიც აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის მიერ იქნა შესყიდული კანონის უხეში კი არა, ბოროტმოქმედული დარღვევით, გახლდათ თვით თავმჯდომარის საოჯახო საკუთრება, მასზე გადახდილი ფული მიიღო სხვამ კი არა, გ.გვაზავამ პირადად. ეს მანქანა რომ გ. გვაზავას ოჯახის საკუთრება იყო, ამას ადასტურებს შს სამინისტროს მომსახურების სააგენტოს №198406 მოწერილობა, რომლიდანაც ირკვევა, რომ ამ მანქანას მართავდა გ. გვაზავას შვილი მაშინაც კი, როდესაც იგი ვინმე გვალისა ვითომ მიჰყიდეს, რათა მერე მისგან “შესყიდათ”.

დიახ, მაშინაც კი, როდესაც ეს მანქანა ოფიციალურად ამ ადამიანზე ირიცხებოდა, მასზე თქვენახევრის განმავლობაში 2-ჯერ მოუვიდა ავარია ანატოლი გვაზავას, რაც რეგისტრირებულია სათანადო სამსახურის მონაცემთა ბაზაში. ბატონ ანატოლის 2001 წელს გამოშვებულ ამ მანქანაზე სულ არა ერთი და ორი, არამედ გაცილებით მეტი ავარია მოუვიდა (ის, რაც რეგისტრირებულია). ის უამრავჯერადაა შეკეთებული. მიუხედავად ამისა, აი, ასე ამორტიზებული “სუბარუ” შემოაჩერეს დევნილ ხელისუფლებას ათმაგ ფასში და ეს გააკეთა ხელისუფლების მესვეურმა გ. გვაზავამ მისი მოადგილის, ა. წოწონავას დამრიგებლობით. მე გეკითხებით, არის თუ არა ეს დაცემა და ოჯახური კორუფცია, როცა თაღლითი გ.გვაზავა, ამ დიდ სახელმწიფო თანამდებობაზეა წამოსკუპებული, არათუ სულში აფურთხებს და თვალეზში ნაცარს აყრის საზოგადოებას, თვით საკუთარ შვილსა და არა მხოლოდ მას (იცი თვისაც ვგულისხმობ) ითრევს დასჯად სიბინძურეში (მეუფეო მომიტევეთ, ეზიარა თქვენი ძმა, მოინანია ეს ცოდვები, გითხრათ აღსარება? ამოსდეთ ალვირი მის გაუმამძრობას, ის ჩირქსა გცხვებთ თქვენ).

მე კიდევ მექნება საუბარი გ. გვაზავას ოჯახურ კორუფციაზე, უფრო მეტიც, ამ “თვრამეტეიანიდან” სათითაოდ და დაგინასათებთ თითოეულის რაობას, მე მზადა ვარ მათგან ნებისმიერთან საჯარო დებატებზე და ეს აუცილებლად იქნება, მათ არ იციან თუ რასთან აქვთ ამჯერად საქმე, თუმცა ვაცალოთ დროს, – “გარდამწყვეტელი ყოვლისა ბურთი და მოედანია”.

ეს ცოტა მოგვიანებით, ამჯერად ღირს ცოტა ღრმად გავეცნოთ ჯგუფურ და ოჯახურ ხელმრუდობაში (კორუფციაში) გგვაზავას თანამოსაქმისა (პადელნიკისა) და მოადგილის, ა. წოწონავას პირწმინდად თაღლითურ, გნებავთ “ტიხარიკულ” შინაარსს. დიახ, იგი გახლავთ საბჭოთა მილიციელის სახეუოგადობა, ქუჩაში რომ გინახავთ სასტვენმომარჯვებული, მაგრამ გამოცდილი, ქვეშქვეშა ჩეკისტია, რომელიც თავისი ყოვლისმკადრებლობისას იშვიათად ტოვებს მოწმეს.

ასე მაგალითად, მანამდე, სანამ მას აირჩევდნენ თავმჯდომარის მოადგილედ, იგი ერთ-ერთ კომისიას ხელმძღვანელობდა და ჰყავდა სამომსახურეო მანქანაც, რომელიც კარგ მდგომარეობაში იყო. თავმჯდომარის მოადგილის რანგში მან ჩამოწერა ეს კარგად მოვლილი მანქანა და 400 (ოთხას!) ლარად შეისყიდა. დამეთანხმებით, ჯართად რომ ჩაებარებინა, მეტს აიღებდა, ამ დროს თავისი შვილის გამარცხული მანქანა 9900 დოლარად მოჰყიდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის დევნილ უმაღლეს საბჭოს და იგი შეატყუეს სასამსახურო მომსახურებისათვის იმხანად პრეზიდენტის წევრ ნ. მგალობლიშვილს. ეს მანქანა ერთ თვეში სულ დაიშალა და უვარგისი გახდა, ატყდა ერთი გაწევ-გამოწევა მაშინ, მაგრამ ნ. მგალობლიშვილი (იხ. ზემოთდამოწმებული დოკუმენტები შს სამინისტროდან), რომელიც საერთოდ იშვიათადაა ფხიზელი როგორც პირდაპირი, ასევე გადატანითი მნიშვნელობით, როგორღაც გააჩუმეს. თავის მხრივ. ა. წოწონავამ სამომსახურეოდ თავისთვის ხელაუკანკალეზლად იმ ხანებში პრესტიჟული მანქანა შეიძინა და როგორც ამბობენ, აქაც გვარიანად მოტეხა ფული.

პატივცემულო მკითხველო, რასაც მე ახლა გიყვებით, ეს არ არის ყურმოკრული და ვიდაცის ცხელ გულზე ნათქვამი, ამას ყველაფერს თან ერთვის უტყუარი მტკიცებულება, მოწმეთა ჩვენება, საჩივრები, რომლებიც, რატომღაც დღემდე ნებაყოფლობითი თვალახვევისა და ყურდახშობის გამო, ვერ გასაჯარისდა იქ, სადაც ჯერ არს.

ეს ჩვენი გასაკეთებელია, რადგან ხედავთ თუ როგორ ნიავდება, უფრო სწორად გ. გვაზავასა და ა.წოწონავას სახურავქვეშ საწყობდება თქვენგან ნაქურდალი. აქ სხვებიც არიან, მაგრამ მათზე ქვემოთედ ვისაუბროთ.

მანამდე უნდა მოგახსენოთ, რომ ა.წოწონავას, მდა ჭამაში მოდისო და აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარეობის ამბიცია ჩაესისხლხორცა. სამისოდ მას ჰყოფნის თავხედობა, ვერაგობა, გადაგდება ზურგში მახვილის ჩაცემა, არამამრული ილეთები და ა. შ. იმის გასწვრივ, რომ იგი გ. გვაზავას მანქანას “**აიმსვენდინებლად** თადარიგს იჭერდა გ. გვაზავაზე კომპრომატების შეგროვებაში, რათა ამით ჰყოლოდა გზამოჭრილ მდგომარეობაში (თუმცა ამ მანქანის ყიდვაზე დიდი კომპრომატი რაღა გინდა).

აქედან გამომდინარე, იგი ძალიან ფრთხილად, თანმიმდევრულად სხვადასხვა გზით იმხრობდა დეპუტატებს და ანგარიშობდა თუ რამდენი მისცემდა ხმას. ამ დეპუტატების მოსამხრობად ის ჩვეული თავხედობით და მილიციური დაურიდებლობით “**მაყენებლად** თაფლაკვერსაც”.

ამდენად, მან, გ. გვაზავას, დ.გვაძაბიას, რ.ცატავას, თ.ხუბუას, ნ. მგალობლიშვილის, გ. კალანდიას და კიდევ სხვათა მიმართ ძირგამომთხრელი (ჩიხში მიმწყვედვი) მუშაობა თავისი “**ბაგისკოცნით** გულითადობებით” შენიღბა.

ერთხელ, საქმეზე შესულს, მან თავის კაბინეტში დეპუტატთა სია მაჩვენა და ჩამოთვალა მხარდამჭერები. მე დავეჭვდი და ვუთხარი, რომ მას დ.გვაძაბია და გ.კალანდია ხმას არ მისცემდნენ. განვუმარტე კიდევ თუ რატომაც. გაეცინა და მკითხა, გ. კალანდია ხომ იღებსო სრულად დეპუტატის ხელფასს, ასევე, ხომ ეძლევაო მწერალთა კავშირიდან თანამდებობრივი ანაზღაურება, ამას (ორ თანამდებობრივ სარგოს) ხომ ვერ ჩაწერდაო შევსებულ დეკლარაციაში... არადა, ეს რომ განმაურდეს, კარგი 60 000 ლარამდე ექნებაო მისაბრუნებელი, ჩაიქირქილა და ნაფაზივით გადაყლაპა კმაყოფილება. შემდეგ დასძინა, რასაც დეკლარაციას უმაღავ, ის დანაშაულიაო...

დ. გვაძაბიას რაც შეეხება, მას კიდევ აუხტუნებ რუზგენ გოგობიას, ხომ იცნობ, პარტიზანი იყო. იგი თუ არაო, რომ მან თავისავე (დ. გვაძაბიას) კაბინეტში სულ წიხლებით სცემა შენი “**ბატონი**”. როგორ ფიქრობ, რატომ მოხდა ეს, საერთოდ, დ.გვაძაბიას სახსენებელი და გვარი უნდა მოისპოსო. _ ამას რატომ პირში არ ეუბნები-მეთქი, ჩავკითხე. _ მე ვიციო, როცა საჭირო იქნება, მაშინ კი არ ვეტყვი მარტო, პირდაპირ დავახლიო.

იმხანად იგი ცდილობდა ჩემთან კარგი ურთიერთობა ჰქონოდა, მაგრამ ამ საუბრებით ალტაცებული ნამდვილად არ დავრჩი. მით უფრო, აშკარა იყო, მას სურდა ჩემი თანამდებობრივი ბერკეტები და საინფორმაციო საშუალებებთან კავშირები ა. წოწონავას გეგმებზე ამეწყო. მაშინ გაზეთიც გამოვეცი (“აფხაზეთი”) და ცდილობდა მასში გამომექვეყნებინა მისი რაღაც-რაღაცეები. მახსოვს, 2010 წლის მარტის დასაწყისში მან მთხოვა, შევსულიყავი მასთან სამუშაო კაბინეტში და ახლა უკვე ღია ტექსტით მოინდომა ჩემთვის დაევალებინა თანამონაწილეობა თავის ავანტიურაში. მან ისევ მაჩვენა საქალაქო, რომელშიც კომპრომატები იდო თავის შესაძლო მეტოქეებზე და შემომთავაზა, თანმიმდევრულად გამომეყენებინა ისინი, როგორც ჩემს გაზეთში, ასევე იქ, სადაც საჭიროდ ჩავთვლიდი.

აქ იყო ვიღაცის წერილი, რომელშიც ისეთი წელსქვემოთა ილეთებით გახლდათ გალანძღული ერთი მისი კოლეგის სამამაკაცი სარეცელი, რომ ვერ მივცემ ჩემს თავს იმის უფლებას, გავახმაურო თუ ვის ეხებოდა იგი.

ა. წოწონავა მამაკაცისთვის შეუფერებლად ულანძღავდა ამ ადამიანს ისეთ კაცურ სიწმინდეს, როგორიცაა სანთიბო (ცოლ-ქმრის საძინებელი), მის, როგორც სამამრო, ასევე სამდედრო თავბალიშებს. იგი მათ სასარეცლო შინაარსს იმგვარ ყურმოთრეულობებს უპიროვნებდა, რომელთა შესახებ საუბარი საერთოდ არ უპატივცემლობა მიწერი ცხოვრების მიმართ. თან მისთვის ჩვეული ჩასაფრებით ამბობდა, შეიძლება ეს ოჯახი თანამდებობებზე იყოსო?!

ამ და სხვა მისი თვისებების გამო ა. წოწონავა საერთოდ არაა ჭერქვეშ შემოსაშვები კაცი, რადგან მას ძალიან ეშლება შინერსისა და ვაშინერსის წესრიგი. მოკლედ, ჩემს წინ იდგა კაცუნა, რომელიც თავმჯდომარეობისთვის მზად გახლდათ, თავადაც გაუკუღმართებულიყო.

როდესაც ა.წოწონავამ დაინახა, რომ მისი თხოვნა ღირსების შეურაცყოფად მივიჩნე და არ შევასრულებდი, თავის მხრივ დაქსელა მორიგი სადივერსიო ჭორი და პრეზიდენტის წევრ რ.ცატავას “გაანდო”, – თავმჯდომარის მეორე მოადგილე ს. საჯაიას ავალებს შენზე რაღაც-რაღაცეებს და ცდილობს, გასავერცელებლად ახალი კომპრომატები აგიგოროსო. ამის გამო რ. ცატავა მასთან ერთად შემხვდა და მთხოვა, პირში წავდგომოდი ამ მოადგილეს. მე

დაბეჯითებით ავუხსენი, რომ ასეთი უსაქმურობით თავს არ გავიცდენდი, გაცილებით მნიშვნელოვანი საქმე მქონდა და ვერც ვერავის უნდა ეკადრებინა ან გაეზედა ამგვარი შემოთავაზება.

ეს ხომ ქუჩის ფსკერული დონეაო, მეტყვიით თქვენ. არ მოგისმენთ, ამას მე თავის დროზე ხმისჩახლეჩამდე მოგბლაოდით – თუ როგორ იხერხავდით საბუღალრო ტოტს, როცა ამ ღვთისგლახებს აძლევდით ხმას. დიახ, დიახ, არავის თანამოსაქმე ამგვარ სამრახობებში მე იქ არ ვყოფილვარ, ხოლო ამასთან დაკავშირებით ანზორს ვურჩიე, არ ავრეოდი თავის ნასედეკებში. თუ ის მართალი იყო, კაცურად ეთქვა მათ წინაშე, ხოლო ასეთ საქმეთა შემსრულებლად მას სხვა მოეძია, რადგან არც ჩემი ზნეობა და არც ჩემდამი დაქვემდებარებული დეპარტამენტის დებულება არ ითვალისწინებდა ამგვარი გარეწობით თავგართობას. ვაპატიე მაშინ იმგვარი “გულგადახსნა” და მკაცრად გავაფრთხილე, რომ ეს მომავალში, კიდევ ერთხელ ჩემთან არ შეშლოდა. მისი კაბინეტიდან გამოსვლისას ზ. ზარანდიას დასწრებით ეს ყველაფერი მოვუყევი ა. წოწონავასთან დაახლოებულ სამ თანამდებობის პირს და დავპირდი, ამას მე სხვაგან არ გავახმაურებდი, ხოლო მას მუდამ ხსომებოდა, როგორ ელაპარაკა ჩემთან!..

პატივცემულო საზოგადოებავ, ძვირფასო დევენილებო, ამას ყველაფერს იმიტომ კი არ ვამზეურებ, ირგვლივ კაცობის შინაარსი ავალაფო. მე გულწრფელად უნდა მოგახსენოთ, რომ გ.გვაზავასა და ა.წოწონავას მსგავსი ქუჩისფსკერობა წიხლისკვრით თუ არ ჩამოვრეკეთ სავარძლებიდან, ნურც ვიოცნებებთ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციაზე.

თქვენი ნებაა, გჭირდებათ ასეთები, გყავდეთ, კეტს აიღებთ მათ გასარეკად, გვერდში დაგიდგებით!...

გეთანხმებით იმაშიც, რომ გ. გვაზავას და ა. წოწონავას სამოღალატო საქმიანობა არ იწყება მათი გათავმჯდომარეობა-გამოადგილეობით. ქვემოთ მე დაგარწმუნებთ იმაში, რომ ეს ხალხი (თვრამეტეიანები) ქართველი ერის ნებითა და დევენილი მოსახლეობის უმწეობით ვაჭრობენ, ვაჭრობდნენ იქაც და ამას შვებიან აქაც. რაც მთავარია, მათ შორის დღემდე ბზიკივით (აფხაზეთ-სამეგრელოში ბაზს ებახიან) დაწარამარაობდნენ რიგი ქალბატონები თბილისში, რომლებიც სამშვიდობო ქიცას კი არ აფრიალებდნენ, – ომი დაიწყეთო,

ამის გამოსათხოვად არამკითხედ დაწანწალებდნენ ზოგიერთ ხელმოთხოვნილ ვითომ კაცთან ერთად. მათ რიგებში გ.გვაზავა, რა თქმა უნდა, მოწინავე იყო. თქვენს ზურგს უკან, თქვენდა უკითხავად შემოუძღვნენ ისინი ხუნტის თოფოსნებს აფხაზეთის გასასხვისებელი სასაკლავოსკენ. დიახ, ეს ის ხალხი გახლავთ, რომლებიც აქეთ გამოქცევისას უკანმოუხედავად გადმორბოდნენ საკუთარ ამომრჩეველთა ცხედრებზე, ძალაგამოცილილ და წაქცეულ ბავშვებზე, ქალებზე, მოხუცებზე, ხეიბრებზე და ე.შვეარდნაძის თვითმფრინავში “
სამშვიდობისკარგები ილუმინატორებიდან გადაჰყურებდნენ ბედის ანაბარად და მტრის საიჯუგნად დაგდებულ უმწეო ხალხს, თუმცა ეს ჩვენ გვგონია ასე, უფრო უარესად გახლდათ საქმე. ისინი თვალეზახვეულები და ყურდახშობილები გადმოჯოგდნენ და დღემდე დადიან ამგვარად.

ცნობისთვის: როგორც კი ამ წერილის დასაწყისი გამოქვეყნდა, მაშინათვე გ. გვაზავასა და ა.წოწონავას “
თავზეხელაღმართი მუქარით აუკლიათ იქაურობა. ტყვიას დავახლიო, გამოწეულა ბატონი გია.

ამის პასუხად ოთხივე კუთხით და ხმამაღლა ვაცხადებ, ვინ მისცა მათ ამის შნო, მაგრამ ბატონო გია და ბატონო ანზორ, თქვენ ტყვიაც რომ დამახალთ შიგ გულში, იმდენ ხანს არ წაიქცევით, სანამ წინ არ გაგირეკავთ, ხელში ცოცხს არ დაგაკავებთ და უმწეო დევნილთა პურის ჩამჯიბებელ თქვენს ხელნაცდურობას არ გავუქანდაკებ სრულიად საქართველოს! (რაც შეეხება გ.გვაზავას ნასროლ ტყვიას, მან ცხოვრებაში ერთხელ გაისროლა “
ნადირიშვილის გულში მოარტყა თავისი აპარატის უფროსს... იგივე რ. გერგედავას).

ამის შემდეგ ხალხმა შეხედოს მათი ავკაცობის ხელმრუდობაში გასაგნებულ შინაარსს და თავად გადაწვიტოს, _ სჭირდება თუ არა ასე “
განფრთხილებული ბატონი რაისა ქარაიას _ ამ სადეპუტატო ოცნებულში პოლიტიკურ “
ლამაზისეულ თავდადგენილის მიერ “
სმენს” მარეობაში გამწყობრებული სიმრავლე, რომელსაც რატომღაც ხელისუფლება ჰქვია. უფრო მეტიც ამ ხელისუფლების თავმჯდომარე გ.გვაზავა და მისი მოხალისე აქტივისტი რ.ქარაია 1992 წლის რუსეთ-საქართველოს ომის თვალსაჩინო და სისხლით ხელმედასვრილი ინსპირატორები არიან,

ამ შემთხვევაში ჩემს წინ მიზნობრივად გააყვებულ კაცი იჯდა, რომელსაც ეგონა, თავისი ინტერპრეტაციით ნალაპარაკვეს მეორე დღესვე გამოვაქვეყნებდი.

შევაწყვეტინე. _ შე კაი კაცო, დ. გვამაბიას გარდა გულრიფშის რაიონიდან აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატი გახლდათ რ. ქარაია, ნ. მალოზიშვილი, ა. კაჭარავა და სხვები, არც ერთ ამათგანს თავისი ამომრჩევლისა და დევნილისათვის წამი არ დაუყოვნებია, თავქუდმოგლეჯით გამოიქნენ, ის კი არადა, როგორც თვითმხილველი დეპუტატი ნ. მესხია წერს თავის მოგონებათა წიგნში (“როგორცაა აფხაზეთი”, თბ., 2009 წ.), _ სხვებთან ერთად, მერამდენედ გითხრა ეს, რ. ქარაია და ე. ასტემიროვა,, გ. გვაზავას თაოსნობით მონაწილეობდნენ იმ “ხუნტა”-ში, რის საფუძველზეც ე. შევარდნაძემ კრემლის მითითების შესაბამისად, ხუნტა შეუმოათარემა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში და დ. გვამაბია რას ამოიჩემე, შენ ხომ სულაც საქართველოს პარლამენტის წევრი იყავი გულრიფშის რაიონიდან (სხვათაშორის, ამ არჩევნების ჩასატარებლად ხომ გაგრის გასხვისება გახდა საჭირო 1992 წლის 1 ოქტომბერს), შენ რატომ იხსნი პასუხისმგებლობას, თანაც პოლკოვნიკი კაცი, ვთქვათ, იმ კარიერისტმა და სულმიყიდულმა დ. გვამაბიამ არ იცოდა ამ ევაკუაციის გეგმის შედგენა, შენ რატომ არ ამოუღევი გვერდით, იმისი ამომრჩეველი შენიც ხომ იყო. ვინ იცის, დ. გვამაბიასთან ერთად რომ შეგედგინათ ეს, ერთმანეთისთვის სამარე არ გეთხარათ, საომარ მდგომარეობაში შესაფერისად რომ დაგეჭირათ თადარიგი, იქნებ შენი მშობლები ასე საცოდავად არ ამოეყლიტათ. არ ხარ ანზორ შენ კარგი კაცი, რასაც უკაკუნებ კარგად ვიცი, შენი მშობლების ხსოვნას არ უნდა აკადრო ეს, კიდევ ერთხელ გეუბნები, ნუ ეძებ ჩემში შენს “ქაჯარევეტს”-მეთქი.

სხვათაშორის, ხომ ვიცი, რაცაა დ. გვამაბია, მაინც მგონია, რომ ა.წოწონავასთან შედარებით იგი კაცობისკენ ნამდვილად არის ოდანავ მიდრეკილი!...

წუთშესვენება “თვრამეტიანთა” რაობისთვის თვალშესავლებად: 2011 წლის 20 აპრილს სამსახურიდან ჩემი გათავისუფლების აღსანიშნავად თავის “საბუღმინცებთან”.

მაგლობლიშვილი, ამის შემდეგ სამსახურში გაღებული და ჩასვლებული გამოცხადდა, პირღებინებით აუყვა კიბებს და აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს დერეფანში ასე ჩასვრილი დახმარებას ჰპირდებოდა აქ მიღებაზე მოსულ დევნილებს. ეს არ არის გამონაკლისი, ასეთი რამ არათუ სამუშაო ყოველდღიურობას, თვით პრეზიდენტის სხდომებსაც ახლავს თან (ჩემი ნათქვამის სისწორის გადამოწმება სულ მარტივად შეიძლება, რადგან დერეფანში ვიდეთვალი წამგაუცდენლად ფიზიკობს და იწერს ჩასაწერს). მე ვეკითხები “თვრამეტანებ
გაღებული და ჩასვლებული დეპუტატი კაცი არის თუ არა შემარცხვენილი (მადისკრედიტირებელი) აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოსი?!...

კიდევ ერთხელ ხმამაღლა ვაცხადებ, აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭო, როგორც დროებით ოკუპირებული (იმედია) ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოდან დევნილი ინსტიტუცია, უდავოდ შეიძლება, გამხდარიყო ასევე დევნილი მოსახლეობის (საკუთარი ამომრჩევლის) პოლიტიკური და სამართლებრივი ბერკეტი გასხვისებული მამულის დეოკუპაციისათვის ბრძოლაში, მაგრამ ამისათვის იგი თავისი, სადღეისოდ მკვდრადშობილი შინაარსით ქმედუნაროა და ის მარჯვენა ხელის თითებზე ჩამოსათვლელი მართლა პიროვნებები, ასევე უმცირესობაში მყოფნი, ბუნებრივია, უძლურნი არიან გადაწყვეტონ წამოჭრილი საკითხები. ამასობაში ხსენებული ინსტიტუცია მთლიანობაში, როგორც პოლიტიკური აბრადა, არათუ საკმაოდ დაშორდა, დაუპირისპირდა კიდევ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ნატანჯი მოსახლეობის მიზნებს და სულსკვეთებას, ცხადია, იგი ასეთი ნებაყოფილობით თავსმოხვეული სააუგო შინაარსით არ ცხოვრობს დევნილთა ყოველდღიურობით, არც სურვილი აქვს ამისი და აღარც სცალია ამისათვის.

ასე მაგალითად: დეპუტატ თ. მჭავას (სოხუმის რაიონი) საყოველ-დღიურო თავსატეხი გახლავთ მევალებებისგან დამაღვა, სამორინებში თუ სხვა საეჭვო ადგილებში თავისი და საკუთარი ყომარბაზი შვილის მიერ აკიდებული უზარმაზარი ვალების გადახდა

ან მისგან თავდაღწევის მცდელობა. ასეთი, მართლაც შემადრწუნებელი სიცხადისთვის თვალის გასწორება არაა მარტივი საქმე. ამ ვალების გამო მას ბევრჯერ მიუყვია სული ეშმაკისთვის. ჰოდა, რა ქნას ამ კაცმა, კი ესაუბრება მთხოვნელი თავის გასაჭირზე, მაგრამ ამ დროს იგი იმაზე ფიქრობს თუ რომელი კარებიდან გაეპაროს შემოსასვლელთან ჩასაფრებულ მევალეს, როგორ გააცუროს იგი და რა ტყუილები მოიძიოს სახვალიოდ. ამას ზედ ემატება ისიც, რომ მასზე გაბრაზებული ზ. ზარანდია აპირებს ტელევიზიის თანხლებით მის ბინაზე არსებული ძვირადღირებული ნივთების (მაცივარი, ტელევიზორი და ა. შ.) ამოღებას, რომელიც თავისი თავმჯდომარეობის დროს გააყოლა ხელს. ერთიც უნდა ვთქვა, თავდაჭერაში ის მაინც ჯობია კინაღამ “გაბნეულ” მაგალობლიშვილს, გაქუჩისფსკერებისას ჯერჯერობით მასავით არ ისველებს, რაც, დამეთანხმებით, დიდი შეღავათია.

რაც შეეხება ისეთ სადეპუტატო გაუგებრობას, როგორიცაა რ. შამუგია, მან, დროც რომ საყრელი ჰქონდეს, აბა, რა უნდა გააკეთოს, როცა მის ჭერქვეშ მისი შემოქმედი შვილის ცნობიერებაში აფხაზეთის დეოკუპაციის სტრატეგია და დევნილთა ხიზნური ყოველდღიურობა ისაგნება იმგვარ დებულებაში, როცა სამშობლო და ტრაკი იდენტური ღირებულებაა (ამას სერიოზულად “**ამტიცმცხ**”ლი თავის შემოქმედებაში).

ღმერთმა დამიფაროს მათზე ვკილიკებდე, უფალმა თავისი თავსატეხიდან გამოიყვანოს თითოეული ამათთაგანი, ადამიანურად მეცოდება, კაცურად და ძმასავით შევშველებივარ თითოეულის მიწიერ სატკივარს, მაგრამ კაცღმერთობის კვარცხლბეკისკენ განავარდებულებს როგორ არ ვუთხრა, თან დროცა და მათი სადეპუტატო ბიოგრაფიაც ადასტურებს ამას, – წყლის ნაყვას, მკვდრადშობილი მონდომებაა, არ შეიძლება იმ ჭერქვეშ, სადაც ყომარბაზის ჩამომყალიბებელი გარემოა, ან იქ, ტრაკსა და სამშობლოს რომ აიგივებენ, გამორიცხულია ქრისტეს მხედარი გაიზარდოს.

აი, ესა გყავთ ძირითადად, პატივცემულო საზოგადოებავ, აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში და მერე ნუ გიკვირთ მათ მიორსულებული შედეგები, ამიტომ, სანამ არსებობს ცოტა, მაგრამ მაინც რაღაც რაოდენობის რესურსი, აქ მართლაც

ჩასატარებელი პოლიტიკური, ზნეობრივი, მსოფლმხედველობრივი და საკადრო რეორგანიზაცია.

პირში გეუბნებით, თქვენ დღეს არ ცხოვრობთ და არც მოღვაწეობთ ქვეყნისა და ერის ზნეობრივ-პოლიტიკური გზავნილების შესაბამისად, მოსწყდით დევნილებს და თქვენი სადეპუტატო მანდატი იქცა არა ერის მსახურის ფირმანად, არამედ, ჩვეულებრივ პურის წიგნაკად.

გამოიკითხეთ, შეისწავლეთ საზოგადოებრივი აზრი, ყური მიუგდეთ თუ რას გავალებთ დღევანდელი. ხანდახან ჭკვიან კაცსაც მოუსმინეთ და დარწმუნდებით, საკეთებელი საქმე, რომელიც ასე დაახვავა “ დრუშდობარმა”, მიზანი, რომელიც დევნილთა სულისკვეთებასა და მაჯისცემაში ჩაერთსხეულდა, ვერ მიიღწევა დეპუტატ გ. ფაცაცისა ლოთშფოთური ხმაბოდებით, მას უფრო დინჯი წინგახედულება სჭირდება (სხვათა შორის, ა.წოწონავამ მითხრა, ხასიათის ასეთი თვისების გამო, ამ რამდენიმე წლის წინ სამსჯავროდ ტყეში წაუყვანიათ და ქამარი შეუხსნიათ ბატონ გერმანესთვის).

ეე, ჩემო კარგებო, ნეტავი თქვენ, ასეთ რამეს თუ ვერ ხედავთ, ამას არც ქალბატონ რ.ქარაიას, ვიმეორებ, ამ თქვენი სადეპუტატო ოცნაულის ვერმოთარაანთქვრივს ხელოვნურად მორგებული საუბრის სტილი და ყავის საკუთარ ფინჯანზე მარჩიელობა შველის!

წუთშესვენება სადეპუტატო კორპუსის მოსათვალეიერებლად: რუსეთ-საქართველოს 1992-93 წლების გამოუცხადებელი ომის ერთი რეგლამენტის შემდეგ, როდესაც გასხვისდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) მიწა, ანუ მოხდა მისი ოკუპაცია, მკვიდრი მოსახლეობის გენოციდი და ეთნიკური წმენდა, კრემლმა სასწრაფოდ ცოლ-შვილს მოაშორა და უკან გაიწვია თავისი მაღალი რანგის თანამშრომელი ნ.მგალობლიშვილი, რომელიც თავის დროზე ეროვნულ მოძრაობაში ჰყავდა ჩანერგილი. აქ მან წარმატებით გაართვა თავი ეროვნული ძალების დაქსაქსვა-დაპირისპირებას. დიახ, ამ დროისათვის საჭირო გახდა და უკან გაიწვია, რადგან იგი ნაწილობრივ გაიშიფრა. საქმე ისაა, რომ 12 წლის შემდეგ, როდესაც აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარედ თ. მჟავია აირჩიეს და მას დაენიშნა სახელმწიფო

დაცვა, ამ უკანასკნელს მოესპო საშუალება რუსეთისთვის პირდაპირ მიეწოდებინა ინფორმაცია ასეთ მნიშვნელოვან ინსტიტუციაში მიმდინარე პროცესების შესახებ. ამიტომ, როგორც აწოწონავა მეუბნებოდა მაშინ და ამაში იგი, როგორც ჩანს, მართალია (უშიშროების პოლკოვნიკმა იცის, ვინ ვინაა), საჭირო გახდა მაშინათვე ნ. მგალობლიშვილის, უკვე საკმაოდ გალოთებულის, მაგრამ ნაცადი აგენტის კვლავ დელეგირება აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში, რათა კრემლის უშიშროებას პირველწყაროდან მიეღო საჭირო ინფორმაციები.

ამდენად, იმხანად აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში შეიქმნა ქმედუნარიანი აგენტურის საკმაოდ გამოცდილი ჯგუფი: თ. მჟავია, ნ. მგალობლიშვილი, თ. ლორთქიფანიძე და არა მხოლოდ ისინი. მარტო ის რად ღირს, რომ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში ერთბაშად ორი მაღალი რანგის საბჭოთა უშიშროების კადრია – გენერალი გ. ლომინაძე და პოლკოვნიკი აწოწონავა. კიდევ არიან არცთუ ცოტა წვრილ-წვრილები, რომლებიც დღემდე კრემლის სახელმწიფო ჰიმნის ხმაზე ისირღინებიათ.

თავის მხრივ, თ. მჟავიამ თავმჯდომარეობის პირველი დღეებიდანვე დაიწყო ლოკალური ვოიაჟები უკრაინასა და ბელორუსში, ზოგჯერ რუსეთშიც, სადაც ხვდებოდა და აგვარებდა პირად ბიზნესს, შეთავსებით თანამშრომლობდა რუსეთის საიმპერიო პოლიტიკურ ელიტასთან. აფხაზეთის დეოკუპაციისათვის ასე სრულიად უსაგ-ნო საქმეში, ყოველ შემთხვევაში, საეჭვო გარიგებებში სამივლინებო ათი ათასობით ლარი იხარჯებოდა ხაზინიდან. უფრო პირდაპირაც შემიძლია ვთქვა, ეს იყო რუსული აგენტურული ქსელის გამრავა-ლვარიანტებისთვის გადაყრილი ფული.

ამავე დროს და ამის გასწვრივ თ.მჟავიამ თავისი ძირგამომთხრელი საქმიანობის შესანიღბად შექმნა ეგრეთწოდებული პოლიტიკური პარტია, რომელიც, რადგან მოსკოვიდან ფინანსდებოდა მოსკოვში მოსაქმე ე.წ. ბიზნესმენების ფულით, ბუნებრივია, რუსისტული (და არა რუსული) ორიენტაციისა იყო. სხვათაშორის, თ. მჟავიას პარტიის ერთ-ერთი ლიდერთაგანი, შეთავსებით ბიზნესმენი ვინმე ყვითელაშვილი დღეს ქვეყნის ღალატის ბრალდებითაა დაპატიმრებული.

2008 წელს, რუსეთის თავდასხმის დროს თ. მჟავია (იმ დროს თავმჯდომარე), გ.გვაზავა (თ. მჟავიას პრორუსისტული პარტიის წევრი), ა. წოწონავა, თ. ლორთქიფანიძე, ნ. მაგალობლიშვილი და კომპანია კონფიდენციალურ თათბირებს ატარებდნენ რუსის თბილისში შემოსვლის შემთხვევაში პირველი რიგის ამოცანების შესახებ.

აი, ეს ხალხია, რომელიც, ვითომცდა, რაღაც ღირებულებათა ერთგულებას მასწავლის მე!

მივუბრუნდეთ ისევ ა. წოწონავას. როდესაც მითხრეს, რომ თ. ხუბუას მამის გასვენებაზე იგი რატომღაც გ. გვაზავასთან მკლავგადახვეული შეუძღვა საწირსფლოში აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის წარმომადგენლობას, მე კიდევ ერთხელ დავრწმუნდი თუ რა დონის გაიძვერა ყოველდღიურობდა დევნილთა სიწმინდეებში. საქმე ისაა, რომ გასულ წელს ა. წოწონავა თავისი “**სტრატეგია**”-ს დოკუმენტს, თავისი “**სტრატეგია**”-ს “**სტრატეგია**” ვიზიტებთან დაკავშირებით უკიდურესი აღშფოთებით ამორისდებულებდა, მაშინ მან მთხოვა, მომეძებნა ისეთი ჟურნალისტი, რომელიც საკუთარი ხელმოწერით გამოაქვეყნებდა მასალას გ. გვაზავას საეკვო და კერძო საქმეებისთვის გახშირებულ მიმოსვლას ყაზახეთსა და განსაკუთრებით მის ახალ დედაქალაქ ასტანაში. რაც, ვითომცდა, სახელმწიფო მნიშვნელობის ვიზიტად საჯარისდებოდა (ისევე, როგორც თ. მჟავიას ოდიოზური სარუსეთო თავგართობები). იგი ნაზღაურდებოდა აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის ბიუჯეტიდან, თუმცა, მისი შედეგები ამ წლების მანძილზე არც ერთხელ არ მოხსენებია პრეზიდენტს, არც საზოგადოებამ იცის თუ რა იყო მაშინ სამოგებო ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის თვალსაზრისით.

როგორც ა. წოწონავა მეუბნებოდა, “**სტრატეგია**” (ა.გვაზავას) საყაზახეთო ჩხირკედელაობა სულაც არ გახლდათ სახელმწიფოებრივი აუცილებლობითა და ერის სასიცოცხლო მიზნებით ნასადირკვლევით, პირიქით, იგი გ. გვაზავას ნოხების რეცხვისა არ იყოს, ძალზე საპირადო საქმეებს ემსახურებოდა – ბატონი გიას საოჯახო ბიზნესს. მიუხედავად ამისა, მასზე სახელმწიფო სახსრები იხარჯებოდა: ასე მაგალითად, მისი

საყაზახეთო ოთხი მივლინება, როგორც ა. წოწონავა ირწმუნებოდა, 50 ათას ლარამდე დაუჯდა ხაზინას, ახლა ყაზახი თანამოსაქმეების სტუმრობა, მათი დაბინავება, სადილები რესტორანში, გასაცილებელი ბანკეტი და ა. შ. უნდა ვივარაუდოთ, რომ ცოტა ხარჯს არ მოითხოვდა. – ამ უსაქმურობაზე ხაზინის ფული იხარჯებოდა, ასე სჭირდებოდა იმხანად და ხატზე იფიცებოდა ა.წოწონავა. ის კი არადა, ვერ გაძლო, ამბობდა იგი, ყველაფრიდან ფულს ტეხავს, მკვდარი სულების ხელფასს თვითონ იღებს, ზოგიერთი დეპუტატი წლობით ჰყავს საზღვარგარეთ გაშვებული, ხელფასს უწერს და წილში უდგას, ყველგან ფულს აკეთებს, იქ, სოხუმში, ომის დროს ყველა მაგის გაუმამდრობაზე ლაპარაკობდაო და ა.შ.

მოკლედ, ა. წოწონავა მაშინ (ანუ სულაც რამოდენიმე თვის წინ) ცდილობდა სანდო ჟურნალისტისთვის მიეცა გ. გვაზავას კომპრომატები. ახლა კი ასე სახალხოდ, იუდას ამბორით გადაეხვია... არადა, ხომ ვიცი, ამჯერად ამით გ. გვაზავას ზურგში ჩასაცემი მახვილი შეიიღიავა... ბუნებაა მისი!

მე, რა თქმა უნდა, გ. გვაზავას (და არა მხოლოდ) ოჯახურ კორუფციას ვებრძოდი, მაგრამ იმხანად, დრომ განსაჯოს, იყო თუ არა სწორი ამ საკითხების გაუხმუარებლობა. მრავალი მიზეზის გამო მე არ მიმაჩნდა სწორად და თავს ვიკავებდი, რადგან კიდევ მეგულებოდა შიდა საქმედუნარო რესურსი. ამიტომ, ვუთხარი უარი მას გამოქვეყნებაზე და ავუხსენი, რომ კაცური იქნებოდა, პრეზიდენტი განხილვა, ვიწრო წრეში ემხილებინა იგი და არა ზურგს უკან ექვეშევშვა.

რაც შეეხება იმას, რომ ეს “**თვრადესტიმული** აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს “**დისკრედიტორებს**”

სიმათლით გველოთ-თქვა, ვამბობ ხმამაღლა: რად უნდა მაგას ჩემი მცდელობა, პირიქით, 9 წელია, ლამის ლედვის ფოთლად აგეფარეთ, მაგრამ არ იქნა თქვენი საშველი, შეხედეთ თქვენს ცრუქაქუნა ფართი-ფურთს ან გაღეშილ და სისველემემშრალ, ყროლად კოლეგებს და თავად მიხვდებით, თუ ვინცაა დისკრედიტორი, ხოლო იმაზე, თითქოს მე ხელისუფლებას ვლანძღავ, თურმე და ამისთვის კონტექსტიდან ამოგლეჯილ ციტატებს აფრიალებთ ჩემი წიგნებიდან, ეგეც მკვდრადშობილი ხელგამოღებაა თქვენი.

ამაზე ახლავე გაგცემთ პასუხს, მაგრამ მანამდე ერთ ამბავს გავისენებ: როგორც ცნობილია, ჩემი მეგობრები და მე ზნეობით დაშვებული ყველა საშუალებით ვებრძოდით ე.შევარდნაძეს. მოხდა ისე, რომ 1992 წლის შემოდგომაზე ეგრეთწოდებული ჩრდილოკავკასიის კონფედერაციის მესვეურებთან (კრემლის ადგილობრივ დასაყრდენთან) მოგვიწია შეხვედრამ. მისმა თავკაცებმა კნინობითი მოიხსენიეს ე. შევარდნაძე. მაშინ მე და ჯ.გამახარია მათ ხმა ჩავაწყვეტინეთ, რადგან ეს საკითხი საქართველოს საშინაო საქმედ მივიჩნიეთ და ქვეყნის გარეთ, თუნდაც მოძმე გროზნოში მისი ლანძღვა არ დავუშვით.

პირდაპირ გეტყვით, ქვეყნის, ერისა და სახელმწიფოს მტერი არაერთია თქვენს რიგებში, რომლებიც კრემლისა და მისი მეგზურის ე.შევარდნაძის ნასუფრალით ღორმუცელობს დღემდე

მე, ჩემი ერის, ქვეყნისა და სახელმწიფოს სიყვარულზე თქვენ, საკუთარი ამომრჩეველების უმწიფობაში მიმტოვებლებს, მათი ლუკმის ჩამბაცაცებლებს რომ გესაუბროთ, საკუთარ თავს მივუტოვებ პატივისცემას, ასე, რომ თქვენი წერილი – ხელმოწერილი “ თვრა მეტიანთაგან”, მორიგი, მაგრამ ამაო “ სტანსკიანობით “ დინდინიანი ბლიშვილისგან, რადგან ჩემი წიგნები იატაკქვეშეთში კი არაა გადამალული, – თელავიდან – ზუგდიდამდე ყველა ბიბლიოთეკაშია და თუ გაინტერესებთ, იქაც კითხულობენ – სადაც ჯერ არს. ასე, რომ არავისი მტერი მე არა ვარ, არ მალაპარაკებს თქვენსავით გაუტანლობა და ჩასაფრება. მე ვერავისი შეცდომით, მით უფრო ხელისუფლების, ვერ ვიბედნიერებ. კი ვეტყვი კეთილმოსურნედ, რაცაა სწორი, მაგრამ მასთან დაპირისპირებულიც რომ ვიყო, როგორც თქვენ ამბობთ, თქვენისთანა უგნურ “ მოყვარეს” მაინც ვკობივარ, რამეთუ წმიდა ილია მართალს ვემოწაფები ყველგან და ყოველთვის:

“ჩემზედ ამბობენ: “ის სიავეს ქართველისას ამბობს!
ჩვენს ცუდს არ მალავს, ეს ხომ ცხადი სიძულვილია!”
ბრიყვნი ამბობენ, კარგი გული კი მაშინვე სცნობს –
ამ სიძულვილშიც რაოდენი სიყვარულია”!

ასე და ამრიგად, მე ვცადე წარმომეჩინა ნიღაბს მიღმა შეჩურთული თქვენი ნამდვილი ბუნება, რომელიც არასოდეს აიტიკივებს თავს სააფხაზეთო ძალისხმევისათვის. თქვენ უფრო სანეტარო საქმე გაქვთ _ საშოვარი!..

წამგაუცდენლად ვფიქრობ თითოეულ თქვენგანზე, მიკვირს, როგორ მოხდა, რომ მაშინ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს საზოგადოებამ, რუსიზმის დივერსიულ ეთნოფაბრიკაციებთან თანმიმდევრულად ნაბრძოლმა და უთანასწორო შერკინებაში გაულახავმა გაერთმუშებამ თქვენ დაგიჯერათ, ხმა მოგვით და აგირჩიათ, თქვენ განდოთ საკუთარი და მაშინაც სანახევროდ გასხვისებული აფხაზეთის ბედი (აქ ვგულისხმობ თვრამეტიელს).

სანამდე აპირებთ აულაგმავ კაცდმერთობას და როგორ ფიქრობთ, ისე წაუშაღეთ შთამომავლობას თქვენი ნაცუდკაცევი, რომ ხვალინდელი სამზეო ვერ ითავზარებს ცადაწვდენილ ცოდვაში აღაღადებულ თქვენს ბოროტმოქმედებებს, დალატს, ბაცაცურ გამორჩენებს, წინგაუხედაობას, უვიცობაში ახვიხვინებულ თქვენს ჯოგურ ერთობას?!

თქვენ ხომ აფხაზეთის გასხვისების მოთავეებად თავად, ერთგვარი შთაგონებითაც კი დაიდგინეთ თავი და კიდევ, ომის დროს ჯარისკაცის ულუფის მითვისებაში წასწრებულებმა, აქაც, ვითომ დევნილობაში, მართლა დევნილების ლუკმა ჩაიჯიბეთ!

რა გაზეთის ფურცელზე დაეტევა თითოეული თქვენგანის ცოდვა, იგი კალათობითაა საანგარიშო, ხოლო თქვენ, ამის ჩამდენები, საველე წესით უნდა წარსდგეთ სახალხო სამსჯავროზე.

ნუ ემსგავსებით ჩირგვებში წასწრებულ იმნარს, რომელმაც, რაკიდა კაბის კალთის ჩამოწევა მოასწრო, ჰგონია უბიწოებით დანავარდობს და ვერაფერს დაუმტკიცებენ. დაგიმტკიცებენ და მერე როგორ დაგიმტკიცებენ!

მე დროებით ვწყვეტ თქვენს მხილებას. დაინტერესებულ მკითხველსა თუ ჟურნალისტს წინამდებარე გაზეთის მეშვეობით კვლავ და კვლავ შემიძლია ოღალ-ოღალ მივაწოდო მტკიცებულებები გ.გვაზავას, ა.წონავას, დ.გვაძაბიას, რ.ცატავას, ნ.მგალობლიშვილის, თ.მჟავიასა და სხვების ბოროტმოქმედებათა შესახებ.

ჯერჯერობით კი ჩემს თანამოაზრეებთან ერთად მოვითხოვ: 1. სასწრაფოდ დაუბრუნეთ სახელმწიფოს ის, რაც მოპარეთ; 2.

დაუყოვნებლივ გადადექით; 3. იმ შემთხვევაში თუ ცილს გწამებთ, კანონის შესაბამისად მიჩვილეთ სასამართლოში.

წინააღმდეგ შემთხვევაში ვერ დაგპირდებით, რომ საზოგადოებრივი რისხვა კეტიტ არ გაგირეკავთ წინ!.. თქვენ აზრზე არა ხართ თუ რა ხანძარი დაინთეთ ფეხქვეშ!..

მინაწერი: იმ სკნელში, სადაც ძუძუზე კიბომიბუდებული დედა ჯაშუშია, სულის განსაზღვრა კურცხალს არა აქვს სიწკონდე. თუმცა ეს არც გჭირდებათ, რადგან შინერსით და ვაშინერსით არასოდეს გიცხოვრიათ თქვენ!..

2011 წ. 22 აპრილი, ჯვარცმის დღე,
“საერთო გაზეთი”, 2011 წ. აპრილ-მაისი, 117,18,19.

≈*≈

4. დეგრადირების რეციდივები ქამარშეხსნილთა ხმაბოდვებში

მოცემულობა გახლავთ ასეთი: 2011 წლის აპრილს-მაისს “საერთო გაზეთში” (117, 18, 19) გამოვაქვეყნე წერილი იმის შესახებ, თუ როგორ დათარეშობს განუკითხაობა, ოჯახური კორუფცია და თაღლითობა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ამჟამინდელ ხელმძღვანელობაში. ეს არ გახლდათ ჩასაფრება. მე მანამდე გავაკეთე ყველაფერი, რასაც ზნეობა მოითხოვდა, მაგრამ მას შემდეგ, რაც ბოროტმოქმედების ჩაფარცხვის მცდელობამ მიიღო ჯოჯური ერთობისა და დაუსჯელობით გათავხედებული უტიფრობის ხასიათი, უფლება არ მქონდა, ასეთი თავაწყვეტილი ხელმრუდობა დამემალა.

განვაცხადე, რომ ამ ინსტიტუციის თავკაცები დღეს სულაც არ არიან აფხაზეთის დეოკუპაციითა და უმწურო დევნილთა თანადგომით დაკავებულნი. უფრო მეტიც, მათ ქუდიც რომ შეუგდოთ ჩრდილო _ დასავლეთ საქართველოში ანუ აფხაზეთში, იქ დაბრუნებას ვერ აიძულებ. ეს სამსახური მათთვის მამულიშვილური პასუხისმგებლობისაგან დაცლილი ყოველდღიურობაა, სადაც საერისკაცო მოვალეობა სამახათო თავგართობად იქცა.

არ გამკვირვებია, როცა პასუხებმაც არ დაახანა: აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს მესვეურებმა ამჯერად ყველა “ქმარიქას” ხელისბიჭს, ბატონ გერმანე ფაცაცისასა და მემკვიდრეობით “ვანკას”

ბატონ ნუგზარ მაგლობლიშვილს დაავალეს “საარტილერიო მოთელვა” (იგივე გაზეთი №20, 22).

დიახ, ეს ის გერმანეა, რომელსაც მანამდე დიდ მოვლენად მიაჩნდა ჩემი ნაცოდვილარი წიგნები, ხოლო 2009 წელს ჟურნალ “რუსინ” ნომერში თანაავტორი 8 პროფესორის გვერდით ამ სტრიქონებს მოაწერა ხელი: “...იგი წინასარ ჰერეტს ოპონენტის რეაქციას და ისეთი რბილი სიმტკიცით ჩაუჭირის უტყუარ არგუმენტს, რომ დამკვირვებელს ალტაცებით აღმოხდება: “მაგარი ხარ, ბატონო სერგი, მაგარი!” მანამდე მან ლექსიც კი მომიძღვნა ასეთი ავტოგრაფით _ “ბატონ სერგი საჯაიას ექსკლუზიური უფლებით, თქვენი გერმანე ფაცაცია, მარიაშობა, 2005 წ. “... არ შეიძლება მთის ლომო, შორიდან გიმზერ ოცდები... თუ დღეს ვაჟურად ვიომეთ, ხვალ მშვიდად დავიხოცებით...”

რაღა დაგიმალთ და სწორედ ეს გ. ფაცაცია ცდილობდა ჩემი შემოქმედების განხილვას ფილოსოფიის ინსტიტუტში (2009 წ. სექტემბერს), საკითხებიც დაურიგა მომხსენებლებს, როგორც თვითონ განაცხადა, ღონისძიება შეათანხმა ინსტიტუტის დირექტორთან და ა.შ.

სამწუხაროდ, როგორც კი მე დავიწყე აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში შინერსისკენ მოწოდება, მყისვე “გაბატონდაცდი” გერმანეს თვალში. ეტყობა გერმანეს, ნუგზარს და კომპანიას ხელს აძლევდათ თაღლითურ გარიგებებში მონაწილეობაცა და მისი კვალის ჩაცოცხვაც. უფრო მეტიც, მზად იყვნენ, თავად ეთაოსნათ ამისთვის. მე ბოდის ვუხდი აქ მოღვაწე პატივმისაგებ ხალხს, მაგრამ ეს ბოროტმოქმედება ამ წუთამდე დაბოგინობს მათ გვერდით, ამიტომ კეთილმოსურნედ შევახსენებ მათ _ ძალიან სათავზარო სიცხადე მოჰყვა პილატეს “ხეცფანანდროსტეს” მხედართა პასუხისმგებლობა სჭირდება, ამიტომაც ვამხელ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს აბრის ქვეშ გაჯირითებულ ხელის ფათურს სახელმწიფო ხაზინაში, მაშასადამე, დევნილი მოსახლეობის გულისჯიბეში, თორემ ვიცი, როგორ არ ვიცი თუ რა ძნელია შიმშილი, გა-მო-მიც-დია!...

აკრძალული წელსქვემოთა ილეთი, რომლითაც გერმანემ და ნუგზარმა ამჯერად ჩემი “გაგონების სიყვარული” მათ სურთ, ჩამითრიონ ბილწისტიყვაობაში, რომელსაც არაფერი აქვს საერთო აფხაზეთის მოსახლეობის ჭირ-ვარამთან. რა გაეწყობა, მე ამ

ავციობას (“**კოფან** რაცა სდგას”) თავის ადგილზე გავცემ პასუხს, ახლა კი სანამ ღრმადპატივცემულ მკითხველს ძირითად სათქმელს დავუზუსტებდე, ნუგზარმა და გერმანემ თავიანთ კეთილებში გაიკითხონ ჩემი ბოქვენის რელიეფი (პირდაპირი და არა გადატანითი მნიშვნელობით ვამბობ ამას და საამისო ჭყოლოფაც მაქვს). დიახ, ხმამაღლა და ყოველმხრივ გასაგონად ვამბობ, რაკილა მათ ეს საკითხი გადაიქციეს თავიანთი “**პდღრტუღის**შიმართულებად, ამ ცნობისმოყვარეობაში გამრკვევი არაერთი ახვევიათ ირგვლივ.

სათავშიცემო სხვა რამაა: როგორც ირკვევა აწოწონავას კომპრომატები მათზე, რომლითაც იგი ამ გამოჭენებულების დამანტაჟებას ცდილობდა, არცთუ ისე უსაფუძვლოა, რადგანაც ისინი საეჭვო ხელგამოღებით ცდილობენ დღეს დაფარონ დ.გვაზავასა და ა. წოწონავას ბოროტმოქმედებები. ბრალსაც ამაში ვდებ მხოლოდ, ბოროტმოქმედებათა დაფარვაში. აი, რაცა მაქვს მე პირადად მათთან სადავო. ამიტომ, სიტყვას ბანზე ნუ მიგდებენ, თუმცა ამოდ თაღლითობენ, მათი სტუკაჭური ბუნება და ნასედკური ოინები ამჯერადაც მკვდრადმოიბილია. ძირითადი საკითხიდან ვერც მე და ვერც მკითხველს ვერ გაიტყუებენ. ახლა, მათსავით თვითმარქვიად კი არა, აფხაზეთის საზოგადოებრიობის სახელით დავუსვამ შეკითხვებს, ხოლო ისინი კეთილს ინებებენ და ერთი სიტყვით “**კმ** “**არათი**” მიპასუხებენ. ამას, რომ მოვრჩებით, კი ბატონო, მერე ვუჯირითებ სიტყვებს. დიახ, დიახ, სახალხო რწუნებით ვეკითხები, ხოლო თუ რა სახალხოობაა ეს, ამას საკუთარ თავზე გამოცდიან, ნუ ეპარებათ ეჭვი:

1. გ. გვაზავამ, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარემ, თანამდებობით დევნილი მოსახლეობის პოლიტიკურმა წინამძღოლმა, თავისი ოჯახისთვის ნაჩუქარი და ხუთჯერ ნავარდოვი მანქანა თაღლითური გზით სამმაგ ფასად (32 000 ლარად) მიჰყიდა თუ არა იმ ინსტიტუციას, რომლის თავმჯდომარეც თავადაა და რომელსაც ემსახურება ეს მანქანა? 2. რამდენად კანონიერია ეს და იწონებთ თუ არა ამას? 3. გადაამეტა თუ არა მან ამით სამსახურეობრივ უფლებამოსილებას? 4. ნიშნავს თუ არა ეს ფინანსურ დარღვევას ანგარებითი მიზნით? 5. თაღლითური ყიდვაყიდადის “**დხსტამარტორმუხ**” თუ არა ყალბი საბუთები? 5. ყალბი საბუთების გაფორმებაში გ. გვაზავამ შანტაჟის გზით ჩაითრია თუ არა თანამშრომლები? 7. ამით

დანაშაულს მიეცა თუ არა ორგანიზებული და ჯგუფური ხასიათი? 8. არის თუ არა ეს სახელმწიფო სახსრების დატაცება? 9. დაგეგმვათ თუ არა შესყიდვითანავე “ ახმეტაშვილის კაპიტალურ რემონტზე დაყენებამ და ამისათვის რამოდენიმე ათასი ლარის გადახდამ? 10. გააფორმა თუ არა გ. გვაზავამ ყალბი მივლინებები აპარატის თანამშრომლებზე საკუთარი ვალის გადასახდელად? 11. რა ჰქვია იმას, როდესაც თითქმის 3 ათას ლარიანი ხელფასის მქონე ადამიანი თავისი ვალის (200 ლარის) დასაფარავად პირადად აგროვებს თანამშრომლებიდან მათზე ყალბად დარიცხულ 30-30 ლარს? 12. აქვს თუ არა გამართლება იმას, როცა ხელისუფლების პირველ პირს სახლიდან სამსახურში მოსაყიდად მოაქვს საკუთარი, 1975 წელს გამოშვებული ბაქოს კონდიციონერი _ ამორტიზებული, უვარგისი და მაინც მოითხოვს, ახალი კონდიციონერის შესყიდვად გააფორმონ იგი, ფული კი მას გადასცენ? (მე შემიძლია ეს ჩამონათვალი ბარე 3 გვერდზე განვავრძო, მაგრამ გ. გვაზავასთან დაკავშირებით ჯერ ამაზე გამეცით პასუხი).

შემდეგ: 13. იყიდა თუ არა ა.წოწონავამ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოზე რიცხული გამართული მანქანა 400 ლარად, ხოლო საკუთარი ამორტიზებული მანქანა მოჰყიდა თუ არა “ მინსტოლურ ”-ის 9 900 ლარად? 14. ამასთან დაკავშირებით 2009-2010 წლებში წერდა თუ არა ნ.მაგალობლიშვილი საჩივრებს ა. წოწონავას წინააღმდეგ და დღეს რის გამო უკუ იხმო მან თავისი ადრინდელი განცხადებები?. 15. რატომ არ აბრუნებს დღემდე თ. მჟავია თავისი თავმჯდომარეობის დროს ბაცაცურად ხელსგაყოლილ ძვირადღირებულ ნივთებს და რას აკეთებთ თქვენ ამის მოსაგვარებლად? 16. მიგაჩნიათ თუ არა ზემოთჩამოთვლილ ბრალდებათა მტკიცებულებად ა) სსიპ საქართველოს შს სამინისტროს მომსახურეობის სააგენტოს პასუხი (№198406, 16 თებერვალი, 2011 წელი); ბ) საქართველოს შს სამინისტროს წერილი №285207, 09 მარტი, 2011 წ. გ) შს სამინისტროს საინფორმაციო ბანკიდან ამონაბეჭდი გ.გვაზავას ე. წ. “ ახმეტაშვილის ისტორიის შესახებ”. დ) აპარატის ყოფილი უფროსის ო.ჩარკვიანის საჩივრები გ.გვაზავას ოჯახური კორუფციის შესახებ აფხაზეთის მთავრობისა და პრეზიდენტის წევრთა სახელზე 2010-2011 წლებში და ა.შ?!

აი კითხვები, რომლებიც პასუხგაუცემელია მათგან. ნაცადი გლახაობით ისინი ცდილობენ, სიტყვა განზე გააჭნონ და მკითხველს კვლავც ნაცარი შეაყარონ თვალში. ეს არ გამოვა ამჟამად, – ჩემი წერილების გამოქვეყნების შემდეგ შეიქმნა საზოგადოებრივი კომისია, რომელშიც ჭეშმარიტად სახალხო რწმუნებით იმოღვაწებენ სრულიად საქართველოს, მათ შორის დევნილი საზოგადოებრიობის ღირსეული შვილები.

მე კეთილმოსურნედ გაფრთხილებთ, არ მსურს თვალი მიზნობრივად აიხვიოთ. ნუ აგამჩატებთ ამ კაცუნათა ბილწსიტყვაობა. კიდევ გიმეორებთ, სწორია, “კოკასა შიგან რაცა სდგას, იგივე წარმოდინდების”, მაგრამ ამ შემთხვევაში ვინც მას მოხალისედ ეწაფება და ამ ღვთისგლახების ფერხულში ასე თავდავიწყებით ებმება, ის წინგაუხედავი ხეპრეა, რადგან იგი ამათთან ინახში მიირთმევს გერმანესა და ნუგზარის ნაკოკარს.

ყველას თავისი არჩევანი აქვს, მაგრამ გულწრფელად მინდა ბატონმა გიორგი ბარამიამ (აფხაზეთის მთავრობის თავმჯდომარემ) დაინახოს ის ცადავარდნილი ბოლი, რომელიც ასდის ამ თაღლითების ფეხქვეშ ახანძრებულ მიწას. დრო მოვა, ხალხი ჰკითხავს მასაც, სად იყავიო, როცა ეს ბაცაციები იჯიბავდნენო საჩვენო ვარჩხილს?!

ახლა, რაც შეეხება მაჭარალობას, ჩაშვებასა და მსგავს ჩასაფრებებს: სოფელ აკაფაში (სოხუმის რაიონი) ცხოვრობდნენ მკვიდრი მეგრელები (აფხაზები) და ჩამოხიზნული ბერძნები. 1949 წელს ბერძნები საბჭოთა ხელისუფლებამ შუა აზიაში გადაასახლა და აქ დაამკვიდრა რაჭველები. 1953 წლიდან ბერძნებმა დაიწყეს გადასახლებიდან გამოქცევა და ისინი ადრინდელ მეზობლებს, აკაფელ მეგრელებს მოეკედლნენ, ზოგიერთი – თვით რაჭველებს. რაჭველებსა და ბერძნებს შორის გაჩნდა ნათესაობის ახალი სახეობა – “**ჩემლის პატრონი**”. მიუხედავად იმისა, რომ ეს ბერძნები აქ 1956 წლამდე კანონგარეშედ იყვნენ, არავის, თვით სოფლის ხელისუფლებას მათ შესახებ არ უცნობებია სადაც ჯერ არს. ვინმეს რომ ეს გაეკეთებინა, ამ სულწაწყმედას, როგორც “**მაჭარალობას**”, სოფელი გასცემდა პასუხს. მამაჩემის ჭერქვეშ 3 “**ვანბნის**”

კომლი ცხოვრობდა იმ წლების მანძილზე. აი, როგორი ჯიშოდან მოვიდვართ და რანაირად მესმის გამტანობა მე. მაჭარალობა იყო, როცა გ. ფაცაცია საქართველოს კპ ცკ-ის მეორე მდივნის თანამდებობიდან მოსკოვში პატაკს პატაკზე აგზავნიდა ეროვნული ხელისუფლების წინააღმდეგ და ამისათვის უწყისზე ხელმოწერით იღებდა ფეხის ქირას, ხოლო 1991 წლის 19 აგვისტოს საკრემლო პუტჩი თავის კომპარტიასთან ერთად მიიღო და მხარი დაუჭირა მას (იხ. გაზ. “**საქართველო** აგვისტო”).

მაჭარალობა იყო, როდესაც ნ. მაგლობლიშვილი 1988 წელს ზ. გამსახურდიას ცილს სწამებდა და აბეზღებდა და ისიც, როცა 1992 წლის პუტჩის შემდეგ “**კოლმწერს**” წინააღმდეგ ღიად თანამშრომლობდა საოკუპაციო ძალებთან, რათა პრეზიდენტ ზ. გამსახურდიას გადაყენებითა და საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თვითდაშლით ხუნტა “**ფუფუნოს**” როდესაც მე _ ჩემს სისხლსა და ხორცს, ჩემი პაპის პაპის გამწარეს, კაცი, რომელსაც თქვენსავით სამარქაფო ოდაბადე არ მაქვს ენგურს გამოღმა, ვეუბნები, რომ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავკაცი არაა დღეს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს დეოკუპაციის პრობლემებით დასაქმებული, იგი ძირითადად დაკავდა ფულის გათეთრებით, გადატეხვით და სხვა სახის თაღლითობებით (აფიორებით), ეს არაა მაჭარალობა: თუ ვერ აქრობ წამლეკავ ხანძარს, ის მაინც უნდა შესძლო, ხალხს ის მაინც უნდა უთხრა, თავს თვითონ უშველოს და თავად ეწიოს ბედს. ამას სახალხო რწმუნებით ვაკეთებ მე.

ეს პირველ რიგში, ახლა აქეთ მოიწი, ბიჭო (გერმანეს), ცოტა თვალი გაახილე, კარგად შემომხედე და მითხარი, ვგავარ იმ გასაგნებას, შენ რომ შეაპარებ მოგვერდს?!

დიახ, დიახ, დღეში ცხრაჯერაც რომ გითხრა, შე ჩასველებულო (შენც და შენც თანამოსაქმეებს), ეს გულისყურით უნდა მოისმინოთ, რადგან შენსა (თქვენსა) და ჩემს შორის ის განსხვავებაა, რომ შენ (თქვენ) შენი (თქვენი) საკუთარი ამომრჩეველი უმწეობაში მიატოვეთ იქ, ხოლო აქ მათი ულუფის ჩამოტყვეფთან თანამოსაქმეობ(თ). იმას გეუბნები, მე შენი მიტოვებული _ შენთვის ამომრჩეველი, ჩემთვის კი

სახლიკაცი, უბედურების მიდამოდან გამოვიყვანე, აი, რითა ვარ თქვენზე ძლიერი!

მე ჩემს წერილში შენზე, დროების ხელისბიჭზე არც ვაპირებდი ლაპარაკს, ა. წოწონავას ვერაგობათა გასაჯარისებისას სიტყვას მოჰყვა და ვთქვი ის, რაც მისგან სამი წელია მესმის, სხვა რამესაც ამბობდა იგი, შენს წელზე ქამრის შეხსნაზე უარესს. გ. გვაზავას დასამბობად საჭირო ხმების თავმოყრას ა. წოწონავა შანტაჟით აპირებდა. ამისთვის აგროვებდა სამრახობებს (კომპრომატებს) ა.გასვიანზე, ო. ნაგარინაზე, დ. გვაძაბიაზე, თ. ხუბუაზე, გ. ფაცაციაზე, რ. ჩიკვატია-ქარაიაზე, გ. კალანდიაზე, მ. კვარაცხელიაზე და სხვებზე (რაც შეეხება სულით სახიარო მურმანს, ამ ექსპონატზე მე საგანგებო საუბარი მექნება სხვა დროს და სხვაგან). ერთელ უკვე ვთქვი და კვლავ ვადასტურებ, ანზორი ცდილობდა, რომ ეს მასალები სხვისი ხელმოწერით გამოქვეყნებულიყო.

რაც შეეხება დეზერტირისა და ჩასველებულის საკითხს, აქ გ.ფაცაციაზე უპირველესი არაერთია, მაგრამ ამჯერად რაკი თავისი ნებით შემომებლანდა, მოგახსენებთ, იგი კიდევ ერთხელ პირწმინდა მოხმარების საგნად დადგინდა 1998 წლის 25 მაისს გალის რაიონისთვის თავსმოხვეულ ავანტიურაში, რომლის დროსაც კვლავ გამოჩნდა მისი ანგარებითი “სალკლდეობა”, რომელიც, 30 ვერცხლის აღებასთან ერთად, გვარიან ჩასველებადაც დაუჯდა.

ეს იყო კრემლისა და საქართველოს მაშინდელ ხელისუფლებაში მოკალათებული რუსეთის მეგზურების ერთობლივი დივერსია გალის რაიონში სამამულო ომისა და ერისკაცთა პარტიზანული მოძრაობის გასანადგურებლად. ამ ავანტიურით ე. შვეარდნაძის ქართველთმოდულე, კორუმპირებულმა და კოლაბორაციულმა ხელისუფლებამ, ქართველთა უმოწყალოდ დაღვრილი სისხლის ხარჯზე, მილიონობით ლარი გაათეთრა ან ჩამოწერა. ამით გალის რაიონის მოსახლეობა კიდევ ერთხელ იქცა დევნილად, მისი საგრძნობი ნაწილი ამოიჟლიტა, ისევ და ისევ გადაიწვა და მიწასთან გასწორდა საბედნიანოს სოფლები. რაც ყველაზე სათავზაროა, “სამამულო ომისა და აფხაზეთის გათავისუფლების” საცდურის მიღმა, რუსულმა სპეცსამსახურებმა ყოველმხრივ მოუმზადებელ და გაუთვლელ საომარ ავანტიურაში ჩაახოცვინა ასობით მართლაც უშიშარი მხედარი და მშვიდობიანი მოსახლე. აი, ამ სიმუხთლის ერთ-

ერთი და ძალიან აქტიური “გამსამართლიანებელი” (“გამპრავებელი”) და “საორგანიზაციო ხელმძღვანელი” გახლდათ იმხანად გ.ფაცაცია. პოლიტიკურ მეძავთა “ლეღვისფოთლობა”, რომელიც მაშინ გაიბიროვნა მან, დღეს თაღლით გ.გვაზავას გამოსარჩლებში გამოადგა.

არ მეგონა, რამოდენიმე კარგი ლექსის ავტორს, ფარისევლის შინაარსით თუ შექმლო ჟამთაბერთან განიშანსვეტება. რას იზამ, მისი არჩევანია, კაცურად ვწუხვარ!...

როგორც ატყობთ, გ. ფაცაცია გაშმაგებით ცდილობს გ. გვაზავასა და ა. წოწონავას _ ამ მარადი თაღლითების საეჭვო თანამოსაქმეობას სულშეუძვრელად შესწიროს აფხაზეთის დევნილი საზოგადოების მარადიულყოფა, უფრო მეტიც, სულაც ერთ ადგილზე ჰკიდია ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს დეოკუპაცია. მან გ. გვაზავას ხელმრუდობათა რიგი საოცრად მოარგო საპირადმოგებო ფეხაწყობას. ამის შესაბამისად, ჩემგან მოითხოვს, თვალი წავეუხუჭო იმ ათავზარებას, რომელიც წინამდებარე თაღლითის ოჯახურ კორუფციას ეპირმშოვა.

ამ ვითარებაში გ. ფაცაციას ავიწყდება, რომ საკმაო ცხოვრების მანძილზე ჩემი ზნეობა არასოდეს გაწოლია თავსომოხვეულ თითისქნევებს, რადგან ქამარშეხსნილის კი არა, მამრის ზნეობაა იგი! სწორედ ამიტომ უნდა იცოდეს, რა ამო მცდელობაცაა ბილწისიტყვაობითი, ცილისმწამებლური და ჩასაფრებული ჭერჩამონგრევის თავსომოხვევა ჩემზე, რამეთუ, ეს სიმტყუვნით გაბოღმებულთა ხავსჩაჭიდებაა, ამის მიხედვით მართლა მაინტერესებს, ცოტა უხერხული ხომ არაა, იმ კაცმა რაღაც იქს ნომერი მიანიშნოს ჩემზე, რომლის მთელი ცხოვრება მოწოდებით, ცნობიერებით, სამსახურებრივად და, რაც მთავარია, სულიერად იყო მიერთსხეულებული საბჭოთა უშიშროებასა და მარქსიზმ-ლენინიზმს, უფრო მეტიც, იმ დროს, როცა კომუნისტები ერთმანეთს ასწრებდნენ სკპპ რიგებიდან გამოქცევას, გ. ფაცაციამ მის ლიდერად გაისრიღინა.

... და ერთიც, მინდა აქვე ვთქვა, ვთქვა კი არა, თითისქნევით ჩაგითერგლრილოთ: არის საზოგადოებაში სიწმინდე, შეუგინებლობა, რითაც ადამიანი სახედრისგან განსხვავდება და რომელთან მიმართებაში უწმინდური მზერა ვაშინერს! მე არ ვაკადრებ

გერმანეს დედას ცხონების გარდა არაფერს, მაგრამ ამჯერად მას, სულიერ ცვედნად და ყოფით საჭურისად გამოჭენებულს, ვაფრთხილებ, ჩემს დედაზე, დიახ ბერძენზე, საუბარი აღემატება მისი ხმაოდვითი გონების შესაძლებლობებს, ხოლო, რაც შეეხება დოქსოპულოებს, აქაც მისამართი შეეშალა ამ სავირისწიხლეს, _ დოქსოპულოს სახეზოგადობა, გნებავთ ყოვედლიურობაში, გნებავთ პოლიტიკურში, დევნილი საზოგადოებისთვის ვინმე გ.ფაცაცისა პუტანური (მსუბუქყოფა-ქცევური) ყოვლისმკადრებლობაა.

სანამ დავასრულებდე საუბარს, პასუხი უნდა გავცე იმ რამოდენიმე აწარამარებას, ეს გულმოდგინე ჩასაფრება რომ ავრცელებს. რაღაც “მონანიებაზე” ლაპარაკობს იგი, რომელიც, გ. ფაცაცისა, ნ.მაგლობლიშვილისა და ჯოგის რჩევით ჩაუწერია გ. გვაზავას და სეიფში აქვს თურმე “ნივთმტკიცებად”. ახლავე მოგახსენებთ, თანამშრომლებთან დიქტოფონომომარჯვებულ თავმჯდომარეს რა მარგალიტიც მოუხელთებია.საქმე ისაა, რომ 2011 წლის აპრილს ე. წ. გაზეთ “განმათა-ვისუფლებელში” (№28) ნუგზარმა მისთვის ჩვეული ცილისწამება მორიგჯერ გამოაქვეყნა ჩემზე. მე პრეზიდენტის წევრ ჯ. გამახარისთან ერთად ამაზე საუბარი მქონდა ა. წოწონავასთან და თ. ხუბუასთან. ვთქვი, რომ ეს იყო იმათგან აგორებული, ვისაც ჩემს საპროტესტო აქციასთან დაკავშირებით ე. წ. საგანგებო კომისიის მუშაობის რეგლამენტში პოლიტიკური დებოშის პროვოცირება ჩემი ხელებით უნდოდა. განვუცხადე, რომ თავსმოხვეული შიდაინტრიგული აქეთ-იქეთიბებისთვის არ მეცალა, რადგანაც მე სახალხო პროგრამასთან შევჯერდი და ისინი, ვისაც ამჯერად თავმჯდომარის ჩემი ხელებით გაგდება სურდა... იყვნენ (უცენზურო სიტყვა ვიხმარე), ხოლო გ.გვაზავა... სკენ მიდრეკილი გახლავთ-მეთქი, ე. ი. მათ სჯობდა).

თ.ხუბუასა და ჯ.გამახარისა დაჟინებული მოთხოვნით მე თვით გ.გვაზავას ავუხსენი ეს, ოღონდ ცოტა შერბილებულად. აი, რა “ნივთმტკიცებას” მიფრიალებენ “მონანიებაზე” ეს ღვთისგლახები. ამ ხროვას ვთხოვ, ეს “ნივთმტკიცება” გაასაჯაროსოს!

აქ საგანგებო სხვა რამეა, განა ნორმალურია. რომ ისეთ პოლიტიკურ ინსტიტუციაში, როგორცაა აფხაზეთის ა/რ-ის დევნილი უმაღლესი საბჭო, მისი თავმჯდომარე დიქტოფონითაა

ჩასაფრებული, ის კი არადა, როგორც ამბობენ, მის ჯამში ქალბატონებს იგი ისეთ ადგილებში აქვთ “მიხრახნილი”, რომელსაც მოკრძალებით უნდა ათბუნებდე. ეს პოლიტიკური მოღვაწეობა კი არა, სტუკაჩურ-ნასედკური ხელგამოდებაა, ასე მშობლიური გ. გვაზავას, ა. წოწონავას, რ. ქარაიას, ნ. მაგალობლიშვილის, გ. ფაცაციასა და კომპანიისთვის.

ზემოთხსენებულ წერილში გერმანე მიკიჟინებს, როგორ აკადრეო თ.მჟავიას, ნ.მაგალობლიშვილსა და ა. შ . შენიშვნა. მათ ხომ საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტს მოაწერესო ხელი. ამ აქტს თ.სიგუამ და თ.კიტოვანმაც მოაწერეს ხელი, მაგრამ სწორედ მათ ჩასცეს ზურგში მახვილი ერის სახალხო ნებას. შედეგს ხედავთ. მეორეც, ნუგზარი და მისი თანამოსაქმეები თვით სახალხო გაერთიანებებამ დაადგინა ეროვნული მოძრაობის მოღალატეებად, რისთვისაც ისინი მოიკვეთნენ და დაისაჯნენ კიდევ: აბა, ჰკითხეთ ბატონ თ.მჟავიას ვინ და რისთვის ჩააჭედა საჯდომის მარცხენა დუნდულზე ტყვია 1992 წლის იანვარში და რა უფრო საზარელი სასჯელი გაუღმობიერეს ამით. არ გჯერათ? კი ბატონო, შეამოწმეთ, ეგერ გყავთ და არ გაგიჭირდებათ. გეთანხებით, აქ მეორე შემთხვევაა ძნელად დასადგენი: 1992 წლის მარტს, ქალაქ გროზნოში, ცხონებულმა ჯემალ გოლეთიანმა იგივე მიზეზით კედელთან მიაოთხა ნუგზარი და იმავე ადგილზე დაუმიზნა. ხელი შეახმეს ვ.მირცხულავას, მას რომ არ მოესწრო რევოლვერზე ხელის აკვრა, ახლა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში ეროვნული ხელისუფლების დალატისთვის ერთის მაგივრად ორი საჯდომში ტყვიაჩაჭედილი გეყოლებოდათ, _ ბატონი თემური და ბატონი ნუზარი. აი ამიტომ, ჩემო გერმანე და ნუგზარ, ეროვნული მოძრაობის სტატუსში არც თქვენ და არც თქვენდამი ფეხაწობილ ჯოგს ჩემზე ხმამაღლა არ გალაპარაკებთ.

ეს უფლება მე იმიტომ მებოძა, რომ თ. მჟავია, ნ. მაგალობლიშვილი, გ. ფაცაცია და ხროვა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოსი ამომრჩევლებსა და ეროვნულ ხელისუფლებას უმწეობაში მიმტოვებლებად და მოღალატეებად დაუდგინდნენ, ხოლო მე _ 1990-1991 წლებში მათი ცილისწამებებითა და ჩაშვებებით რეპრესირებულს, ზ.გამსახურდიამ თანამოსანგრე მიწოდა. ის კი არადა, 1993 წლის შემოდგომაზე თქვენგან უმწეოდ მიგდებული

დევენილი მოსახლეობის მიშველება და უბედურების ზონიდან გამოყვანა მანდო, როცა დამნიშნა აფხაზეთის საქმეთა სახელმწიფო კომიტეტის თავმჯდომარედ. აი, რა განსხვავებაა ჩვენს შორის!

ერთი ამაზრზენობაც მინდა აღვნიშნო, როდესაც გ.ფაცაციაში ისეთი სიწმინდე, როგორცაა ფსალმუნი (ღმერთო შეგცოდე) – “ფსელმუნის” ასოციაციას იწვევს, ეს კვლავ მიმოწაფებაა მარადი მამათმავლის – ვ.ლენინისადმი. ასეთ დროს რა ზნეობაზეა ლაპარაკი.

ფსალმუნის სიწმინდესთან გავირების შემდეგ, მათხარი გზირისა არ იყოს, სოხუმისთვის ვინმე გ. ფაცაცია მორიგ ნაღმს სადივერსიოდ ითადარიგებს, როცა ჩემთან გაბილწისტიყვების მცდელობისას სოხუმელობას განსაკუთრებულ “გამოსულობად” აცხადებს, რითაც გალელებს, ოჩამჩირლებს, ტყვარჩელელებს, გულრიფშელებს, ბესლეთ-კომანის ხეობელებს, გუდაუთლებს, ბიჭვინთელებსა და გაგრელებს “დაბალი ხარისხის” ჯიშად ადგენს და ამით ძირს უთხრის აფხაზეთიდან დევენილთა ლასკარულ გაერთმუშებებს.

...ახლა ღვინოს რაც შეეხება, საუბარი იმაზე, რომ ღვინო ჩემთვის არის დედის ხსენებით შეუგინებლობა, უფლის სისხლი, ხოლო ნადიმი ტაბაკთან, ანუ უფრო ზუსტი ქართულით – ლახიადალ, – სახილო ლაქვამ და დუგახვამა გახლავთ იგი – სულის დღესასწაულში ჩემი ვინაობის მოძიებაა ეს, ვინც მიცნობს დამეთანხმება, რომ ჩემთან ამაზე ლაპარაკი უადგილოა. ღვინოს უნდა ეახლო ისეთი სუფთა როგორც ჯვრისწერას. როდესაც ღვინოს ელაბუცები, ეს შეუგინებლობათა გაუპატიურებად მიმაჩნია. არ მეთანხმებით? ნება თქვენია, ამაშიც ვიყოთ განსხვავებული.

როდესაც სიცრუე, ჩასაფრება, ჩაშვება და ბოღმა ჯიშისმიერი საპირადაოა, იქ არამზადასთან გვაქვს საქმე, ხოლო არამზადადმი მხოლოდ წიხლი თუ გაადვიმებსო ზნეობას, ათასწლეულითა მიღმიდან გველადადება ბრძენი არისტოტელე. საარამზადო წიხლები არ აკლია ნ. მგალობლიშვილს. იშვიათია ტაბაკობა, სადაც მესამე-მეხუთე სადღეგრძელოების შუალედში ამრევობისთვის არ გაელახოთ იგი. სამწუხაროდ, ამოდ. რას იზამ, ასეც ხდება, ზნეობა გაურბის ამ კაცს. ჰოდა, გალახვასშეჩვეული კაცუნას უღირსეობით დაწარამარაობს ეს ორფეხა ხრწნა. ხრწნა იმიტომ, რომ კედელთან მიოთხფეხებული

(მნიშვნელობა არა აქვს ამოაჭედეს თუ არა ტყვია ერთ ადგილზე) მაინც დარჩა იგი პატივართმეულ “პეტოვიჩად” (მამის სახელი და ზედწოდებაა მისი).

სწორედ ამიტომ, არ ვაპირებ მის ხმაბოდვებთან გაკამათებას იმ საკითხებზე, რასაც იგი ამრუდებს. 1992 წლიდან დღემდე არაერთი წერილი გამოვაქვეყნე და წიგნი გამოვეცი, რომელთაგან ზოგიერთი თვით ზ.გამსახურდიას მიერაა გასაჯარისებამდე გადათვალთქმული. ბატონი ზვიადი სავსებით იზიარებდა აფხაზეთის პარტოკრატის ორპირული ბუნებისა და აფხაზეთის ეროვნულ მოძრაობაში ჩაჯენილი აგენტურის, მათ შორის ნუგზარის ჩემულ შეფასებას. უფრო მეტიც, იგი სინანულს გამოთქვამდა, რომ ამ გაიმეორამ აფხაზეთის პარტნომენკლატურისა და მათი შესაბამისი სამსახურების ხელშეწყობით მოახერხა ჩემი ბლოკირება 1990-1991 წლებში. ეს ბატონმა ზვიადმა ფართო საზოგადოებრიობის წინაშე განაცხადა 1992 წლის 11 აგვისტოს ქ. გროზნოში.

რაკილა ნუგზარს ჩასველებულის შესრობა ეხელმადლებდა, ასე ჰგონია, დღეს გამოჭენების ჟამი კვლავ დაუდგა. რა უნდა ველაპარაკო იმ კაცს, რომელიც 1991 წლის დეკემბერში რუსეთის დივერსიებს შემოუძღვა საქართველოში. დიახ, იმ დეკემბრის საბედისწერო დღეებში ნუგზარმა და მისმა პოლიტიკურმა შანტრაბამ, როცა ათესვა დააპირა მთავრობის სასახლიდან, მათ ეგრეთწოდებულ ბუნკერში, დეპუტატმა და ცნობილმა პოეტმა ჯ.შონიამ, რომელიც იქ მეუღლითურთ იმყოფებოდა, სთხოვა მას, მისი მეუღლე სამშვიდობოს გაეყვანათ. თვითონ კი პრეზიდენტის გვერდით დარჩა.

ეს ვითომგმირი გარეთ გასვლისთანავე თავის ხროვასთან ერთად გაეპარა უმწეო ქალბატონს და მთავრობის სახლის წინ, ტყვიების ზუზუნს დაუცველად შეატოვა მეგობრის მეუღლე. თავად კი აფხაზეთში ეროვნული ხელისუფლებისთვის ზურგში მახვილის ჩასაცემად გაეშურა უშიშროების გენერალ გ. ლომინაძესთან ერთად.

მაგრამ ნუგზარისა და ძმათა მისთა ვერაგობა ამით არ ამოიწურა მაშინ. გზად სოხუმისკენ, სადღაც ქსნის მიდამოებში, პუტჩისტების მიერ ამოხოცილი ეროვნული ხელისუფლების, ე.ი. “მის” მაშველთა ცხედრებს ისე ჩაუქროლა, ოდნავი სინანულიც არ გაუვლია გულში. არადა, ამ კოლხ-აფხაზ ბიჭებში მისი არაერთი ამომრჩეველიც იყო. აი, ნ. მაგალობლიშვილის დედანი შინაარსი.

ნ.მგალობლიშვილის დამსახურებაა, როგორც აწ განსვენებული ლ. მარშანია იხსენებდა თავის ვრცელ წერილში, ვაშხაწავას – ამ პირწავარდნილი სეპარატისტის “არჩევა” აფხაზეთის უმაღლეს საბჭოში.

დღეს კი ეს სულით ბერწი და საქმით ცვედანი ჩემი კარიკატურების ხატვით ცდილობს ჯოგის ახარხარებს და ამით სიმართლის გადაფარვას. მაღალმხატვრულობისთვის სისწორეა საჭირო: არ იქნება ურიგო თუ გაიხსენებს, 1992 წლის იანვარსა და მარტში მისსა და თ. მჟავიას სასაჯდომო ფათერაკებს და ტილოზე გადაიტანს მათ. ეს მართლა იქნება მათი სახეზოგადი სურათი აფხაზეთის პოლიტიკური აბრის ქვეშ.

...და ერთიც, ჩემს ე. წ. კარიკატურასთან დაკავშირებით. მას აშკარად ეტყობა, რომ პროტოტიპი არ ჰყავს და ნაყალბეგია. ხატვად ატეხილ პეტოვიჩს ვურჩევ, სანამ ცოცხალი არიან მამამისის თანამედროვენი სოხუმიდან, კარგად გამოიკვილოს საკუთარი წარმომავლობა და საზოგადოებას გააცნოს თავისი ბიოგრაფიის ილუსტრაციები. კერძოდ, როგორ დაწარამარაობდა სასადილოთა კარებთან უგრძობლად გა-ვანკ(ა)-ებული მამამისი, – ცხონებული პეტრე მგალობლიშვილი. ეს ჩვეულება ჯიშისმიერია, შვილებს ემემკვიდრებათ.

ამ ვითარებაში ისლა დამრჩენია, შევეყიჟინო, – ისემც შეგწეოდეს ღმერთი, რა სიმართლესაც შენ ამბობ, აბა, ყველაზე წმინდა, რაც შენ გაბადია დაიფიცე-თქო”, მაგრამ ჩავფიქრდი და ვერ ვეუბნები: სამშობლო გაყიდა, ეროვნულ ხელისუფლებას უღალატა, ერის სახალხო მოძრაობა ჩაუშვა, საკუთარ ხალხს ეფარისევლა, თავისი ამომრჩეველი უმწეოდ დააგდო, შვილებს დაემდურა, შვილიშვილებს სათოფეზე არ იკარებს, თავის სამამაკაცო თავსასთუმალს ეცვედანა, მეტი რა სიწმინდეა, რა დავაფიცო?! დადის ორფეხა ბოღმა უვინაოდ, და ყოველ გზაჯვარედინზე ავციობას ისაქმებს (როგორც თავის დროზე ა. წოწონავამ მითხრა და რ. ბაბლუანმა – ნუგზარის ქვისლმაც დამიდასტურა, “დნსიდეტოლიშვილი თავის მორიგ სამოსკოვო წლებში (1992-2006) რუსეთის სუკის თანამშრომელ ქალზე იყო დაქორწინებული და მისგან ქალიშვილი ჰყავს).

როგორ, როგორ?! ახ, ცოდვაა და ამიტომ გავჩუმდეთ?! მაგრამ იცით თუ არა, რომ სულით ხეიბარს ანუ გიჟის ლაგამაწყვტას არ ანიშანსვეტებენ, მას ოფარეში ეწამწუთებიან!

სიწკონდე ვერ გუიბს მყრალიბას. წადი ნუგზარ ტადარში, მოძღვარს მიემოწაფე, ღვთის განდგომას, რომ გტანჯავს შენ!

ერთი რამ ცხადია, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ერთი ნაწილი ჯერჯერობით “~~გამარჯვების~~ ულობს. ეს “~~სიმარჯვებულ~~”ა სისწორის დროებითი დამხობით, იგი გამარჯვება აფხაზეთიდან დევნილ მოსალეობაზე და არა აგრესიულ სეპარატიზმზე. ის დრომის აფრიალებაა დანარცხებულ, მაგრამ ვერგალახულ სიმართლეზე. აქ დასადგურებულ ეიფორიას ამით მინც არ გაუხანგრძლივდება თაფლობის დღეები. ნურავინ იმხნეებს თავს. ნუ ამოისუნთქეთ შვებით და ნუ ფიქრობთ, რომ სიმართლისათვის ზურგშექცვისას უფალმა არ მოგკრათ თვალი.!

18 მაისსა და 1 ივნისს “~~თვრამეტიანელები~~” გამარჯვებას აზანზარებდნენ”, თქვენ წარმოიდგინეთ, რომ ამ ჯოგში თანამეინახედ საოცრად დამენანა ქალბატონი რაისა ჩიკვატია-ქარაია. წესით პატივიმისაგები პიროვნება სართულებს შორის მიმორბოდა, თურმე და აღტაცებითი შორისდებულებით გამოთქვამდა აშკარა კმაყოფილებას გ.ფაცაციასა და ნ.მგალობლიშვილის წელსქვემოთა მახათობებზე.

აი, “~~სისხტონთა~~” გემოვნება. აი, დეპუტატების გასართობი ჭერჩამოქცეული დევნილების თავზე, ღვთის წყრომას ეს: როგორ შეიძლება დაგავიწყდეს ქალობა, დედობა, მეუღლეობა, დეპუტატობა და იმაზე იხარხარო თუ რა ფერის ჭემი ნახეს ნუგზარმა და გერმანემ ჩემს ბოქვენზე?! ჯერ ერთი მკითხე მანც, რამ მოიყვანა ისინი საამადგილო რელიეფის თვალშესავლებად. არადა, ამ მართლა მაჭარალების გაშმაგებას რომ ვუყურებ ხანდახან მგონია, იმათ სანთიობოში ხომ არ შეუხვციე როდესმე და ამ საძრახ საქმეში თუ წამადგნენ-მეთქი. დამშვიდდით ბატონებო, არ მეოცნებება ეგ, არასაჩემო!...

ესეც უნდა ვთქვა მე, ბერძენი დედის გაზრდილმა, ჩემს შვილიშვილებს უტა, თარაში, უჯუში და ა. შ. დავარქვი. თქვენ, თქვენს თაღლით თ. გვაზავას, დედით და მამით ქართველს მიხედეთ,

დედაენად “**ლენინობა** რომა აქვს ჭერქვეშ (სხვათა შორის, მე ჩემი სახელის ფამილიარულად წარმოთქმის ნებას მარტო გულისწორებს ვაძლევ სარეცელში. თქვენ, ნუგზარ და გერმანე, არა ხართ იმ სქესის, მათ დასში რომ ჩაგრიცხოთ. ერთიც – სერგის დედაჩემის მოდგმა ღირსეულს და ამალღებულს ეძახის, ვარ კიდევაც ასეთი, ნუ სწუხართ ამაზე თქვენ! მეორეც – გიორგობას მოვინათლე და ნათლობის სახელად გიორგი დამარქვა ნათლიაჩემმა – იანქო ქსანდოპულომ. ესეც მეორე “**მტკიცედესტენ**” ერთად ნათლიაც ბერძენი მყავდა.

დასასრულ, უფლებას ვიტოვებ, მივმართო აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს იმ დეკრეტატებს, რომელთაც მათი თანამოსაქმეების მათ წინ მდებარე ამონასაქმი ემშობლიურებათ: თუ თქვენი თავსატეხი ისევ და ისევ ჩემი ბოქვენის მდგომარეობაა და სხვა სახალხო საზრუნავი არ გაგაჩნიათ, გამშვიდებთ, ის კვლავაც მდგრადაა და რაკილა გერმანესა და ნუგზარის ხმაბოდებები თქვენთვის სჯულისკანონიც მსოფლმხედველობაც, ფარიც, ჯავშანიც და მახვილიც ერთბაშადაა, თან შეურაცხმყოფელად კი არა, ამ ინსტიტუციის ზემთა-გონებისკენ გამძლოლადაც კი მიგაჩნიათ, რა გაეწყობა, მახათით ხელგარჯილობას ჯობია და, კი ბატონო, მიეარტახეთ ზემოთხსენებულ ბოქვენს.

ისე, უკეთესია, ცოტა ფეხის ქირა მიუბოძეთ ზნეობას და ჩემს მიერ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ბოროტმოქმედი ხელმძღვანელობისადმი წაყენებული ბრალდებებიდან გადაწიეთ ფარდად გადაფარებული საწმერთულები, რამეთუ, ბრძენსა აქვს ნათქვამი – ყროლას ვერ დააკავებსო კურთა!

... და მე კაცური ამრისხანებით ვადგენ: თქვენ, ერის ოხვამურთან მიმდგომელებო, მე ვარ ის სახალხო განაჩენი, ცხრასკნელსქვემოდანაც რომ აგაწვდნეთ ყამას! ისევ და ისევ გიყურებთ თქვენ, სამოვრისთვის გნახირებულებს და ჩემს თვალსაწიერში იგრიგალება “**კოლხური კოშკის**” მიწაზე ვერ დატეული მოთქმა: “**აღუტა-რი-ა!**”...

2011 წ. 1 ივნისი, ნინოობა,
“საერთო გაზეთი”, 2011 წ. 22 ივნისი.

≈*≈

5. ოჯახური კორუფციიდან კოლექტიურ კორუფციამდე, კოლექტიური კორუფციიდან ჯოგურ ფეხაწყობამდე...

“ახლა წადით, სიმარტოვე მინდა,
ახლა ვუმზერ დამშვიდებულ ზევას...”

ტერენტი გრანელი

მიმდინარე წლის 14 სექტემბერს “ საგანგებო” სსრკ უშიშროების პოლკოვნიკის _ ა. წოწონავას ხელმოწერით გამოაქვეყნა აფ-ხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმიდან ერთი ჯგუფის მორიგი ავეიობა, რომელშიც, აქაოდა, ზღვა მუხლამდე გვწვდებო, მათთვის ჩვეული გადათარეშებით კვლავაც ცდილობენ, საზოგადოებას ნაცარი შეაყარონ თვალში.

ასეა თუ ისე, მათმა სულცდუნებამ დღის სინათლე იხილა და მე ისლა დამრჩენია, _ შევთავაზო სახელმწიფოს ხაზინის ქურდობაში მხილებულ ა. წოწონავას, _ ანზორ, გაფიცებ შენს გავრილას (შვილიშვილს), ილორის წმინდა გიორგის ხატის წინაშე თუ დამიდასტურებთ იმ ყველაფერს, რაშიც მერამდენედ მწამებთ ამაოდ ცილს?

... და თუ ეს კაცი მართლა მიმყვა ხატამდე, ასეთ შემთხვევაში მე ბოდის მოვუხედი აფხაზეთის საზოგადოებრიობას და თუ ცოცხლად ვერ დავიმარხე თავი, სამისდღემშიოდ მოვიცვამ ქენჯნის პერანგსაც და საოხარსაც.

ახლა შენი ქილიკის მიხედვით რომ ითეთრძაფებთან იმ წამქსიანებლების ზურგის ქარით გულმოცემული, ვიცი, მიპასუხებ, მეტი საქმე არა მაქვსო! _ არა გაქვს კი არა, აფხაზეთის საჩინო ხალხის თვალწინ სულ კინწისკვრით გაგრეკავ უახლესი ეკლესიისკენ და ხატის მადლმოსილების წინაშე სიტყვაც თუ გამოტოვე ამ ჯოგური ხმაბოდვიდან, შენსავე ჭერქვეშ, ერთხელ და სამუდამოდ, შენი მოდგმის თვალწინ მკაფიოდ შეგახედებ შენი ბაცაცური ბუნებისათვის.

ერთი უნდა განვმარტო, თავის ავციობას ა. წოწონავა კი აწერს, დეპუტატი ვარო, მაგრამ თქვენ ვერ დამისახელებთ აფხაზეთში საარჩევნო ოლქს, საიდანაც აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში მას ამომრჩევლისგან რწმუნება მიეცა.

საქმე ისაა, რომ 1992 წელს, იმისათვის, რათა აგრესორ კრემლსა და მსოფლიოს მაფიურ-კრიმინალურ ძალებს გაეღებინათ პუტჩისტი ე. შევარდნაძის უზურპატორი ხროვა, მას, 1992 წლის 11 ოქტომბერს, ჩაუტარეს ე. წ. არჩევნები, რის საფასურადაც რუსეთმა გაგრა უზოდით მოსწყვიტა საქართველოს სამართლებრივ სივრცეს და მომდევნო წელს მას მთელი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოც (აფხაზეთი) მიაყოლა.

აი, ასეთნაირ “ **გაიწიწიანებინებ** მთელი საქართველოს საბჭოთა მილიციის სასტეპნი დღემდე მკერდზე ავგაროზად ჰკიდა, თქვენ წარმოიდგინეთ, ისე დასჭირდა ე. შევარდნაძეს, რომ გულრიფშის რაიონში, იგი ყველას ფეხებზე დაკიდების წესით, პირდაპირ დანიშნა “ **დევტარცა** საქართველოს ე. წ. პარლამენტზე, 1992 წ.-ს.). შემდეგ ეს თვთმარქვია, ამგვარადვე, საშევარდნაძო დამსახურებისთვის კოპტირებული იქნა, ანუ ჩაირიცხა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში (დამეთანხმებით, ასეთი რამ საპარლამენტო პრაქტიკისთვის მანამდე ჯერ არსმენილი ამბავი იყო, ამ შემთხვევაში ე. შევარდნაძემ გადმოიასლა კომუნისტური პარტიის საწესდებო დებულებანი კომპარტიული კომიტეტების განახლებისა).

იმ დროს სსრკ უშიშროების პოლკოვნიკ ა. წოწონავას უმთავრესი დამსახურება ის გახლდათ, რომ მაშინ (1992 წ.) მან ე. შევარდნაძეს პირობა მისცა, მიწასთან გავასწორებო ეროვნულ მოძრაობას (იგივე **ხენადისტებს** ხელისუფლებას მიმხრობილ ძალას (ე. შევარდნაძის ოპოზიციას გავანადგურებო).

რა მაგის პასუხია და, როდესაც 1993 წლის 27 სექტემბერს ა. წოწონავას სამუშაო კაბინეტში შევიდნენ აგრესორი სეპარატისტები, მის მაგიდაზეც იდო “ **გხენადისტების** სი. დასკვნა გააკეთეთ თქვენ თვითონ, თუ ვისი “ **არჩეულიცაა**”

აი, ასეთი გახლავთ ის ორფეხა, ჩემი ბიოგრაფიის მოქცევას რომ ცდილობს თავის გამოჩორკნილ ჩარჩოში. ხელმოცარულის გარჯაა ამჯერადაც ეს.

პატივცემულ მკითხველს შევახსენებ, რომ უკვე მერამდენედ სურთ ამ ქურდბაცაცებს თავიანთი ვირემშაკული და ავციური პასუხებით იმგვარად გააფერადონ სურათი, თითქოს ჩემი სახით ვიღაც გამოუსწორებელი ჩიტირეკია ეძებდეს შარს. ამიტომ, მათი ეს ვითომ პასუხები ემყარება თავის დროზე აფხაზეთის პარტოკრატიისა და საბჭოთა უშიშროების მიერ ჩემზე მიზნობრივად დაქსელილ ჭორებს, რომელთაც დრომ გასცა პასუხი და მოისროლა ჟამთაბერის სანაგვეში.

ასეთი ჩასაფრება მათი ზნეობის საკითხია, მაგრამ მე აქვე მივმართავ საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების სამსახურებსა და პროკურატურას, რაც მთავარია, აფხაზეთის დევნილ საზოგადოებრიობას (მე საგანგებოდ არ მივადექი აფხაზეთის კონტროლის პალატას, რომელმაც 2010 წლის შემოდგომაზე, მიუხედავად იმხანად აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს აპარატის თავკაცის, ო. ჩარკვიანისა და მომარაგების დეპარტამენტის უფროსის, ზ. ზარანდიას მამხილებელი წერილებისა, წესით ესოდენ ფხიზელმა მზერამ “ ვდინახა” გამოქვეყნებული ბოროტმოქმედებები), დიახ, ნუ დაიზარებენ, რამეთუ, აფხაზეთის ა-რ-ის უმაღლეს საბჭოში კოლექტიურ კორუფციასა და მის დაფარვას ეხება ეს ყველაფერი, ამიტომ შეისწავლონ ჩემს მიერ მათ მიმართ წაყენებული ბრალდებები (იხ. წინამდებარე გაზეთის აპრილ-ივნისის ნომრები), ასევე შეამოწმონ მათ მიერ ჩემს მიმართ გამოქვეყნებული ცილისწამებების სისწორე, ვინაიდან, როდესაც ქვეყნის პრეზიდენტი აცხადებს ქვეყანაში კორუფცია მოისპოო და ამ დროს ეს ერთ-ერთ სახელმწიფო დაწესებულებაში ჯეჯილობს, ან ის სახალხოდ ტყუის ან კიდევ საქვეყნო პოლიტიკის დალატთან გვაქვს საქმე (ვაი, რომ ორივემ ერთად აიწყვიტა თავი)...

ამ ვითარებაში მე ძალიან მიკვირს აფხაზეთის ა/რ-ის მთავრობის თავმჯდომარის, გ. ბარამიას საგანგაშოდ გულგრილი დამოკიდებულება ამ სამრახობებისადმი. ნურავინ იმშვიდებს თავს. ასეთ დროს ხალხი არ დაიდგენს თავს ბრბოდ!...

მიმდინარე წლის 2 აგვისტოს მე განცხადებით მივმართე აფხაზეთის ა/რ-ის დეპუტატებს, რომელშიც საქმის არსი კიდევ ერთხელ გავუთვალისწინე მათ საგანგაშოდ ჩათვლემილ თვალებს. უტყუარი ცნობები გამაჩნია იმაზე, რომ გ. გვაზავას მითითებით ეს

ყოველივე ამის გამო, ისევ და ისევ “საერთო გაზეთში” (№ 25) მე გ. გვაზავას, ა. წოწონავას და თ. მჟავიას შევახსენე თუ რა კონკრეტულ ბოროტმოქმედებებში ვდებდი მათ ზრალს და მოვითხოვე – უარეყოთ ან დაედასტურებინათ წინამდებარე ბრალდებები, ხოლო იმ შემთხვევაში თუ ჩემს ბრალდებებს უსაფუძვლოდ მიიჩნევდნენ, ცილისწასმებისათვის ეჩივლათ სასამართლოში.

იმავდროულად აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატებს განუვმარტე, რომ ბოროტმოქმედთა მიმართ წაყრუება, როგორც დანაშაულის დაფარვა, დასჯადი ქმედებაა და ისინი ასეთი საეჭვო დუმილით სინამდვილეში ხელს უწყობდნენ გ. გვაზავას, ა. წოწონავას, თ. მჟავიასა თუ სხვათა დანაშაულებივ თარეშს, რითაც, პირდაპირ თუ ირიბად, თანამოსაქმეობდნენ გამოქვინებულ კრიმინალთან.

ბატონებო და ქალბატონებო, იმ ვითარებაში, როცა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს დანაშაულში მხილებული ხელმძღვანელობა თქვენი საეჭვო დუმილით გულმოცემული დღემდე გაურბის მკაფიოდ დასმულ შეკითხვებზე კონკრეტულ პასუხს, კიდევ ერთხელ მოგმართავთ თქვენ იმ იმედით, რომ ამჯერად მაინც აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს 2011 წლის 7 მარტის №14 განკარგულების საფუძველზე ან სულაც ახალი გარემოებებიდან გამომდინარე ფორმატში შეუდგებით საკითხის შესწავლას, რის შემდეგაც მიღებულ პოლიტიკურ თუ საორგანიზაციო დასკვნებს გაუსაჯარისებთ ფართო საზოგადოებრიობას.

ამით თქვენ, პირველ რიგში, სამართლიანობის მხარდაჭერასთან ერთად, გააქარწყლებთ დევნილ მოსახლეობაში (და არა მხოლოდ მათთან) ფეხმოკიდებულ აზრს იმის შესახებ, რომ თქვენ დაგეუფლათ დაუსჯელობის განცდა, რის გამოც რეალურად და ადეკვატურად ვერ ან არ აფასებთ ესოდენ მაღალი ინსტიტუციის ჭერქვეშ, თქვენს გვერდით, ნებით თუ უნებლიედ, თანამონაწილეობითაც კი – მომხდარ თუ დღემდე მიმდინარე ბოროტმოქმედებს.

იმედია, ანგარიშს გაუწევთ საზოგადოებრიობის დადადის და გ. გვაზავას, ა. წოწონავასა და თ. მჟავიას თადლითობათა დაფარვის მცდელობას ჩაენაცვლება თქვენი ამომრჩევლისა თუ დევნილი მოსახლეობის განაწესის შესრულება.

ბატონებო და ქალბატონებო,

გულწრფელი კეთილმოსურნის თანადგომითა და არა ჩასაფრებული ავმოსურნის დადარაჯებით მოგიწოდებთ, ერთად გაემიჯნოთ თქვენს გვერდით, თქვენი გაუმართლებელი დუმილითაც ხელშეწყობილი ბოროტმოქმედებების აულაგმობას. წინააღმდეგ შემთხვევაში აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭო კვლავ დარჩება თავაწყვეტილი კორუფციის ბუდედ. მთელის პასუხისმგებლობით გარწმუნებთ, გ. გვაზავას კრიმინალურ ბანდას

არა მარტო ქვეყნის მართლმსაჯულების, არამედ დევნილთა სამსჯავროს წინაშე მოუწევს პასუხისგება. არ გირჩევთ თავის დადგენას მის თანამოსაქმედ, რამეთუ დაფარვა დანაშაულის, თანამონაწილობა ბოროტმოქმედებაში. საქმე არ გახლავთ ისე მარტივად, როგორც ეს ზოგიერთს ეოცნებება, ამაში სულ მალე დარწმუნდებით.

და ბოლოს, მრჩება იმედი, რომ დევნილი მოსახლეობის სახალხო რწმუნებით “საერთო გაზეთში” დასმულ შეკითხვებს თქვენ უსათუოდ გამოეხმაურებით, უფრო მეტიც, ცალსახად გაემიჯნებით კორუფციას და თანმიმდევრულად იღვაწებთ იმ საქმისათვის, რისთვისაც თქვენი რიგებიდანაც არაერთს უღვრია საკუთარი სისხლი და ოფლი და რისკენაც პირდაპირაა მოწოდებული აფხაზეთის ა/რ-ის დევნილი უმაღლესი საბჭო.

სერგი საჯაია

2.08.2011 წ.

რაკილა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილის, თ. ხუბუასადმი ხელიდან ხელში გადაცემულ ჩემს განცხადებას, როგორც გითხარით, გ. გვაზავას მითითებით ხიშტებით დახვდნენ, მე იძულებული შევიქენი მორიგი განცხადება ასლითურთ გამეგზავნა ფოსტის მეშვეობით და თან დამეზღვია ის:

აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს აპარატის უფროსს, ბატონ რ. გერგედავას

ბატონო რევაზ,

მიმდინარე წლის 2 აგვისტოს განცხადებით მივმართე აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილეს, ბატონ თამაზ ხუბუას, რომელშიც საუბარია ამ ინსტიტუციის ხელმძღვანელობაში დღემდე გამოჭენებული ოჯახური კორუფციისა და მისი მიჩქმალვის დანაშაულებრივი მცდელობების შესახებ.

როგორც ჩემთვის გახდა ცნობილი, ეს განცხადება პირადად აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის გ. გვაზავას ზეპირი განკარგულებით კანცელარიამ არ გაატარა რეგისტრაციაში, უფრო მეტიც, არის მცდელობა მისი განადგურების ან, უკეთეს შემთხვევაში, დაუმალონ იგი ადრესატ დეპუტატებს.

მოგმართავთ რა თქვენ, როგორც გამოცდილ მუშაკს, შეგახსენებთ, რომ განცხადების საქმის წარმოებაში არმიღება, მასზე დადგენილ ვადებში პასუხგაუცემლობა და მით უფრო, მისი განადგურება ან მიჩქმალვა, გარდა ამორალური საქციელისა, გახლავთ სისხლის სამართლის დანაშაული აქედან გამომდინარე შედეგებით.

ამის გათვალისწინებით, გთხოვთ, როგორც წინამდებარე, ასევე ზემოთხსენებული განცხადების რეგისტრაციაში გატარება პირადად აიყვანოთ

კონტროლზე და გაცეთ განკარგულება შესვლის ნომერი მაცნობონ ამ მისამართზე: ქ. თბილისი, ისნის რ-ნი, შანდორ პეტევის ქ. ¹ 17.

პატივისცემით: ს. საჯაია.

2011 წ. 3 აგვისტო.

სამწუხაროდ არც ამ განცხადებას შეხვედრია ვინმე გულისხმი-
ერად აქ.

ასეთი გახლავთ საქმის ნამდვილი არსი. რაც შეეხება ჩემი ვინაობის ა. წოწონავასა და კომპანიისეულ ინტეპრეტაციას, უკვე გითხარით, მასზე პასუხი რა ხანია, ჩემთან ერთად თავად დრომ გასცა და მასთან მიბრუნება სიმართლის შეურაცხყოფაა. ჟამთაბერთან საქმეს ვერავინ ჩააწყობს, აი, რა ავიწყდებათ მათ. საბედნიეროდ, ხალხი არაა ქვეერი, როგორც ეს ა. წოწონავას და ამ ხროვას წარმოუდგენია, _ ის ყოველთვის არ ამოგმახებს იმას, რასაც ჩასმახებ! ანგარიშში აშკარად მოტყუვდნენ, მე საზოგადოებისთვის ვინმე უწიგნური, ხელმრუდი, გულხარბი და ცრუმოწმე ა. წოწონავა კი არა ვარ _ სერგი საჯაია გახლავართ, “ **კოვლენი**” მსოფლ-
მხედველობით ნაწრთობი კაცი!

მაგრამ ერთი წამით დავუშვათ, რომ მე მართლა ისეთი ვარ, როგორადაც ეს _ ზნეობა დასაჭურისებული თაღლითები მინდომებენ წარმოჩენას. ასეთნაირი ხელგამოღება მათდამი ჩემს მიერ წაყენებულ ბრალდებებზე საპირწონე პასუხი კი არაა, რასაც ასე მოუთმენლად ელის საზოგადოება, არამედ, “ **შეწუ და მეც სუ**”-ს წესით ჩემი დაშანტაჟებისა და კუთხეში მიმწყვდევის მცდელობაა იგი. არც ეს გამოვა, რადგან ხმამაღლა და ოთხივ კუთხით გასაგონად გეუბნებით, თქვენ მე ვერ აღმირიცხავთ საავკაცო ნაბიჯებს. ამიტომ ნუ დაიღლით თავს ამნაირი წყლის ნაყვისთვის. ბოლოსდაბოლოს, შეიგნეთ, თქვენი ანაფურთხი თქვენვე გესკვაჭებათ შუბლზე.

თქვენს მდგომარეობაში უფლისკენ მხოლოდ ერთი გზაა, მონანიება, ამიტომ უპასუხეთ ხალხს, მითავისეთ თუ არა, უფრო სწორად, მოპარეთ თუ არა სახელმწიფოს სახალხო სახსრები?!

... და რადგან თქვენს პირად ავტოპორტრეტში ვერ გარკვეულხართ, ეს კითხვები გაგიადვილებენ საკუთარი თავის შეცნობას: 1. 1993 წლის 16 სექტემბრიდან (ომის განახლება) _ 15 ოქტომბრამდე (უბედურების ზონაში საერთაშორისო წითელი ჯვრის მისიის შემოსვლა) რად არ იყავით თქვენი ამომრჩეველების გვერდით,

რატომ და-ყარეთ ისინი ბედის ანაბარად, უმწეო მდგომარეობაში? 2. რუსეთის ავანტიურის, აგრესიული სეპარატიზმის პროვოკაციისა და ე. შევარ-დნაძის კოლაბორაციულ-გამყიდველური გეგმის გასწვრივ და შესა-ბამისად შემოუძებით თუ არა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში აფ-ხაზეთის გამსხვისებელ განუკითხაობას? 3. იქცა თუ არა თქვენთვის აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭო ხელმისაღებობ დახლად?

_ არაო, დაიფიცებთ მყისვე. არადა, აგერ გთავაზობ ამ ინსტიტუ-ციის აპარატის ყოფილი უფროსის, ოთარ ჩარკვიანის განცხადებას:

აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმს
უმაღლესი საბჭოს აპარატის უფროსის
ოთარ ჩარკვიანის

გ ა ნ ც ხ ა დ ე ბ ა

პატივცემული პრეზიდიუმის წევრებო,

ჩემი თქვენდამი მომართვა განვირობებულა რიგი გარემოებებით, რომლებიც არ მაძლევენ უფლებას არ ჩაგაყენოთ აფხაზეთის უმაღლეს საბჭოში ამ ბოლო პერიოდში განვითარებული და დამკვიდრებული ვითარების საქმის კურსში.

კერძოდ, აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს 2009 წლის დამტკიცებული ბიუჯეტით გათვალისწინებული იყო 3 ერთეული მსუბუქი ავტომანქანის შეძენა, მათ შორის ერთის აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარისთვის. ამ ავტომანქანის შეძენის თაობაზე უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარემ ბ-ნმა ე.გვაზავამ გამოსცა განკარგულება, რომლითაც უმაღლესი საბჭოს აპარატის სამეურნეო და მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტს დაევალა შესყიდვის განხორციელება, მაგრამ ბ-ნმა ე. გვაზავამ თავად წარმოადგინა მის მიერვე შერჩეული ავტომანქანა “სუბა თუ აუთბეკი”, მისი შეფასებისთვის თავად მოიწვია დამოუკიდებელი აუდიტორი, რომელმაც წარმოადგინა ავტომანქანის შეფასების დოკუმენტი, სადაც მისი საბაზრო ფასი განსაზღვრული იყო 23 ათასი ამერიკული დოლარის ეკვივალენტური თანხით ლარებში. პირადად მე უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარისაგან დამევალა გამეფორმებინა სახელმწიფო შესყიდვის ხელშეკრულება ზემოთაღნიშნული ავტომანქანის მფლობელთან, რაც განხორციელდა და ავტომანქანა შესყიდულ იქნა 19 200 ამერიკული დოლარის ეკვივალენტურ თანხად _ 32 ათას ლარად, რომელიც გადარიცხულ იქნა ავტომანქანის მფლობელის პირად საბანკო ანგარიშზე და ავტომანქანა გაფორმდა უმაღლესი საბჭოს ბალანსზე. მინდა გაცნობოთ, რომ ხსენებული ავტომანქანა არ გამოდგა იმ კონდიციის, რომელიც მითითებულია აუდიტორის დასკვნაში და მოკლე ხნის შემდეგ აუცილებელი გახდა მისი ძვირადღირებული რემონტი, რომლის სავარაუდო

ღირებულებამაც სამეურნეო დეპარტამენტის უფროს ბ-ნ ზ. ზარანდიას ინფორმაციით, გადააჭარბა 2009 წლის ბიუჯეტის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის სამსახურებრივი ავტომანქანის მიმდინარე რემონტისთვის გათვალისწინებული ხარჯების მოცულობას. რემონტები შესრულდა “ჯაოვენ მოტორსის” პროფილაქტიკაში და ბიუჯეტით გათვალისწინებული ხარჯებს ზევით სარემონტო დასაფარავად უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის მიერ გამოცემულ იქნა აპარატის რამოდენიმე მუშაკის დასავლეთ საქართველოში მივლინების განკარგულება, რომლის გასანადღებელი თანხა, სულ 180 (ასოთხმოცი) ლარი თავმჯდომარის დავალებით გადავეცი სამეურნეო დეპარტამენტის უფროსს ზ. ზარანდიას თავმჯდომარისვე ავტომანქანის რემონტის ვალის დასაფარავად, თუმცა ამ ოპერაციის არამართლზომიერების შესახებ მე და ზ. ზარანდია შევედით უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარესთან და ვუთხარით, რომ ამგვარი პრაქტიკა დაუშვებელია, მაგრამ მან გვიპასუხა, რომ არის აუცილებლობა და გააკეთეთ, როგორც გეუბნებითო.

აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს ორი სამუშაო კაბინეტის გამაგრებელი სისტემით უზრუნველსაყოფად უმაღლესი საბჭოს სახელმწიფო შესყიდვების გეგმაში გავითვალისწინეთ ორი ერთეული არა ძვირ ფასად ღირებული კონდიციონერის შეძენა – სულ 300 ლარი, რის თაობაზეც ჩემს მიერ ფიზიკურ პირთან დადებულ იქნა შესყიდვის ხელშეკრულება, თანხა გადაირიცხა სრულად ამ პირის პირად საბანკო ანგარიშზე და ერთი ცალი კონდიციონერი დამონტაჟდა ბ-ნ ჯ. გამახარიას სამუშაო კაბინეტში, ხოლო მეორის მონტაჟი გათვალისწინებული იყო მომდევნო დღეებში. მონტაჟის მომდევნო დილას ჩემთან, სამუშაო კაბინეტში შემოვიდა უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარე ბ-ნი გ. გვაზავა და მითხრა, რომ მან მოიტანა ვიდაცისაგან ნაჩუქარი კონდიციონერი და დამავალა გამეფრთხილებინა ზ. ზარანდია, რომ შექმნილი მეორე კონდიციონერი არ მოეტანა: მე დავურეკე ზ. ზარანდიას და გადავეცი თავმჯდომარის დავალება და ის მოვიდა ჩემთან. ბ-ნმა ე. გვაზავამ, რომელიც ამ დროს იმყოფებოდა ჩემს კაბინეტში, უთხრა ზ. ზარანდიას, რომ მას ახლობელმა აჩუქა კონდიციონერი და დავალა ეს კონდიციონერი დაემონტაჟებინა და გაეფორმებინა როგორც შექმნილი, ხოლო თანხის ნაწილი 120 ლარი გამოეყენებინა თავად ე. გვაზავას ზ. ზარანდიასადმი ვალის ნაწილობრივ დასაფარავად, რაზეც ჩვენ განვუცხადეთ უარი, რამეთუ ხელშეკრულება შესრულებული იყო, კონდიციონერები შექმნილია და ნაჩუქარი კონდიციონერის ბალანსზე აყვანა არ შეიძლებოდა და საერთოდ, ასეთი სახის ოპერაცია არაკანონზომიერია და ზ. ზარანდიამ ამ სახით ვალის დაფარვაზე უარი უთხრა, შემდგომ შექმნილი კონდიციონერი მოტანილ იქნა და დამონტაჟებულია თავმჯდომარის მოადგილის ბ-ნ ა. წოწონავას სამუშაო კაბინეტში.

პატივცემულო პრეზიდენტის წევრებო, გაცნობებთ რა ყოველივე ზემოთაღნიშნულს, მინდა გაუწყოთ, რომ კარგად მომეხსენება ის ჩემი წილი პასუხისმგებლობისა, რომელიც მაკისრია მე, როგორც უმაღლესი საბჭოს აპარატის უფროსს საფინანსო-სამეურნეო საქმიანობის წარმოებისას, მაგრამ, ამავე დროს, უნდა მოგახსენოთ, რომ ზემოთაღნიშნულ ფაქტს ადგილი არ ექნებოდა, რომ არ ყოფილიყო უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის ბ-ნ ე. გვაზავას მხრიდან უმაღლეს საბჭოში მანიკიერი პრაქტიკის დანერგვის მცდელობები, მე კი ალბათ უნდა გამომეჩინა მეტი პრინციპულობა და ყოველივეს შესახებ ადრე ჩამეყენებინეთ საქმის კურსში.”

ო. ჩარკვიანი,
16. 09. 2010 წ.

მას შემდეგ, რაც აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ფრაქცია “საქართველოს სახელმწიფოებრივი სეპარატიზმმა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში მოაწყო ქართველთა ეთნიკური წმენდა, მრავალმიმართულებითი გენოციდი და, რაკიდა ქართული ფრაქცია აღმოჩნდა დევნილობაში, იმ დროს იგი, მიუხედავად 1992-93 წლების მთელი რიგი საექვო, პასუხგაუცემელი და გამოსადიებელი ვითარებისა, მის ერთ ნაწილს უბედურების მიდამოებიდან გამოღწევისას დევნილებთან ერთად გადატანილმა სიდუხჭირემ აღუდგინა დევნილთა პოლიტიკური წარმომადგენლის სტატუსი და აქვს რესურსი ჯერაც იწოდებოდეს, დევნილთა ლეგიტიმურ წარმომადგენლობად, მაგრამ მას შემდეგ, რაც მისი ერთი ჯგუფი, ანუ პრეზიდენტის ნაწილი ჩაეფლო გ. გვაზავასა და ა. წოწონავას ოჯახურ კორუფციაში, ხოლო მეორე ნაწილი თვალს ხუჭავს იმაზე თუ როგორ იძარცვება სახალხო ხაზინა, იგი სულ უფრო და უფრო ანიავებს თავისი ლეგიტიმაციის ხარისხს და არ შეიძლება, წარმოადგენდეს დევნილ მოსახლეობას. ამ სახით ის მორალურად ამორტიზებული კრებითობაა უკვე.

... და ბოლოს, პატივცემულ რედაქტორს მინდა მივმართო, ბატონო ვახტანგ, როდესაც სამომავლოდ ეს გზავჯვარედინის თაღლითები დააპირებენ ჩემზე რაიმეს დაწერას, გაითვალისწინეთ, რომ თითიდან გამოწოვილ შარში მკაფიოდ მიუთითონ ბრალდების არსი, მზაობა, რომ დაამტკიცებენ მას, როგორც ამას ვცდილობ მე. სხვა შემთხვევაში, ესოდენ სასიკეთოდ ცნობილი გაზეთი, ნებით თუ უნებლიედ, სიცრუისა და ცილისწამებათა ტირაჟირების ხელშემწყობი გახდება.

გასაგებია, დავუშვათ, ცუდი კაცი ვარ, მაგრამ ეს არ აძლევს ნებას გ. გვაზვასა და ა. წოწონავას (ან მათ თანამოსაქმეებს) ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის სტრატეგიაზე თავისმტრევას ჩაანაცვლონ სახელმწიფოსა თუ სახალხო ხაზინაში საჯიბგრო ხელისფათური.

ხალხიდანური შეკითხვა ძალზე ცხადია, – ბატონო გია და ბატონო ანზორ, ჩაიჯიბეთ თუ არა დევნილთა საპირადო, აი, რას უნდა გასცეთ მკაფიო პასუხი

მე თქვენ ამ გაზეთის ფურცლებზე აგხადეთ ნილაბი და ბეჭეებზეც გაგაწვინეთ. აწი არა მცალია თქვენთვის, ხალხს არ სჭირდებით ასეთები და თქვენი სავინაო მიწერილობა ბრბოთა სამომხმარებლო კალათაა.

სწორედ ამიტომ, დევნილებმა თავად გადაწყვიტონ, ხალხად დარჩებიან აწი თუ თქვენ გაგყვებიან და ჯოგურ ფეხაწყობაში დაიდგენ თავს..

მინაწერი: ისიც ვიცი, ღმერთი თქვენ არ გწამთ, სინდისი არ გაწუხებთ და ყოვლისმკადრებლობით იკრიალოსნებთ უღირსებო დღეებს. ხატზე დაფიცება თქვენთვის ნარდის თამაშებზე იოლია. ასეთ შემთხვევაში წამით დავეშვები თქვენს დონეზე (ფუი, ეშმაკს), რათა სათქმელი თქვენივე ილეთით მიგაშუბლოთ, – ამ ე. წ. წერილებიდან ჩემზე რამდენი სიცრუეც გადმოიქსელა, იმდენი ვებოქვენე ცილისმწამებელთა და ჩასაფრებულთა კეთილებს!...

2011წ. 14 სექტემბერი
“საერთო გაზეთი”, 2011 წ., 28 სექტემბერი.

კვლავ მინაწერი: სამწუხაროდ, “ **სტეფნომა**” ჩემს მიერ წაყენებულ დასაბუთებულ ბრალდებებზე საფუძვლიანი პასუხის გაცემის ნაცვლად, ამ გამოჭენებულებს, საეჭვო ხელგამოდებით გამოუქვეყნა კვლავ თავაშვებული ლანძღვა.

მე საგანგებოდ გავარკვიე ამ ავციობათა გაქადალდების ვითარება. ვინაიდან რ. შამუგიასა და ა. მარშანიას გარდა ასეთი ჩასაფრებისათვის ამჯერად ღიად მხარდაჭერა და ხელმოწერა თვით დამკვეთმა გ. გვაზავამაც ვერ გაბედა, იგი გამოაქვეყნეს რაღაც აბსტრაქტული და ე. წ. საინფორმაციო განყოფილების სახელით.

როგორც ამ "განცხადებას" ქარდავამ აღიარა, ეს მოხდა მისი გვერდის ავლით, რაც შეეხება მეორე მესვეურს _ მ. ომანაძეს, იგი იმხანად შევბუღებულ იმყოფებოდა.

აი, ასეთ სიყალბესთან გვაქვს ამჯერადაც საქმე, თუმცა ამას "საერთო გაზეთისთვის" ხელი არ შეუშლია ჩემი წერილის დამახინჯების გასწვრივ, ეს უზნეობა ციენია ვიუკარებლად გამოეკეცეხნენა.

1 ოქტომბერი, 2011 წ.

≈*≈

6. როდესაც სიცრუე, ჩაშვება და ბოღმა ჯიშისმიერი საპირადაა!..

"ასე რომ, ადამიანი თავისი ქმედებით, საკუთარ თავსაც და თავის შთამომავალთაც უშადადებს ერთგვარ სულიერ საგზაოს... ცუდს ან კარგს..."

საშობაო ეპისტოლე, 2011 წ.

"დილეტანტი კურორტული ადამიანია, რომელიც სიამოვნებას რაც არ იცის, იმის კეთებაში ეძებს..."

პაულ ჰესე

კიდევ შეგახსენებთ, არამზადაში მხოლოდ წიხლი თუ გამოაღვიძებსო ზნეობას, ათასწლეულთა მიღმიდან გველადადება ბრძენი არისტოტელე.

სიმართლე გითხრათ, როდესაც ე. წ. გაზეთ "განმათავისუფლებელ-სა" (128, 2011 წ. აპრილი) და "საერთო გაზეთი" (122, 2011 წ. 1 ივნისი) დაიბეჭდა მემკვიდროებითი ცრუქაქუნას, "კოლხურ კომპს" მიპიროვნებული ჩაშვებისა და მოლაღატის, "ვანკასნაირი" თვითმავალი ორფეხას _ ნუგზარ მგალობლიშვილის მორიგი წერილობითი ამოსაქმებები, დიდად არც გამკვირვებია, ყოლა ხომ ჯიშისმიერი მემკვიდროებითობაა მისი!

ამჯერად სხვა რამემ გამოცა, რამდენადაც ვიცი, თვითმარქვია გაზეთ „განმათავისუფლებლის“ გამომცემელიც, რედაქტორიცა და ლიტმუშაკიც ქალბატონი ლეილა ცომაიაა, რომელიც 1992 წლიდან 2006 წლამდე თუ ესწრებოდა ეროვნული მოძრაობის საკვანძო ღონისძიებებს, ნუთუ მის ფხიზელ მზერას არ დააკლდა ნუგზარ მგალობლიშვილი, რომელიც მთელი ეს წლები, თავი დავანებოთ მის მოლაღატურ, კი ბატონო, არ ვიქნები კატეგორიული და ვიტყვი საეჭვო საქმიანობას, ამ ხნის მანძილზე სათოფეზე არ გაკარებია

ეროვნულ მოძრაობასა და სახალხო საქმიანობას, არ უცხოვრია იმ დევნილების ტანჯვით, რომლებიც ამ დღეში მისი მკვდრადშობილი პოლიტიკური ფართი-ფურთის წყალობითაც აღმოჩნდნენ.

ისე, „კოლხური კომპისეული“ წესრიგი, რომლის მიმდევრადაც თავს თვლის ქალბატონი ლ. ცომაია, კი მოითხოვდა ბატონი ზვიადის, სულ ცოტა, – თანამდგომ სერგი საჯაიაზე ასეთი წერილის გამოქვეყნებამდე ან შემდეგ თუნდაც, რაკილა გამეტებულ სამიზნეს უთოფოდ უპირებ მოკვლას, ე. წ. რედაქტორი გასუბრებოდა მაინც ავტორის მიერ ამოჩემებულს. ეტყობა, ამ შემთხვევაშიც ფლიდობას ძალიან ნელა ენაცვლება ზნეობა და კომპეტენტურობა. არადა ყველა საქმეს, მათ შორის გაზეთის (თუნდაც ის ეგრეთ წოდებული იყოს) გამოცემას, ძალიან დიდი წინ გახედვა სჭირდება. მით უფრო, როდესაც ნუგზარის ანუ წინამდებარე პოლიტიკური თაღლითის აზრით, რაკილა ბატონი ზვიადი გასაგები მიზეზის გამო თითს ვერ დაუქნევს, მას ჩაუპატურებულის მობანვისა და სამოგებო გამოჭენების დრო დაუდგა.

მეგონა, რომ ამ შემთხვევაში რედაქტორი თავისი უანგარო მიმნდობლობით დაუდგა ზურგის ქარად ნუგზარს და ამგვარად აეთანამგზავრა ცხრა გზის სულ გაყიდულს.

ასეთი რწმენით დავურეკე ქალბატონ ლეილას, მაგრამ ვაი, ამ დარეკვას,-მან თანმიმდევრული სექტანტის აპრიორული აკვიატებით მოინდომა მთელი ლექციონარის ბოლომდე ჩარაკრაკება: ნუგზარა ცუდლუტს საჭვოდ აეკრა ჯავშნად.

ამით გაკვირვებულმა, როდესაც ვკითხე, მაშ, რატომ არ ეკარებოდა ნ. მგალობლიშვილი დევნილ ზ. გამსახურდიას მეთქი, -ის პრეზიდენტის საგანგებო დავალებას ასრულებდაო, მიპასუხა ნუგზარისთვის გალედვისფოთლებულმა რედაქტორმა.

სხვათაშორის, ნ. მგალობლიშვილი ამ სიცრუეს თანმიმდევრულად ამრავალცალებს სხვადასხვა ნაირსახეობაში, ხან ამბობს ზ. გამსახურდიას, ხან კიდევ თ. ნადარეიშვილის დავალებებს ვასრულებდიო მოსკოვში. ჰო და, როგორც ირწმუნება, „სალ კლდედ“ მდგარა კრემლის სათოფურებთან ეს სულნაცდური პოლიტიკის ჯორკო.

სინამდვილეში მეც და საკმაოდ ფართო წრემაც ძალიან კარგად ვიცით ბატონი ზვიადის იმდროინდელი აზრი ნ. მგალობლიშვილზე,

მას და მის საონჯღორო ჯოგს ეროვნული ხელისუფლების მოღალატედ თვლიდა, ხოლო, თავის მხრივ თ. ნადრეიშვილი ამ თვითმარქვიას „ვოზდუხტრესტს“ (ე.ი. ქარიყლაპიას) ემახდა.

ნუგზარს კი არა (მას არ ვიმეტებ ამისთვის), საქართველოსა და ჩემს მაწყევრებს ასრულებოდეთ ისე გეგმები, როგორც ნუგზარმა აუსრულა სახალხო ძალისხმევას!

ამასთან დაკავშირებით, საშველი არაა, ცნობილი პროფესორი, მწერალი ტიტე მოსია უნდა დავიმოწმო (იხ. „პუბლიცისტური წერილები“, თბილისი, 2005 წ., გვ. 49): „ბატონი ზვიადი ცოტა ხანს ჩაფიქრებული და ნაღვლიანი იჯდა, მარჯვენა ფეხი მარცხენაზე ჰქონდა გადაჯვარედინებული: ნუგზარ მაგალობლიშვილი როგორ არის, სახლი ხომ არ დაეწვა, ვინმე ხომ არ დაელუპა ამ ომში, თემურ ლორთქიფანიძეზე რა იცი, თემურ მყავია როგორ არის, ვახტანგ ჭანია რას აკეთებს?

რაც მათზე ვიცოდი, მოვახსენე ამ ღვთისნიერ კაცს. იცი, მკითხველო? ვინ მოიკითხა პრეზიდენტმა ასე ტკივილით და გულთბილად? მოიკითხა ის ადამიანები, რომლებიც ეროვნული ხელისუფლების დამხობის შემდეგ ზვიად გამსახურდიას მხარდამჭერ მიტინგებს ახლოს არ გაკარებიან. უფრო მეტიც, ხალხში ავრცელებდნენ ინფორმაციებს, რომ ყველაფერი დამთავრებულია და მიტინგებს აზრი არა აქვსო, არადა, ეს სახელები აფხაზეთის მრგვალი მაგიდის ლიდერებად მოიაზრებოდნენ. უზუნაესი საქოს დეპუტატებიც გახდნენ. ერთი სიტყვით, როცა ზვიად გამსახურდია სჭირდებოდათ, მის გვერდით იდგნენ, როცა თბილისში სამხედრო-კრიმინალური გადატრიალება მოხდა, ეროვნული ხელისუფლება იარაღით დაამხო ხუნტამ და პრეზიდენტი, სასიკვდილო ტყვიას გადრჩენილი, გროზნოში დამკვიდრდა, ზემოთ მოხსენებული პირნი, არ ვიცი ვისი „დაკვეთით“, გაჩუმდნენ, განზე გადგნენ“...

ეს ბატონმა ტიტე მოსიამ პირველად 2004 წელს გამოაქვეყნა გაზეთ „ეგრისის მაცნეში“ და იგი ეხება 1992 წლის ივნისს, როცა მან მორიგჯერ ჩააკითხა გროზნოში ბატონ ზვიადს.

ეხ, ლეილა, ლეილა! ამისთვის მცალია, შე ქალო, მე?! შენ იმაში გამარკვიე: შენთან საბავშვო ბაღში არ მივლია, სკოლაში ერთ მერხზე არ ვმსხდარვართ. ინსტიტუტში, ავტობუსში და მეტროში არ ვმჯდარვართ ერთად, ნადიმზეც არ გადაგყრივარ და ლოგინშიც არ ვწოლილვარ შენთან, გაფიცებ საფიცარს, შენ ჩემი „ყროლა“ სად იყნოსე, მითხარი ერთი, ასომთავრულით რომ გამოუქვეყნე ეს ამონარწყევი ამ ქვეშაფსია თაღლითს!

რას იზამ, ისღა დამრჩენია, მივემოწაფო არისტოტრლეს, ლეილას გვერდი ავუარო და წინ წიხლით გავირეკო ეს გამოჭენებული უტიფრობა, ნუგზარ მაგალობლიშვილად რომ ისაგნება სიურცხვეში!

დავიწყებ იმით, რომ წელან "ვანკაო" ვახსენე. აქ ისე ნუ გამიგებთ, თითქოს, ლახიდალსა და ღვინოს გავუშიშვლე ხმალი, ყველას შეეწიოს პურ-ღვინოს მადლი, მე იმ შემთხვევაზე გესაუბრებით, როცა სასმელთან გათავხედება ქუჩის ფსკერისკენ მიდრეკილად აქცევს კაცს, განსაკუთრებით კრემლის მიმდებარედ მისაქმებულ "ვანკებს", რომელთა ნაცადი "საბუტილნიკი" ნუგზარ მაგალობლიშვილიცაა როგორც ყოფაში, ასევე პოლიტიკაში. არადა, ამ ღვთის გლახას თავისი სალოთაო ხმაზოდებები ნადიმზე სადღეგრძელო და პოლიტიკაში ძეგლისდება ჰგონია.

ნუგზარ მაგალობლიშვილის ("პეტოვიჩის") ორპირული ბუნება და ჩასაფრებული სული, რომელიც ჩემთვის ყოველთვის იყო მკაფიო, აფხაზეთის საზოგადოებისათვის თვალშისაცემად გახდა ცხადი, როდესაც მან, თ. მჟავიამ და თ. ლორთქიფანიძემ, აფხაზეთის პარტნომენკლატურულ ე.წ. დირექტორატთან ერთად, 1991 წლის დეკემბრისა და 1992 წლის იანვრის პუტჩის დროს, ანუ ქვეყანაში საოკუპაციო ათარეშების წიაღში თავი დაისაქმა ეროვნული ხელისუფლებისათვის ზურგში მახვილის ჩასაცემად.

ის და მისი თანამოსაქმე დეპუტატები, გენერალ გ. ლომინაძისა და პოლკოვნიკ ა. ლომინაშვილის მითითებით, გადავიდნენ რა მყისვე ხუნტის მხარეზე და კრემლის მეგზურობა საზოგადოებას ღიად გაუთავხედეს, თარეშული წესით დაიწყეს საქართველოს რესპუბლიკის პირველი მოწვევის უზენაესი საბჭოს იმ სესიის ჩასატარებლად ქვეშეკვეშობა, რომელსაც უნდა გადაეყენებინა პრეზიდენტი ზ. გამსახურდია, გამოეცხადებინა საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს დაშლა და ხელისუფლება "ლეგიტიმურად" გადაეცათ საერთაშორისო იმპერიული ძალების ხელშეწყობით "გახელისუფლებული" პუტჩისტებისათვის.

აი, როგორი გაგრძელება აქვს იმ ხელმოწერას საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტზე, უფრო სწორად _ იუდას დაღს ამ წმინდა საბუთზე, რომელიც ასე ეამაყება და თითისქნევით რომ მაყვედრის გ. ფაცაცია (არც სამძაკაცო წარმომავლობა აქვს უკეთესი, - 1988 წელს სწორედ ნ. მაგალობლიშვილის ცილისმწამებლური

დასმენები და ჯაშუშობა გახდა საფუძველი ზ. გამსახურდიას წინააღმდეგ ზნეობრივი დემარშებისათვის, გახსოვთ, ფირზე ჩაწერილი უხამსობა რომ გადასცა მაშინ საბჭოთა ტელევიზიამ "კოლხური კომპის" სახელგასატეხად. ნუგზარის დამსახურება გახლდათ იგი).

ბარემ იმასაც გეტყვით, რომ 1992 წლის მარტში, როცა ქ. გროზნოში უნდა ჩატარებულიყო საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს შემდგომში ცნობილი სესია, ნ. მგალობლიშვილმა, თ. მჟავიამ, თ. ლორთქიფანიძემ, ზ. ნადარეიშვილმა უარი განაცხადეს მაშინ ჩეჩნეთში წასვლაზე. ჰოდა, აი, ასეთი შუაკაუბრებითაა იგი ცნობილი ეროვნულ მოძრაობაში, რისთვისაც, ერთხელ უკვე ვთქვი საჯაროდ, რევოლუციით გაიწია მაშინ ცხონებულმა ჯ. გოლეთიანმა გროზნოში ძალით ჩაყვანილ ნ. მგალობლიშვილისაკენ. გადაარჩინეს იმჯერად უეჭველ ხიფათს ასე სამარცხვინოდ მხილებული ნასედაკა. ის, რომ თ. მჟავიას ასეთივე შემზარავი ლალატისათვის ცოტა უფრო ადრე შარვალი ჩახადეს და რევოლუციის ტყვია საჯდომის დუნდულში ჩააჭედეს, ესეც გითხარით უკვე.

ჯაშუშს, როგორც პროფესიონალს, ცრუპენტელობა სადივერსიო იარაღად აქვს მომარჯვებული: ე. წ. გაზეთ "განმათავისუფლებლის" ზემოთხსენებულ ნომერში გადმობოდმებულ ცილისწამებაში ნ. მგალობლიშვილი ირწმუნება, რომ ის 1991 წლის 29 სექტემბერს აფხაზეთის ა/რ უმაღლესი საბჭოს არჩევნების დროს აწგანსვენებული ლ. მარშანიას ნდობით აღჭურვილი პირი იყო. ამასთან დაკავშირებით აღმფოთებულმა ქალბატონმა ა. მარშანიამ რამოდენიმეჯერ დამირეკა და დამიდასტურა ის, რაც მეც კარგად ვიცოდი (სამწუხაროდ, შემდგომში ეს ქალბატონი ნუგზარს ამოუდგა ცრუ მოწმედ და ჩემს წინააღმდეგ მორიგ ლაფის სროლაზე მოაწერა ხელი. ჩემდა გასაკვირად, ქალბატონმა ადამ ამით მე კი არა, აწ განსვენებულ დედამის დაუწიხლა გემოვნება, _ ღმერთმა გაანათლოს იგი, მან 2008-2009 წლებში, როგორც მაშინ თვითონ ქალბატონმა ადამ მითხრა, კობულეთში დასვენებისას სწორედ ჩემი წიგნი "დღეები ცხედართა უხმო კვილისა" წაიღო წასაკითხად. აწგანსვენებული არცთუ მოკრძალებულ შეფასებას აძლევდა ამ წიგნს, რომელიც უწიგნურმა "თვრამეტიანელებმა" საკოცნოდ გაიმეტეს). ქვემოთ გაგაცნობთ კიდევ ბატონი ლორიკის ვრცელ მოგონებას ამის თაობაზე, მაგრამ

მანამდე ისევ და ისევ ბატონ ლ. მარშანიას დავიმოწმებ: საქმე ისაა, რომ, როდესაც ნ. მაგალობლიშვილმა და თ. მჟავიამ დაინახეს, რომ არჩევნების პირველი ტურის შემდეგ ლ. მარშანია აგრესორსეპარატისტ ვ. აშხაწავას სასარგებლოდ არ მოიხსნიდა თავს, მათ სხვა გზა, შემზარავად ქვეშეკვეშური ილეთი აირჩიეს, გაურიგდნენ სეპარატისტებს და კრემლის ხელმოწერით დამტკიცებულ გეგმას თვალის წაუხუჭეს. დიახ, ნ. მაგალობლიშვილისა და მისი თანამოსაქმეების საეჭვო გარიგებებით მხარდაჭერილმა ვ. აშხაწავამ იმ დონეზე ითავზედა, რომ საარჩევნო მეორე ტურითაც არ შეიწუხა თავი. როგორ გგონიათ, ნ. მაგალობლიშვილისნაირი ხეპრეებისა თუ სულგაყიდულთათვის ვ. აშხაწავას თავზედობა არ იქცა საკმარის არგუმენტად, ეს აგრესორი და შემდგომში ქართველთა ჟლეტის ერთერთი მოთავე დეპუტატად გასულიყო?! არადა, თუ როგორი "ნდობით აღჭურვილი პირი" გახლდათ ნ.მაგალობლიშვილი ლ. მარშანიასი, ამაზე ბატონ ლორიკს, აწგანსვენებულს მოვუსმინოთ: «Я выставил свою кандидатуру в депутаты парламента, баллотировался от Очамчирского района. Вскоре я почувствовал, что мне всячески пытаются помешать и постарался выяснить- кто, откуда, почему. Оказалось, противодействие исходит от Очамчирского филиала абхазского форума «айдгылара». Решил встретиться с недоброжелателями, поговорить на чистоту, разобраться в причинах негативного отношения.

Их было шесть человек. Возглавлял филиал некий Адлейба... Разговор длился более двух часов, в основном об истории наших взаимоотношений с грузинами, о настоящем и будущем Абхазии. Беседа вылилась в дискуссию. Я доказывал, что живущие в Абхазии_это единое целое и они должны строить взаимоотношения как соотечественники, родственники, самые близкие друзья. Мне ответили: "Хватит жить в рабстве у грузин, настало время отмежеваться от грузин и построить суверенное абхазское государство!" И далее: необходимо создать Абхазию для абхазов, осуществив это силой оружия, "с помощью северокавказцев и русских друзей". А поскольку я Лорик Маршания, не сторонник такой позиций, мне следует снять свою кандидатуру с выборов. В парламент должны попасть такие люди, _ уточнил Адлейба, _ которые, если потребуется, возьмут в руки оружие и будут стрелять в грузин"...Я был ошеломлен. Ответил, что это неминуемо приведет к гибели и без того малочисленную абхазскую нацию, как случилось в свое время с убихми. В достаточно резком тоне, осудив агрессивную позицию айдгыларовцев, добавил, что уж теперь ни в коем случае не откажусь от участия в выборах и, если буду избран, то стану бороться в парламенте Абхазии

за то, чтобы помешать осуществлению бредовой, преступной затеи. На том разошлись, и я с еще большей настойчивостью продолжал работать с избирателями. Друзья записали мои выступления на кассету, систематически показывали их по кабельному телевидению. По итогам первого тура выборов никто из претендентов, якобы, не набрал необходимого количества голосов. Это было весьма сомнительно, но я ничего не мог сделать. До начала второго тура по требованию форума "Айдгылара", трое из пяти претендентов, отказались от борьбы. Таким образом остались я и В.Ашхацава. И вот мне в дом заявляются члены "Круглого стола" (партия З. Гамсахурдиа) от Абхазии Н.Мгалоблишвили и Т.Мжавия. В присутствии моего сына Темура первый из них довольно осторожно, однако недвусмысленно предлагает мне снять свою кандидатуру. Предложение выглядит более чем странно- прежде тот же Т.Мжавия мне помогал... Я ответил так:

"Выдимо, у вас с сепаратистами, настала пора делить кресла и сферы влияния? Нет, я буду борот ься до конца".

Весь етот фарс объяснялся очень просто. Накануне выборов Ардзинба и его окружение пошли на альянс со сторонниками "Круглого стола" от Абхазии. В результате сделки руководители блока звиадистов получали должность первого заместителя председателя Верховного Совета Абхазии_грузина и право представить кандидатуру председателя Совета Министров (тоже грузина). Кстати на ету должность претендовали семь грузин. Ардзинба же был заинтересован в том, чтобы в парламенте не попали Л.Маршания и Р. Эшба. Забегая вперед скажу, что так и случилось.

За три дня до выборов не возникало никаких сомнений в моем весомом преимуществе над соперником. Однако еще через день собралась окружная избирательная комиссия Очамчирского района по поводу заявления, в котором В.Ашхацава писал, что именно его кандидатура прошла по первому туру голосования, но "произошла ошибка при подсчете голосов"...И комиссия благосклонно удовлетворила просьбу В.Ашхацава считать его избранным, а Центризберком Абхазии (председатель В.Цугба) в срочном порядке утвердил это решение. Иными словами, мой конкурент не избирался народом, был попросту назначен депутатом Парламента Абхазии." (Лорик маршания,"Правда о трагедии Абхазии",Тбилиси, 1997 г. Стр. 23-25.)

სამწუხაროდ, ნ. მგალობლიშვილის ანგარებითი გარიგების, დალატის, ხეპრული წინგაუხედაობის შედეგად, რომელშიც მას გვერდით ედგნენ ნაცადი თანამოსაქმეები თ. მჟავია, თ. ლორთქიფანიძე, ზ. ნადარეიშვილი და არა მხოლოდ ისინი, საარჩევნო ასპარეზიდან თავიდან იქნა ასევე მოშორებული რ. ეშბა _ საქართველოს სიმართლეს თავშეწირული კაცი (იგი სეპარისტივმა დახვრიტეს 1993 წლის შემოდგომაზე).

მთელი პასუხისმგებლობით ვაცხადებ, ნ. მაგალობლიშვილმა ან თავის უჭკუობით, ან სულაც სულის გაყიდვით იხელმძღვანელა ვ. არძინაშასთავის კრემლის მიერ მიჩვენებული გეგმის მიხედვით, რასაც მოჰყვა ამ არჩევნებში უკიდურესი აგრესორ-სეპარატისტების უთავისტუკვილო «არჩევა» აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში, რითაც სეპარატისტებს "გაულებიტიმურდათ" თვითმარქვია უფლება აფსუა ხალხის სახელით მოღვაწეობისა. ასე გაძევდნენ სააფხაზეთო პარლამენტის პოლიტიკური უტევანიდან რაულ ეშბა, ლორიკ მარშანია, იური ანუა, ბესარიონ წვიჟბა, ვადიმ თარბა და სხვა მრავალი, რომელთაც ცხოვრების წესითა და თავგანწირვით დაუდასტურეს დროს აფსუა ხალხისა და სრულიად საქართველოს, გნებავთ კავკასიას ერთგულება.

ეს, რაც შეეხება ამ არჩევნებში სეპარატისტთა კვოტებს. არანაკლებ თაღლითური და ანტიხალხური გახლდათ იგი "ქართულ საუფლოში": ნ. მაგალობლიშვილმა, თ. მჟავიამ, თ. ლორთქიფანიძემ, თ. ნადარეიშვილმა და კომპანიამ არჩევნები წარმართეს არა "მრგვალი მაგიდის", არამედ კრემლიდანურ-პარტოკრატიული თითისქნევების მიხედვით, შედეგიც შესაბამისია, -ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში), სადაც 1990 წლის 28 ოქტომბერს, 1991 წლის 17,31 მარტს, 26 მაისს მოსახლეობამ პოლიტიკური სივრციდან პირწმინდად გააძევა კრემლი, ქართულმა ძალისხმევამ სულ რაღაც ოთხ თვეში საბედისწეროდ წააგო პოლიტიკური შერკინება კრემლიდანურ სეპარატიზმთან.

იმის გასათვალსაჩინოებად თუ როგორ ხდებოდა ეს, გთავაზობთ ზოგიერთ მაგალითს. კერძოდ, ნ. მაგალობლიშვილმა, თ. ლორთქიფანიძემ და თ. მჟავიამ ამ არჩევნებში, სადაც "ქართული" ბანაკის შტაბი რატომღაც აფხაზეთის ა/რ-ის შს მინისტრის (გ. ლომინაძე) სამუშაო კაბინეტში იყო და რომელსაც ხელმძღვანელობდა მისი პირველი მოადგილე გ. ლომინაშვილი, თავი მოუყარეს ყველა ჯურის კრიმინალს და მიუსიეს ისინი თავიანთ მეტოქეებს.

ამ მხრივ განსაკუთრებით უნდა აღვნიშნო, არჩევნებში ნ. მაგალობლიშვილის მეტოქის ე. შანგუას დატერორება. მას კრიმინალები არჩევნების წინა ღამით სახლში მიეჭრნენ ავტომატებით და ცოლ-შვილის თვალწინ ფიზიკური შეურაცხყოფის მიყენების შემდეგ, მოსთხოვეს გულრიფშის რ-ნის სოფ. მაჭარაში თავი მოეხსნა ნ. მაგალობლიშვილის სასარგებლოდ, რაც გააკეთებინეს კიდევ მას შემდეგ, ავტომატების

აკაკანებით რომ აუწიოკეს ჭერქვეშეთი ამ პატიოსან კაცს.

ასეთ განუკითხაობას ჩასაფრებული ავმოსურნე, ბუნებრივია, ბატონ ზვიადის "თანამებრძოლ" ნუგზარს კი არ მიაწერდა, არამედ პრეზიდენტ ბ. გამსახურდიას აბრალებდა და მას უპიროვნებდა ამ გარეწრობათა ჯერმონაცვლეობას. აი, ასეთი "სიმართლით" მინაბიჯობს იგი დღესაც ეროვნული მოძრაობისკენ, დიახ, მიქლესაობს და უმოწყალოდ ყროლავს ყველაფერს, რაც მასავით პოლიტიკური "ბომჷი" არაა: "... აფხაზეთის დევნილ, ლეგიტიმურ უმაღლეს საბჭოში არსებობს ასეთთა გაუშიფრავი "ლოჷა", მაგრამ ცუდად იქექებიან და უკვე ყარს მათი შემოქმედება". (ე.წ. გაზეთ "განმათავისუფლებელი" N 28, 2011 წ. აპრილი) – "ჩემი შენ გითხარიო, "ამჯერად ჩემსკენ გამოიწია ამ გაიძვერამ.

ამასთან დაკავშირებით ვუდასტურებ ნუგზარს, რომ აფხაზეთის ა/რ-ის დევნილ უმაღლეს საბჭოში დიახაც რომ ყარს ზოგიერთი რამ, მაგრამ შევნიშნავ და მან ეს გაიგოს როგორც პირდაპირი, ასევე გადატანიტი მნიშვნელობით, _ ეს სიმყრალე იარსებებს მანამ, სანამ ნ. მგალობლიშვილი თავის პიროვნულ თუ პოლიტიკურ ჩანასველს, რომლის შედეგიცაა ამ ინსტიტუციაში საკმაოდ ბევრი რამ, _ ერთ მშვენიერ დილას არ იუქმებს საბანაო დღედ და თავად, საკუთარი ხელებით არ ჩამოიბანს და არ შემოირეცხავს, თორემ, სანამ დაუბანლად და გაურეცხავად იშრობს ამონარწყევსა თუ ჩანასველს, _ ყროლა აქ მანამ იქნება. ამას კი უფლისწვდომილება და მაცხოვრისკენ გზის გაგნებით მონანიება სჭირდება, რაც "ჯერ არსმენილი" უმაქნისობაა ათეისტ ნ. მგალობლიშვილთან, რომლისთვისაც ქუჩისფსკერული ანაბიჯება "მეც ნახირ-ნახირაო"-ს წესით ნეტარებაა დღემდე (აქ რა სათქმელია, მაგრამ ჩემთვის ნ. მგალობლიშვილს ზედსახელად "მენდელეევი" შეურჩევია, შემდეგ მეორეც მიუყოლებია, მისი ჭკუით სალანძღავი "გრეკ". მისი ნებაა, ამისთანებზე მე მაშინ ჩავიცვამ შავს, მასავით "პეტოვიჩს" თუ დამიძახებენ).

ამ ვითარებაში გასაკვირი ისაა, რომ ეს მემკვიდრეობითი ღვთის გლახა (საუბარია ნ. მგალობლიშვილზე) და უვინაო ცრუქაქუნა საწმერთულზე ზემთაგონებით მახვილსიტყვაობს , ხელმოცარულის ჩასაფრებით ცდილობს ჩემს წიგნს " როდესაც ზნეობა მთვარის შუქზე საწმერთულს იხდის" გადაარწყოს.

აქ ერთიცაა, ასეთ შემთხვევაში საწმერთულზე რომ იზეშთაგონო, თვით საწმეთულში ორი ხელყუმბარის სიმძლავრე მაინც უნდა გემუხლმაგრებოდეს, საერთოდ კი კარგს იზამს თუ სასაწმერთულო ოინებს სხვაგან კი არა, საკუთარ არემარეში მოითვალსაწიერებს.

ახლა, რაც შეეხება თავად ჩემს საწმერთულს, კი მაქვს მე ის ხანდახან გამოჩენილი, მაგრამ არა იმ მიმართულებით, როგორც ეს წაბომყო და ცვედან (იმპოტენტ) ნ. მგალობლიშვილს ეხმებოდება, მე თუ რა თითგაშვერით ვასვლაგეზე მასში განლაგებული, ეს მან თავის კეთილებში და კარგებში გაიკითხოს ... და ერთიც, არ მახსოვს, ვერ დავიფიცებ, ვერ ვიუარებ, რომ მათში ამ საქმეში მარადი ზომის თანამოსაქმეთა საგულისწორო გულითადობაც არ ურევია!..

ახლა რაც შეეხება ჩემს "კორუმპირებულობასა" და "გამეცებას" ეროვნული მოძრაობიდან, რაკილა ნ. მგალობლიშვილს აკვიატებულად მხედველობაში აქვს ჩემი საქმიანობა მ. კოსტავას სახელობის მოსახლეობის განსახლებისა და საადგილმამულო ფონდში, კი ბატონო, ამ ფონდის შტაბბინა აგერ, ქალაქის შუაგულში, გლაკტიონის ქ. № 8-შია (ს. ორჯონიკიძის ყოფილი სახლ-მუზეუმი) და ვინ უშლის, გაერ-კვეს (რაში უნდა გაერკვეს, განა არ იცის, მაგრამ ამჯერადაც ნაცადი ქვეშევემა კიდევ ერთხელ ცდილობს წყლის ამღვრევას).

რა მაგის პასუხია და ამ ორიოდე თვის წინ საჯარო ბიბლიოთეკაში პროფესორ ჯ. გამახარიას გამოცნაურებია ზემოთხსენებული ფონდის ყოფილი მთავარი ბულალტერი ვაჟა (ივანე) შერვაშიძე, რომელსაც აღუნიშნავს, რომ აფხაზეთიდან მხოლოდ ს.საჯაიას (ე.ი. მე) მქონია მოწესრიგებული ურთიერთობა ამ ფონდთან, დანარჩენებს, _ გამოდის, რომ თვით ნ. მგალობლიშვილსაც, როგორც ვ. შერვაშიძე ამტკიცებს, საკმაოდ უსუფთოდ უფათურებიათ ამ ფონდში ხელი!...

როგორც უკვე მოგახსენეთ, მიმდინარე წელს ე. წ. გაზეთ "განმათავისუფლებელში" გამოქვეყნებული ზემოთხსენებული ცილისწამებები შემდეგ ამ პოლიტიკურმა სანაგვემ "საერთო გაზეთში" (1 ივნისი, 2011 წ. №22) გააუდღეურა მორიგი ავციობა, რომელშიც მის, თითიდან გამოწოვილ ბრალდებებს რომ ავყვე, მასავით მოცლილი უნდა ვიყო, მაგრამ ერთს კი უნდა გავცე პასუხი, ამჯერად ჩემს სახლივაც ბერძნებს "ესარჩლება" იგი. არადა, 1990 წლის იანვარი, თებერვალი, მარტი, აპრილი და ა. შ. ისიც და აფხაზეთის პარტნომენკლატურაც ჩემზე ხმებს ყრიდა_ თავის ნათესავ ბერძნებს სახლებს უსალებს, თვითონ მას

საბერძნეთში სახლები უყიდესო და ამისთანები. სხვათაშორის ასეთ უგუნურ ახსნა-განმარტებებს იგი წერილობითაც აწვდიდა როგორც მ. კოსტავას სახელობის ფონდს, ასევე ზ. გამსახურდიასაც. დღეს გამოქვენდა და ამტკიცებს, ბერძნებს აშინებდაო.

ისე კაცმა რომ თქვას, “ჩემგან შეშინებული” ბერძნების წყალობით გახდა იგი დეპუტატი 1989 წელს საქართველოს სსრ უმაღლეს საბჭოში, პირადად ზ. გამსახურდიას დავალებით ვთხოვე და მისმა ამომრჩეველებმა, რომელთა შორის ბერძნები ჭარბობდნენ, ხმა მას მისცეს, -შენი წყალობით გავხდით დეპუტატი, მითხრა მაშინ და ღვთის წინაშე გიმეორებთ თქვენ, მართლაც ასე იყო ეს.

ასევე, უნდა გითხრათ, რომ ისტორიულ სამშობლოში მიბრუნებული ბერძნები მაღლიერებით იხსენებენ დღემდე მ. კოსტავას ფონდთან ურთიერთობას და ამ საქმეში ჩემი წვლილი თუნდაც მოკრძალებული, მაინც არის, დიახ, დიახ, რაც არ უნდა მიჩქმალონ, ჩემი ძალისხმევაცაა იმაში, რომ ჩემმა სახლივაცმა ბერძნებმა ჩემს ხეობაში, 1991 წლის 31 მარტს

საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენას მისცეს ხმა, ხოლო 1993-94 წლის ზამთარში, ნ. მგალობლიშვილისა და კომპანიის უგუნურებით თავსმოხვეული საომარი ავანტიურის დროს ბერძნებმა მხარი არ დაუჭირეს საოკუპაციო ძალებს, იფარავდნენ ქართველ პარტიზანებს, საკვები მიჰქონდათ ტყეში მათთვის. ამის გასწვრივ მე შემიძლია ნ. მგალობლიშვილის თანამოსაქმეთა ჩაშვებული ათობით ქართველი პარტიზანი ჩამოგივალათ, სამაგიეროდ ნუგზარი ვერ დამისახელებს ვერცერთ გარეწარ ბერძენს სოხუმის რაიონში, რომელმაც იმ წლებში საქართველოს საწინააღმდეგოდ ითანამშრომლა საოკუპაციო ძალებთან, მაგრამ რა იცის მან ეს ყველაფერი, ის ხომ მაშინ გაქცეული იყო აფხაზეთიდან?!

სასაცილოდ არ მყოფნის მისი ამონაყროლი ჩემს საქმიანობაზე 1991 წლის 31 მარტს. ვინმე თუ ესახლივაცება, მას ვეუბნები: მე ნუ მეტყვის, თავის თავს გამოუტყდეს, -ისე, რამე რომ იყოს, ილორის წმინდა გიორგის ხატთან (დიდება მის სახელს!) გაიმეორებს იმას, რასაც ჩემზე წერს და რაშიც მისი ჭკუით თითს მადებს?

ეხ, ნუგზარ, ნუგზარ! შენ არამარტო ყოფაში, ზნეობაშიც ჩასველებული ხარ, ყველა შენი ავციური ბრალდება არამარტო ჩემგან, დროისგანაა პასუხგაცემული და რაკი ჩასველებულის შემრობა ზეზეურად

გებელმადღება, ნულარ გგონია საავციოდ გამოჭენებისას კვლავ თვალეზში ნაცარშეყრილი შეგხვდეს საზოგადოება!

ახლა მეორესაც გეტყვიტ, მართალია, ნ. მგალობლიშვილი არ ახ-სენებს ზ. გამსახურდიას მოღვაწეობას იმ წლებში, როდესაც მან ამ ერისკაცს კიდევ ერთხელ და საბედისწეროდ უღალატა, მაგრამ ეს წლები თავისი რაობით არსებობს. სწორედ მაშინ, ქ. ზუგდიდში 1993 წლის 1 ოქტომბერს პრეზიდენტმა ზ. გამსახურდიამ მე დამნიშნა აფხაზეთის საქმეთა სახელმწიფო კომიტეტის თავმჯდომარედ. საველე-სასანგრო პირობებში თუ რა თანამდებობაა ეს, თავად განსაზღვროს, ვფიქრობ, ამდენი ჭკუა მას და მის თანამოსაქმეებს შერჩათ, მე კი გეტყვიტ, იმ განუკითხობასა და საომარ გაგანიაში ჩემს ხელში იყო პურიდან დაწყებული კიდევ რაღაცით დამთავრებული. ქვეყანამ, განსხვავებით ნ. მგალობლიშვილისა, ცხადლივ იცის, რომ მე არ მიმიტვისებია ჩემი ხალხის კუთვნილი და დღემდე მსგავსად დევნილი მოსახლეობის უმეტესი ნაწილისა, ხელმოკლეობაში ვცხოვრობ, სწორედ ეს მამღლეს, უფლებას ხმა ჩავაკმენდინო და ჩემზე ხმამაღლა არ ვალაპარაკო მოწარამარე შარახვეტიები.

ჰო, "გაამევესო", ამტკიცებს ეს მართლა სინდისგარეცხილი! რა გითხრათ ამაზე, ამის პასუხი იმხანის სახალხო განჩინებაა, როდესაც მისი სახელი და გვარი შთამომავლობას ზ. გამსახურდიას (ამდენად ეროვნულ-გამანთავისუფლებელი მოძრაობისა და ეროვნული ხელისუფლების, ანუ ქვეყნის) მოღალატედ დაუდგინდა, ხოლო ჩემი მოკრძალებული ვინაობა ამ ერისკაცის თანამოსანგრეებში ჩაირიცხა. ასეთია სიმართლე და რაც უნდა სცადოს, მისი გადახატვა თავის სამოგებო სურათად, მკვრადშობილი მონდომებაა, ჟამთაბერთან საქმეს ვერ გააიმასქნეს, ეს ნუ ჰგონია აფხაზეთის პარტოკრატული დირექტორადი. ის დარჩა ზ. გამსახურდიას მოღალატედ. აქ ხსნას მას უფალი უტოვებს, მაგრამ არა ისე, როგორც წარმოუდგენია,- ჩასველება შემრობილმა ითარემოს, არა ბატონო, ჩამოიბანოს, ჩამორეცხოს. მერე მოინანიოს, მომღვარს უღასარებოს და ღმერთმა შეუნდოს მხოლოდ ამის შემდეგ. დიდია მათი დანაშაული. მის და მისი თანამოსაქმეების ორპირობას და ღალატს მოჰყვა აფხაზეთის (ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს) გასხვისება, აფხაზეთის მოსახლეობის ჟლეტა, ეთნიური წმენდა და საყოველთაო გადაშენებისკენ განაბიჯება.

ასე, რომ ყროლა, რომელიც მისგან მოდის, მარტო მისი ჩა-ნასველებისა და ამონარწყვევის არაა, – ეს, სათავზაროდ ჩვენდა, ჩვენი დაუმარხავი მოძმეების უხმო კვილს გამოყოლილი ხრწნის სუნიცაა, ვაგლახ, საუბედუროდ ასეა!... დასამალი არაა, მე დიახაც მივიჩნევ თავს იმათ რიგებში, ვისაც აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს, როგორც დევნილი ინსტიტუციის მნიშვნელობა ესმის აფხაზეთის დეოკუპაციის სტრატეგიაში, მაგრამ ეს იმას როდი ნიშნავს, არ დავინახო მისი

ზოგიერთი წევრის, რბილად რომ ვთქვა, არაშესაბამისი საქმიანობა თუ დანაშაული არა. იმ ვითარებაში თუ ეს ხალხი ასე საჭირო ინსტიტუციის აუცილებლობას თავის კაცდმერთობაზე მაღლა დააყენებს და არ წაებლანდება საქმის მკეთებლებს, საზოგადოება უფრო დიდი მიზნის (ინსტიტუციის ხელშეუხლებლობის) სახელით მოახერხებს თვალი გაარიდოს იმ სამრახ სიცხადეს, როცა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ზოგიერთმა დეპუტატმა ჯერ კიდევ აფხაზეთში 1992 წელს ხელიხელჩაკიდებულმა ითანამშრომლა აგრესიულ სეპარატიზმთან,

ქართული დეპუტაციის კენჭთა რაოდენობიდან მათ ხმათა დაკლების ფასად მიიღეს სეპარატისტების თანამდებობრივი შემოთავაზებები: აქ ისიც უნდა ითქვას, რომ ამ ინსტიტუციაში დღეს მოღვაწეობს არაერთი დეპუტატი, პირველ რიგში კი გ. გვაზავა (თავმჯდომარე), ე. ასტემიროვა, რ. ქარაია, რომლებიც აწვანსვენებულ თ. ნადარეიშვილთან ერთად 1992 წლისათვის არაერთხელ იყვნენ პუტჩისტურ-საოკუპაციო "სახელმწიფო საბჭოში", რათა "დაესაბუთებინათ" ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) მოროდირი თოფოსნების შემოთარეშების "აუცილებლობა". მათ ამ ომის პროვოცირებაში მონაწილეობისათვის დღემდე პასუხი არ უგიათ. ის კი არადა, მათგანაც წაქეზებული ომის გაგანიში არც გაუზიარებიათ თავიანთი ამომრჩევლების ხვედრი. სამწუხაროდ, აქვე არიან ისეთი დეპუტატებიც, რომელთაც მაღალი თანამდებობა არ ჰქონიათ, მაგრამ მათაც თავიანთ ამომრჩევლებთან ერთად უბედურების ზონიდან გამოდღწევას საკუთარი თავისა და ქონების გამოტანა ამჯობინეს. სულ ორიოდ, მაგრამ არის ისეთი დეპუტატიც, რომელსაც ალყიდან გამოდღწევა ე. შევარდნაძის თვითმფრინავში საგანგებო სიის მიხედვით განსაზღვრულ შემადგენლობაში ერგო. აქვე არიან ისეთებიც, რომლებმაც 1992-1993 წლებში საომარი ვითარების გასწვრივ დიდძალი ქონება დააგროვეს, გადამალეს იგი საკუთარ თუ ახლობელთა სათავსებში და გამოტანა ვერ მოასწრეს. სოხუმის დაცემის შემდეგ ოკუპანტები

„კამაზებით“ ეზიდებოდნენ ამ ალაფს დღეების მანძილზე (სხვათაშორის ამ „კამა-ზების“ ნომრებიცაა ცნობილი).

დიახ, ასეთია ამ ინსტიტუციის ავ-კარგი, მაგრამ მის შემადგენლობაში არიან ადამიანები, რომელთაც სული არ მიჰყიდეს ემშაკს, უყვართ თავიანთი სამკვიდრისი და იბრძვიან მის დასაბრუნებლად. არიან ისეთებიც, რომელთაც გულწრფელად მოინანიეს ადამიანურად გასაგები შიში. იმ განუკითხაობიდან თავქუდმოგლეჯით გამოქცევა მთლად ვაჟკაცური საქციელი არაა, მაგრამ დღეს გააკეთეს საგაკვეთილო დასკვნები და კიდევ შეუძლიათ სასარგებლო საქმეებისკენ მიბრუნება. მე მათ რიგებში ამჯერად არავითარ შემთხვევაში არ ვგულისხმობ საამაზის თხისრქოსან ნ. მგალობლიშვილს.

სახალხოდ ვეკითხები მას: ახსოვს თუ არა, რომ იგი დევნილობისას იჯევანში არ ახლდა ზ. გამსახურდიას? _რატომ? არც გროზნოს ავკარგი გაუყვია მასთან, _რატომ? არც ზუგდიდში ჩამოუკითხავს მისთვის, _რატომ? არც აფხაზეთის მოსახლეობის ჭირ-ვარამი გაუყვია მას უბედურების გზაზე, _რატომ? არადა (კიდევ ერთხელ გიხელთ თვალს), დგას დღეს ეს ჩანასველებ და ამონარწყევ შემშრალი ლოთი ვირემშაკი და ისევ ცდილობს ხალხს თავი ერისკაცად შეასალოს. წესით არ უნდა გამოუვიდეს დღეს ასეთი რამ მას, ქვეყანამ იცის, რომ ეს ცუდად მონელებული ზირთუ საბჭოთა უშიშროებამ ჩაუგულღვიძლა იმ დროს ეროვნულ მოძრაობას. დიახ, დიახ, ამიტომ, როგორც ჟამთაბერი ადასტურებს, ჩვეულება ჩანს რჯულზე უმტკიცესია და უპირატესად მემკვიდრეობითიცაა იგი. ჰოდა, აქედან გამომდინარე, დადის "სადაც ჯერ არს" ვითომ დისიდენტი ნ. მგალობლიშვილი და ჩემს ჩაშვებას ცდილობს, _ს. საჯაია ხელისუფლების საწინააღ-მდეგოს წერსო. ჯერ ერთი, კიდევ გიმეორებთ, ჩემი ნაწერები მეოცე საუკუნის 60-იანი წლებიდან დღემდე სუყველა ინახება საქართველოს ბიბლიოთეკებში და "საიდანაც ჯერ არს", ხელი უნუგზაროდაც მიუწვდებათ მათზე. რაც შეეხება ჩემს შეხედულებებს, იგი არაა კაცდმერთობის მამიებელის საკვარცხლობეო გარჯა, მათში ვერავინ დალანდავს ჩასაფრებულის ავციობას, იგი ტკივილია ერთი რიგითად ნაჯაფარი კაცის, რომელმაც სამშობლოსათვის გაიღო რაც ჰქონდა და მოწმის მზერით ვერ უყურებს მისი განადგურების მცდელობას დღეს. ხმამაღლა ვამბობ, ჩემს ჯიშში არაა 30 ვერცხლისკენ მიდრეკილობა, არც საზურგედ მომარჯვებული მახვილით დავდივარ, ვამბობ ხმამაღლა და გეუბნებით პირში, რათა ძილქუმმა არ დაგვრიოს

ხელი, თორემ საღათას ძილში მყოფს, ისევ და ისევ საგაკვეთილოდ მოგზავით ხმის ჩახლექამდე...ყოველთვის როდი ხვდება ცოლი წაუგვრელი!..

...და ერთიც, არავინ ისე სასაცილო არაა, როგორც კაცღმერთობის კვარცხლბეკისთვის გარჯილი. ასეთ დროს რაღა მიწიერი გვირგვინი თუ კი სამშობლოს მაჯისცემა და უფლის სიყვარული არ გვალაპარაკებს!... თუმცა ვისაა თავზე სახარებით რომ დავადექი, დიდი შოთა ასეთ დროს ამნაირ დასკვნას აკეთებს: “რადღა ვაგრძელებ სიტყვასა, ჟამია შემოკლებისა!...”

16 აპრილი, ლაზარეს შაბათი, 1 ივნისი, ნინოზა, 2011 წ.

ჰაჭიშაფა (ჰაჭიშება): როდესაც დაბოღმილი და შურჭიამი კაცი თვითდამკვიდრებას გადაწყვეტს, ის არც ერთ ქვებუნაგურ ილეთს არ ითაკილებს, შედეგად, საქვეყნო გამზირზეც თუ გამოზვირტადა, როგორც წესი, ან გამსუბუქყოფაქვევებული რუნგუ ან კიდევ პოლიტიკური მაწანწალა ხდება, საიდანაც ნაბიჯ ნახევარია მოხალისე დამსმენის გაფაციცებამდე: ამ დღეებში „დისიდენტ“ ნ. მგალობლიშვილს საკონსტიტუციო უსაფრთხოების დეპარტამენტში, ანუ „სადაც ჯერ არს“ მიუტანია ჩემი წიგნი „დღეები ცხედართა უხმო კივილისა“, რომელსაც აქამდე, როგორც თვითონაც ხვდებით, ყოველ გზაჯვარედინზე გადრწყვევას უნდომებდა ხოლმე, რადგან მასში, სხვა უბედურებასთან ერთად, მხილებულია ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) მისი და მისი თანამოსაქმეების პოლიტიკური ავანკობა.

ამჯერად, თურმე, სულ სხვა სამხილით იფხრიწებოდა იგი: პრეზიდენტის „ოპონენტი“ ნუგზარი პრეზიდენტის გასაგონად მბეზღებდა,- „ნახეთ ს. საჯაია რას წერსო ქვეყნის თავკაცზე!“ არადა, როგორც ქვეყნის გულშემატკივარი, სახელმწიფოში ხეჭკურეთა მისამართით ვწერ და ვამბობ,- ერთ და იმავე შეცდომას ნუ ვიმეორებთ_მეთქი. უფრო ზუსტად თუ ეს ისევ შეცდომით მოსდით და ამ დროს სისწორით გეხმიანება ვიღაც, ეს რად უნდა იყოს მორიგი საჯააშუმო ნადავლი ნუგზარისათვის?!

საქმეც ისაა, რომ ამჯერადაც ქვეყნის წინაშე კომპრადორულ გამცემლობასთან გვაქვს საქმე,-ეგაა ოლონდ, წინათ რუსეთის მიერ თავსმოხვეულ საყოველთაო გარუსებას, ამჯერად ჩაენაცვლა ქართველი

ერის პირწმინდა გაანგლოამერიკელება. არის თუ არა ეს „ცივილური“ გადაშენება, თავად განსაჯეთ.

მე, რა თქმა უნდა, ძალიან კარგად მესმის თავმდაბლობის ფასი, მაგრამ თუ ამას ხმამაღლა ვიტყვი, სულაც არ იქნება ავარდნილობა თავში: ეს წიგნი (წიგნები) ცნობილმა ქართველმა საზოგადო მოღვაწეებმა, მწერლებმა და მეცნიერებმა ქართულ ბეჭდვით ქსელში საკმაოდ ჩემდა გულდამამშვიდებლად შეაფასეს, სამაგიეროდ, უწიგნური ნ. მაგლობლიშვილი მის მიმართ იმდენადაა დაუმიწხველი, არად დაგიდევს, თავისი საჩოთიროდ დამსმენური ნაბიჯებით საკუთარი „დისიდენტური ვინაობის“ ჩამწალდავი რომ გახდა. ასე მაგალითად: მიმდინარე (2011) წლის 18 აპრილს (ვნების კვირაში, როცა ცოდვები უნდა იხანო), მან შეადგინა თავისი ჭკუით ჩემი დასაბეზღი წერილი, მასზე ხელი მოაწერინა რამოდენიმე ე. წ. დეპუტატს და მოითხოვა სამსახურიდან სასწრაფო გათავისუფლება ჩემი, რადგანაც, თურმე, მე იმ მთავრობას ვლანძვავ, რომელსაც იგი ზემოდან ბომბებული ნებადართულობის ფარგლებში, როდესაც პოლიტიკური კვლევების ხომზეა, თვითონაც დიქტატორს უწოდებს. თხოვნა იმავე დღეს აღუსრულა ოჯახურ კორუფციაში თავშეჭურთულმა გ. გვაზავამ.

უკეთესს გეტყვით: ქართული ეროვნული მისწრაფებებისათვის ვინმე ა.წოწონავას, თავის დროზე ე. შევარდნაძის მიერ დანიშნულ „დეპუტატს“

და საბჭოთა უშიშროების პოლკოვნიკს დღემდე მანვე შეუდგინა საგაზეთო ამონასაქმი, ვითომ ჩემი წერილების განსაქიქებლად. ამგვარადვე გაისარჯა იგი ასევე „დეპუტატ“ რ. შამუგიასთვის, რომელიც ადრე ჯაშუშობდა („ტიხარიკობდა“) სტუდენტ-ახალგაზრდობაში და ასეთნაირი დამსახურებისათვის 40 წლის ასაკში სსრკ მილიციის უმცროსი ლეიტენანტი გახდა. მისი „პასუხიც“ ჩემს მიმართ ამ ღვთისგლახა ნუგზარმა გააბლაბუდა, თუმცა ვერც ნუგზარმა, ვერც ანზორმა და ვერც რაღაც განყოფილების სახელით სახელგაუშხელლად მოღლაბუცე როსტომმა ვერ დადეს საპირწონე ჩემგან გასაჯარისებულ ბრალდებათა გასწვრივ.

„გულს გული იცნობსო“, ბრძანა ერისკაცმა. დიდმა ილიამ გულზე თქვა ეს!

სამწუხაროა, რომ ნუგზარი თავისი პირადი გულუქონლობით ისევ ხრწნადობაში იქნევს მკლავურს, წუმპეში ურჩევნია და მამველი რომც

გადაუგდო (იმავე ერისკაცის ერთი სახეზოგადობისა არ იყოს), აქეთ მოგაართახებს შარს...

შეხედეთ ამ კაცუნას, შურჭიამ ორფეხას და დაიდგინეთ სწორი შინაარსი იმ წინგაუხედაობის, რამაც შესაძლებელი გახადა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) გასხვისება (ოკუპაცია).

20 სექტ. 2011წ.

≈*≈

7. როცა გაჩუმება სულს ანაგვიანებს, ანუ ვავაშო დადრა!.. (ღია წერილი გიორგი ბარამიას)

„ბოროტსა იტყოდი და ძისთვის დედისა შენისა დასდვი საცდური...
გამხილო და წარმოვადგინე ცოდვანი შენნი წინაშე პირსა შენსა“.

ფსალმუნნი 49

„...ბევრს ეშინოდეს ჩემი სასტიკი,
ულმობელი გამოღვიძების,
ვით გათენებას,
მე ვხედავ სიზმარს არათქვენებურს“.

გალაკტიონი

„ქალაქი გავს მორიელს (ახლა რა დროს ძილია).
აქ მარხია ორივე -აკაკი და ილია“.

ტერენტი გრანელი

ცხადია, ყველა საქმეს, რომლის მესაჭეობასაც ბედისწერა გაგიპიროვნებს, პასუხისმგებლობით უნდა მიუდგე. სწორედ პასუხისმგებლობის ხარისხი ადგენს უფლებისა და მოვალეობის ოდენობას.

ბატონო გიორგი, პირდაპირ უნდა გკითხოთ, ხომ არ აიწყვიტა თქვენმა უფლებამ კაცდმერთობისკენ, ხოლო მოვალეობა ჯუჯად ხომ არ ჩაისხეულეთ თქვენს პასუხისმგებლობაში?!

მე ვერ დამწამებთ ჩასაფრებასა და არაკეთილმოსურნეობას, სწორედ ამიტომ ვშიშობ, ზნეობაში წამგაელვების შემდეგ არ გაიშურდულოს წინგაუხედაობის წყვდიადმა.

როდესაც სახალხო თანადგომა დაგჭირდათ, მიუკიბმოუკიბავათ დაგიდექით გვერდში, რასაც წინ უძღოდა აფხაზეთიდან საჩინო ხალხის არაერთი საუბარი ჩემთან იმაზე, რომ თუ აფხაზეთის ა/რ-ის დევნილ

მთავრობას ჩაუდგებოდათ სათავეში, თქვენს გარშემო თავს მოიყრიდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის ბერკეტები, აქედან გამომდინარე ჩავიკრიალოსნე ჩემს თვალსაწიერში თქვენი ჭაბუკური აღმართ-დაღმართები, ასევე გავეცანი, ასე ვთქვათ, თქვენეულ სააფხაზეთო ძეგლისდებას, საიდანაც ისე გამოჩნდა, რომ აფხაზეთის დეოკუპაციის სტრატეგიას საფუძვლად უნდა დადებოდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს გაყალბებული ისტორიის გაჭეშმარიტება, რუსიზმის დივერსიულ ეთნოფაბრიკაციათა შედეგების გაუფენებელყოფა, ძუძუმტეობა - სახლიკაცობის აღორძინება ქართველ (აფხაზ) - აფსუათა სახალხო ურთიერთობაში და, რაც მთავარია, ამისათვის ისტორიული, პოლიტიკური, სამართლებრივი, ეკონომიური, კულტურულ-საგანმანათლებლო, ადათობრივ-ტრადიციული ანუ სახლიკაცურ-ძუძუმტეობითი, სამართლებრივ-ძალისმიერი და ა. შ. ასპექტების სახელმწიფო პოლიტიკად ჩამოყალიბება. ეს კი სწორედ ის ცნობიერი სვლაგეზი გახლდათ, რაზედაც მთელი ჩემი სიცოცხლე ვიხარჯები. უფრო მეტიც, ურთიერთგასაუბრებისას ჩვენ სწორედ ასეთ შინაარსში დავაზუსტეთ სამოქმედო ნაბიჯები. მაშინ ერთ-ერთ ჩვენს შეხვედრაზე, როდესაც ვსაუბრობდით ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ნაყალბევი ისტორიის გაჭეშმარიტებაზე, მე მოგახსენეთ, რომ რუსეთის სახელმწიფო კარმა 1639-40 წლებში სამეგრელოს სამთავროში, ლევან II დადიანის კარზე სამეგრელოს შესასწავლად მოავლინა ფედოტე ელჩინი და პავლე ზახარიევი. მათ კიდითი კიდემდე მოიარეს სამეგრელო, თავიანთ პატაკებში ხელმწიფის კარისადმი აღწერეს ეს ქვეყანა და როგორ გონიათ-მეთქი, გკითხეთ, სად ხდებოდა მოქმედება?!

რა თქმა უნდა, მდინარე ენგურის მარცხენა ნაპირზეც, მაგრამ დაწვრილებითაა მიმოხილული მდ. ენგურის მარჯვენა მხარეც, რომელიც რუსი ჟამთა აღმწერლების მიხედვით ჯერ კიდევ სამეგრელოს ანუ ლევან II დადიანის საბრძანისი გახლდათ. დიახ, მდ. ენგურის მარჯვენა მხარე, ე. ი. ბიჭვინთა, ცხუმი, დრანდა, მოჭვი, ბედია სრულიად ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოა, უფრო ზუსტად, სამეგრელოა ჯერ კიდევ (სამეგრელოს ენგურის მარცხენა ნაპირზე - ოდიში ჰქვია, ხოლო მარჯვენაზე - აფხაზეთი).

აი, ამ მხარის შვილი ბრძანდებით - თქვენ-მეთქი, ბატონო გიორგი, აფხაზეთში სახალხო შერიგებისას ყველაფერში შეიძლება კომპრომისი, დათმობა, მაგრამ არ შეიძლება გააკეთო ეს შენი ვინაობის ხარჯზე.

ვერ ვიტყვი, რომ ამ მხრივ პირველი ძალისხმევები ფუჭი გამოდგა, მაგრამ სულ მალე, საგამოცდოდ თქვენდა, თქვენს წინაგ ჩამოიმეწყრა კორუფციული ზღუდე, რომელიც დღემდე გამუხრუჭებთ და ცრუქაქუნში გითრევთ. მერე რა თუ (ვთქვათ ასე) თქვენ არა ხართ მისი თანამოსაქმე, ვერაფერი შედავითია, რამეთუ, წაყრუება ბოროტმოქმედებისადმი, უკვეა თანამონაწილეობა მასში.

ასეთ დროს არ უნდა დაგავიწყდეს მთავარი, ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის სტრატეგია ვერ განხორციელდება იმ ხელებით, რომელთაც პარტოკრატული ნაოცდაათვერცხლარი ზედ დღემდე აჩნია დადად: სამწუხაროდ, 1991 წელს აფხაზეთში პარტოკრატისა და ეროვნულ მოძრაობაში (შესაბამისად ეროვნულ ხელისუფლებაში) შეღწეული კოლაბორაციონისტების გარიგების შედეგად, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს სადეპუტატო მანდატების ის კვოტა, რომელიც ქართულ მხარეს ეკუთვნოდა, ბევრად დიდი ნაწილით მიითვისა აფხაზეთის ე. წ. ქართულმა პარტოკრატამ, საიდანაც მისგან მართვად სამ ხელისბიჭსაც ერგო სამოგებო, რომელთაც შემდგომში არათუ უღალატეს საქართველოს ეროვნულ ხელისუფლებას, არამედ დაუპირისპირდნენ კიდეც და ზურგში მოხალისედ ჩასცეს მახვილი საქართველოს, ამდენად აფხაზეთის ეროვნულ-სახალხო ნებას, დადასტურებულს 1991 წლის 31 მარტის საყოველთაო რეფერენდუმით.

ეს ის ხალხი გახლავთ, რომელთაც კრემლის თითისქნევათა თანახმად, აგრესიულ სეპარატიზმთან ერთად „მსოფლმხედველობრივად“ მოახერხეს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს „გასხვავ-ქვეყნება“ და საბჭოთა დივერსიული ტერმინოლოგიითა თუ სტერეოტიპებით უზრუნველყვეს მისი „არაქართულ მიწად“ წარმოჩენა მსოფლიოსათვის. ამავე დროს მათ იმპერიათა მეგზურის ე. შევარდნაძის ქართველთსობით ექსპედიციებში საოცარი შთაგონებით გაიპიროვნეს ლედვის ფოთლობა.

კი ბატონო, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში არის მაღალმოქალაქეობრივი შეგნებით მოღვაწე რამოდენიმე პიროვნებაც, მაგრამ ინსტიტუციაში, სადაც ხმათა უმრავლესობით წყდება საკითხები, ისინი, გასაგები მიზეზის გამო, ვერ დადგინდნენ აქ მძვინვარე განუკითხაობათა აღმკვეთ საპირწონედ. არადა, ეს პარტოკრატული ხროვა ბაცაცობაში ტოლს არ უდებს ჯიბგირს, უკაცრავად, ჯიბგირი ქურდულ მოწესეობას ექვემდებარება, რითაც რაღაც ზღვრის დაღმა არ

ეშვება, ესენი კი დროსა და სივრცეში მოთარეშე ცოდვისკითხვად ექცნენ უბედურებაში მგმინავ დევნილებს აფხაზეთიდან.

ბატონო გიორგი!

სანამ ჩემს მიერ წაყენებული ბრალდებებით გავსახეზოგადებდე ამ პარტოკრატთა ჯოგურ ფეხაწყობას და დავასაბუთებდე, რომ კრემლის კვერცხებიდან გამომინკუბატორებულთა წინამდებარე ძალისხმევა საუკუქცევია, კიდევ ერთხელ უნდა შეგახსენოთ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ყოფილი მაღალი თანამდებობის პირების მიერ გასაჯარისებული (მათ შორის თქვენი მისამართითაც) მხილებითი საბუთები. ცნობისათვის: ამ ხალხს (მათ შორის მეც) არ დაზავება აქაურთა ოჯახურ კორუფციასთან სამსახურიდან დათხოვნად დაუჯდათ. ის კი არადა, შარაგზის გამოჭენებულმა ამნაირმა ვათანძარებმა, აგერ უკვე თითქმის წელიწადია, ცილისწამებებით, ცინიკური რეპრესიებითა და საგაზეთო ლაფისსროლით ააყროლეს გარემო, უფრო მეტიც, მთელი ეს ხანი თავზე თივის ზვინს მაწვავენ, მაგრამ როგორც ბუმბერაზისგან ითქვა, „ტყუილად ცდილობთ, ძალღ იყოს თქვენი მკვდრისადა...“

ასეთ დროს ქვეყნის ხელისუფლების განცხადება „ქვეყანაში კორუფცია მოისპოო“, ნურავის ჰგონია ხელშეუხებელი დებულება და ამ საბაბით ნუ ცდილობს, ხელი დააფაროს გ. გვაზავასა და ა. წოწონავას კოლექტიურ კორუფციას აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში, თანაც ხელისუფლების ზემოთხსენებული განცხადების სახელით, - ეს გახლავთ სახელმწიფოებრივი გადამახილი იმაზე, რომ არ უნდა წახალისდეს არანაირი ხელმრუდობა არც ერთ დონეზე, ამიტომ, როდესაც ასეთი სახელმწიფოებრივი სახმობის ქვეშ ისეთი სახელისუფლებო რგოლი, როგორცაა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭო, ჩაფლულია კოლექტიური კორუფციის ლაფში, ეს არამარტო ქვეყნის დაბლატება, არამედ უკიდევანო ბოროტმოქმედებაა როგორც სახელმწიფოს, ასევე და ამდენად დევნილი მოსახლეობის წინაშე. აქ ბუნებრივია, ისმევა კითხვა, - კანონზომიერია თუ არა ოჯახური (კოლექტიური) კორუფცია აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში?! გასაუხობთ _ კანონზომიერია, რადგან პარტოკრატის ანუ კოლაბო-რაციული ელიტის (ზეპურობის) ბუნებაა სულიერად ხრწნადი.

ჯერჯერობით კი რას იზამ, როგორც ხედავთ, გარკვეულ ზღვრამდე, ძალა მართლა ხნავს აღმართს, თუმცა, რაც უფრო გუბდება სახალხო რისხვა, მით უფრო წამლევავია იგი!

წუთშესვენება: ეკ, ჩემო მრავალტანჯულო სახლიკაცებო, თქვენი საქმის გუთნისდედებო, დღეს რომ გარემოვაჭრებად დგახართ საუკუნის ღალატის გამო, თქვენ, რომლებიც თქვენი შურობუმუ აფხაზეთისთვის დაუფიქრებლად გაწირავთ თავს, - ნუ გაიხეთქავთ გულს, როცა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ამჟამინდელი პრეზიდიუმის კორუფციულ სივრცეს მოავლებთ თვალს ან გაისიგრძეგანებთ მათ ყოფით ყოველდღიურობას თქვენგან განსხვავებით არა საველე-სასანგრო მდგომარეობაში, რადგან წმინდა წერილი გვასწავლის ასე: „...და შენ კაპერნაუმ, თვით ზეცამდე ამაღლებულო, ჯოჯოხეთამდე დაემხობი შენ!..“ ეს კი იმაზეა დამოკიდებული თუ რამდენად ავიწყობთ ფეხს უფლის მონიშნული ნიშანსვეტისაკენ.

ბატონო გიორგი,

შეგახსენებთ, რომ 2010 წლის 16 სექტემბერს აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს აპარატის ყოფილმა უფროსმა ო. ჩარკვიანმა ქვემოთ გასაჯარისებელი განცხადებით მიმართა პრეზიდიუმის წევრებს, ხოლო ასლი გადმოგვცათ თქვენ (ასევე მისი ასლები ინახება პრეზიდიუმის წევრებთანაც და ჩემთანაც):

„პატივცემულო პრეზიდიუმის წევრებო,

ჩემი თქვენდამი მომართვა განპირობებულია რიგი გარემოებებით, რომლებიც არ მამღვეს უფლებას, არ ჩაგაყენოთ აფხაზეთის უმაღლეს საბჭოში ამ ბოლო პერიოდში განვითარებული და დამკვიდრებული არანორმალური ვითარების საქმის კურსში“.

შემდეგ აპარატის აწ უკვე ყოფილი უფროსი თავისი განცხადების ოთხ გვერდზე დაწვრილებით აღწერს აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის ელგუჯა (გია) გვაზავას ბოროტმოქმედებებს, ფინანსურ თაღლითობათა ხერხებსა და მეთოდებს, თანამშრომელთა ორგანიზებულ დანაშაულში ჩათრევის ილეთებს, მიწერებს, ფულის გათეთრებებს და ა. შ. ამ ამაზრუნენ დაცემათა ნუსხაში ჩამოთვლილია თუ როგორი უტიფრობით მიყიდა მან აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოს საკუთარი ამორტიზებული ა/მანქანა უახლეს ა/მანქანაზე აღმატებულ ფასად, როგორ არ დაერიდა იგი მწყობრიდან გამოსული თავისი საოჯახო კონდიციონერის შემოსაღებას უმაღლესი საბჭოსთვის სამმაგ ფასად, რა გზით ცდილობდა იგი პირადი ვალის სახელმწიფო ხაზინიდან გასტუმრებას და ა. შ. (როგორც შემდგომ გაირკვა, ე. გვაზავამ თავის დანაშაულებრივ საქმიანობაში უსაფრთხოდ გააჯირითა ა. წოწონავა

(მოადგილე), დ. გვამაზია – საფინანსო-საბიუჯეტო კომისიის თავმჯდომარე, თ. მჟავია - ფრაქციის თავმჯდომარე, მ. კვარაცხელია, რ. ქარაია, რ. შამუგია, ნ. მგალობლიშვილი, გ. კალანდია, გ. ფაცაცია და ა. შ.

ასეთმა ერთსულოვანმა თანამოსაქმეობამ ბოლო წლების მანძილზე მიიღო კოლექტიური კორუფციის ხასიათი, მაგრამ ამაზე ქვემოთ ვისაუბროთ, ახლა კი დავუბრუნდეთ ო. ჩარკვიანის განცხადებას: (პირადი) „...ხარჯების დასაფარავად უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის მიერ გამოცემულ იქნა აპარატის რამოდენიმე მუშაკის დასავლეთ საქართველოში ყალბი მივლინების განკარგულება, რომლის გასანაღებლად თანხა თავმჯდომარის დავალებით გადაეცემა სამეურნეო დეპარტამენტის უფროსს ზ. ზარანდიას თავმჯდომარისვე ავტომატური რემონტის ვალის დასაფარავად, თუმცა ამ ოპერაციის არამართლზომიერების შესახებ მე და ზ. ზარანდია შევედით უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარესთან და ვუთხართ, რომ ამგვარი პრაქტიკა დაუშვებელია, მაგრამ მან გვიპასუხა, რომ არის აუცილებლობა და გააკეთეთ ისე, როგორც მე გეუბნებით“... ა. შ. და ა. შ.

განცხადების ბოლოს ამ ფინანსური განუკითხაობითა თუ თანმიმდევრული თაღლითობებით გვარიანად გულშელონებული ო. ჩარკვიანი დღემდე ყურდახშობილ პრეზიდენტის წევრებს საშველად შეჰღალადებს: „...გაცნობებთ რა ყოველივე ზემოთაღნიშნულს, მინდა გაუწყოთ, რომ კარგად მომეხსენება ის ჩემი წილი პასუხისმგებლობა, რომელიც მაკისრია მე, როგორც უმაღლესი საბჭოს აპარატის უფროსს საფინანსო სამეურნეო საქმიანობის წარმოებისას, მაგრამ ამავე დროს უნდა მოგახსენოთ, რომ ზემოაღნიშნულ ფაქტს ადგილი არ ექნებოდა, რომ არ ყოფილიყო უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის ბ-ნ გ. გვაზავას მხრიდან უმაღლეს საბჭოში მანკიერი პრაქტიკის დანერგვის მცდელობები“...

ვერაფერს იტყვი!.. ან რა უნდა ვთქვა აპარატის უფროსზე უკეთესად, ... ამის მიუხედავად ჯერ კიდევ სადა ხარ თურმე!

როგორც ო. ჩარკვიანისა და სამეურნეო დეპარტამენტის ყოფილი უფროსის ზ. ზარანდიას სხვადასხვა დროს პრეზიდენტის წევრთა თუ კონტროლის პალატის სახელზე დაწერილი მრავალგზისი განცხადებებიდან ირკვევა, რასაც ეს უკანასკნელი პირდაპირ ასაჯარისებს გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ (2011 წ. 11 მარტი) ფურცლებზეც, ე. გვაზავასთვის სახელმწიფო ხაზინა ანუ დევენილთათვის განკუთვნილი ორიოდვე სამათხოვრო გროში, პირადი მოხმარების საშუალება გახდა. ამას

იგი შუბლის მარღვაუწყვეტლად და ხელეზაუკანკალებლად აკეთებს, უფრო მეტიც, ამ საქმეში საკუთარი ოჯახიც ჩაითრია. ამდენად, სახეზეა ოჯახური კორუფცია, ის კი არადა, ეს ბოროტმოქმედებები გასცდა კერძო ხასიათს და მან მიიღო მამითადური (კოლექტიური) დანაშაულის ხასიათი, კერძოდ, როგორც უკვე მოგახსენეთ, ე. გვაზავას მოადგილე ა. წოწონავა, პრეზიდუმიის წევრები თ. მჭავია, დ. გვამაზია, აპარატის ამჟამინდელი უფროსი რ. გერგედავა დასაქმებული არიან როგორც ფულის მოტეხვა-გათე-თრებით, ასევე ამ თადლითობათა საბუთობრივი „გამართლებით“. ეს საქმე უფრო ზუსტად კი ე. გვაზავას თადლითობათა გამართლება, მათზე ცრუმოწმეობა და ყალბი დოკუმენტების შედგენა რ. გერგედავას სულიერი მოთხოვნილება გახდა. აქვე უნდა ითქვას, რომ იგი ამას არა მხოლოდ შთაგონებით აკეთებს, არამედ შესაშური „დამარწმუნებლობითაც“. დიახ, დიახ, არანაკლები ოსტატობით, ვიდრე 1989 წელს ჩაიღინა მსგავსი რამ, როცა იყო რა საქართველოს კპ ტყვარჩელის ქალაქკომის მეორე მდივანი, ქ. ტყვარჩელში მოსახ-ლეობის საკავშირო აღწერის დამაჯამებელ ოქმში ქართველი მოსახლეობის რაოდენობას მოაკლო და ეს რაოდენობა აფხაზეცობას მიაკუთვნა. როგორც მოგეხსენებათ, აფხაზეთის სეპარატისტული ეთნოკრატია, სწორედ ასეთი ქვეგამხედვარე ქართველების ხელითაც ცდილობდა ეთნოფაბრიკაციული აფხაზეცობის რაოდენობა ასი ათასისთვის გადაემეტებინა, რისთვისაც იქ, სადაც გაუდიოდა გასაყალბებლად გარკვეულ რაოდენობას აწესებდა. ამ შემთხვევაში ქ. ტყვარჩელიდან 4000 არარსებული აფხაზეცი ესაჩუქრა ეთნოკრატიულ სათვალავს და ეს გაკეთდა რ. გერგედავას პარტოკრატული ხელეზი-თაც.

ის თუ როგორ უპატრონა მან ქ. ტყვარჩელის ქართველ მოსახლეობას შემდგომ, ეს სხვაგან და სხვა დროს სამსჯელოა: ცხოვრებაში საზურგე ბებუთომომარჯვებულის მეტი რა მიინახავს, მაგრამ ამ მხრივ რ. გერგედავა საოცრად თვითნაზადი საგანია, რომლისთვისაც ისეთი ცნებები, როგორცაა ზნეობა, ღირსება, სიმართლე და სამშობლო - ძალზე ყავლგასული რამაა, თუ მას დასჭირდა, შეუძლია დიდების ჰიმინი შაჰ-აბას პირველის ხსოვნასაც უმღეროს!

კი ბატონო, პარტოკრატისა და ამდენად, კოლაზორაციონისტის სახეზოგადობა ნამდვილადაა საქართველოს კპ ტყვარჩელის ქალაქკომის ყოფილი მეორე მდივანი რ. გერგედავა, მაგრამ ის, კაცმა რომ თქვას, პოლიტიკური ბიჭუნაა იმავე საქართველოს კპ გულრიფშის რაიკომის

ყოფილ პირველ მდივანთან _ დ. გვაძაბიასთან. ყოვლისმკადრებლობითა და თავხედური უტიფრობით, საერთოდ მედროვეული უძღომლობით მარტო წინამდებარე ეს ფინანსური „გაიმასაქნება“ რად ღირს, როცა დღისით, მზისით, ბატონო გიორგი, თქვენს გვერდით, ცხვირწინ კი არა, თქვენს ცხვირზე შემოშლართულმა არად ჩააგდო საზოგადოებრივი აზრი და კინაღამ სამიათას ლარს გატოლებული საყოველთევეო ხელფასის კაცმა რაღაც 400 ლარისთვის ისტორიას საძრახად შემოუნახა თავი, არადა, არც მთლად ასეა საქმე, 400 ლარს თქვენ, ჩემო გიორგი, იმავე დ. გვაძაბიას შვილის ხელებით, რომელიც ასევე თქვენს ცხვირს წინ „იღვწის“ ლტოლვილთა ე. წ. აღმოსავლეთ მიმართულების წარმომადგენლობაში, აძლევთ შემწეობად ორ კუდის რიკამდე გატყავებულ დევნილს მას შემდეგ, რაც ის ამისათვის საჭირო საბუთების შედგენას თითქმის ას ლარს დაახარჯავს და წარმოგიდგენს:

აქტი

2010 წ. 20 ოქტომბერი

მიმდინარე წლის 20 ოქტომბერს, სამეურნეო და მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტისათვის ი/მ „თეიმურაზ ცხომარია“-ს მთავარი ბუღალტერისგან ცნობილი გახდა, რომ ა/მანქანა „ნისანი“ სახელმწიფო ნომრით (BA-104), რომლის რემონტზე გადაირიცხა 590 ლარი, არ გარემონტებულა პროფილაქტიკაში და ამ თანხიდან 400 ლარი წაიღო საფინანსო-საბიუჯეტო კომისიის თავმჯდომარემ დ. გვაძაბიამ.

მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტის უფროსი	ზ. ზარანდია
მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტის მოადგილე	ი. ფარფალია
მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტის მთავარი სპეციალისტი	ბ. ლომია
მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის დეპარტამენტის მთავარი სპეციალისტი	გ. კოკაია

ერიჰაა, წამოცდება ზოგიერთ გულუბრყვილოს, - რას ჩააცვიდით ამ კაცს, იქნებ იმ დღეებში ლტოლვილთა და განსახლების სამინისტროს წინ მიმდინარე გაუბედურებულ დევნილთა აქციის მონაწილეებს მიუტანაო სახარჯოდ ეს თანხა. არა მგონია, რადგან, როდესაც თითქმის იმავე დღეებში ამ აქციის მონაწილე ერთმა უმწეო და სულში ჩაფურთხებულმა ქალბატონმა ბენზინი გადაისხა და თავი დაიწვა, მის პანაშვიდზე წასაღები გვირგვინი აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარემ, ბიუჯეტში ფული არააო და რომ არა თანამშრომელთა ანაგროვი, დ. გვაძაბიას იმედად უგვირგვინოდ მიუმწყობრდებოდნენ ამ სახალხო გლოვას.

თქვენს თვალწინ ხდება ეს ყველაფერი!.. თუ ეს იცით და ითმენთ, თქვენ ამათვე უარესი ხარტ მაშინ, ხოლო თუ არ იცით, მით უარესი...

ბატონო გიორგი,

როდესაც ვლაპარაკობთ აფხაზეთში „ქართული“ პარტოკრატის მსოფლმხედველობრივი რაობისა და პოლიტიკური კოლაბორაციის შიდაგანაწესზე, უნდა აღინიშნოს მთავარი - ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ოკუპაცია ერთბაშად არ მომხდარა. იგი დაიწყო ამ მიწის მკვიდრი მოსახლეობის განქართველებით (გასხვავალხებითა) და თვით ქართული მიწის „გასხვავეყენებით“ (აფხაზეთის ასსრ). ასეთ ვითარებაში დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების უმთავრესი ამოცანა გახლდათ ქართული (იგივე აფხაზური) ვინაობის (იდენტობის) გადასხვავალხება ანუ ახალი ნაციის გამოინკუბატორება. ეს ერთნაირად ტრაგიკული აღმოჩნდა სახლიკაცებისთვის, ანუ როგორც აფხაზებისთვის (ქართველებისთვის), ასევე აფსუებისთვის. შედეგად აფხაზეთის ასსრ-ის პოლიტიკურ-სახელმწიფოებრივი აბრის ქვეშ დამკვიდრდა მიზნობრივი და ახალი ხელოვნური ნაცია - აფხაზეცი, რომელსაც არც ძირძველი აფხაზისა და აღარც სახლიკაცი (ძუძუმტე) აფსუს სახალხოობიდან ნატამალიც არ ეცხო. ეს იყო ეთნოგრაფიული კლონი. მისმა წარმოებამ აფხაზეთში მიიღო სახელმწიფო პოლიტიკისა და ინდუსტრიის ხასიათი, რომელსაც სეპარატისტულ-აფხაზეციური ეთნოკრატიაცა და სეპარატისტულ-ვითომქართული პარ-ტოკრატიაც ერთნაირი გულმოდგინებით წარმართავდა. ამაში სრული მსოფლმხედველობრივი თანხვედრა იყო მათ შორის, უთანხმოებას მხოლოდ ნომენკლატურულ სარგოთა გადანაწილება იწვევდა. ასეთი იყო მეოცე საუკუნის სინამდვილე ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში. ქვეყნის ეროვნულ გაერთიანებას ეს სინამდვილე კიბოდ განეტოტა აფხაზეთში, სწორედ ამიტომ კრემლი ამნაირი ქართველთსპობითი წარმატების სვანეთსა და სამეგრელოში (არა მხოლოდ აქ) გადმოასლებას შეუდგა. ამისათვის საჭირო იყო ამ მხარეებში ტომობრივი შუღლის გაღვივება.

ასეთი მხარეთაშორისი შუღლის საფაბრიკაციოდ ეთნოდივერსიის სხვა გამოვლენათა გასწვრივ შესაფერის ოქროს ხანგრძლივობად მიჩნეული იქნა 1992-93 წლები. განსაკუთრებით 1993 წლის სექტემბერ-ოქტომბერი, როდესაც საპროვოკაციო პოლიგონად შეირჩა კოდორის ხეობა და საკენჭუბერის გაბილიკება.

თავსმობვეულ სამამულო ომს, რომელსაც მიუხედავად მოღალატე რეჟიმის კოლაბორაციისა, ქართველი ხალხი (აფხაზეთის მოსახლეობა) წარმართავდა რუსიზმისა და აგრესიული სეპარატიზმის წინააღმდეგ, სჭირდებოდა მკაფიო თავდაცვითი პროგრამა, სამოქალაქო უსაფრთხოების ქმედუნარიანი კონცეფცია, საჭირო შემთხვევაში მშვიდობიანი მოსახლეობის უხიფათო გარემოში გადმოყვანის ზუსტი გაწერილობა, ამავე დროს წინდახედულება მოითხოვდა უბედურების შემთხვევაში, შესაბამის ღონისძიებებზე მოვალეობათა გაპიროვნებას. როგორც აფხაზეთის ა/რ-ის მთავრობას, ასევე აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოსა თუ საქართველოს პარლამენტის დეპუტატებს სწორედ ზემოთხსენებულ საკითხებზე მოეთხოვებოდათ უპირველესად პასუხისმგებლობა. ისინი საომარ პირობებში ვალდებული იყვნენ მოსახლეობისა და საკუთარი ამომრჩევლების უსაფრთხოება პირად ყოფით ყოველდღიურობასთან მიეერთსხეულებინათ და პასუხი ეგოთ ამაზე.

სამწუხაროდ, ამ საკითხში სრული უპასუხისმგებლობა და დანაშაულებრივი არაკომპეტენტურობა, რიგ შემთხვევაში, ლაჩრობა და დეზერტირობა გამოავლინეს დეპუტატებმა გ. გვაზავამ, ე. ასტემიროვამ, თ. მჟავიამ, თ. ლორთქიფანიძემ, ა. წოწონავამ, რ. ქარაიამ, ნ. მგალობლიშვილმა და სხვებმა. აქვე დაუფარავად უნდა ითქვას, რომ დეპუტატ მ. კვარაცხელიას კისერზეცაა (არ ვამბობ სინდისს, რადგან იგი მას არ გააჩნია) ოჩამჩირის რ-ნის ს. კოჩარის უგუნურად ჩაბარება მტრისთვის და სოფლის ამოჟლეტა.

იგივე შემთხვევაშია, ვთქვა გალელ დეპუტატ რ. ცატავაზე, რომელიც იმავდროულად ვ. არძინბას მიერ გალის გამგებლად დაინიშნა (ამ საორგანიზაციო დასკვნის რევიზირება ე. შევარდნაძეს არ მოუხდენია), დეპუტატ რ. შამუგიაზე და ა. შ. რომელთა დეზერტირობითა და უნიათობის წყალობით მოხდა საეჭვო ოკუპაცია საბედიანოსი, ჩვენ გაგვაჩნია გალის კომპეტენტური წყაროებიდან, უფრო ზუსტად, სახალხო ძალისხმევით მოწოდებული სხვა მასალებიც, რომელთა საბოლოო დამუშავებამდე თავს ვიკავებთ მათი გასაჯარისებიდან, მაგრამ წინასწარ შემთხვევაშია განვაცხადო, რომ ყოველივე ამით და იმითაც, რისი თვითმხილველიც მე თვითონა ვარ, ცას მიხეთქებული ცოდვისკითხვა იკვეთება ამ საქმეში. ამაზე სხვა დროს.

ამ შემთხვევაში ცოტა ვრცლად უნდა შევჩერდე გულრიფშის რაიონზე, რომლის საზღვრებშიც დაიგემა მხარეთაშორისი შუღლისა და საუკუნეებს გადაწვდენილი აღმავალი ეთნოდივერსიის განუკითხაობები.

იმხანად გულრიფშის რ-ნის გამგებლად, როგორც თქვენთვის ცნობილია, ე. შევარდნამემ დატოვა დ. გვაძაბია, რომელიც ჯერ კიდევ 1992 წელს ვ. არძინბამ დანიშნა ამ თანამდებობაზე (ისევე, როგორც სოხუმის რ-ნში აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატი თ. კალანდია და გალის რ-ნის გამგებლად ასევე დეპუტატი რ. ცატავა). ამ დანიშვნებით დ. გვაძაბიამ, რ. ცატავამ და თ. კალანდიამ გაიპიროვნეს აგრესიული სცენარით საქმიანობა, რითაც აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში, სადაც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს ბედი წყდებოდა, ქართული დეპუტაცია სამი ხმით დაზარალდა.

აი, ასეთი ჩაწყობით შეხვდა იმ დროს გულრიფშის რ-ნის გამგებელი დ. გვაძაბია, რომლისთვისაც ეროვნული მიზნების გადაქელვა ცხვირის მოხოცვაზე ადვილი გახლდათ. სხვა რა უნდა დაარქვა იმას, როცა მან, რაიონის თავდაცვის შტაბის უფროსმა მისადმი რწმუნებულ რაიონში თავი ვერ მოუყარა სამასამდე ჯარისკაცს, რომელიც წესრიგს დაცავდა კოდორის ხეობაში. ეს ეხება დეპუტატსაც კოდორის ხეობიდან, აწგანსვენებულ კაცს და პირადად დეპუტატ ა. გასვიანსაც, ისინი, როგორც ამ ხეობის შვილები, მოვალენი იყვნენ წინ აღდგომოდნენ მათ კუთხეში იმპერიის მიერ დაგეგმილ მეგრელთა მარცვასა და შეიძლება ითქვას მორალურ თუ ფიზიკურ გენოციდს, რომლის მიზანი იყო ტომობრივი შუღლის დაქსელვა ანუ საქართველოს გახლეჩა. დიახ, აი ამ ადამიანების დანაშაულებრივმა უგულისყურობამ (რბილად რომ ვთქვათ) გამოიწვია კოდორის ხეობაში აფხაზეთის მკვიდრი მოსახლეობის (ძირითადად მეგრელების) აწიოკება და სულით ხორცამდე გატყავება. 1994 წელს საქინფორმის ფოტოთეკაში მე ნანახი მაქვს ფოტოსურათი, რომელზეც ჯ. იოსელიანი და ა. გასვიანი სვანურ ქუდებში გასცქერიან კოდორის მთებს - „ისინი გადაარჩინენო ქვეყანას“ - აწერია სურათს. თუ როგორ გადაარჩინეს, იცის ეს ხალხმა: - პირადად ჯ. იოსელიანის მითითებით შეიტყუეს, გამარცხეს, შეურაცხვეს, პატივის აყრა მოუწოდომეს და განაიარაღეს მეგრელები აქ.

ასეთი არის სიცხადე!

ამას ვიდაცის ნაამბობს კი არ გიყვებით, ბატონო გიორგი, მე იმხანად ქ. ზუგდიდში გახლდით ზ. გამსახურდიას ხელისუფლებაში აფხაზეთის

საქმეთა სახელმწიფო კომიტეტის თავმჯდომარე და ამ შემთხვევაში ვეერდნობი ასეთი საგანგებო ინსტიტუციის შესაბამისი სამსახურების მასალებს. ეს მასალები დაცულია საიმედოდ.

აქედან გამომდინარე, მე შემიძლია იმ ხეობიდან ერისკაცი სვანების სახელი და გვარიც ჩამოვთვალო (იხ. ჩემი წიგნი „დღეები ცხედართა უხმო კვილისა“, 2005 წ.), რომელთა ჭერქვეშეთი უსაფრთხო თავშესაფარი გახდა დევნილებისთვის, მათ ბოლო მარაგი უსაგზოლეს უბედურებაში მყოფ ხალხს, მაგრამ ასევე ვიცით მძარცველთა სადაურობა და ვინაობა და ისიც, თუ ვის დავალებას თუ მითითებას ასრულებდნენ ისინი „მოლაღატე მეგრელების“ გასაუვნებელსაყოფად. ზოგიერთი მათგანი თქვენს გვერდითაა დღესაც.

ამრიგად, აფხაზეთის ა/რ-ის დევნილი უზენაესი საბჭო, რომლის დღევანდელ პრეზიდენტში ძირითადად მოღვაწეობენ დანაშაულებრივად არაკომპეტენტური და ოდიოზური მედროვეები, როგორც მორალურად ამორტიზებული ინსტიტუცია, არც და ვერც გამოხატავს აფხაზეთიდან დევნილი მოსახლეობის ინტერესებს. ვიმყოფებით რა დევნილობაში და არაა საშუალება დროებით ოკუპირებულ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში არჩევნების ჩატარების, ამის გათვალისწინების გასწვრივ ყურადსაღები აუცილებლობაა დევნილთა ამჟამინდელი ავკარგის გამთავისებელი ინსტიტუციის არჩევაც. ჩემი აზრით ასეთი ინსტიტუცია შეიძლება იყოს სახალხო წარმოა-მდგენლობითი კრება, როგორც აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს შემადგენელი რგოლი (ეს სამსჯელო და სამართლებრივ სიბრტყეში მოსაქცევი საკითხია).

ბატონო გიორგი, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭო თავისი შემადგენლობით ძირითადად საბჭოთა პარტოკრატისა და კოლაბორაციის გადმონაშთია, ამდენად ბუნებით ანტიეროვნული თვალსაწიერი გახლავთ, რაც დრომაც დაადასტურა.

აქ არა მხოლოდ რაიკომის მდივნების ბიურო თანამოსაქმეობს, სრული შემადგენლობით, არამედ სავსებით ლეგალურად ძირგამომთხრელობს საბჭოთა უშიშროების მთელი საკადრო განაწესი, გენერლიდან დაწყებული - დამთავრებული ლეიტენანტით და ისინი დღემდე „ხალხის მიერ არჩეული დეპუტატის“ სტატუსში ინიღბებიან.

თუ თქვენ დაუზავდებით პარტოკრატულ ყავლგასულობას, რომელთაც ჭაობურ დემოკრატიაში თავი გარდამქნელებად მოგაჩვენეს, ისინი საკუთარ კბილანაში ჩაგითრევენ. ამით საბოლოოდ დამარცხდებით,

რადგან ვერ იაზროვნებთ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის შინაარსში.

ნუ დაიმშვიდებთ თავს იმით, რომ თქვენამდე საქმე უფრო უარესად იყო, - უარესზე ნაკლებ უარესი არ ნიშნავს კარგს!

2011 წლის 1 ნოემბერი
გაზ. "ილორი", 2011 წ. 22 ნოემბერი

≈*≈

8. შეთქმულ თვრამექტიანელთა თაღლითობები

“რამეთუ სიტყუათა შენთაგან განჰმართლდე და სიტყუათა შენთაგან დაისაჯო”.

მათე 12, 37;

“ზიწიერებას სჩვევია ასე: გამოუდგება უბიწოს ურცხვად, რათა თავადაც მოეცხოს რამე”... დიდოსტატი კონსტანტინე

წესია, სადაც არ არის ბრძოლა, იქ არ იჭედება გამარჯვება!

რა თქმა უნდა, როდესაც 2002 წლის პირველ აპრილს აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში მუშაობას ვიწყებდი, ძალიან კარგად ვიცოდი თუ რასთან და ვისთან მექნებოდა საქმე. პირველ აპრილს წინ უძღოდა ეროვნული მოძრაობის წარმომადგენელთა საერთო კრება საქართველოს თავადაზნაურობის, ისტორიულ საგვარეულოთა და მათ თანამდგომთა საკრებულოში (მისი გამგეობის წევრი გახლდით), სადაც გამოიკვეთა ეროვნულ-სახალხო განაწესი და ის ამოცანები, რომელიც იმხანად მე – პოლიტიკური მოსაზრებით უმუშევარს, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში დასაქმების შემთხვევაში უნდა გამეპიროვნებინა სამალისხმევოდ. ამ ვითარებაში, რაკილა ზურგს მიმაგრებდა ასეთი საზოგადოებრივი მხარდაჭერა, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარესთან თ. ნადარეიშვილთან დავაზუსტეთ სამსახურებრივი თუ ზოგადპოლიტიკური ურთიერთობების რეგლამენტი, რომელშიც ჩემი ეროვნულ-სახალხო რწმუნებები უპირობოდ იქნა აღიარებული როგორც ჩემის მხრივ და საზოგადოებრიობის წარმომადგენელთა გასწვრივ (კ. ჩოლოყაშვილი, ი. ბაგრატიონ-მუხრანელი, ნ. ნათაძე, გ. სალუაშვილი, ი. ჩხეიძე, ე. აბაშიძე, თ. შარვაშიძე და ა. შ.), ასევე აფ-ხაზეთის დევნილი

ლეგიტიმური ხელისუფლებიდან თ. ნადარეიშვილის დასაყრდენი ვიწრო წრის წინაშე. აქედან გამომდინარე 15 აპრილს აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოსთან შეიქმნა აფხაზეთის საზოგადოებრიობის სათათბიროს მაგვარი (იხ. გაზეთი “აფხაზეთის ხმა”, 2002 წ. აპრილი), რომელსაც თავმჯდომარეობდა თავად თ. ნადარეიშვილი, ხოლო პასუხისმგებელ მდივნად დავინიშნე მე, სახალხო რწმუნების ძალისხმევით აქვე შეიქმნა მუდმივმოქმედი ლექტორიუმი. სწორედ ამ დონეზე გადიოდა აპრობაციას რიგი საკითხებისა, რომელიც შემდგომ სათანადო სესიების მეშვეობით სამართლებრივ სივრცეში მოექცა. ყოველივე ამით აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს პოლიტიკური სვლაგეზი სახალხო სულისკვეთებას დაელიანდაგა და, რაც მთავარია, პოლიტიკურად სწორ ნიშანსვეტში გაისაგნა.

როდესაც ამას ასე პირდაპირ ვამბობ, თავმდაბლობის ფასი ოქროაო, შემახსენებთ თქვენ. ულაპარაკოდ გეთანხმებით და ზედმიწევნით ვცდილობ კიდევაც, ვიყო თავმდაბალი. ასეთ შემთხვევაში, როგორც იტყვიან, თფუი ეშმაკს, ანუ ამპარტავენობას, ამიტომ მე უბრალოდ ჩამოვთვლი აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში ჩემს წინადადებებზე და სამუშაო გეგმებზე დაფუძნებულ საკვანძო ღონისძიებათა ნუსხას (რისთვისაცაა საჭირო, ამას ქვემოთ დავინახავთ) და გთხოვთ, მიუმცდარად განსაჯოთ ეს ყველაფერი არის აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს სახელგატეხვა თუ მისი გასვლაგეზებაა ეროვნულ-სახალხო საწყისებისკენ. დიახ, დიახ, ეროვნულ-სახალხო საწყისისაკენ და ამაში, რა თქმა უნდა, საიმედო ზურგის ქარად მახლდა საზოგადოებრივი თანადგომა, სწორედ ის, რისგანაც განძარცვული გახლდათ იმხანად აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს (ამ მეტად საჭირო დევნილი სამართლებრივი სივრცის) პარტოკრატული ნომენკლატურა.

ერთივე შევთანხმდეთ ჩუმად. როდესაც ვსაუბრობთ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს, როგორც დევნილი ინსტიტუციის პოლიტიკურ და სამართლებრივ მნიშვნელობაზე, ჩვენს გაუსაჯარიხებელ სამუშაო აზროვნებასა და დასკვნებში მის ცხრაგზის ბოროტმოქმედ პარტოკრატულ ჯოგს წინამდებარე მოცემულობებში ყოველთვის ნუ გავაიგივებთ ამ მეტად მნიშვნელოვან პოლიტიკურ აზრასთან.

აქ ერთიც უნდა აღვნიშნო, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში, მიუხედავად ჩემი ზრდილობიანი თანაარსებობისა, მე არასოდეს, არც ერთი წამით არ დავზავებოვარ პარტოკრატის მისწრაფებებს კაცდმერ-

თული ლაგამაწყვეტისაკენ (“ჩვენ დეპუტატები ვართ, ანუ ხალხის რჩეულები, თქვენ გვემსახურებით ჩვენ!”), სწორედ ამიტომ აღმოვჩნდი პირველსავე შესაფერის შემთხვევაში მათი თავდასხმებისა და შეთქმულების სამიზნე.

ბარემ აქვე მოგახსენებთ, რომ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭო, რომელიც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) არჩეულ იქნა 1991 წლის 29 სექტემბერს, მიუხედავად ზოგიერთი საკითხის წინააღმდეგობრივი გააზრებისა, ის ნამდვილად გახლდათ საქართველოს ეროვნულ-სახალხო ხელისუფლების გამარჯვება კრემლიდანურ დამჩეკმებლობაზე.

როგორც მოგეხსენებათ, 1989 წლის 15-16 ივლისს და მომდევნო დღეებში რუსისტულმა დიდმყრობლობამ აგრესიულ სეპარატიზმზე, შესაბამისად ე. წ. აფხაზეცურ ეთნოკრატიაზე და ვითომ ქართულ პარტოკრატიაზე დაყრდნობით შესძლო ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) სისხლისღვრის პროვოცირება. კრემლის ძალადობრივი პოლიტიკით მხარდაჭერილი აფხაზეცური ეთნოკრატია სინამდვილეში გამოვიდა საქართველოს სსრ-ის სამართლებრივ-ადმინისტრაციული სივრციდან, რამაც გამოიწვია აქედან გამომდინარე ფეთქებადსა-შიში შედეგები აფხაზეთის ყოველდღიურობაში.

ასეთი იყო წინაპირობა, როცა საქართველოს ეროვნულმა ხელისუფლებამ რუსული იმპერიალიზმის აქტივობის ვითარებაში მოახერხა მოლაპარაკება სეპარატისტულ ეთნოკრატიასთან და აფხაზეთის ასსრ ხელისუფლების საქმიანობა გადმოიტანა კონსტიტუციურ სივრცეში, დაიწყო უთანხმოებათა სამართლებრივ სიბრტყეზე განხილვა. ჩატარდა აფხაზეთის ასსრ უმაღლესი საბჭოს არჩევნები და ა. შ.

სამწუხაროდ, აფხაზეთის პარტოკრატისა და კოლაბორაციული ფეხაწყობის ძალისხმევითა თუ პირდაპირ კრემლიდანური ძალების, პირველ რიგში კი სეპარატისტული ეთნოკრატის ზურგის ქართლ ამ არჩევნებში აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოდან ქართველთა სადეპუტატო კვოტების უპირატესი ნაწილი “ქართულმა” პარტოკრატამ და მისგან მართვადმა ხელისბიჭობამ მოიგდო ხელთ, თუმცა, მიუხედავად ამისა, საქართველოს ეროვნულ-სახალხო ხელისუფლების მოღვაწეობის პირობებში საკმარისად არსებობდა სამართლებრივი ბერკეტები აგრესიული დემარშებისა და დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების აღსაკვეთად.

ამჯერად პოლიტიკური ურთიერთობები სეპარატისტებთან სადავო საკითხთა განხილვისას ვნებების დაცხრომას ეფუძნებოდა.

ჩვენდა საუბედუროდ, იმპერიათა მიერ თბილისში ადგილობრივ მოლაპატებზე დაყრდნობით მოწყობილი პუტჩის გზით ეროვნული ხელისუფლების ძალით დამხობის შემდეგ აგრესიულმა სეპარატიზმმა თავის ეთნოკრატიულ ძალებზე დაყრდნობით ღიად დაიწყო კრემლის დაკვეთათა შესრულება, ხოლო ვითომ ქართველმა პარტოკრატამ ხუნტის მხარეზე გადასვლით, ანუ იმპერიული ჩექმის მეგზურობით მყარად გაიპიროვნა კრემლისთვის ერთჯერადი მოხმარების საგნის მოვალეობა. ამდენად, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს როგორც ღიად რუსისტულმა (ბლოკ “სოიუზის“-ეულმა) ნაწილმა, ასევე ვითომ ქართულმა ანუ პარტოკრატიულმა მხარემ საქმე საომარ ავანტიურამდე მიიყვანა. ეს ასე მოსკოვში დაიგეგმა. ხოლო ტექნოკრატიულმა მსოფლიომ წაუყრუა. ამაზე ამჯერად უფრო ვრცლად არ ვისაუბრებ, რადგანაც იგი არაერთგზისა მაქვს გაშუქებული ჩემს წერილებში, ვიტყვი მხოლოდ იმას, რომ, მართალია, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს “ქართული” დეპუტაციის ძირითადი ნაწილი (ორიოდე გამონაკლისის გარდა) აგრესიულ სეპარატიზმთან და მის სადეპუტატო კორპუსთან ერთად დამნაშავეა აფხაზეთის (ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს) მოსახლეობის წინააღმდეგ ომის პროვოცირებაში, რასაც მოჰყვა ჯერ აფხაზეთის მოაზრება მსოფლიოსთვის რუსული მიზნობრივი სტერეოტიპებითა და ტერმინოლოგიით, ანუ “აფხაზეთი არააო საქართველო”, ხოლო შემდეგ ამ “არაქართულ” მიწაზე მკვიდრი მოსახლეობის, ძირითადად ქართველების ჟლეტა (გენოციდი), ეთნიკური წმენდა, ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, _ აფხაზეთის მიზმა რუსული იმპერისათვის (ოკუპაცია) ეს უკვე ხელგაწაფულობის საკითხი გახდა, რა-საც იმავდროულად მოჰყვა ქართული კულტურისა და ყოფის ნაკვალევთა განადგურება, მოკლედ, ყოველმხრივი და აღამგველი პარტახის თანმიმდევრული დამკვიდრება, მაგრამ მას (აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოს), იმის შემდეგ, რაც თავადაც თავის მოსახლეობასთან ერთად აღმოჩნდა დევნილობაში და მკვიდრობის ადგილებიდან გამოძევებული, ამ შემამსუბუქებული გარემოების გათვალისწინებით, ჰქონდა საშუალება, ყოფილიყო დევნილთა ლეგიტიმური წარმომადგენელი ახალი, წესით საველე-სასანგრო პირობებში, თუმცა მისმა დიდმა ნაწილმა ყოველივე ამას აულაგმავ კორუფციაში ნავარდი

არჩია და ამას განაგრძობს ამ წუთამდე. ყოველივე ამით, იგი, როგორც ზნეობრივად უღირსი და პოლიტიკურად ამორტიზებული, დღეს არ გამოხატავს დევნილი მოსახლეობის საწუხარს.

იმის გათვალისწინებით, რომ ამ ინსტიტუციის სამართლებრივ-პოლიტიკურ აზრას გარკვეული ქმედუნარიანობა უნდა გააჩნდეს ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის საქმეში, საჭიროა მასთან ერთად აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში შეიქმნას სტრუქტურული რგოლი დევნილთა სახალხო-წარმომედგენლობითი კრების სახით (მისი არჩევითვის საჭირო კონსტიტუციური საფუძვლების დაზუსტება ცალკე სამსჯელოა).

ასეთია ჩემი აზრი აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს ამ წუთიერ შინაარსზე და მზადა ვარ ამ საკითხში აზრი გავუცვალო საქმეში ჩახედულ და სუფთა ხელებით მოღვაწე ნებისმიერ კეთილმოსურნეს, _ არის თუ არა ლანძღვა ჩემი ასეთი საუბარი ამ ინსტიტუციაზე, ეს სწორედ ამ ხალხმა დაასკვნას და არა ყელამდე ჭუჭყში მომკვლავურე ჯოგმა.

რაც შეეხება აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში ჩემი ძალისხმევითაც (მე არ მითქვამს მარტო ჩემი ძალისხმევით-მეთქი) განხორციელებულ იმხანად საკარგოდ გახმაურებულ ღონისძიებათა ნუსხას, დაუფარავად გეტყვით, რომ იგი, მიუხედავად იმისა, წესით თავის ბუნებრივ შინაარსს ანუ სახალხო განაწესს შეახსენებს თუ არა ჩემდამი სამკვდრო-სასიცოცხლოდ ჩასაფრებული თვრამეტი ვითომ დეპუტატის ჯოგურ ფეხწყობას, ეს, ჩემო კარგებო, დიახაც გახლავთ მატრიანური ნიშანსვეტები და ამ დროს აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოზე, საბედნიეროდ, მომავალი თაობა მარტო იმით კი არ იმსჯელებს თუ როგორი თაღლითობები მძვინვარებდა აქ, იტყვიან, იმასაც იტყვიან, რომ იყვნენ აქვე ამ საძრახობასთან დაუზავებელი გუთნისდედებიც. ასეთი გახლავთ სინამდვილე და მას ნაჯახითაც (აფხაზეთში იტყვიან _ კვალათი) ვერ ამოთლი ჟამთაბერის ძეგლისწერიდან.

სწორედ ამგვარ მოვლენად მიიჩნია საზოგადოებრივად 2002 წლის მაისში აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში გამართული სამეცნიერო კონფერენციათა ციკლის პირველი სამუშაო სხდომა, რომელშიც ეროვნულ მოძრაობათა კოალიცია მონაწილეობდა. იგი მიემდგნა წმინდა ილია მართლის აფხაზეთში სტუმრობის 100 წლისთავს (1903 წ. მაისი). აქ დაზუსტდა კიდევ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის ახალი ხედვები. ეს იყო ჩემი პირველი პროექტი აფხაზეთის

ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თანამშრომლის სტატუსში (იხ. იმ დღეების გაზ. “აფხაზეთის ხმა”).

მიუხედავად იმისა, რომ პარტოკრატული ნომენკლატურისათვის ანუ ე. წ. დეპუტატებისთვის სრულიად გაუგებარ რამესთან შეგვექმნა ნაბიჯი გადასადგმელი, 2002 წლის 25 ივლისს აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს სესიამ, რომელსაც ესწრებოდა ეროვნულ-სახალხო მოძრაობათა ფართო წარმომადგენლობა, მიიღო დადგენილება “ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) ველიკოდერჟავული ეთნოფაბრიკაციების პოლიტიკის დივერსიული შედეგებისა და აფხაზეთის დეოკუპაციის ზოგიერთი საკითხის შესახებ”, სადაც “აფხაზის” დედან შინაარსში აღდგენა ანუ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს გაყალბებული ისტორიის გაჭეშმარიტება სამართლებრივი ყურადღების ქვეშ მოექცა (ეს საკითხი ფართოდ გააშუქეს გაზეთებმა “საქართველო”, “აფხაზეთის ხმა” და ა. შ.).

2003 წ. 12 თებერვალი: აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს სესიამ აღნიშნა, რომ “ბიჭვინთა კონსტიტუციური შეთანხმებით აღიარებულია სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის და სამოციქულო ავტოკეფალური მართლმადიდებლური ეკლესიის საპატრიარქო კათედრად, რაც გულისხმობს აღნიშნული ქალაქის საეკლესიო მმართველობის უშუალოდ კათოლიკოს-პატრიარქისადმი დაქვემდებარებას (სტავროპოლიალობას) და აქ საპატრიარქოს რომელიმე სტრუქტურის ადგილსამყოფელს”... ამის საფუძველზე მიღებული იქნა სათანადო დადგენილება (შეადარეთ, ამ მოვლენიდან მხოლოდ 9 წლის შემდეგ დაემატა საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის, მცხეთა-თბილისის მთავარეპისკოპოსის ტიტულს _ ბიჭვინთის მიტროპოლიტის ესოდენ ცნობიერი თუ პოლიტიკური სიზუსტის ამსახველი წოდება).

2003 წ. 7 აგვისტო. აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს სესიამ მიიღო დადგენილება “აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის ტერიტორიაზე არსებული მართლმადიდებლური ტაძრების, მონასტრების, მათი ნანგრევების საქართველოს მართლმადიდებლური ეკლესიის საკუთრებად ცნობის შესახებ”.

დაიხ, უფლის ნებით წვეთია ჩემი წვლილი ამაში, მაგრამ იმათ შორისა ვარ, ვინც, თუ მეტი არა, ასეთი რამის საჭიროება ვიცოდი და ამას ვაკეთებდი (იხ. იმ დროის გაზ. “აფხაზეთის ხმა”). იმავე დღეს ამ საქმის

თაოსნები უწმინდესმა და უნეტარესმა საგანგებოდ მიგვიღო მცხეთაში და დაგვლოცა.

2004 წ. აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში ეროვნული თანხმობის ქარტიის საფუძველზე დიდი ერისკაცის ზ. გამახარდიას 65 წლისთავის ჩატარებამ (მიუხედავად პარტოკრატის ფარული წინააღმდეგობისა) მიიღო სახალხო თანხმობისა და შერიგების ხასიათი. ამ საკითხზე შეიქმნა და გამოიკა ფართოდ გახმაურებული რამდენიმე კრებული და წიგნი.

2005 წ. იუნესკოს ეგიდით საქართველოში ქრისტიანობის გავრცელების 2000 წლისთავთან დაკავშირებით აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში დეპუტატ ჯ. გამახარიასა და ჩემს მიერ შეიქმნა სათანადო პროგრამისა და საიუბილეო კომისიის პროექტი, რომელიც დაამტკიცა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმმა იმავე წლის 19 აპრილს.

საქმიანობა ამ მიმართულებით, რომელიც თავის მხრივ აკურთხა და დალოცა უწმინდესმა და უნეტარესმა ილია მეორემ, სრულიად ახალი შინაარსი გახდა ამ ინსტიტუციაში მოღვაწე არაპარტოკრატული ადამიანებისათვის.

ჩატარდა კონფერენციები, გამოიკა წიგნები, საერთაშორისო და საყოველთაო ეროვნულ-სახალხო მოძრაობის ხასიათი მიიღო ამ მხრივ გაწეულმა ძალისხმევამ, საიუბილეო მოძრაობა გაგრძელდა 2006, 2007, 2008 წლების ჩათვლით. ჩვენს მიერ დაისვა საკითხი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) XVII-XX საუკუნეებში სარწმუნოებისა და ეროვნული თვითშეგნებისთვის მოწყვეტილთა, აგრეთვე XIX საუკუნეში წამებული აფსუა მღვდლის ივანე გეგასა და 1993 წელს რუსი აგრესორებისა და აგრესორ სეპარატისტთა მიერ კომანის წმიდა იოანე ოქროპირის სახელობის ეკლესიაში წამებული მღვდლის მამა ანდრეასა (პაატა ყურაშვილისა) და აფსუა სტიქაროსნის იური ანუას წმინდანთა დასში შერაცხვის საკითხის განხილვის შესახებ.

მოეწყო ორი შეხვედრა ფერეიდნელ ქართველებთან თბილისის ფართო საზოგადოებრიობის მონაწილეობით.

2007 წელს ჯ. გამახარიასა და ჩემი ძალისხმევით აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესმა საბჭომ ჩატარა საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენცია, რომელიც მიეძღვნა პონტო-კავკასიის ცნობიერი სივრცის პრობლემებს. სხვათაშორის ამ კონფერენციას, რომელიც საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის სააქტო დარბაზში ჩატარდა და ესწრებოდა როგორც ქ.

თბილისისა და აფხაზეთის ფართო წარმომადგენლობა, აგრეთვე უცხოელი მეცნიერები, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოდან ეწვია მხოლოდ სამი დეპუტატი.

ამ კონფერენციაზე თქვენმა მონა-მორჩილმა გაავრცელა განცხადება იმის შესახებ, რომ ქ. სოჭში, სადაც ზამთარში ტემპერატურა 0 გრადუსზე დაბლა იშვიათადაა და რომელიც რუსებთან ომში წარმომადგენდა კავკასიელი ხალხების სასაკლავოსა და სასაფლავოს, ზამთრის ოლიმპიადის ჩატარება 2014 წელს წარმომადგენს არა მშვიდობის განმტკიცების საშუალებას, არამედ ატარებს აგრესიული პოლიტიკის ხასიათს, ამდენად, ოლიმპიადის ჩატარება ქ. სოჭში მიზანშეუწონელია

ჩვენ ეს მოსაზრება განვავრცეთ ჩემს მომდევნო პროექტში _ “ზ. გამსახურდია და პონტო-კავკასიის ცნობიერი რაობისათვის”, რომელიც 2009 წელს მიემდვნა ზ. გამსახურდიას 70 წლისთავს, იგი იმავე წელს გამოიცა ცალკე წიგნად.

გაეცანით ამ მოსაწვევებსა და კაცურად მითხარით, ასეთი ღონისძიება სახელგატეხვია თუ სახელის მოხვეჭა:

დანართი 1.

ძვირფასო მეგობარო

მიმდინარე (2007) წლის 21 მაისს, 11 საათზე, საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის სხდომათა დარბაზში (რუსთაველის ქ. № 52) რუსეთის მიერ მე-19 საუკუნეში პროვოცირებული კავკასიის ომთან დაკავშირებით აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს ეგიდით ტარდება საერთაშორისო სამეცნიერო კონფერენცია თემაზე “პონტო-კავკასიის გეოცივილიზაციის ცნობიერი აღორძინებისათვის”.

კონფერენცია ემდვნება ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) მუჰაჯირობის 130-140 წლისთავს.

პროგრამა

1. შესავალი სიტყვა _ თეიმურაზ მყავია _ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარე;

2. “21 მაისი _ საერთო კავკასიური ტრადიციის დღე” _ ჯემალ გამახარია, პროფესორი;

3. “კავკასია, როგორც გეოცივილიზაცია” _ დაზმირ ჯოჯუა, პროფესორი;

4. “პონტო _ კავკასიის სივრცე და დიდი არმენეთის იდეა” _ გურამ მარხულია, პროფესორი;

5. “მუჰაჯირობა კავკასიაში და მისი ტრაგიკული შედეგები” – ბეჟან ხორავა, პროფესორი;

6. “მუჰაჯირობა აფხაზეთში და XIX საუკუნის ქართული საზოგადოება” – თემურ გვანცელაძე, პროფესორი;

7. “ი. გოგებაშვილი აფხაზთა მუჰაჯირობის შესახებ” – მანანა ტაბიძე, აკადემიკოსი;

8. “დასავლეთ საქართველოს კულტურის ცნობიერი საფუძვლები XVII – XVIII საუკუნეებში” – მეუფე ანანია (ჯაფარიძე), პროფესორი;

9. “პონტო-კავკასიის ერთიანობის სულისკვეთება ქართულ მწერლობაში” – სერგი საჯაია, საქართველოს მწერალთა შემოქმედებითი კავშირისა და აფხაზეთის მეცნიერებათა აკადემიის პრეზიდენტის წევრი.

10. სამზადისი სოჭის ოლიმპიადისათვის და კავკასიელთა პროტესტი (ახალი მასალები კავკასიის ხალხთა სასაფლავო შესახებ) ინფორმაცია – სერგი საჯაია.

11. საქართველოს ეროვნული აკადემიის გამოფენა.

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის
უმაღლესი საბჭოს აპარატის
საზოგადოებასთან და მასმედიასთან
ურთიერთობის განყოფილება

დანართი 2.

მამული, ენა, სარწმუნოება

ძვირფასო თანამემამულეც.

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის ლეგიტიმური ხელისუფლება მიმდინარე (2007 წ.) წლის 13 ივლისს კოჯრის მემორიალთან ატარებს ლექტორიუმს, რომელიც ეძღვნება წმიდა ილია მართლის დაბადებიდან 170 და ტრაგიკულად დაუპვიდან 100, აფხაზეთში მუჰაჯირობად წოდებული ეთნიკური წმენდის 140 წლისთავსა და აფხაზეთში 1989 წელს დატრიალებული ტრაგედიის მსხვეპლთა ხსოვნას.

დიდება გმირებს!

პროგრამა

I. ცნობილი საზოგადო მოღვაწის, აფხაზეთში ეროვნული მოძრაობის ლიდერის ვოვა ვეკუას მემორიალური დაფის გვირგვინით შემკობა. 10 სთ.

II. გამგზავრება კოჯორში ავტობუსით ვ. ვეკუას მემორიალიდან. 10. 30 სთ.

III. კოჯრის ეკლესიაში გაიმართება:

ა) სამშობლოს ერთიანობისათვის დაღუპულთა სულის მოსახსენიებელი პანაშვიდი. 11 სთ.

ბ) პარაკლისი კავკასიის ხალხთა და ქვეყნების თანხმობისათვის. 11. 30 სთ.

IV. მიტინგი-ლექტორიუმი. 12 სთ.

აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს აპარატის

ამრიგად, ამ უმცირესზე უმცირესი ჩამონათვალით, ვფიქრობ საზოგადოება ჩავახედე იმ მსოფლმხედველობრივ თვალსაწიერში, რითაც ვიყავი დაკავებული ამ წლების მანძილზე აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში და ხმამაღლა, ისტორიის გასაგონად ვამბობ, არ ვგულისხმობ ორსამ ჩემგან და საზოგადოებისგან პატისაცემი დეპუტატის ერისკაცულ თვითშეგნებას, სხვას ნებისმიერს, დეპუტატის წიგნაკში თავშეჭრთულ ლეგალურ თაღლითს, არადა, სულ ცოტა, 18 მა-ინც ხომა ჩემს წინააღმდეგ ამხედრებული, სასწორის პინასთან ვიწვევ ერთბაშად ყველას, აგერ ჩემი ნაქნარი და გაუპირწონეთ თქვენი საერისკაცო საქმეები ამას.

როგორც მოგახსენეთ, ბუნებრივია, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს დეპუტატთა ე. წ. თვრამეტა კორპუსი, რომელიც სხვადასხვა მიზეზის გამო ძირითადად პარტოკრატიული კოლაბორაციონისტებისა და საბჭოთა სუკის მაღალჩინოსნებისგან შედგებოდა, ხიმტებით შეხვდა ჩემს, ანუ ეროვნული მოძრაობისგან დელეგირებული პირის მისვლას ინსტიტუციაში.

იმ ვითარებაში, როდესაც ე. შვედრანდის ნამესტნიკურმა ნომენკლატურამ ქვეყნის პოლიტიკური ასპარეზი ჩააბარა ახალ ჩანაცვლებას, ყვარყვარული წესით ასევე “განხილვის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭო (2004 წ. აპრილი), რომლის უგერგილო და ვირემშაკ თავმჯდომარეს არათუ საზოგადოებრიობა, თვით მისი ერთპიროვნულად დამნიშნავი პოლიტიკური ძალაც ფეხებზე იკიდებდა. სწორედ ამიტომ, იმ დროს დადგა ამ ინსტიტუციის ყველგასულობის, ამდენად გაუქმების საკითხიც. მის თავმჯდომარეს არავინ არაფერს არ ეკითხებოდა, ის კი არა და თვეობით ცდილობდა და ვერ ახერხებდა მოხვედრილიყო რომელიმე მინისტრთან, რომ არაფერი ვთქვათ საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარეზე ან მთავრობის ხელმძღვანელზე. რაც შეეხება ქვეყნის პრეზიდენტს, 5 წლის მანძილზე აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარე არა თუ ვერ შეხვდა მას, ტელეფონითაც კი ვერ დაუკავშირდა მის თანაშემწეს.

აი, ასეთ გარემოში, ჩემდა საამაყოდ, მეც აღმოვჩნდი იმ ადამიანთა ვიწრო ჩამონათვალში, რომელთა პოლიტიკური გათვლებით, საზოგადოებრივი ქმედითუნარიანობით, ეროვნულ-სახალხო

წინგახედულობითა თუ პირადი გერგილიანობით კინაღამ ყავლგასულ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოს ფუნქცია მოუპოვა და იგი თავისი სახით ქვეყნის პოლიტიკურ მიმოქცევაში დააბრუნა. სამართლიანობა მოითხოვს იმის აღნიშვნასაც, რომ გარკვევით ითქვას, თ. მუავია – თავმჯდომარე იმხანად, გრძნობდა რა თავის ვერგამჭრიახობას, საოცრად დამყოლი იყო, როდესაც საჭირო საქმეს “ მწმმოწყებად” წარმოაჩენდი. მარტო ჩემს კარადაში სამი საქალაღდე იყო ჩემი ავტორობით შედგენილი საბუთების, რომელიც თ. მუავიას წამოწყებადაა გასაჯარისებული და კაცმა რომ თქვას, ეკუთვნის კიდევ, – ხელი არ შეუშლია, პირიქით შეიფერებდა ხოლმე.

ახლა სხვათა ამგვარ საქალაღდეებზე მე არ ვილაპარაკებ.

ასეთი გახლდათ მდგომარეობა, როდესაც 2009 წლის აპრილში აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარედ ელგუჯა (გია) გვაზავა მოვიდა, რომელსაც სოხუმის სამედიცინო სასწავლებელში გამოზრმმედილი მოსაქმის ბიოგრაფია ჰქონდა. ეს ის სასწავლებელი იყო, სადაც ერთი მოსწავლის ჩარიცხვა 1981 წელს 8 ათასი საბჭოთა მანეთის ქრთამად გაღება ჯდებოდა. ამას ზედ ისიც დაემატა, რომ ცოტა უფრო ადრე მოსკოვიდან დაბრუნდა დეპუტატი ნ. მგალობლიშვილი, რომელიც 1990-91 წლებში ჩემი მიზნობრივი კომპრომენტირებით იყო დაკავებული.

ჰოდა, ყოველივე ამის შემდეგ, ერთი მეორის მიყოლებით დაიწყო ჩემი პროგრამების ბლოკირება. დიდი გამჭრიახობა არ იყო საჭირო იმის მისახვედრად, რომ მათ ჩემი შედეგიანი ქმედუნარიანობა და თავდაუხრელი ხასიათი არ მოსწონდათ. ეს არ მოწონება თანდათან სამსახურებრივ შევიწროებაში გადადიოდა. აქედან გამომდინარე, მე რამოდენიმეჯერ ცალკე შევხვდი და ვესაუბრე ახალ თავმჯდომარეს, ამის შემდეგ, რაკი შევიწროება კი არა, აფხაზეთის დეოკუპაციის სტრატეგიის მიატახება არაკომპეტენტურობასთან მისი სამოღვაწეო მიზანი გახდა, მე მას პრეზიდენტის წევრთა დასწრებით განვუმარტე თავისი არაკომპეტენტურობა, რომელიც ჩიხურ ვითარებას გვახვევდა თავს.

ბოლოს იძულებული გავხდი წერილობით მიმემართა პრეზიდენტისთვის, რომელიც ძირითადად პარტოკრატულ თანამოაზრეებს წარმოადგენდა, ასეთ შემთხვევაში მას, ოღონდ თავად ყოფილიყო მამდრად და სულ ფეხებზე ეკიდა აფხაზეთის დეოკუპაცია.

სანამ ჩემს განცხადებებს გაგაცნობდეთ, საჭიროდ ვთვლი წარმოგიდგინოთ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს საქმიანობის ერთი

სახეზოგადი სურათი, რომელიც მკაფიო მინიშნებაა იმის, თუ რა სახიფათო უვიცობასა და გულარხეინობაში ეხვეოდა იგი. კერძოდ, 2010 წლის 26 ოქტომბერს გაზეთმა “**ახალმა**” გამოაქვეყნა მასალა, რომელიც იუწყებოდა, რომ 27 სექტემბერს აგრესორ-სეპარატისტებს “**უდრესაქრელიაზ**” აფხაზეთის რუსეთის შემადგენლობაში შესვლის მეორასე წლისთავი”, ასევე “**აფხაზეთის** ქართველებისგან გათავისუფლების დღე”. ამასთან დაკავშირებით დროებით ოკუპირებულ სოხუმში ჩატარებულა ე. წ. საერთაშორისო კონფერენცია.

დიახ, ეს ე. წ. საერთაშორისო კონფერენცია, რომელშიც ძირითადად მონაწილეობდნენ რუსი დიდმპყრობლები, მიზნად ისახავდა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ისტორიის კვლავაც ყალბი სტერეოტიპების საფუძველზე გაშუქებას მსოფლიოსათვის, მისი “**ანტიტერორიზმი**”-ს ასე საშურია მათთვის 2014 წლის სოჭის ზამთრის ოლიმპიადის ჩატარებასთან წინმსწრებად.

ამ ე. წ. კონფერენციის ამოცანა ისიც გახლდათ, რომ ისტორიული ფაქტების ველიკოდერჟავული ინტერპრეტაციით კრემლს ერთხელ და სამუდამოდ მოეხერხებინა მსოფლიოსათვის აფხაზეთის, როგორც “**ტერორისტული**” რუსიზმის სტერეოტიპების “**მეცნიერულ**” აზრად შეპარება. აქ უნდა გავიხსენო, რომ ამ ინფორმაციის “**ახალმა**” გამოქვეყნებამდე, ჩემი სამსახურის თავისებურებებიდან გამომდინარე, ვეცნობოდი აგრესორ-სეპარატისტთა და რუს პროპაგანდისტთა ინფორმაციული ომის დინამიკას, საიდანაც იკვეთებოდა დივერსიულ ეთნოგაბრიკაციათა ახლებური მცდელობები.

ყოველივე ამაზე ანუ მოვლენათა შესაძლო განვითარებაზე მე შევადგინე მოხსენებითი ბარათი და ვთხოვე თ. ხუბუას _ თავმჯდომარის მოადგილეს, პრეზიდენტის სხდომაზე განგვეხილა აგრესორ სეპარატისტთა და რუს ოკუპანტთა მხრიდან 27 სექტემბრისათვის გათვალისწინებული მეცნიერული თუ პოლიტიკური დემარშები და საპირწონედ დაგვედო ქმედუნარიანი მასალა. მიუხედავად იმისა, რომ თ. ხუბუა დამპირდა, გ. გვაზავამ პრეზიდენტის სხდომა არ ჩაატარა, როგორც იმხანად აპარატის უფროსის მოადგილემ თ. ჩოჩიამ განმარტა, “**სტერეოტიპული**” ინფორმაციის გამო” დღის წესრიგი ვერ შედგა და ვერაფერი მოვიფიქრეთო”(?!)

ეს არ იყო ცალკეული შემთხვევა, ამგვარად აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს პოლიტიკური აზროვნება და ორგანიზაციული ქმედუნარიანობა იკვეთებოდა.

სწორედ ასეთმა საფრთხემ და ამ ინსტიტუციისადმი კეთილმოსურნეობამ მიკარნახა ამ განცხადებებით მიმემართა პრეზიდენტისათვის:

აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდენტის წევრებს:

ფრაქციის “**ქრტიანული**” თავმჯდომარეს, ბატონ ვ. ყოლბაიას;

ფრაქციის “**დემოკრატიული**” თავმჯდომარეს, ბატონ თ.

მეჯავას;

ფრაქციის “**დემოკრატიული**” თავმჯდომარეს, ბატონ რ. ცატავას;

აფხაზეთში კონფლიქტის დარეგულირებასთან დაკავშირებული საკითხების, დიასპორასთან ურთიერთობის, განათლებისა და კულტურის კომისიის თავმჯდომარეს ბატონ ჯ. გამახარაას.

საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის უფროსის სერგი საჯაიას

განცხადება

ბატონო ვახტანგ, ბატონო თეიმურაზ, ბატონო რუდიკ, ბატონო ჯემალ!

როგორც მოგეხსენებათ, ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დოკუპაციის სტრატეგია მოითხოვს სამართლებრივი, პოლიტიკური, ისტორიული, ეკონომიური, კულტურული, საგანმანათლებლო, სარწმუნეობრივი, ადათობრივ-ტრადიციული (ძუღმტეობა-სახლიკაცური), სამართლებრივ-ძალისმიერი და სხვა შესაბამისი ბერკეტების ქმედუნარიან სისტემად ჩამოყალიბებას.

იმ ვითარებაში, როდესაც რუსეთის საოკუპაციო ძალები აგრესორ-სეპარატისტებზე დაყრდნობით მიზანმიმართულად ავრცელებენ დეზინფორმაციებს აფხაზეთის შესახებ მსოფლიო საზოგადოებრიობის შეცდომაში შესაყვანად, როცა ამ მიმართულებით ადრინდელი დანაშაულებრივი და საეჭვო პოლიტიკის შედეგად გაეროსა თუ სხვა საერთაშორისო ინსტიტუციების ღონეზე მიღებულია მცდარი და წამგებიანი პოლიტიკურ-სამართლებრივი დოკუმენტები, ასევე შექმნილია დივერსიული სტერეოტიპები აფხაზეთზე, რაც მთავარია, იმ დროს, როდესაც ქვეყანაში და შესაბამისად აფხაზეთის მთავრობაში ამ მხრივ ინერგება ახალი მიდგომები წარსულის შეცდომათა გათვალისწინებით, ბუნებრივია, რომ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭო დევნილობაში სწორედაც რომ მოწოდებული თავისი ძალისხმევა ამ მიმართულებით ახალი მოთხოვნილებების მიხედვით წარმართოს.

აქედან გამომდინარე, აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოს გააჩნია ორგანიზაციული, ინტელექტუალური თუ სხვა სახის საჭირო პოტენციალი ასეთი მუშაობისათვის.

ამ დონის საქმიანობის დაგეგმვის, ანალიზის, მიზანდასახულობათა ქმედუნარიანი განხორციელებისა და შედეგებზე ორიენტირების გამოცდილება აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს სხვა კომპეტენტური სამსახურების გვერდით, დიახაც რომ გააჩნია ჩემდამი რწმუნებული საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის დეპარტამენტს.

ეს ყველაფერი მოგეხსენებათ თქვენ და მე არ შევუდგები მათ ჩამოთვლას. მოგახსენებთ მხოლოდ იმას, რომ რაც აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარედ მოვიდა ბატონი გ. გვაზავა, მის ჩასაფრებულ, გაუმართლებელ, შედეგის თვალსაზრისით მკვდრადშობილ, არაკომპეტენტურ და, როგორც ამ დღეებში გავიგე, არც თუ უანგარო “**რეწორების**” წვერი სასიცოცხლო მნიშვნელობის პროგრამა, რომელიც თვით აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმმა მოიწონა თავის დროზე.

ჩვენს განსაკუთრებულ შემფოთებას იწვევს ის წინაუხედაობა, რომელსაც იგი იჩენს საზოგადოებასთან და მასმედიას ურთიერთობის დეპარტამენტის ბლოკირებით. მთელი პასუხისმგებლობით ვაცხადებ, რომ ან მას სურს ჩვენს დეპარტამენტს შეუქმნას ხელოვნური იმიჯი ვერ მომუშავეს ან საერთოდ არ ესმის თუ რა მიზანმიმართულ ხასიათს უნდა ატარებდეს საინფორმაციო საპირწონე იმ მაღალპროფესიონალი დივერსანტების წინააღმდეგ, რომლებიც დღემდე წარმატებით და შეუზღუდავად განაგრძობენ დეზინფორმაციების გავრცელებას აფხაზეთის შესახებ. ფაქტიურად იგი შლის ამ დარგში ჩამოყალიბებულ გუნდს, რომლის მხრებზე არც თუ ხელწამოსაკრავი გამოცდილება დევს.

როდესაც ამ საკითხზე ვსაუბრობთ, განა რა გამართლება აქვს იმ საეჭვო ჯიუტობას, როცა მიუხედავად ყოველთვიური დაპირებებისა, დეპარტამენტისთვის დღემდე ვერ მოხერხდა საჭირო ინვენტარის, მათ შორის პირველ რიგში კომპიუტერის შეძენა და რომ იტყვიან, თივაში ნემსის ძებნის წესით გვიხდება სეპარატისტ აგრესორთა სპეცსამსახურების მიერ გავრცელებული მიზანშეუწონლობების წინააღმდეგ შიშველი ხელებით ბრძოლა.

თავისი ოდიოზური და არაკომპეტენტური მიზანსწრაფვათა სიცოცხლისუნარიანობისათვის, სამწუხაროდ, გ. გვაზავა არც თუ იშვიათად იყენებს ენის მიტან-მოტანას, კოლექტივში უნდობლობის შექმნას, ხელს უწყობს ურთიერთჩასაფრებას და ა. შ.

ამავე დროს, როგორც თქვენთვის ცნობილმა ბოლო მოვლენებმა ამხილა, იგი ქვეყნის ბიუჯეტის მიმართ არც მთლად სუფთახელება გახლავთ. მე არ შევუდგები ამ მხრივ მისდამი წაყენებული ბრალდებების აღწუსხვას, მოგახსენებთ მხოლოდ იმას, რომ მარტო ავტომანქანა “**ნრუსული**” ფასი, რომელიც მან რაღაც კაპიკებში იყიდა, ორჯერ აღემატება ჩვენი დეპარტამენტის ტექნიკური აღჭურვის

ფასს, ხოლო მის მიერ თავისი ახლობლებისგან შემეწილი, დიახ, საექვო გარიგებით შემეწილი “ ახმანუნების რემონტისათვის გაღებული თანხა თითქმის გაუტოლდა ამ მანქანათა შესასყიდ ფასს.

ასეთ შემთხვევაში აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოს არა აქვს ისეთი ფუფუნების უფლება, რომ განუკითხავად ანიავოს ბიუჯეტის თანხები. ბატონ გ. გვაზავას გაუმართლებელი აკვიატებების შესაბამისად და აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს სტრატეგიული პრიორიტეტები დაუფინანსებელი დარჩეს.

მოგმართავთ რა თქვენ, ბატონებო, გთხოვთ:

1. გამოყოთ კომისია იმის შესასწავლად, თუ რა მიზეზით ვერ ხერხდება წლიდან წლამდე და თვიდან თვემდე საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის ტექნიკური აღჭურვა;

2. გთხოვთ, შეისწავლოთ და შეფასება მისცეთ დეპარტამენტის მუშაობას;

3. კომისიას ვთხოვ, გაერკვეს თუ რა არის ბატონ გ. გვაზავას მხრიდან ჩვენს მიმართ გამოვლენილი ჩასაფრებებისა და ტენდენციურობის მკვებავი წყარო.

დასასრულ, მინდა გულისტკივილი გამოვხატო იმის გამო, რომ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარემ ბატონმა გ. გვაზავამ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში ვერ განავითარა, ვერ გაამყარა კეთილმოსურნეობისა და თანამშრომლობის ატმოსფერო, ვერ შეკრა კოლექტივი ერთ თანამოსანგრეობად და ამის წილ თავს მოგვახვია დაძაბული ურთიერთობა, ჩასაფრება, დაბეზღება და ა. შ.

ვწუხვარ, მაგრამ მე ჩემი ქვეყნის სიყვარული და პროფესიული თავმოყვარეობა მაიძულებს მოგმართოთ თქვენ და არა სხვა ვინმეს, რათა აქ შექმნილი დაძაბული ვითარება არ გახდეს აფხაზეთის ა/რ უმაღლესი საბჭოს მიმართ არაკეთილგანწყობილი ძალების სათარეშო, ეს არ აიტაცოს ავმოსურნე მედიამ. ამიტომ საქმისთვის სჯობია, აქ გაირკვეს ყველაფერი, თორემ თუ ეს საკითხი მასმედიის საჯოჯგინი გახდა, შემდეგ ძნელი იქნება გამოსწორება.

პატივისცემით

სერგი საჯაია

20. 08. 2010 წ.

აფხაზეთის ა/რ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის წევრებს,

ბატონებს: ვ. ყოლბაიას, თ. მყავიას, რ. ცატავას, ჯ. გამახარაის.

ასლი _ ა. წოწონავას, თ. ხუბუას _ უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილეებს.

საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის უფროსის სერგი საჯაიას

განცხადება

ბატონო ვახტანგ, ბატონო თემურ, ბატონო რუდიკ, ბატონო ჯემალ...

ზუსტად ერთი თვის წინ მოგმართეთ განცხადებით იმის შესახებ, რომ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის ბატონ გ. გვაზავას

არადექვატური და არაკომპეტენტური საქმიანობა ხელს არ უწყობს კოლექტივის ერთსულოვნებასა და ქმედითუნარიანობას დაკისრებულ მოვალეობათა შესრულებაში. უფრო მეტიც, იგი, როგორც სახელმწიფო თანხების არამიზნობრივ ხარჯვაში ეჭვმიტანილი თანამდებობის პირი, ვერ მართავს კოლექტივს.

ასეთი ზერელე და წინგაუხედავი ვითომ საქმიანობის შედეგად გაღრმავდა დეზინტეგრაციული ბზარი აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოსა და დევნილ მოსახლეობას შორის, რომლის საფუძველზეც, როგორც ეს ამ დღეებში ჩვენს (აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოს) საწინააღმდეგოდ გამართულმა აქციებმაც დაადასტურა, ჩასაფრებულმა კოლაბორაციულმა ძალებმა რუსეთის დაკვეთათა შესაბამისად განაახლეს ძალისხმევა აფხაზეთის ლეგიტიმური ხელისუფლების გასაუქმებლად.

სამწუხაროდ, ყოველივე ამის მრავალგანტოტებადი მიზეზებიდან უმთავრესი გახლავთ აშკარად მართული გაუცხოება და დისტანცირება საზოგადოებისგან, რომლის მიზანმიმართულებასაც ვერანაირი პოლიტიკური, სოციალური, ზნეობრივი, სახალხო თუ სხვა შესაბამისი საპირწონე ვერ დაუდო ბატონ გ. გვაზავს აკვიტებულმა ვოლუნტარიზმმა.

მისმა საქმიანობამ ვერ მიიღო ეროვნულ-სახალხო შინაარსი, რითაც დამორდა დევნილ სახლიკაცებს და ჩაიძირა ვიწრომერკანტილურ თუ ნომენკლატურულ დემარშებში.

მოგმართავთ რა ხელმეორედ, ბატონო პრეზიდენტის წევრებო, დაბეჯითებით გთხოვთ, დიახ, ახლა უკვე მოვითხოვ, განიხილოთ ჩემი განცხადება, რომელიც თქვენ გადმოგვცათ მიმდინარე წლის 20 აგვისტოს და გაითვალისწინოთ, რომ მის უკან დგას არა მხოლოდ ზემოთდასახელებული დეპარტამენტის უფროსი, არამედ და პირველ რიგში ეროვნულ-გამათავისუფლებელი მოძრაობისა და სახალხო-საგანმანათებლო მოღვაწეობის ვეტერანი, ქვეყნის სამამულო ომში (1992-93 წლებში) მოხალისედ მონაწილე, 1993 წლის შემოდგომაზე უბედურების ზონიდან დევნილთა უსაფრთხოების ადგილებში გადმოყვანის ერთერთი ხელმძღვანელი, გ. შერვაშიძის სახელობის სახელმწიფო პრემიის ლაურეატი.

ბატონებო,

ყოველგვარი კითხვის ნიშნის გარეშე გიცხადებთ მოქალაქეობრივ, სამსახურეობრივ თუ ადამიანურ ნდობას, მაგრამ თუ ეს ჩემი განცხადება კვლავაც რეაგირების გარეშე დარჩება, მაშინ მე მეტს არ შეგაწუხებთ, ჩავთვლი, რომ თქვენც აღარ გაშფოთებთ დიდად თუ როგორ ნიაველება აფხაზეთის დევნილი მოსახლეობის ნდობა, ამიტომ, უფლებას დავიტოვებ ეროვნული ღირსების სამსჯავროზე დებატებში გამოვიჩვიო ბატონი გ. გვაზავა, რადგან, მე, კაცი, რომელიც 1994 წლის სექტემბრის აქციებზე მ. კოსტავას ეზოში ვითხოვდი აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს, როგორც ლეგიტიმური ინსტიტუციის აღდგენას დევნილობაში, იმავე დევნილობაში გულგრილად ვერ ვუყურებ თუ როგორ ინგრევა ეს ინსტიტუცია გ. გვაზავს დაუდევრობისა და საეჭვო ჯიუტობის გამო.

სერგი საჯაია
2010 წ. 21 სექტემბერი.

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი
საბჭოს აპარატის სამეურნეო და მატერიალურ-ტექნიკური
უზრუნველყოფის დეპარტამენტის უფროსს
ბატონ ზ. ზარანდიას

ბატონო ზურაბ,

ამით გაუწყებთ, რომ იმდენად, რამდენადაც აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის სახელზე ჩვენ ცალ-ცალკე, მაგრამ თითქმის ერთდროულად შევიტანეთ განცხადებები, საჭიროდ ვთვლი განვმარტო: მე მიმაჩნდა და მიმაჩნია, რომ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის ერთი ნაწილი, მოსწყდა რა საკუთარ ხალხს (ამომრჩეველს), ქმედუნარიანად არ წარმართავს ინტელექტუალურ, საორგანიზაციო და მატერიალურ რესურსებს, რათა აფხაზეთის დეოკუპაციის სტრატეგიის შესაბამისად შეიმუშავოს დროის მოთხოვნებზე გათვლილი სამოქმედო პროგრამა, რომელმაც უნდა უზრუნველყოს დევნილ მოსახლეობაში ზნეობრივი პრიორიტეტების მდგრადობა, ამავე დროს თავსმოხვეულ საინფორმაციო ომში უნდა მიაღწიოს საერთაშორისო ცნობიერებისათვის მიჩეჩებულ საბჭოთა ეთნოდივიდუალურ სტერეოტიპთა დემონტაჟს.

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოს თავისი ინსტიტუციონალურ-შინაარსობრივი რაობით უდიდესი მოვალეობა და პასუხისმგებლობა აკისრია საქართველოს მოსახლეობის მიერ 1991 წელს გამოხატული ეროვნულ-სახალხო ნების ლეგიტიმურობისათვის მოღვაწეობაში..

აქედან გამომდინარე, ჩემი განცხადებით, ვაგებ რა პასუხს სრულიად საქართველოს, განსაკუთრებით დევნილი მოსახლეობის, ადამიანური ღირსებისა და ისტორიის წინაშე, უნდა ვაღიარო, რომ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის ზეპირი პასუხი ჩვენს განცხადებებზე, როგორც დრომ და ვითარებამაც დაადასტურა, არ გახლავთ სინდისის კარნახის, საფხაზეთო გარჯის, სახელმწიფოებრივი აზროვნებისა და ღვთისმომშიშის სულიერი კარნახის შედეგი. იგი, უპირველეს ყოვლისა, მხოლოდდამხოლოდ ქვეყნის ხაზინაში მოვათურეთა თადარიგი გახლავთ მამხილებელ საფრთხეთა წინმსწრებად, ამიტომ თავს ვივალდებულებ ასეთ რაღაცეებს ცალსახად გავემიჯნო. აქვე აღვნიშნავ, რომ მათ მხილებაში თქვენ არასაკმარის პრინციპულობას იჩენთ, ამიტომ თავს უფლებას ვამლევ თქვენგან დამოუკიდებლად ვიმოქმედო აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის ერთ ნაწილთან მსოფლმხედველობრივი დავის დროს.

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის

უმაღლესი საბჭოს აპარატის საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის უფროსი ს. საჯაია. 2011 წ. 11.

11.

ჩემი განცხადებები რჩებოდა “ზმად მღარადებლისა უდაზნოსა შინა” თუ მხედველობაში არ მივიღებთ პრეზიდენტის წევრ ვ. ყოლბაიას პასუხს. მართალია ცალკეადა, მაგრამ ავტორი იძულებული გახდა ნაწილობრივ მაინც ელიარებინა ჩემი სისწორე:

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭო
ფრაქცია “ქრტიანული”

თბილისი, ყაზბეგის გამზ. № 42, ტ. 37 22 78

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს
აპარატის საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის
დეპარტამენტის უფროსს ბ-ნ ს. საჯაიას

ბატონო სერგი,

თქვენი აწლის № 153 და № 168 წერილების პასუხად გაცნობებთ, რომ ფრაქციაში ყურადღებით იქნა შესწავლილი აღნიშნულ წერილში მოყვანილი ფაქტები.

გაიკვავ, რომ წერილში მოყვანილი ფაქტები, რომლებიც ეხებოდა დეპარტამენტის ეფექტური საქმიანობისათვის ხელის შემშლელ პირობებს, შეეფერება სინამდვილეს, კერძოდ, დეპარტამენტს არ გააჩნია გამართული კომპიუტერი. შემდგომ სრულყოფასა და დახვეწას საჭიროებს საოფისე, კავშირგაბმულობისა და საკანცელარიო საშუალებების უზრუნველყოფის საკითხები.

აღნიშნულ საკითხებთან დაკავშირებით გათვალისწინებულია 2010 წლის ბოლომდე ბიუჯეტში დეპარტამენტისათვის ახალი კომპიუტერის შეძენა. ხოლო სხვა საშუალებებით უზრუნველყოფასთან დაკავშირებით, ფრაქცია თვლის, რომ პრობლემის მოგვარება შესაძლებელია, თუ ბიუჯეტის შედგენისას განხილული იქნება სამსახურების მოთხოვნები წინასწარ მოწოდებული წერილობითი მიმართვის საფუძველზე.

რაც შეეხება განცხადებებში მოყვანილ სხვა საკითხებს, ფრაქციისათვის ცნობილი გახდა, რომ უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარემ წერილით მიმართა საქართველოს კონტროლის პალატას უმაღლეს საბჭოში შემოწმების ჩატარების შესახებ. გამომდინარე აქედან, მიზანშეწონილად მიგვაჩნია დაველოდოთ შემოწმების შედეგებს.

პატივისცემით, ფრაქციის თავმჯდომარე ვახტანგ ყოლბაია

1. 10. 2010 № 173

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარეს
ბატონ ე. გვაზავას
(ასლი პრეზიდენტის წევრებს) საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის
დეპარტამენტის უფროსის ს. საჯაიას

განცხადება

ბატონო ელგუჯა,

როგორც მოგეხსენებათ, მიმდინარე წლის აგვისტო-სექტემბერში ორჯერ მივმართე პრეზიდენტის ერთ ნაწილს განცხადებით, რომელშიც ვაყენებდი რიგ საკითხებს, რომელთა ქმედურიანი გადაწყვეტა, ჩემი აზრით, აამაღლებდა აფხაზეთის დეოკუპაციის საკითხში აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს მოღვაწეობის ეფექტურობას.

მე ვითხოვდი სათანადო კომისიის შექმნას წამოჭრილი საკითხების გადასაწყვეტად. სამწუხაროდ, ჩემი განცხადების პოლიტიკური და მსოფლმხედველობრივი არსი დაყვანილი იქნა სამწუხარო დონის საორგანიზაციო დასკვნამდე და ძალზე საეჭვო გემოვნებით შერჩეული უმნიშვნელო ტექნიკის შექმნამდე.

მე ვემოჯნები ჩემს განცხადებაზე ასეთ რეაგირებას და მოვითხოვ სათანადო კომისიის შექმნას მათში წამოჭრილი საკითხების შესასწავლად. მანამდე წინააღმდეგი ვარ ჩემდამი რწმუნებული დეპარტამენტისთვის ნებისმიერი ტექნიკის შექმნის, რამეთუ ეს გახლავთ იაფფასიანი ჟესტი და იგი არაა სამუშაო ვითარებისათვის გამიზნული.

ს. საჯაია
11. 11. 2010 წ.

სამწუხაროდ, როგორც მოსალოდნელი იყო, ვითარება სულ უფრო და უფრო ეფლობოდა განუკითხაობაში, რის გამოც 2011 წლის 28 თებერვალს მე ჩემს სამუშაო კაბინეტში ავადმყოფმა (მქონდა 39 გრადუსი სიცხე), გამოვაცხადე შიმშილობა. იმავე დღეს დაიწყო ეროვნულ-სახალხო წარმომადგენლობათა და ცნობილი მოღვაწეების მხარდამჭერი შემოხმიანება.

ვინაიდან პრეზიდენტის მთელმა შემადგენლობამ მომმართა თხოვნით, შემეწყვიტა შიმშილობა და დამპირდნენ, რომ შეიქმნებოდა სათანადო კომისია წამოჭრილი საკითხების მოსაგვარებლად, უფრო მეტიც, მეორე დღეს, I მარტს შედგა კიდევ ასეთი “კომისიის” სხდომა,

რომელმაც თავმჯდომარის სახელზე შეადგინა მოთხოვნა ამ კომისიის შესაბამისი განკარგულებით დაკანონების თაობაზე, ასევე საქმეში ჩაერივნენ აფხაზეთის საჩინო პირები, მე ანგარიში გავუწიე ვითარებას და შიმშლობა შევწყვიტე. გ. გვაზავამ მხოლოდ ერთი კვირის შემდეგ, გამოსცა რაღაც გაუგებარი დადგენილება, რასაც ერთი თვის შემდეგ აღდგომის წინა დღეებში, ვნების კვირაში მოჰყვა ე. წ. დეპუტატთა პარტოკრატული ჯგუფის ცილისმწამლებური და პირუმტკიცე განცხადება. მე სამსახურიდან დამითხოვეს, ანუ აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოდან გამოძევდა ეროვნულ-სახალხო მოძრაობის წარმომადგენლობა. სანამ ამ განცხადებას გაგაცნობდეთ, იხილეთ ზემოთხსენებული დადგენილება:

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარის განკარგულება¹ 14

07, 03, 2011 წელი

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს ფრაქცია “დაბრუნება“-ს თავმჯდომარის რ. ცატავას წინადადების შესახებ.

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოში ბოლო დროს შექმნილი ვითარების დარეგულირების მიზნით უმაღლესი საბჭოს ფრაქცია “დაბრუნება“-ს თავმჯდომარე ბატონი რ. ცატავა შემოდის წინადადებით, რომ მხარეებთან თანამშრომლობის რეჟიმში ფრაქციის წევრებთან ერთად შეეცდებოდა ვითარების დარეგულირებას.

1. მიღებულ იქნას აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს ფრაქცია “დაბრუნება“-ს თავმჯდომარის რ. ცატავას წინადადება, რომ ერთი თვის ვადაში შეეცდებოდა უზრუნველყოფს ფრაქციის წევრებთან ერთად უმაღლესი საბჭოში შექმნილი სიტუაციის დარეგულირებას.

2. უმაღლესი საბჭოს წევრებმა, აპარატის ხელმძღვანელობამ, უმაღლესი საბჭოს ფრაქცია “დაბრუნება“-ს თავმჯდომარეს ბატონ რ. ცატავას გაუწიონ დახმარება აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით.

3. ბატონმა რ. ცატავამ ერთი თვის ვადაში მოახსენოს აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმს გაწეული მუშაობის შედეგების შესახებ.

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის

უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარე ელგუჯა გვაზავა

ამ ე. წ. დადგენილებით, რ. ცატავამ ისარგებლა რა იმხანად ჩემი ავადმყოფობითა და მკურნალობასთან დაკავშირებული დაკავებულობით,

თავაუტკივებლად გაიყვანა დრო თვრამეტი პარტოკრატი ე. წ. დეპუტატის დემარშამდე, რომელშიც არათუ თვითონ მონაწილეობდა, არამედ ამის ერთერთი ხელმძღვანელიც აღმოჩნდა:

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის
უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმს
პატივცემულო პრეზიდიუმის წევრებო,

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლეს საბჭოში ბოლო დროს განვითარებულმა მოვლენებმა გვაიძულა ამჯერად წერილობით მოგვემართა თქვენთვის, რადგანაც ყველა დასამეგობრებ ზღვარს გადააჭარბა ახლახან შექმნილი საზოგადოებასთან და მასმედიასთან ურთიერთობის დეპარტამენტის უფროსის, ამავე უმაღლესი საბჭოს წინააღმდეგ წლების მანძილზე მიზანმიმართულმა ძირგამომთხრელმა საქმიანობამ. საკმარისია გადავავლოთ თვალი 2006-2010 წლებში მის მიერ წიგნებად გამოცემულ პასკვილებს. მრავალთაგან მოვიყვანოთ თუნდაც ერთი – 2006 (2007) წელს გამოცემული წიგნიდან “დღეები ცხედართა უხმო კვილისა”, 633-ე გვერდზე ვკითხულობთ: “ე. წ. ქართულ-აფხაზური ომის პოლიტიკური აზრის ქვეშ თავისი საოკუპაციო ძალადობა შეენიღბა, ამით, ვინაიდან აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს მთელი შემადგენლობა (ნებით თუ უნებლიეთ) ეწეოდა ძირგამომთხრელ საქმიანობას საქართველოს რესპუბლიკის სუვერენიტეტისა და ტერიტორიული მთლიანობის წინააღმდეგ, ე. წ. ქართული მხარის საქმიანობა უნდა შეფასდეს მოლაღატურ და დანაშაულებრივ ქმედებად საკუთარი ხალხის წინააღმდეგ”. ვფიქრობთ, რომ აქ კომენტარი ზედმეტია. მაგრამ ერთი მაინც უნდა აღვნიშნოთ, გაგვიჭირდება ვიპოვოთ ადამიანი, რომელიც ვერ ხვდებოდა, რომ ამგვარი განცხადება მხოლოდ მტრის წისქვილზე წყლის მიშვებაა, რადგანაც სეპარატისტთა და ოკუპანტთა ოცნების რეალობად ქცევას ემსახურება უფრო, ვიდრე ქვეყნის გამთლიანებას. ასეთ შემთხვევაში ნამდვილად უცნაურად გვეჩვენება მისივე თვალსაზრისი მოწოდებული ამავე წიგნის 771-ე გვერდზე: “ცნობისთვის: მიხეილ სააკაშვილი საბედისწერო ნაბიჯის გადასადგმელად ეშაადება და საქართველოში იმის დაკანონებას ცდილობს, რაც ავადსახსენებელმა სერგო ორჯონიკიძემ 1922 წელს 20 აპრილის დეკრეტით შეთხზა და დააკანონა...”

ამავდროულად, საზოგადოებისათვის ცნობილია მრავალი ეჭვის აღმძვრელი ფაქტის თაობაზე, რომელიც დაკავშირებულია სერგი საჯაიას საქმიანობასთან როგორც ქართული ეროვნული მოძრაობის აღმავლობის პერიოდში, ასევე შემდგომშიც, რაც ვფიქრობთ საგანგებო შესწავლასა და შესაბამის შეფასებას საჭიროებს უთუოდ.

ნამდვილ პროვოკაციად უნდა შეფასდეს ახლახან ს. საჯაიას მიერ გამოცხადებული “შიშმილობა”, რომელიც უსაფუძვლობის გამო დილითვე თვითონ

შეწყვიტა. ეს აქცია მხოლოდ ერთ მიზანს ემსახურებოდა, როგორმე ლაქა მოსცხებოდა აფხაზეთის უმაღლეს საბჭოს.

აქედან გამომდინარე, მოვითხოვთ ხსენებული დეპარტამენტის ხელმძღვანელის თანამდებობიდან განთავისუფლებას, რადგანაც ს. საჯაიას თავის თანამზრახველებთან ერთად უმაღლესი საბჭოსა და მისი წევრების ლანძღვისა და გამიზნული დისკრედიტაციის მეტი არაფერი უკეთებია, რაც შეუთავსებელია მის თანამდებობასთან.

პატივისცემით:

აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის

უმაღლესი საბჭოს დეპუტატები: მ. კვარაცხელია, რ. ქარაია, თ. მჟავია, ნ. მგალობლიშვილი, რ. შამუგია, რ. ცატავა, მ. ბარამიძე, დ. გვამბია, ა. გასვიანი, თ. ლორთქიფანიძე, გ. ფაცაცია, გ. კალანდია, ვ. კაქარავა, გ. ლომინაძე, ა. წოწონავა, შ. ხეცურიანი, ა. მარმანია (იგი ამ წერილს არ აწერდა ხელს, სხვა დასმენას მოაწერა ხელი), გ. გვაზავა (ეს იყო ორგანიზატორი, თუმცა ხელი ღიად არ მოუწერია).

თუ რამდენად იყო ჩემი საქმიანობა “გამიზნული დისკრეტიზაცია” აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში, სადაც უმეტესობას შეადგენს პარტოკრატული გადმონაშთი და ეროვნულ მოძრაობაში დელეგირებული მათი თუ კრემლის აგენტურა საბჭოთა უშიშროების მაღალჩინოსნებთან ერთად, – ამაზე ზემოთ უკვე არაერთგზის მოგახსენეთ, ბარემ აქვე დავძენ, რომ ჩემი წარსულიცა და აწმყოც (იმედია მომავალიც), მიუხედავად პარტოკრატისა და მისი ხელისბიჭების მსტოვრული ჩასაფრებისა, ყოველთვის განიტოტებოდა ქართული საქმის სამსახურში და ამდენად საზოგადოებისთვის ის სამხეოზე წამაუცდენლად ჩანდა, სწორედ ამან გააბოროტა ეს ხელნამრუდი ქაღალციანი. ამაზე საუბრით დროს ნუ დაკვარავთ.

მე მინდა იმ ე. წ. ჩაშვებაზე გელაპარაკოთ, რითაც ეს თალღითი თვრამეტაიანილი შეთქმული, უპირველეს ყოვლისა კი, წინამდებარე ბეზღობის საკუთარი ხელით დამწერი, თანაც უბრალოდ დიდმარხვაში კი არა, ვნების კვირაში გადამთეთრებული “დისიდენტი” ნ. მგალობლიშვილი აპირებს ჩემს წაზვარაკებას პრეზიდენტის მოქმედი საქონდაქრისკენ.

ახლაც ვაღიარებ, მე არ მიმჩნია სახელმწიფოს დღევანდელი მესვეური მისი წინამორბედისაგან განსხვავებულად. ქვეყანაში კვლავ ნამესტნიკური ხელისუფლებაა, იმ სახეცვლილებით, რომ მოსკოვისგან განსხვავებით დღეს ვაშინგტონი განაგებს ჩვენს ბედს. არადა, მე არ მინდა ქართველი იმ ზომამდე გაუერთსხეულდეს მონობას, რომ ბატონის გამოცვლა თავისუფლება ეგონოს.

ვეკითხები ჩემს ჩასაშვებად ვნების კვირაში სულწაწყმედილ თვრამეტიანელებს, ისე კი რა ამაოდ გაისარჯნენ, ჩემი წიგნები ხომ საქართველოს ყველა ქალაქის მთავარ ბიბლიოთეკაშია, სადაც უშიშროების სიფხიზლეს ისედაც ვერ გამოაპარებ ვერაფერს და დასმენის გარეშეც აქვთ წაკითხული, დიახ, ვეკითხები, სად არის ის მსოფლმხედველობა სახელმწიფო პოლიტიკაში, რომელმაც ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) მკვიდრი ხალხის სულიერი საგანძური, ყოფის ნაკვალევი და, რაც მთავარია, ერის სიწმინდეები უნდა დაიცვას და ვინ დარაჯობს ამ საგანძურის შემქმნელი ხალხის მარადიულ ყოფას საკუთარ მიწაზე?! არადა, სამკაციან შეკრებაზეც კი “ჩვენს” საზოგადოებაში სჯაბაასი ე. წ. უმცირესობათა (განსაკუთრებით სქესობრივ) უფლებათა დაცვით იწყება. ვინ იცავს თვით ქართველთა უფლებას ქვეყანაში უმრავლესობად გადაქცეული აგრესიული “უმცირესობისაგან?!”

რა თქმა უნდა, ყველას აქვს უფლება თვითდამკვიდრების, მაგრამ საქართველოს სინამდვილეში ეს უფლება არ უნდა იყოს გამოყენებული აღმატებით ქართველი ერის ნებისგან. ჩვენ თუ დავკარგეთ სახალხო რჯულის კანონი, გადავშენდებით. სამწუხაროდ, ქვეყანას თავს მოახვიეს ცხოვრება არა ზნეობით, არამედ კორპორაციული ინტერესებით.

– სერგო ორჯონიკიძეს ადარებო! ვხედავ, რომ ჩემი ჩაშვების სურვილმა ისე დაგაბრმავათ, ვერც კი ატყობთ თუ როგორ მიდგამთ სამეგლო კვარცხლბეკს თქვენდა უნებურად: 2011 წლის ივნისის ბოლო დღეებში თბილისში ჩატარდა ე. წ. სამხრეთ ოსეთის პირველობა ფეხბურთში (ნუგზარ, “დისიდენტო” და “ეროვნული მოძრაობის ღვაწლმოსილო კაცო”, სად, რომელ სამართლებრივ სიბრტყეში ადგენ სამხრეთ ოსეთს, მე ხომ იმ წიგნში ასეთ წინაუხედაობებს ვამხელ?!). ოღონდაც, ამ ე. წ. სამხრეთ ოსეთის ადმინისტრაციის თავმჯდომარემ დიმიტრი სანაკოვემა ვირეშმაკულად განაცხადა, რომ სამხრეთ ოსეთი საქართველოს ფეხბურთში ღირსეულ ცვლას მოუშზადებსო. უცადეთ! აქ ასეთი ფრაზეოლოგიური ჰეროიკით მკვიდრდება ქართველთა მამულში ეთნოდივერსიული სამხრეთ ოსეთი. ამჯერად ცნობიერი, პოლიტიკური და ა. შ. ეთნოფაბრიკაცია იმაში მდგომარეობს, რომ ცხინვალის მხარეში სამხრეთ ოსეთის პოლიტიკური აბრის ქვეშ სივრცით ოკუპაციასთან ერთად ხდება ამ მხარის ცნობიერი თუ თვითშეგნებითი ოკუპაცია, ხოლო სასაუბრო მიმოქცევაში “რა მოხდა მერეს” წესით ე. წ. სამხრეთ ოსეთის

შემოსარაველიანება წლების შემდეგ ოკუპანტებს ნივთმტვიცებად “გაუსიმართლებათ” და იტყვიან: 2011 წელს ქართველებიც სამხრეთ ოსეთს ეძახდნენო ამ მხარეს, ანუ არაქართული ქვეყანააო!

ასეთი პოლიტიკურ-ადმინისტრაციული აზრის აღდგენა მას შემდეგ, რაც იგი სახალხო ნებით სამართლიანად ჩამოხსნა ეროვნულმა ხელისუფლებამ, არაა სერგო ორჯონიკიძეობა?!

თუ თქვენ მართლა ასე ფიქრობთ, როგორც მამულებით, მაშინ შორს არ იყურებით და მითხარით, რაში გამოიხატება თქვენი ერისკაცობა?!

ერს აუსაჭურისეს ღირსება: 6. 06. 2011 წ. “რუსთავი 2”-ით ვილაც ვერმომამაკაცე ბიჭი გამოვიდა და ხმის ჩაწყდომამდე იქალიწვირია – “ენდი გარსიამ ჩამომართვა ხელი და ამ ხელს ჩემს სიცოცხლეში არ დავიბანო!”

კიდევ გეკითხებით, რამ დაგაკნინათ ამ დონემდე და რაღამ დაგვიკოდათ გემონება, ქართველ ერს საკუთარი ღირსებით მიუგია პატივი ლოურენს ოლივიესათვის, ჟან გაბენისთვის, ასპაზია პაპატანასიუსთვის, ალენ დელონისთვის, მაგრამ არ დავიწყნია, რომ მას აკაკი ხორავა და უშანგი ჩხეიძე ჰყავდა, ჰყავს თენგიზ არჩვაძე და ა. შ.

რატომ აუმარქაფდით ისეთ ფეხწყობას, როცა თაობას ავიწყებენ მსოფლიო მნიშვნელობის საკუთარ სულიერებას, ხელოვნებას, ლიტერატურას. ერის სულში ქრისტესმხედრული ვინაობის გამეგებით, რატომ გინდათ მონის თვალგახლა და “სიხარული” ჩანაცვლოთ?! ქვეყანაში უცხოთუმეობა იქამდე მივიდა, რომ მზარეულიც კი გადამთიელია პატივში. ჩვენს სამშობლოს მოკავშირე სჭირდება, ამ დროს ავადმყოფური აკვიტებით ისევ “მფარველსა” და პატრონს ეძებს ნამესტნიკური ელიტა (ზეპურობა). ამნაირ საძრახობებს ჩასაფრებული კი არ დავძებ, თვითონ მეხეთქება ცხვირში: ქვეყანაში ინერგება განწყობა, რომელიც საზოგადოებას მიიყვანს იმ დასკვნამდე, რომ მეცნიერება, კულტურა და ა. შ. მხოლოდ საზღვარგარეთული მონაპოვარია და იგი ჩვენს მიწაზე შეუძლებელია.

7. 07. 2011 წ. “მონაბეში” აჩვენეს “ახალქართველის” ჭერქვეშეთი, სადაც განაცხადეს, “სისუფთავეს საზღვარგარეთ, ევროპაში შევეჩვიეთო”. რა ვუთხრა უვიცობას, თორემ თვით ევროპას ბინადარი ცხოვრების წესი ანუ გიორგიანელობა ჩვენმა სამშობლომ აჩუქა, თვითონ ჰეგელსა და კანტს კი სულის სრულყოფილება ჩვენს მიწაზე ეგულე-ბოდა. ასევე არის აზრი, რომ “ევროპა” ძველკოლხური “ყოროფადან” მოდისო.

თქვენ გეკითხებით თვრამეტიანელებო, რატომაა დასამალი საზოგადოებისთვის, რომ ამერიკის “დახმარებას”, სავალუტო ფონდის “ხელგამოწვდენას” და სხვადასხვა ე. წ. ინვესტიციებს მოსდევს უცხოთა ინტერესების გასახელმწიფოება სახალხო ნების საზიანოდ. არცაა გასაკვირი, ნიგოზი მუქთად მხოლოდ სათაგურშია.

რატომ მიგაჩნიათ ყმაწვილურ ანცობად, როდესაც ქვეყნის ერთერთი მესვეური საერთაშორისო ფორუმის მაღალი ტრიბუნიდან აცხადებს, რომ ქართველმა მენტალობა, ანუ აზროვნების წესი უნდა შეიცვალოსო. ეს ხომ იმას ნიშნავს, უარი ვთქვათ წმინდა წერილზე, ვეფხისტყაოსანზე, მოყმისა და ვეფხვის შინაარსზე და ა. შ. სხვათაშორის ქართველს მხოლოდ მისი აზროვნების გიორგიანული წესის გამო სცემენ პატივს. იცის, ქართული აზროვნების წესის შეცვლის მოსურნემ და ამის ხმამაღლა წამომროშავმა, რა არის ვაშინერს?! შემთხვევითია, რომ ყველა საერთაშორისო დონეზე, შინ თუ გარეთ ქვეყნის სახელმწიფო ენა სამუშაო მიმოქცევიდან ამოდებულია, რომ სახელმწიფოს თავკაცები არ საუბრობენ ამ ენაზე?!

ამ მხრივ მისაბაძია ქართველი ებრაელი. მათ შეინარჩუნეს და ეამაყებათ ქართველობა ისრაელში, ევროპაშიც და ამერიკაშიც. ის კი არადა, ისინი ისრაელის საზოგადოებრივ ცნობიერებას სწორედ ქართული აზროვნების წესით შეენაკადნენ. ისრაელის ყოფით ყოველდღიურობაში ქართული იერით დამკვიდრდნენ. კოსმოპოლიტურ მორევში მათ თავი დააღწიეს ხმამაზვას და “ჩვენი” უცხოთუმეებივით შთაგონებულ მტრად არ ექცნენ საქართველოს. უფრო მეტიც, ქართველ ებრაელთა შთამომავლები: ახალციხური, სურამული, სოხუმური, კულაშური, რაჭული, ბანძაური, თბილისური და ა. შ. მეტყველებით ეფერებიან მზეს.

მე არ მინდა ჩემი ქვეყნის ხელისუფლება ქვეყნის გადაგვარებას მესაჭეობდეს და ხმამაღლა ვთქვი, ყოველ წუთს საკუთარ თავსაც კი, მაოხარი სერგო ორჯონიკიძე შევახსენოთ-მეთქი.

კი ბატონო, დაიცავით ხელისუფლება ამ ჩემი სიფრთხილისგან და დამასმინეთ პრეზიდენტთან, ნება თქვენია, მაგრამ ჯობდა მაგ გაშმაგებით თქვენს ირგვლივ მიმოგეხედათ და პირი არ გეტეხათ პრეზიდენტისთვის იმაში, რომ ერთნი კოლექტიურ კორუფციაში თანამოსაქმეობთ, მეორენი კი ხელს აფარებთ თაღლითს, იმ კაცს კი სჯერა, რომ თქვენ ამას არ იკადრებთ და ქვეყანაში კორუფცია მოისპოო”, აცხადებს ხმამაღლა.

07. 2011 წ. აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს მონაწილეობით გაიმართა აფხაზეთის მხატვართა საქველმოქმედო გამოფენა (ამით

“მხატვარმა” ნ. მგალობლიშვილმა ნათალითარი სახე “ჩამობანა” გ. გვაზავას. ეს უკანასკნელი ვრცელი სიტყვითაგ გამოვიდა და სიკეთეზე ისაუბრა. ამით მათ ერთბაშად ქველმოქმედებისა და ზნეობის მოზომება სცადეს. ფუჭი იყო ეს გარჯა უფლის თვალში, ის არ არის მართალი კაცი.

არ იციან თვრამეტაწიანელებმა, რომ გამორიცხულია საქართველოს სახელმწიფოებრიობა დღეს ჩვენთვის თავსმოხვეული საეჭვო პოლიტიკური მსოფლმხედველობით და გემოვნებით (ესტეტიკით) აშენდეს. იგი ქართული სახელმწიფოს კისერზე ისეთი სიმძიმეა, როგორცაა მორევში გადაგდებულისთვის მობმული დოლაზი. უფრო სწორად, მას არ გააჩნია ეროვნულ-სახალხო ნება, იგი იმპერიათა ნამესტნიკური მიზნების გამტარებელი საოკუპაციო ჩექმაა მხოლოდ.

ასეთი საფრთხე დავინახე მე იმ წიგნზე მუშაობისას, რომლის გა-მოც “სადაც ჯერ არს” არაერთგზის დამასმინეთ. ხალხთა ერთიანობა არ ნიშნავს ერთნაირობას, აი, რას ვერ ისიგრძეებანებთ თქვენ!

სხვათაშორის იმ ბეზლობაში პასკვილად მოხსენიებულ ჩემს წიგნებს ადრე ამ თვრამეტაწიანელებიდან არაერთმა მიუძღვნა აღმაფრენითი განხილვები და ისინი ხან ცალკე წერილად გასაჯარისა, ხანაც ჩემს შემოქმედებით სადამოებზე ზეპირად წარმოითქვა (ა. გასვიანი, გ. ფაცაცია, ა. წოწონავა, თ. მჟავია, მ. კვარაცხელია, მ. ბარამიძე, გ. კალანდია და ა. შ.). ეს ხდებოდა მაშინ, როცა ისინი გულწრფელები იყვნენ საკუთარ თავთან, მათში კაცურობის მოთხოვნილება ბობოქრობდა და არავის დაკვეთას არ ასრულებდნენ. მე არ ვამტყუნებ მათ, ისინი, იმყოფებიან რა ჯოგურ ფეხაწყობაში, მესადავის ნებას უნდა დაჰყვნენ დღეს.

ამ თვრამეტ შეთქმულში ორი 80 წელს გადაცილებული მხცოვანი ურევია, ღმერთმა მიუტევეთ, სამ-ოთხჯერ პირისპირ შემეფეთნენ, რაღაც სინანულისნაირი წაილულლულდეს, მიწა გასკდომოდათ, ის ერჩიათ. მესამემ – “ადამიანის სულის ინჟინერმა”, პოეტმა გ. კალანდიამ დამირეკა, მისი გადამზირებლის გინება დაიწყო, მაგრამ მე გავუთიშე ტელეფონი.

მეოთხემ – მ. კვარაცხელიამ სადღაც გამოძებნა ჩემი სოხუმელი მეგობარი და სახლში მომადგა, თუმცა შემოსვლა ვერ გაბედა, გარეთ იცდიდა და მშვიდობისმყოფლად გამოგზავნილს დააბარა, მაპატიოს, მორწმუნე ხომაა, შემინდოს, შემაცდინეს და აწი არ ვიზამ, ვიმეგობროთო...

ჯერ ერთი, როდესაც შეგაცდენენ და ფიზიკურ თუ ზნეობრივ უმანკობას დაკარგავ, ასეთს გაბახებულს ემახიან და არ მჭირდება იგი, ამიტომ, მიუხედავად ჩემი მეგობრის უდიდესი პატივისცემისა, იმ

არემარედან მყისვე გავაგდე მოლორებული მ. კვარაცხელია. ვიმეორებ, მისატყვებელ ორ ბერიკაცს მე მართლა მივუტყვე, დანარჩენებთან, როგორც იტყვიან, – “გარდამწყვეტელი ყოვლისა ბურთი და მოედანია”.

არა, ესეც უნდა ვაღიარო, საოცარი რამ მოხდა: ა. წოწონავა, ნ. მაგლობლიშვილი და ქალბატონი რ. ქარაია ერთმანეთს რომ ჭირის დღესავით ვერ იტანენ, ახლა სამ ხმაში გაერთსხეულებით მიმორბიან უშიშროების კიბეებზე ჩემს დასაბეზღებლად.

ვიცი სიტყვაზეც მენდობით, მაგრამ მაინც აგერ, ამ საბუთს გადახედეთ, მასში ნ. მაგლობლიშვილი ა. წოწონავას ხელმრუდობაში ამხელს. გეკითხებით, სხვა რამეს ვამბობდი მე?

№ 82 _ 21, 12, 2009 წ.

სამეურნეო და მატერიალურ-ტექნიკური უზრუნველყოფის
დეპარტამენტის უფროსს ზ. ზარანდიას

ბატონო ზურაბ,

გთხოვთ მომაწოდოთ დეტალური ინფორმაცია თუ რა სახის სარემონტო სამუშაოები ჩაუტარდა ავტომობილ BBN[№] 13 _ 049-ს ყოველი ჩატარებული კონკრეტული სარემონტო სამუშაოს და მისი ღირებულის მითითებით.

საკონსტიტუციო, ადამიანის

უფლებათა დაცვის, იურიდიულ და

საპროცედურო საკითხთა

კომისიის თავმჯდომარე ნ. მაგლობლიშვილი

მოკლედ, იმხანად ჩვენი ნუგზარიც კი აღაშფოთა ა. წოწონავას ყალბისმქნელობამ, მან აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოს საკმაოდ კარგი მანქანა, რომელიც მაშინ მის და შემდგომ ნ. მაგლობლიშვილის კომისიას უნდა მომსახურებოდა, ყველა კანონის გვერდის ავლით შეისყიდა 500 ლარად, ხოლო ზემოთხსენებული სრულიად ამორტიზებული და სამომხმარებლოდ უვარგისი საკუთარი ავტომანქანა ამ კომისიას შემოასაღა 9900 დოლარად, უფრო მეტიც, თითქმის ამდენი ზედ დაახარჯა მის რემონტს და მანქანა მაინც გაურემონტებელი დარჩა ანუ ეს თანხაც ჩაიჯიბა. ხოლო იმ დღეებში დაწინაურებული ნუგზარის სასამსახურო თაფლობის თვეს ასე შეაჩეჩეს ეს ჩალანძლული საქმე, თუმცა როგორც იტყვიან, ნუგზარმა “არ ჭამა” ეს თაღლითობა და მთელი 2010

წელი მასთან დავას მოუნდა, მხოლოდ ჩემს წინააღმდეგ შექმნილმა საშეთქმულებო კოალიციამ მოარიგა ისინი.

ვამთავრებ რა წერილს, ერთი წინადადებით უნდა შევეხმიანო რუდიკ ცატავასაც, ამ პირუმტვიცე კაცს, რომელსაც, უნდა ვალიარო, რაღაც ბიჯში ვენდე. რუდიკ, შენ არ დადიხარ გულმშვიდად, რადგან იცი, რა სისხლის მორევიც გცხია, მაგრამ ნუ გგონია, მარტო იმიტომ არ მყავხარ ჯერ ბოლომდე ნილაბაუხდელი, დღეში სამჯერ რომ მირეკავს შენს დანდობაზე, _ მხოლოდ იმ კაცის გამო ვაკეთებ ამას. შენ ყოველ წუთს თავს ზემოთ მახვილად უნდა გეკიდოს ის ცოდვა, რომელიც ბოლომდე უთქმელია დღემდე და მისი მხილების მოლოდინში უნდა დაგადნეს გული.

მართალია, ზნეობრივ საზოგადოებას არ შეუძლია, წარმოიდგინოს უზნეოთა დაცემის სავერაგო სიღრმისეულობა, მაგრამ შენ ხომ იცი, რაც მიითვისე და რა გაასხვისე, სად გადაქელე ვაშინერსი და სად აგდი საადამიანო სვლაგეხს?!

შენი მხილება იქნება სრულიად საქართველოს გამომაფხიზლებელი თავზარი და საზოგადოებაში ჩათვლემული ღირსების შეზანზარება, რათა უკუნითი უკუნისადმე გაიცხადოს ყველამ, რომ ერის სიწმინდეებთან სისხლალრევის მცდელობა უფლისგან ისჯება მოდგმიდან მოდგმამდე.

აქვე რაისას ვეუბნები, ქარაიას: ქალბატონო, დაწყნარდი, თქვენს თვალსაწიერს აღემატება ის ცოდვის კალო, რომელზეც ცდილობთ ფარდად განფენას. დაჯექით სახლში და დაიმახსოვრეთ, თქვენი ღნავილით ვერ გადაფარავთ იმ იავნანურს, რითაც ჩემი მამული თქვენგან მიყენებულ ჭრილობებს მიყუჩებს.

...და ბოლოს, _ დასაწყისში აღვნიშნე, სადაც ბრძოლაა, იქ იჭედება-მეთქი გამარჯვება. მე ვიბრძოდი და ამჯერადაც ვიბრძვი სიმართლის სახელით და მიზნად მაქვს ქვეყნის მიმდგომელთა გაუვნებელყოფა, აი, ამგვარ სიცრუესთან ბრძოლაში იწრთობა სიცრუის დამამხოველი ძალისხმევა. დიახ, მე გავიმარჯვე, რადგან იმ ჯოგის შინაარსი გამოვუფინე საზოგადოებას. აწი თქვენი საქმეა, სადაც გააკრავთ, _ ამ უკაცობათა სახეზოგადობას გაიფრიალებთ სამინებელ-ში თუ მიაჭედავთ სამარცხვინო ბოძზე.

ჩემი ვალი მოვიხადე, ხმამაღლა გაუწყეთ, რომ ამათთვის ღირებულება არ არსებობს: ხომ ასე ერთსულოვნად მასმენენ მ. სააკაშვილთან _ კაცი, რომელიც სახელმწიფო მეთაურს აკრიტიკებს, როგორ შეიძლება საჯაროდ სამსახურში იყოსო. მიჩვილეს ამაზე და, “ჰარიქა, ცივმა ნიავმა არ

შემოუბეროსო”, კინაღამ საკუთარი სხეულით კარედ შემოეშენნენ მიშას. მოხდა საოცრება: თვრამეტიანელთა საპრეზიდენტო თავგანწირვა დამუხრუჭდა!..

ნოემბრის მიწურულს – “ფლავს არიგებენ, მივუსწროთ, თორემ, ჩვენ არ შეგვხვდებაო”-ს წესით თვრამეტიანელებმა სასწრაფო თათბირი გამართეს ქველმოქმედ და მილიარდერ ბ. ივანიშვილის “მხარდასაჭერად”. ამ ჯოგს ამჯერადაც გ. გვაზავა აკვალიანებდა.

რაც შეეხება ბატონ ბიძინა ივანიშვილს, ჩემი სურვილია, მაინც და მაინც ნუ ენდობა “ მსუბუქტვირთიანთა” სისხარტეს, მით უფრო, მათ მსუბუქყოფაქცევურ თავაწყვეტებებს. მიუხედავად პირადად ჩემთვის ზოგიერთი დასაზუსტებელი საკითხისა, ხმამაღლა ვამბობ – არ შეიძლება დედა ეკლესიის ამშენებელი კაცი საკუთარი სამშობლოს მიმდგომელი იყოს, მაგრამ დამეთანხმებით, – იმ შემთხვევაში, როცა ზოგიერთნი ჭაობური პოლიტიკის ფლორიდან და ფაუნიდან ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთს) კვლავაც საბჭოთა დივერსიული ეთნოფაბრიკაციების შედეგების გასწვრივი ე. წ. ფაქტის ფილოსოფიის ავანტიურათა შესაბამისად “არაქართულ” ქვეყნად განიხილავენ, ძალიან მნიშვნელოვანია, – როგორ უყურებს ბატონი ბიძინა ამგვარ “გულაჩუყებებს”, ვითომ ქართული პოლიტიკოსების წიაღში, როდესაც ისინი აგრესიული სეპარატიზმის მიერ ოკუპირებული ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, იგივე აფხაზეთის “დამოუკიდებლობის” აღიარებას უჭერენ მხარს და, რაც მთავარია, სად იწყება ან სად მთავრდება ასეთ დროს მათთვის ქართველი ერის გონითი განფენის სივრცე, უფრო მკაფიოდ რომ ვთქვა – სამშობლო. აქედან გამომდინარე, როგორ ესმის ბატონ ბიძინა ივანიშვილს სახლიკაცობა აფხაზსა (ე. ი. ქართველსა) და მუძუმტე აფსუას შორის და მესამეც, – ხედავს თუ არა იგი საფრთხეს ქვეყანაში მოთარეშე აგრესიული უმცირესობისაგან?! თუ ამ კითხვებზე პასუხები ეხმიანება სრულიად საქართველოს ეროვნულ-სახალხო ნებას, ჩემზე თავგანწირული თანამოსანგრე ძალიან ცოტა ეყოლება ბატონ ბიძინას. თუმცა, მანამდე სასურველია, აფხაზეთის საკითხებში ცოდნა მან ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს დედანი შინაარსიდან შეივსოს და არ მიემოწაფოს მტრული ზრახვების მეგზურობაში არაერთგზის შემჩნეული სიმრავლეების (განსაკუთრებით რესპუბლიკელების) მიერ ყურით მოთრეული “ფაქტის ფილოსოფიიდან” მცდარად და საგანგაშოდ

მომარჯვებულ დებულებებს, რომელთაც ასე უხვად და მაცდურად აფრიალებენ ვითომცდა დემოკრატიის აზრის ქვეშ.

ამჯერად კი თვრამეტეიანელთა “საივანიშვილო სვლაგეზი” იმიტომ გავიხსენე, რომ ეს ხალხი მიშას სიცოდვილით არ მასმენდნენ, უბრალოდ, ჩემს დასაძირად საჭირო არარაინდული ილეთისთვის შესაფერისი დრო შემირჩიეს. გამოჩნდა ბატონი ბიძინა ივანიშვილი და მათგან ვის ახსოვს “ჩემგან დაცული” მიშა! ბიძინასკენაც გამორჩენის მიზნით აპირებენ მოკურცხვლას.

ეს ხალხი არ გახლავთ იმ ჯიშის, ვინც ერის საკეთილდღეოდ იყურება წინ. ისინი მიწაზე მყისიერი თქვლევისთვის, ანუ ამწუთიერი კეთილდღეობისთვის ხელგაწაფული მედროვეობით ცხოვრობენ, ხვალისკენ არ იყურებიან, მით უფრო, ზეციური საქართველო არ სწამთ!

დიახ, ეს არ არის ის ხალხი, ჭერქვეშ რომ შეიშვება, ეს ის სიმრავლეა, რომლისთვისაც დედის კალთა ბაყვებია მხოლოდ!

მათ უნდათ ქართული სახელმწიფოს ნაცვლად გასასტიკებულ ბიჭუნათა რეზერვაციაში აცხოვრონ ქართველი ერი და სახალხო ყურთასმენა უცხოურ იავნანურს შეაჩვიონ.

ეს ღვთისმშობლის წინააღმდეგაა ამბოხი და უფლისგან ისჯება იგი. ამის შეგნება გამარჯვებაა ნებისმიერისთვის. არჩევანი თქვენია.

შეგახსენებთ, ვისაც არა სურს ყური მიუგდოს მარადისობისკენ ჟამთაბერის აჩურჩულებას, მას მოუწევს უმუხლისჩოქოს მის ჭექა-ქუხილს!

საოცარი რამ მოხდა, მეგობრებო, ე. წ. თვრამეტეიანელთა გამოინკუბატორებით: ერთ-ერთი ძირითადი მიზეზი აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლესი საბჭოდან ჩემი დათხოვნის გახლდათ საქართველოში მოსაქმიანე არმენული ორგანიზაციების ლიდერთა შავრაზმული ძალისხმევა, რომელსაც მხარს უჭერს თვით არმენეთში მოღვაწე ზოგიერთი პოლიტიკოსი. მათ თანმიმდევრულად ახმოვანებს საქართველოს კპ ცკ-ის ყოფილი წევრი, გაზეთ “სოვეტაკან ვრასტანის” რედაქტორი, საქართველოს პარლამენტის ყოფილი წევრი, ამჟამად საქართველოს პრეზიდენტის სახელმწიფო მრჩეველი, საქართველოს რესპუბლიკის ღირსების ორდენის კავალერი, საქართველოში არმენთა მოძრაობის წინამძღოლთაგანი – ვან ბაიბურთი. სწორედ ბატონი ვანის არაერთგზისი მოთხოვნის საფუძველზე გადაწყდა ჩემი მოშორება

ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) დეოკუპაციის საკითხებიდან.

საქმე ის გახლავთ, რომ მთელი ეს წლები ჩემი მოკრძალებული შესაძლებლობების ფარგლებში მე ვამხელდი და ვამხელ როგორც რუსიზმის, აგრესიული გლობალიზმის თურქმანული დიდმპყრობლობის, ათარემებული სეპარატიზმისა თუ ცრუ ქართული პარტოკრატის, ასევე არმენთა ერთი გაუკუღმართებული ნაწილის ძირგამომთხრელობასა და ქართველთაპოზით მოთხოვნილებას.

ყოველივე ამის გამო არმენული საინფორმაციო საშუალებები, როგორც ერევანში, ასევე საქართველოში მიიჩნევენ, რომ მე ერთ-ერთი იმათაგანი ვარ, ვინც «Известно. что средства массовой информации Грузии, не считая нескольких составляющих исключение нейтральных статей, по всей направленности постоянно пропагандируют нетерпимость, а зачастую – откровенный расизм в отношении национальных меньшинств, проживающих в Грузии» (ИЦ BAGIN 27. 03. 07.) არმენებმა არ დაიზარეს და თვალსაჩინოებისათვის რუსულ და არმენულ ენებზე გამოაქვეყნეს ჩემი წერილებიც.

სხვათაშორის გ. გვაზავას ჩემთვის არ დაუმაღავს, რომ ვან ბაიბურთი დიდი ხანია ჩემს გათავისუფლებას მოითხოვდა როგორც პირადად, ასევე საქართველოს უშიშროების მაღალჩინოსანთა მეშვეობით. ისინი არმენოფობიაში მდებენ ბრალს.

შეგახსენებთ, რომ ეს ის ვან ბაიბურთი გახლავთ, რომელმაც გამართლება მოუძებნა ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში (აფხაზეთში) არმენთა მონაწილეობას აგრესორ-სეპარატისტთა რიგებში ქართველთა წინააღმდეგ ბრძოლას, ყოველ შემთხვევაში არასოდეს გაუკიცხავს ისინი. თავისი მოღვაწეობით ვან ბაიბურთი სავსებით ლეგალურად და ლეგიტიმურად განაგრძობს პატკანოვ-არწუნების საქმეს საქართველოში. იგი არა მარტო მე, საერთოდ ცილს სწამებს საქართველოს ეროვნულ-გამათავისუფლებელ მოძრაობას.

2009 წელს, ვმუშაობდი რა აფხაზეთის ა/რ-ის უმაღლეს საბჭოში, დაგეგმილი გვქონდა ჯავახეთში, ახალქალაქის რაიონის სოფელ კოთელიის ქართული მოსახლეობის მონახულება და მოფერება, რომელიც აქ, საკუთარ მიწაზე სიდუხჭირეში ცხოვრობს. იმავდროულად გავითვალისწინეთ ამ მიწას შემოხიზნული და ამ მხარეში, ჯავახეთში დაბადებული დიდი არმენების დერენიკ დემირჭიანისა და ვაჰან ტერიანის

ბსოვნის პატივმიგება. უნდა განვაცხადო, რომ სწორედ ვან ბაიბურთის რჩევით უკანასკნელ წუთს ჩაშალა ეს მომზადებული ღონისძიება გ. გვაზავამ.

უნდა შევახსენო ყველას, რომ 1987-89 წლებში სოხუმის რაიონის სოფელ ახალშენში, სადაც სკოლის დირექტორად ვმუშაობდი და სადაც რუსულ სექტორზე ძირითად კონტინგენტს არმენი მოსწავლეები წარმოადგენდნენ, მე ფაკულტატიური საათების ხარჯზე შემოვიღე არმენთა ენის, ლიტერატურისა და ისტორიის სწავლება, რისთვისაც აფხაზეთის ასსრ განათლების სამინისტრომ ფაკულტატიური საათების განიავება დამაბრალა და მისაყვედურა. ამის მიუხედავად, როდესაც 1989 წლის I ოქტომბერს სოხუმის რაიონის სოფელ თავისუფლებაში ახლადგახსნლ ქართულ სკოლაში გადმომიყვანეს სკოლის დირექტორად, აქ უკვე ქართველ მოსწავლეებს ვასწავლიდი არმენულ წერა-კითხვას, იმავე ფაკულტატიური საათების ხარჯზე, რადგან ქართველმა ბავშვებმა, რომლებიც მანამდე სწორედ არმენულ სკოლაში იყვნენ შეხიზნულები დარბო ნათესავებად, კარგად იცოდნენ არმენული ენა. მე გადავწყვიტე ისინი წიგნიერად დაუფლებოდნენ მას. ასეთია ჩემი არმენოფობიური ბიოგრაფია. როდესაც 1989 წელს სოხუმის რაიონში არმენმა თავგახურებულებმა დაიწყეს ქართველთა წინააღმდეგ გამოხდომები, მე იმავე წლის სექტემბერში ჯერ აქ, თბილისში, შემდეგ კი ერევანში მივმართე არმენთა მოძრაობის თავკაცებს, მათ შორის იმხანად “სოვეტაკან ვრასტანის” რედაქტორს ვან ბაიბურთსა და მის თანამშრომელს ალიოშა აბრამიანს ავუხსენი ვითარება და განვუმარტე, თუ რა შედეგი მოჰყვებოდა ამას.

დასანანია, რომ ექსტრემისტ და ქართველთმომძულე არმენთა მხილვა, რომლებიც არ ემოწაფებიან დიდი ოვანეს თუმანიანის სწავლებებს, ამავე დროს ხელს არ უწყობს ქართველთა და არმენთა კეთილმეზობლობას, არმენთა გარკვეულ წრეებში და ასევე წინგაუხედავ ქართველთა შორის არმენოფობიად ფასდება, ხოლო საქართველოში არმენული ორგანიზაციების ასეთი განცხადებები – “აფხაზეთი საქართველო არაა, ამ მიწაზე დავსახლდით, აქ დავიბადეთ, იგი ჩვენი სამშობლოცაა და მას ქართველებისგან იარაღით დავიცავთ” (შ. თეთრაძე, ო. თეთრაძე – “სომხები საქართველოში”, 1998 წ. გვ. 177). არმენთა “კულტურულ თვითგამორკვევად” განიხილება. უფრო მეტიც, არმენთა ასეთი ქართველთსპობითი სულისკვეთება ვან ბაიბურთისნაირთა

ხელგამოდებითა და ქართველ “გიჟვრაცუათა” დოჟლაპიობით ე. წ. ეროვნულ უმცირესობათა უფლებების დაცვის ნიღაბ ქვეშ ქართველთა საზურგე მახვილად მოითადარიგა პოლიტიკური ფეხსაბიჯი.

ასეთი გახლავთ თვრამეტეიანელთა შთაგონებული გამოთარეშება ჩემს დასამხობად, რომელსაც არმენი ეთნოდივერსანტების ანტიქართული ჭურვებიც მიეხრახნა.

ეს ჭურვი ჩემთან ერთად მათაც ააფეთქებს, აი, რა არ გაისიგრძეგანა თვრამეტეიანელთა რუნგუ მზერამ.

ჩემს თავს მე მივხედავ, მაგრამ ვინ უავთანდილებს არმენული ექსტრემიზმის ერთჯერადი მოხმარების საგნად გამოყენებულ თვრამეტე დეპუტატს აფხაზეთის აქრ-ის უმაღლესი საბჭოდან, რომელთაც, უწყიან თუ არ უწყიან, რა მერე ამით, _ დროის სანაგვეში მოითადარიგეს თავი თავიანთი წინგაუხედაობითა და უჭკუობით?!

მე არ გადავშენდები, რამეთუ ღვთისმშობლის წილხვედრილობას ვუდგავარ ქრისტესმხედრად. სწორედ ამაშია უკვდავება და ეს მანსხვაგებს თვრამეტეიანებელებისაგან.

...და ერთიც, ოდესმე თქვენი მოდგმა თუ უფალს მიემოწავა, ძალიან მკაცრად გკითხავთ, სწორად იქცეოდით თუ არა, როცა ჩემს საბეზღებლად დაწანწალობდით ზევით და ქვევით. მაშინ ელდანაცემი თქვენი ხმის ჩაწყვეტას ხრიწიანი ამოხველებით – არაო, გასცემენ პასუხს ცხრასკნელქვემოდან ამოწვდენილი ბაგეები თქვენი თაღლითობითაც ნაჟლეტ მოძმეთა ჩვენთა.

აი ეს იქნება დროის ქურაში გამოდნობილი გამარჯვება. ასეა ეს!

...და ბოლოს, მიინდა კეთილი რჩევით მივმართო თვრამეტეიანელებს: საუბედუროდ ქართველთა, თქვენ სახელმწიფო თანამდებობის პირნი ბრძანდებით, ამდენად, აფხაზეთის აქრ-ის სახეს წარმოადგენთ, ამიტომ ვალდებული ხართ, თქვენი დაუოკებელი ემოცია არ გაასაგნოთ ადამიანის სულში ჩასაფურთხებლად, უსაფუძვლოდ არ ლანძლოთ და არ იკადროთ ცილისწამებათა გავრცელება მათი მიზნობრივი გარიყვისათვის. არადა, მთელი თქვენი საქმიანობა რა სიგლახეს გინდა, რომ არ მოიცავდეს, გარდა საგანაწესო ვალდებულებისა თუ სახაზინო ფართი-ფურთისა – ის არავითარ შემთხვევაში არ ემსახურება ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს, აფხაზეთის დეოკუპაციას. უფრო მეტიც, თქვენ ისე გემართებათ, როგორც ერთი საზუკოლო ამბავი გვეოთხიკუთხება: პირწმინდად ემსგავსებით იმ კაცს, ძუკნას მიკოსირინება რომ უნდოდა

და კალუთი იწელსქვეითებდა, ჰარიქა, თითებზე ჭუჭყი არ მომეცხოს და
ძალის სუნად არ ავყროლდეო!...

14. 11.2011 წ.

კვლავაც საველე-სასანგრო ვითარებაში 65 წლისა შევსრულდი დღეს.
ჩაუგებელი ხმლის ღირსებას ვუძღვნი ამ წერილსაც და ჩემს დარჩენილ
დღეებსაც.

სარჩევი

1. როდესაც ქვეშეკვობა გეხელმადლება;
2. ზღვა, რომელიც შორია;
3. როცა ოჯახური კორუფცია დათარეშობს;
4. დეგრადირების რეციდივები;
5. ოჯახური კორუფციიდან კოლექტიურ კორუფციამდე;
6. როდესაც სიცრუე, ჩაშვება და ბოდმა ჯიშისმიერი საპირადოა!..;
7. როცა გაჩუმება სულს ანაგვიანებს;
8. შეთქმულ თვრამეტიანელთა თაღლითობები;

≈*≈